KLON

Geoffrey Girard

KLONLAMANIN KISA TARİHİ

Her şey bezelyelerle başladı.

Mendel admda AvusturyalI bir rahip; yaşadığı, çalıştığı ve Tanrı'ya yalvardığı manastırm küçük bahçesinde bazı biyolojik deneyler yapıyordu. 18501i yıllardı. Charles Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabınm taslağı üzerinde çalışıyordu ve ilk Neandertal kalmtılan Düseldorf yakınla-rmdaki bir mağarada bulunmuştu. Mendel, Aziz Agustin mezhebindendi ve Agustinler ruhsal aydınlanmaya giden yolda doğruyu, bilgeliğin ışığmda aramanm gerekliliğine inanırlardı. Mendel'in bilimsel ilgisi kalıtsal çalışmalara yönelmişti; Yaşam formları kendi özelliklerini çocuklarma

nasıl aktarıyordu?

Bu konudaki çalışmaları için bezelye yetiştiriyordu.

Belirli ebeveyn bezelyelerden üretilmiş otuz bin yavru bezelyesi vardı. Mendel, her bezelye kabuğunu özenle dölleyip sarmıştı. Ardından, bezelye çiçekleri ile kabuklarmın rengi ve durumu gibi en önemsiz detayları bile inceleyip kayıt altma aldı. Hem de bunu otuz bin defa yaptı. Bu iş yedi yılmı aldı ve bütün bu bezelyelere gözlerini kısarak

baktığmdan kısmen kör oldu.

Vardığı sonuçlar üzerine bir tez yazdı ve bunu Brno

Doğal Tarih Kurumu'nun iki toplantısmda sundu.

• •

Kurum, "Bitki Melezleme Üzerine Deneyler"i kendi resmi dergisinde yaymladı. Belgede Mendel ebeveyn bezelyelerdeki "faktör" adım verdiği genetik eşlerin yavru bezelyelerdeki genetik özellikleri etkilediğini kamtlamıştı. Bazı faktörler güçlü/baskın iken, bazıları zayıf/çekinikti ve ikisi bir oğul da buluştuğunda

baskm olan galip geliyordu. Mendel bu faktörlerin haritasmı çıkarmaya başladı ve

sonunda hangi oğul bitkinin nasıl görüneceğini tam olarak tahmin etmeyi başardı.

Modem genetiği keşfetmişti.

Fakat, çok az insan onun çalışmalarım okudu. Zama-

nm kabul görmüş bilimcilerine göre o, "gerçek" bir bilim

adamı değildi. Yalmzca bezelye bahçesi olan bir rahipti

ve çalışmaları ortaya yeni çıkan kalıtım biliminden çok

sıradan bir melezleme işlemiydi. Mendel, tamamen gözar-

dı edilmişti. Bulgulan, gelecek elli yılda sadece beş defa kaleme almacaktı.

Mendel, daha sonra anlar üzerinde çalıştı. Afrika, İspanya, Mısır gibi dünyanm çeşitli yerlerindeki ülkelerden topladığı arılarm içinde bulunduğu kovanlarm beş tanesini sakladı. Farklı türdeki arıları, çeşitli kraliçe anlarla çiftleştirmek ıçm özel bölmeler yaptı ve evrendeki diğer bütün anlardan daha tatlı bal yapan, melez arılar üretti. Ne yazık kı, Mendel'in arılan dünyadaki tüm diğer arılardan

a agresifti. Mendel in arıları diğer anları ve rahipleri so uyor, toplu halde köyün yakmlarmda bulunan Brünn'e uçuyorlardı. Mendel, an kovanlarmm hepsüu bozmak zo-

nmda kaldı ve yaklaşık on bm anyı öldürdü.

Mendel, yine bitküere döndü. En azından bunlar sok-

muyordu. Bu sefer bezelyelerden farklı bir şey üzerinde, ayçiçeği ailesinin bir üyesi olan farekulağı otu üzerinde çalıştı fakat çalışmaları istediği sonuçları vermedi. Vardığı sonuçları ise doğrulayamadı. Bunalıma girmiş ve deneyler yapmayı bırakmıştı. Öldüğünde, manastırın başrahibi, MendeTin notlarını yaktı ve kalıtım hakkmdaki makalelerini yayımlamadı. Elli yıl daha geçtikten sonra bilim dünyası Mendel'in orijinal metinlerini ancak bulabildi.

Uzmanlar, MendeTin bulgularım okudular ve mantıklı buldular. MendeTin kalıtımın biyolojik düzeneğiyle ilgili prensip ve delillerini kullanarak, bezelye çalışmalarmı kurbağalar ve hatta daha sonra memeliler üzerinde deneyecek kadar ilerlettiler. Detaylı DNA haritaları hazırlamalım yolunu keşfettiler ve her etmeni smıflandırdılar.

Smıflandırma işleminden sonra her bir etmenin çalışma şeklini analiz edip, üzerlerinde yapılabilecek değişiklikleri keşfettiler.

Nüıayetinde tek bir DNA ipliğini kullanarak koyun

klonlamayı başardılar. İskoçya'da hayvan bilimleri üzerine çalışan küçük bir araştırma enstitüsü; bağışçı ebeveyn hayvandan aldığı bir hücreyi, çekirdeği almmış olan döllenmemiş yumurta hücresine aşıladı. Hücreye elektrik akımı verdi ve tıpatıp aynı görünümde yeni bir hayvan yarattı. Böylece, bağışçı yumurtadaki mitokondriyel DN Alan saymazsak birbirinin tamamen aym iki hayvan ortaya çıktı.

Orijinaline %98 benzerlik gösteren bu kopyaya Doly

ismi verildi ve Doly üne kavuştuğunda yıl 1996 ydı.

Artık oyun başlamıştı. Sonraki beş yılda dünyada klon

patlaması yaşandı.

Japonlar inek Noto'yu kopyaladı. Binlerce Nolo ya rattılar. İtalyanlar Prometea adlı atı klonladılar. Ku

Kore köpek Snuppy ve kurt Snuwoif'u kopyalarken, İran keçi HannahT kopyaladı. Iskoçyalılar domuzlarla uğraştı; Fransızlar tavşanlarla. Çin ve Hindistan kopyalanmış .sığır yetiştirirken, Türkiye ve İspanya kopya boğalar yetiştirdi. Dubai, aynı devenin tam yüz dört kopyasını yaptı.

En sonunda sabneye Birleşik Devletler çıktı ve klonlama işlemini bütün bu devletlerden daba bızlı ve kaliteli yaptı. Daba fazla laboratuvar, daba büyük ticari amaçlar

ve yığmla para... Ülkedeki bütün eczacılık şirketlerinde klonlama ve biyogenetik araştırmaları başlatıldı. Üniversite öğrencileri bile klonlar üretti ve sadece

California'da; Almanya, Fransa ve Büyük Britanya'nın toplamından daba fazla üniversite var. On yıl içinde Amerikanlar Fare Ralpb, Sıçan Mira, Keçi Noab, Öküz Dem, Geyik Dewey, Gelincik Libby, Kedi Sisi ve son olarak Maymun Tetra'yı klonladılar. Farelerden başlayıp besi hayvanlarına, oradan primatlara uzanan bu yolculuk on yıl sürdü.

Bu arada insanlar aksini düşünse de birkaç eyalet dı-şmda Birleşik Devletlerde insan klonlamak tamamen ya-sal. Washington ise bu işin dışında kalmayı tercih ediyor.

Başkanlar, halkın önünde bunun yanlış olduğunu ve odeneklerm kısılacağım söyleseler de böyle bir kısıtlama hiçbir zaman uygulanmadı. 2003 ve 2007 yıllarında çıkan msan klonlanmasmı yasaklayan yasaların ikisi de meclis tarafmdan düşürüldü, 2009 versiyonu ise yıllarca birçok

alt komite tarafmdan engellendi.

merikalı bilim insanları, devletin parasını alenen

harcamadıkları sürece istediklerini yapmakta özgürdürler. Ayrıca insan klonlama yirmi ülkede daha yasal.

Koyun Doly'i klonlayan grubun başmdaki isim Sör İan Wilmut'a insan klonlamanın mümkün olup olmadığı sorulduğunda verdiği cevap basitti: "Bunun engellenebileceğini düşünmek saflık olur."

VVilmut haklıydı.

KABİL'İN DÖNÜŞÜ

Giriş: Saha Testi

Amerikan tarihinde binlercesi yapılan bu testlerden biri de ülkenin yaşadığı en uzun savaş sırasmda yapıldı. Yeni planları ve ürünleri değerlendirmek için harika bir fırsat yakalanmıştı, böylece araştırma ve geliştirme *çalışmalarının* temelini oluşturan bir ilke hayata geçirilmiş oldu: *Test edilmemiş şey işe yaramaz.* Yeni kamuflajlardan bilgisayar güdümlü mermilere. *Yıldız Savaşlarındaki* lazer top güllelerine kadar her şey... Takip sistemleri, uydular, gelişmiş silahları, haşare ilaçları, soğutmalı depolar, telsiz üniteleri ve lambalar zamanmı doldurmuştu. Bu saha testi de bilimsel anlamda pek farklı değildi.

Tam teçhizatlı iki Black Hawk helikopteri Gece Avcıla-

• •

rı olarak bilinen 160. Hava Operasyonlan Özel Kıtası'ndan alınmıştı. Helikopterler köyün üzerinde sessizce ve sinsice dolaşırken gölgeleri, vadinin soğuk şafak rüzgârı eşliğinde köyün içinde gezindi. Hedefin neredeyse bomboş olduğu saptanmıştı. Düşman oradaydı ve yeterince uzaktaydılar.

Helikopterler tepeden geçerken içeridekilerden Gece Avcüarı takımmm daha önce hiç görmediği ve bir daha da göremeyeceği biri, köy meydanmm ortasma kola tenekesinden pek de büyük olmayan bir kutu bıraktı.

Kutu onlarca farklı yöne sıçradıktan sonra çamurun içinde köyün toprak yolu boyunca uzanan oluğun karşı-

smda durdu. Köyün nöbetçileri ateş etmeyi akıllarma bile getiremeden helikopterler bir sonraki vadinin yolunu yarılamıştı bile.

Silah seslerine uyanan Tabir el-Umari, koşuşan çocuklara sessiz olmaları için homurdanırken terliklerini ayağına geçirdi. Kapı eşiğinde kollarını bağlayıp yolu görmek için öne doğru eğildi. Aynı şekilde duran komşusuna seslendi. Komşusu, "Amerikalılar" diye cevap verdi. Tabir başmı salladı ve yakmdaki dağlardan gelen serin rüzgâr yüzünü okşarken düşünceli bir şekilde burnunu kaşıdı. Bu ücra köyde yaşayan bir düzine aileden biri onunkiydi; diğerleri son on yıl içinde yok edilmişti. Oğullarıyla birlikte sahip oldukları kırk dört dönümlük arazide çalışıyorlardı. Bu arazinin otuz beş dönümünde haşhaş ekiliydi. Allah izin verirse bir gün diğerleri gittiğinde buğday ve safran ekecekti. Pek yakmda bir gün. Belki de şimdilik bir önemi yoktu. Amerikalılar yine geleceklerdi veya Afgan narkotik polisini gönderip tarlaları yaktıracaktı. Ellerinde bütün ekini birkaç saat içinde yok edebilecek bir virüs olduğunu duymuştu. *Her şeyimi kaybedeceğim* diye düşündü. Sonra birden akima geldi: *Belki de bu iyi bir şeydir; belki Taliban artık gözünü başka yerlere diker.*

Köyün merkezinden otomatik silah sesleri yükseldi.

AK-471erin uzaktan duyulan takırtıları... Heyecanlı bağ-rışmalar çığlıklara dönüştü.

Tabir ve komşusu şaşkm bir şekilde kolları yarı havada; gözlerini önlerinde

uzanan yola diktiler. *Amerikan*

saldırısı mı? Tabir dışarı çıkarken komşusu hızla evin içine kaçtı.

"Baba?" Evin içinden en küçük kızının sesi geldi ve Tabir arkasma döndü. Karısı, arkasmda diğer çocuklarıyla birlikte kapı aralığında duruyordu. On üç yaşmdaki en büyük oğlu ceketini ve ayakkabılarmı giymişti.

"İçeride kalın," dedi gözlerini çocuğa dikerek. "Hemen döneceğim."

Bozuk toprak yol boyunca çamur tuğlalı evlerin yanmdan geçerek yürüdü. Bir adam onu takip etmeye başladı.

Küçük bir kalabalık küfürbaz bağnşlara ve silab seslerine doğru ilerliyordu. Silab sesleri tekrar duyuldu ve Tabir bir gölgenin arkasma çömeldi. Bütün bir şarjör bo-şalblmıştı sanki. Yanmda bir kadm inler gibi yarım bir dua ediyordu. Tabir, kadma sessiz olmasmı işaret etti. Havada garip bir tat olduğunu fark etti. Dilinin arkasında sanki

plastik çiğniyormuşçasma acı bir tat vardı.

Bir arkadaşıyla göz göze gelince ikisi de kendilerinde

caddenin sonuna kadar yürümeye cesaret buldu. Hareketsiz duran bir kamyonetin farlarmdan süzülen yumuşak ışık meydanı aydınlatıyordu. Cesetler, kızmm yere düşmüş bez bebekleri gibi dağınık bir şekilde sereserpe yab-yordu. Tek fark gitgide genişleyen kan birikintileriydi.

"Kendilerini... Kendilerini vuruyorlar," diye bsılda-

dı arkasmdaki gölgelikten biri. Sesi bem tebditkâr bem de güven vericiydi. Tabir, bir Taliban askerinin başka bir tanesini vurup sonra silabı anı bir hareketle kendi çenesine dayayışmı izledi. Refik admda bir gündebk işçi yere düşen tüfeği almaya davrandığı sırada küfür ve emirler yağdırarak meydana giren iki Taliban militanı tarafmdan vuruldu. Bir tanesi seyredildiklerini fark edince öfkelendi. Tabiriin

Önünde uzanan patikada farklı boylardaki dört gölge yere

yıkıldı. Asker boş silahını attı ve sarhoşçasına sendeleyerek

« •

cesetlerden birinin yanma gitti. Üzerindeki silahı aldı. Cesede aralıksız ateş etti ve sonra Tahir'e döndü.

Tahir'in kaçacak yeri yoktu. Donakalmıştı. Adam silahı ona doğrulttu ve ateş etti. Hiçbir şey olmadı. Şarjör boştu. Adam hâlâ duruyordu ve elini tabanca gibi yapıp sanki gerçekmiş gibi Tahir'e defalarca ateş etti. Yüzünde garip bir ifade vardı. Gözleri... *Ne vardı gözlerinde?* Tabir ürpermişti.

Başka bir asker atıldı ve adamın kafasma tüfeğin dipçiğiyle vurdu. Garip bakışlı adam darbenin etkisiyle yere yığıldı. Diğeri, adamm yüzüne tüfeğinin arkasıyla vurmaya devam etti. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Tahir diğerleriyle birlikte panik içinde geri çekildi.

Gözleri yanıyordu. Tüfeklerden çıkan dumanm kafasmm

derinliklerinde bir ürpertiye dönüştüğünü hissetti. Bir

anda arkasmda çığlıklar yankılandı, Tahir dönmek zorunda hissetti.

O anda, Paşa'mn kansmm yeni gördüğü iki adam tarafmdan yere yıkıldığmı anlamıştı. İki adam pantolonlarıyla uğraşıyken kadm yüzü yere dönük yatıyordu, çarşafı yırtılmıştı. Tahir kaçmayı bıraktı. "Hayır," diye bağırdı. Bir anda kendmi adamların üzerine giderken buldu. Kadm ikisinin altından kurtulmak için çırpmıyordu. Kalçaları ortaya çıkmıştı ve korunmasızdı. İki adamm bütün isteklerine açıktı. Acaba Tahir in de böylesi bir arzusu olabilir miydi? Tahir hemen bu korkunç düşünceden sıyrüdı. Daha da yaklaşü. "Hayır," diye bağırdı tekrar ama bu kelime bu

sefer ağzmdan çok daha zor çıkmıştı. Sanki rüyadaydı. Rüyaların en korkuncu...

Paşa'nm karısı yerde yuvarlanarak utançla onlara döndü. Fakat, üzerindeki adam çığlık atıyordu. Eliyle yüzünü kapatmıştı ve parmaklarmm arasmdan kırmızı bir şey sallanıyordu. Adamm elmacık kemikleri yeni doğan güneşin ilk ışıklarıyla parladı. Yerde yatan Paşa'nm karısı Tabir'e gülümsedi. Çenesinden aşağı kan akıyordu. Gözleri... *Gözlerinde bir şey vardı.*

Tabir yere çöktü; süründü. Başı titriyordu. İki hantal gölge sallanarak yanmdan

geçti. O garip tat ve plastik kokusu gırtlağmı ve burnunu kapladı. Köydeki insanlarm, şafak güneşiyle kıpkırmızı kesilmiş kasvetli dağlardan yankılanan çığlıkları duyuldu. Zihni durmak bilmeyen sonsuz düşüncelerle doldu. Korkunç düşünceler... Milyonlarca böceğin uğultusu gibiydiler. Bu amansız istila sırasmda *cehennemin sesi de böyle olsa gerek* diye düşündü. Sonra akima *eve gitmesi gerektiği* geldi.

Sendeleyerek caddenin içinden yürüdü, ayakta durmak için kenardaki evlere dayanıyordu. Her bir evden çığlıklar yükseliyordu. Anneler, oğlanlar, bebekler sanki hep bir ağızdan inliyorlardı. Bağrışları, kafasmdaki yaygaraya

eşlik ediyordu.

Bu sırada biri arkasından yakaladı. Tabir arkasmı döndü ve düşünmeden vurdu. Yere yıkılan çocuk, oğlunun arkadaşlarmdan biriydi. Elinde bir bıçak vardı. Tabir bıçağı kolaylıkla aldı ve yine aynı kolaylıkla defalarca çocuğa

sapladı.

Şimdi, patikadan aşağı güvenle yürüyordu. Karma-

karışık sayısız düşüncelerden geriye sadece bir tanesi kalmıştı. Tek bir düşünce...

Kanlı bıçağa baktı. Gülümsedi.

Ailesi, evin içinde bıraktığı şekilde duruyordu.

Kapıya ilk önce kızı geldi.

"Baba?"

Klon

(İsim) Yunanca "ince dal" anlamına gelen

"klön" kelimesinden türemiştir.

(1) Tek bir ortak atadan türetilmiş, birbirleriyle genetik benzerlik

gösteren hücreler;

(2) Tek bir atadan eşeysiz olarak çoğaltılan organizma. Örneğin;

bitkilerin tomurcuklanması;

(3) Genetik mühendisliğinin metotları kullanılarak bir DNA dizisinin kopyalanması;

(4) İşlevsel veya görsel olarak bir diğerinin kopyası niteliğini taşıyan ya da ona çok yakın benzerlik gösteren.

Aklıma takılır düşüncesi,

O çok becerikli adamın.

O adam ki kutsal Truva'yı yok edip

yıllar boyu gezmiş

Birçok insanın* şehrini görmüş *Adetlerini öğrenmiş.

ODYSSEIA

THEODORE/7

3 HAZİRAN, CUMA - RADNOR, PENNSYLVANIA

Bu da diğer oğlan çocukları gibiydi. Standart model... Mağazada "oğlan reyonu" olsa gidip alabileceğiniz türden. Tişört, uzunca ve sportif bir şort. Yuvarlak bir yüzün üzerine dökülen düz perçem... Sabit ve oyuncu bir eşkıya gülümsemesi... On iki yaşmda, sandalyede yerinde duramayan uzun bacaklar, bronz bir ten... Kulaklıkları, kullanılmak üzere boynunda bekliyordu.

ilk kurbanım karyoladan kopardığı metal çubukla öldürmüştü ve ceset ile çubuğu ailenin bulabilmesi için ortalık bir yere bırakmıştı. Bir kadım da iki meme ucımu da ısırarak kopardıktan sonra boğazma sıkıca bağladığı uzun çorapla boğmuştu. Çoraplar, kadmm boğazını kemiğe kadar kesmişti.

Bütün bunları, o yapmıştı. Bu çocuk.

Theodore.

Asimda dosyasına bakılırsa daha fazlasmı yapmıştı.

Ya da yapan DNA'siydi.

Bütün çabalarına rağmen Castillo, ikisi arasmda bir

ayrıma varamadı.

Arkasmda duran iki bilim adammm da bunu yapabileceğinden emin değildi.

Bu iki adam Castillo'nun akimdaki bilim adamı tipine **hiç uymuyordu - Lâborâtuvâr önlükİGri, tiikGnıriGz kâlcm-**

leri veya deney tüpleri yoktu. Bu adamlar, bej pantolorüarı ile uyumlu mor renkli DSTI logolu tişörtler giyiyorlardı. Bu logolar da kalçalarınm üzerindeki, içinde şok tabancası

bulıman, tabanca kiliñyla uyumluydu.

Castillo kendisinin de tam olarak onlarm beklediği

gibi görünmediğini düşündü. Üzerinde kot pantolon ve soluk gri bir tişört vardı. Saç tıraşı gelmiş olmalıydı. Ta-

bancalarmı ise arabada bırakmıştı.

Massey Enstitüsü'nün Pennsyivania, Randor'daki küçük bir hastane dışı tedavi tesisinin gözlem odasmda yan yana duruyorlardı. İnternet sitesinde yazana göre Massey, "erkek çocuklarmm sağlıklı davramşlar geliştirebildikleri, özgüvenlerini güçlendirebildikleri ve duygularım olumlu bir şekilde ifade edebildikleri gençlik tedavi merkeziydi." Zihinsel sağlık, öfke yönetimi, yeme bozuklukları, uyuşturucu ve alkol terapisi vb. Tedavilerin kapsammda iç içe geçmiş grup terapileri ve kişisel terapiler ile en ileri ilaç tedavileri bulunuyordu. Burada bulunan elli öğrencinin sekizine bir öğretmen düşüyordu; ayrıca yüz sağlık uzma-nmdan oluşan bir ekip de çocuklarla ilgileniyordu. Bütün çocuklar erkekti.

Ağaçlık arazinin diğer tarafında, Massey'in sahibi ve aym zamanda işletmecisi Dynamic Solutions Technologies Institute'un kendi tesisi vardı. İnternet sitesinde yazana göre DSTI tedaviye yönelik, ilaç kullammıyla alakalı ve hücre tabanlı terapiler konusunda uzmanlaşmış iki yüz ça-lışam olan özel bir biyoteknoloji

şirketiydi.

Odalardan birinin duvarı tek yönlü olarak aynalarla

kaplıydı, böylece yan odadaki çocukları görebiliyorlardı.

"Uygulamaların genişlemesinin sağlandığı birinci aşamada tedaviye yönelik klonlama yasaktır," dedi bölümün gümüş kare gözlüklü, kısa beyaz saçlı başkanı ve devam

etti: "Çoğu insana göre kök bücre araştırmasından ibaret olan bu çalışma pluripotent kök hücreler üretti; ilk olarak da, sinir, deri ve kemik hücreleri..." Sesi mesafeli ve tekdüzeydi. Castillo genetikçilerin hâlâ şokta olup olmadığım merak etti. Buradaki çocuklarm işlediği cinayetler hakkmda kendisine anlatılanları düşündüğünde bu son derece

mantıklıydı.

"Bunlar üçüncü aşamanm konusuydu."

Castillo, aynaya tekrar baktı. Derin bir nefes aldı. Düşünüyordu. En baştaki çocuğun yanmda oturan oğlana laboratuvarda Jerry adı verilmişti.

Jerry kocaman bir mikroskobik yapmm arkasmda duruyordu.

Dosyasmda, on beş yaşmda olduğu yazıyordu. Ayrıca ölü kızlarla ilişkiye girdikten sonra cesetlerine bakır kablolarla elektrik vererek yaptığı deneyleri titizlikle belgelemiş ve fotoğraflamıştı. Göğüslerim hatıra olsun diye alıp, kâğıt tutucu olarak kullanmıştı. Dosyada ayrıca çocuğun "aslı-nm" on yıldan uzun bir süre önce idam edildiği yazıyordu.

Aslının...

Dean admda başka bir genç koltukta oturmuş, ESPN kanalmı izliyordu. 1973'te ona ait bir mülkte yetkililerin bulduğu işkence odasmdan yirmi yedi ceset çıkarılmıştı.

Castillo, *"Bu... Bunun üzerinden en az on, belki de yirmi yıl geçti,"* diye düşündü.

"Birçok insan böyle sanıyor." Dr. Erdman gözlüklerini çıkarıp gömleğinin ucuyla

sildi. "Washington'da bulunanlar daha iyi bilir; biyoteknoloji lobisi geçtiğimiz on beş yıl içinde çok daha etkin hale geldi. Şimdiden değeri trilyon dolarlarla ölçülen bir sektör olduk ve bu iş araştırmamızm

doğal bir parçası."

Son çocuğun ismi Andrei idi ve dosyasma göre DNA'smm aslı Ukrayna'da elli üç cinayet işlemişti. Rus ba-smı ona "Rostov Canisi" admı vermişti. *Ne isim ama,* diye düşündü Castillo. Bu çocuğun tercih ettiği yöntem, kadm kurbanlarmm gözlerini parçalayıp kendisini göremediklerinden emin olduktan sonra rahimlerini yemekti. *Elli üç* cinayet. Castillo, on beş yıldır burada çalışmaktaydı ve hâlâ geçen zamanı kavramakta güçlük çekiyordu. Bu çocuk belli ki gruba yeni katılmıştı. Daha yeni on yaşma basmıştı.

"DNA'yı nereden alıyorsunuz?" diye sordu Castülo

Mohlenbrock admdaki Tolkien'in cücelerine benzeyen ikinci doktor kıs kıs güldü. "Almadığımız yer mi var?" diye böbürlendi. "Delil arşivleri, otopsi örnekleri... Wayne Cacy'nin beyni aylarca buradaydı ve üzerinden milyonlarca kaliteli hücre aldık. Saç telinden eski diş fırçalarma, ailenin getirdiği giysiler üzerindeki soyulmuş deri hücrelerine kadar her şeyi kullanabiliyoruz.

Kahretsin, bu adamlarm yarısı hâlâ yaşıyor ve imzayı hemen burada atıyorlar."

Castillo, tekrar ilk çocuk üzerinde odaklandı.

THEODORE/7 dosyası ve fotoğrafı önündeydi.

Bir klon. Başka bir insanm genetik fotokopisi.

Çözleri, derisi, beyni, kemikleri, kanı...

Her bir hücresi kopyala ve yapıştırdan ibaretti.

Vahşi insan davranışlarını ayrıştırmak, arüamak ve dizginlemek amacıyla yapılan bu bilimsel mamul sıradan bir insandan üretilmemişti. Çocuk, ünlü bir seri katilin genetik kopyasıydı. Her ne kadar yakışıklı adam mıydı yoksa palyaço gibi giyinen tombul muydu hatırlamasa da Castillo bile bu katilin admı biliyordu.

Ted Bundy.

Bu çocuğun DNA'smm bir geçmişi vardı. Bu DNA çok

ünlüydü. Aynı zamanda katildi.

Çocuğun yüzünü aklına getirince Castillo, Bundy'nin

iyi görünümlü bir adam olduğunu düşündü. Dosyaya bakılırsa da tam bir canavardı. Castillo, çocuğun gözlerinde bir şeyler aradı. Bir kadmı elindeki kontrplakla ölene kadar yavaş ve ritmik bir şekilde döverken boşta kalan eliyle mastürbasyon yapabilen bir insana dair herhangi bir iz. On iki yaşmda normal bir çocuktan ve boyalı camdaki hayaletimsi yansımasından başka bir şey göremedi.

"Onları nasıl burada tutuyorsunuz?" diye sordu.

"Massey güvenilir ve özel bir tedavi evi. Buradaki öğrencilerin çoğu geleneksel şekilde doğdu ve buraya kaydolmaları için aileleri ciddi ücretler ödedi. Klonlanmış çocuklar. Her neyse. Onları evlat edinen aileler, DSTFm ortakları, haliyle kendi çocuklarmı da buraya gönderdiler.

Castillo dosyayı tekrar taradı.

DT; 10 Haziran 2002 SHNT: 1 Ocak 2000

EN: 10 Ocak 2001 TA: N300

SHNT nedir Doktor?

Somatik hücre nükleus transferi. EN'nin anlamı emb-

a

//

riyo nakli, TA ise taşıyıcı anne."

Doktor, Castillo'ya ayak diretiyordu. "Bak... Belki de bu bir hataydı. Böyle olursa gerisini daha rahat anlayabileceğini düşündük. Yani eğer..."

Castillo "Hayır," diye sözünü kesti. "Anladım, teşek

kür ederim." Tek taraflı aynaya sırtmı döndü ve dosya

smdaki kâğıtları yeniden düzenlemeye koyuldu. "Şu alt

kaçak çocuk..." Ebeveyn gen adlarım tekrar okudu. Yal-mzca ikisi tanıdık gelmişti.

Albert Fish. Jeffrey Dahmer. Henry Lee Lucas. Denis Rader. Ted Dundy. David Derkowitz.

Bir anda dona kaldı. "Galiba içerideki çocuk Ted

Bundy idi."

Doktor huzursuz bir bakış attı. "Theodore Yedi." Castillo konuşmadan önce bu imayı anlamak için ken

dişine biraz zaman verdi. "Tam olarak kaç Theodore var Doktor?"

"Şu anda, kaçan altı çocuğu bulmaya yoğunlaştık." Dr. Erdman gözlüklerini yeniden taktı. "Bu tarz işler için son derece donammıı olduğuna inamyoruz."

Castillo arkasma baktı, kendisi için bir araya gelen bilgilendirme toplantısım bölmüştü. Şimdi belki de gözlerinde özel becerilerim dışa vuran bir bakış vardı. Erdman, bir adım gen çekilme ihtiyacı duymuştu. "Altı," dedi Castillo.

Evlerini gözetim alüna alın, muhtemelen bağlantı kura

//

caklardır

ff

Dr. Erdman, "Adamlarımız zaten evlerini izliyor diye hızlıca cevap vererek Castillo'nun şüphesini giderdi.

//

"Cüzel," dedi Castillo başını sallayarak. "Kaçan her çocuğun dosyasına ihtiyacım var. Elinizdeki her şeye. Notları, arkadaşları, öğretmenleri, meslekleri, hobileri, bu

çocuklarla ilgili ne biliyorsanız. İzler hızla kaybolacaktır."

"Kesinlikle." Bilim adamı, Mohlenbrock'a ani bir bakış attı. "Biz konuşurken bilgiler toplanmaya başlandı. Psikiyatrik, tıbbi raporlar ve..."

"Ve üç tutsak," diye araya girdi Castillo. "Dr. Jacobson hakkmda kişisel dosyalar. Ayrıca iki hemşire de var. Cantos ve..." Notlarmı kontrol ettikten sonra... "Kelso! E-posta veya telefon bilgileri elimizde mi?"

Erdman kaşlarmı çattı. "Bu gerçekten çok mu gerekli? Onlar hâlâ tutsak. Belki de öldüler. Kaybettiğimiz her dakika aleyhimize işliyor."

İki kez düşün bir kez yap. Doktor.

//

//

O da ne?"

İki kez düşün bir kez yap. Babamın söyleyip durdu

ğu bir şeydi."

"Baban CIA tetikçisi miydi?"

Castillo başmı kaldırıp baktı ve gülümsedi. *Tanrım, bu pislikler ne kadar kendini beğenmiş* diye düşündü. *Bu devasa aptallığın getirdiği sorumluluğun altındalar ve hallerine bakılırsa tek istedikleri başlarını kuma gömerek rahatlamak ta ki FBI koca adamlarını gönderip her şeyi kitabına göre yapana kadar. CÎA de neydi? Bu adam kimin için çalıştığımızı anlamamış ol-*

malı! "Hayır," dedi. "UPS kargonun kamyonlarını kullanıyordu," diye cevap verdi. "Ve işimle ilgili tavrm hiç hoşuma gitmiyor."

ilk defa irtibata geçtiklerinden beri bunu hissediy

du. Son yedi yılda Özel Operasyonlar Müşterek Komutanlığının birçok tutuklama ve el koyma görevinde çalışmıştı, fakat bu birimdeki asıl uzmanlığı öldürme ve ele geçirme timlerini yönetmekti. Düşman bomba imalatçıları, finansörler, üst düzey liderler... Albay Stanforth bu işlemin, görevin ilk adımlarmdan biri olduğunu garanti etmiş olsa da, Castillo bu gibi görevlerin tam işin ortasmdayken nasıl da yön değiştirebileceğini gayet iyi biliyordu.

"Şunu açıkça belirteyim," dedi. "Burada bulunmamm amacı bu altı çocuğu bulmak. Eğer bulabilirsem onları yakalayacağım. Hepsi bu. Burada olmamm tek sebebi bu. Eğer bir an için bile çocuklarm veya başka birinin, burada yapüanları örtbas etmek için hedef haline getirildiğinden

şüphelenirsem, hepinizi bizzat hapse tıktırırım. Anlaşıldı mı?"

"Tamamıyla anlaşıldı," diye cevap verdi Erdman.

Castillo onun daha fazla bahaneler üretmesine, açıklamalar yapmasma veya tamamı yalan laflar etmesine izin vermeden söze girdi. 'Neyse, demek istediğim şu anda buradan çıkıp koca dünyada saklanabilecekleri elli milyon küometre kare alam arayabilirim, ya da biraz dersime çalı-şıp oyunun smırlarmı daraltabilirim. Merak ettiğim şu: Dr. Jacobson ve o iki hemşire neden ölenler arasmda değil? Belki de araç ve para sağlamaları için canlı bırakıldılar. Belki de hâla hayatta olmalarmın sebebi bu işin bir parçası ol-malandır. Herhangi birisini rahatsız eden bir şey var mıydı? Rakiplere veya başka bir ülkeye ticari sır satmak gibi? Herhangi biri bu altı öğrenciden biriyle duygusal bir ilişki yaşadı mı? Bana bu sorulan covaplandırabilecek herhangi bir şey verebilirseniz büyük yardımı dokunur." Castil-

• *

lo'nun düşünceleri yine Özbekistan'a ve kuzey Pakistan'ın tepelerine gitmişti, insan avcılığı yapması gereken diğer yerler... Bu düşüncelerden sıyrıldı. "Sen bir bilim adamı-sm/' dedi ve elindeki dosyayla Erdman'ı işaret etti. "Sence nasıl bir hareket planıyla en yüksek başarı şansını elde

edebiliriz?

ff

Erdman başını salladı. "Pekâlâ," dedi. "Saygısızlık

yapmak istemedim.

ff

Castillo, "Hayır, zaten yapmamıştın. Kurbanları şimdi

görebüir miyim?"

Erdman yine kısaca ve yarım yamalak başını sallayarak, "Beni takip et," dedi.

Castillo odaya son kez bir göz gezdirdi, "inanılmaz," diye mınidandı. "Bu işin içine nasıl girdim."

Erdman tanıştıklarından beri ilk defa gülümseyerek şöyle söyledi: "Her şey bezelyelerle başladı."

UYKU HALI

3 HAZİRAN, CUMA- RADNOR, PA

Cesetlerin çoğu kayıt odasındaydı.

Odanın duvarları göz alıcı açık bir maviye boyanmıştı ve bu mavilik Castillo'ya Aral denizini hatırlatıyordu. Koyu renkli taze kan lekeleri bile normalde olduğundan daha dikkat çekici görünüyordu. Castillo bunlarm mercan olduğunu varsaymaya çalışıyordu.

Açık renk takunları ve maskeleri olan DSTI çalışanı, daha fazla kanıt toplayarak ve daha çok fotoğraf çekerek odanm içinde ilerliyordu. Ertesi gün aynı saatlerde odada hiçbir şey olmamış gibi görünecekti. Fakat henüz ertesi

gün olmamıştı. Çocuklarm kaçışının üzerinden ancak yirmi saatlik bir zaman geçmişti.

Castillo iki bilim adammı takip etti ve karşılarına çı-kan ilk cesedi incelemek için yavaşladı. Ceset odadaki langırt masasmm üzerine yatırılmıştı. Üstelik üzerine örtülen örtü ıslaktı ve altmdaki insanm biçimi, yüz hatları tamamıyla anlaşılabiliyordu. Modem bir Torino kefeninden sızan kan, alttaki plastikten yapılmış küçük futbolculara

damlıyordu

//

Bu kim?" diye sordu. "Dylan."

Castillo duraksadı.

Dylan Meinzer, Dylan Klebold'un DNA'smdan üre

tilen."

i!

"Doğru." Castillo bu bilgiyi sadece sıradan bir delil olarak kabul edebilmek için kendini zorladı. Şimdi duyduğu her şeyi irdeleme zamanı değildi. Klonlama işinin garipliğiydi işte. Beynini olabildiğince zorluyordu ve gerçeklere odaklanmıştı. Klebold'un ve adını çıkaramadığı arkadaşmm okullarını taramasmm üzerinden koca bir yirmi yıl geçtiğini hatırladı. Bir düzine öğrenciyi öldürmüş ve daha sonra okulun kütüphanesine kendilerini kapatmışlardı. Eğer kendisine söylenenlere inanacak olursa bu, aynı çocuğun klonuydu. En azmdan onlardan birinin. "Bunu diğer çocuk olduğuna eminsin yani?"

Diğer ceset telefon ve internet kablolarıyla, ikinci kata çıkan tırabzanlara bağlanmıştı. Castillo, çarşafm altmda yarı yarıya gizlenmiş karanlık şekli gözledi. Kan içinde kalmıştı ve kollarını yana açmıştı. Cadılar Bayramı şakalarma benzer bir görüntüsü vardı. "Bir Eric daha." Dr. Erdman not panosunun üzerindeki birkaç sayfaya göz attı. "Eric Palmer ve Eric Altı. Kan ve PCR testleri eşleşiyor."

"Deriyi buldular mı?" diye sordu Castillo. Bir si-yah-beyaz soru daha. Siyah-beyaz sorular güvenilirdi. Kontrol edilebilirdi. *Bu sorularla yetin ve sonra bütün hızınla buradan kaç.* Bir damla bile kan görmeyeli bir yılı geçmişti.

Burada ise birçok kan gölü vardı.

"Hayır," diye cevapladı Dr. Erdman. Mahcup bir sesi

vardı.

io başmı eğip Dylan'a bc cesedin derisi tamamen

Dylan Meinzer, Dyian Klebold'un DNA'smdan ü

4i

üre

tilen.

ft

"Doğru.' Castillo bu bilgiyi sadece sıradan bir delil olarak kabul edebilmek için kendini zorladı. Şimdi duyduğu her şeyi irdeleme zamanı değildi. Klonlama işinin ga-ripliğiydi işte. Beynini olabildiğince zorluyordu ve gerçeklere odaklanmıştı. Klebold'un ve adını çıkaramadığı arkadaşının okullarını taramasının üzerinden koca bir yirmi yıl geçtiğini hatırladı. Bir düzine öğrenciyi öldürmüş ve daha sonra okulun kütüphanesine kendilerini kapatmışlardı. Eğer kendisine söylenenlere inanacak olursa bu, aynı çocuğun klonuydu. En azından onlardan birinin. "Bunu diğer çocuk olduğuna eminsin yani?"

Diğer ceset telefon ve internet kablolarıyla, ikinci kata çıkan tırabzanlara bağlanmıştı. Castillo, çarşafm altmda yarı yarıya gizlenmiş karanlık şekli gözledi. Kan içinde kalmıştı ve kollarını yana açmıştı. Cadılar Bayramı şakalarma benzer bir görüntüsü vardı. "Bir Eric daha." Dr. Erdman not panosunun üzerindeki birkaç sayfaya göz attı. "Eric Palmer ve Eric Altı. Kan ve PCR testleri eşleşiyor."

"Deriyi buldular mı?" diye sordu Castillo. Bir siyah-beyaz soru daha. Siyah-beyaz sorular güvenilirdi. Kontrol edilebilirdi. *Bu sorularla yetin ve sonra bütün hızınla buradan kaç.* Bir damla bile kan görmeyeli bir yılı geçmişti. Burada ise birçok kan gölü vardı.

Hayır," diye cevapladı Dr. Erdman. Mahcup bir

//

vardı.

Castillo başmı eğip Dylan'a baktı ve çarşafı kaldırdı. Altındaki cesedin derisi

tamamen ve hatasız bir şekilde

yüzülmüştü. Her yam kesilip atılmıştı. Kollarmdaki ve ayak parmaklarının arasmdaki canice açılmış oyuklarla Michelangelo'nun eskizlerinden fırlamış gibiydi. "Bu ikisinden neden bu kadar çok nefret etmiş olabilirler?" diye

sordu.

• 4

Aniden, Erdman'm gözleri ilgiyle parıldadı. "Oyle mi

dersin?

//

"Kesinlikle. Bu çocuk derisi yüzülürken canlıydı." Castillo, gözkapaklan olmayan cesedin karanlık gözlerine baktı. "Ben... Ben bunu önceden görmüştüm."

Bu kez Erdman'm gözlerindeki parıltıda bilimsellikten çok merak vardı "Nerede gördün?" diye sordu.

Castillo soruyu dikkate almadı ve çarşab yerine koydu. "Ellerine bakmca anlarsın." İkinci bedene yaklaştı. "Kolları dışarı doğru açılmıştı. Ani ölüm sertliği dedikleri şey. Boğulan bir kurbanm son kasılması gibi. Bu ikisi kendi

kanlarmda boğulmuştu."

"Diğerleri hiç..." Cenetik bilimciler, Castillo'yu odanm en derinliklerine kadar takip etti. "Açıkçası, diğerleri bu çocukları hiç sevmemişti. Onları buraya getirmek tamamen hataydı." Sesi gittikçe belirsizleşiyor ve açıkça hissizleştiriyordu. Bu yalnızca yakmda çıkacak olan raporun özet bir bilgisiydi. "Doğal olarak, 'seri katiller' diğerleriyle asla aynı kategoride değildi."

"Doğal olarak." Castillo asıl söyleyeceklerini kendi-

ne sakladı. "Peki, Eric Uç ya da Dört olmadığmı nasıl biliyorsun?" Bu soruyu bir

meydan okumadan çok normal bir soru gibi sormaya çalıştı. Cerçekleşmesi beklenen sidik yarışı alışılagelenden daha kötüydü. Birinci smıf olduğunu

sanan bir avuç ikinci sınıf haki üniformalı tip; hayatı boyunca uğraştığı türden insanlardı. Mary lan Üniversite-si'nde okurken saçma sapan bir konuda yüksek lisans yapan bir eski sevgilisinin dediği gibi, "Sert adam numarası, numara olduğu anlaşılıncaya kadar eğlencelidir". İki

savaşta mücadele etmekten kaçarken, bir anda becerikli

#

olmak suç oluvermişti, istediği kadar yumuşak ve "iyi" konuşabilirdi; ama bunun bir önemi yoktu. Birçok insan onun orduda kazandığı yetenek ve özgüvenine baktığmda kendi zayıflıklarmı görüyordu ve bu her zaman tehlikeli bir şeydi. Sahada çalışırken bu hiç sorun olmamıştı. "Doktor?" diye aceleci bir şekilde seslendi.

Aslında Erdman olanları üstüne alınmamıştı, neklerimiz var. Eğer burada bildiğimiz tek bir şey varsa o da DNA'dır. Ayrıca diğer Ericler gebelik sırasmda ölmüştü. Tahminen koyım Doliy'yi duydun. Doly doğmadan önce bu hayvanm yaklaşık üç yüz kopyası gebelik sırasm-da öldü. Hâlâ klonlarm tümünün doğmadan önce işi biti

yor."

Castillo doktora baktı. *İşi bitiyor,* diye düşündü derinlere dalarak. *Bu pislikler bizim orduda konuştuğumuz gibi konuşuyor.* Fakat bu, Erdman'm bahsettiği, lanet olası bir koyun değildi. Ölü çocuklarla *dolup taşan* bir odaydı. *Siyah ve beyaz. Dikkatini siyah beyaza ver.* Odanm geri kalanmda tek seferde halledilemeyecek kadar çok şey vardı, bir sürü ceset. Castillo buna aldırmayarak karşısmda duran şeye odaklandı; Küçük yassı bir hap boyutundaki kanlı metal parçacıklar. "Vericiler," deyiverdi. "Bana onlardan bah

Pf

set.

Gülen yüz şeklindeki bilardo masasının üzerinde onlarca verici duruyordu, metal parçalar arasındaki boşluklar kanla dolmuştu. Okulun fizyoterapistinin yarı

çıplak vücudu yerde yüzükoyun yatıyordu. Kanlı bir çarşafa sarılmıştı o da.

"Her verici, klonlann kendi güvenliği için doğumda vücutlarmın içine yerleştirilir."

Castillo daha iyi görüp anlayabilmek için biraz daha yaklaştı. "Elbette. Onların izini sürmek için."

"Çocuklar vericilerin her birini kesmiş gibi görünüyor. Eric ve Dylan'ın onları ararken kendilerini kestiğini sanıyoruz. Nereye yerleştirildiklerini keşfetmek için."

"Belki," dedi Castillo. "Bu çocuklar vericilerini bulmada ve çıkarmada pek zorlanmamış gibi görünüyorlar. Şu bıçak yaralarını neden açmışlar peki? Eğlenmek için mi? Eğer öyleyse şu soruyu soracağım sana: Bu çocuklar vericileri nasıl arayacaklarını nereden biliyorlardı? İçlerine yerleştirildiğinin farkmdalar mıydı?"

"Hayır," dedi Erdman omuz silkerek, "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Castillo odayı daha küçük, kontrol edilebilir kısımlara böldü ve hemen yakın tarihe ait delilleri ayırdı. Güvenlik görevlisinin dağılan beyni merdivenlere sıçramıştı. Parçalanmış ve kana bulanmış hemşire üniformaları. Duvarlarda dev penis resimleri ve öylesine karalanmış kırmızı renkli küfür yazıları. Çarşaflara sarılan altı küçük ceset vardı; bu öğrenciler, sebebi her neyse, diğerlerinin çıktığı

küçük geziye çağrılmamıştı.

Erdman'm söylediğine bakılırsa, enstitü yaz sezonunu

geçen hafta açmıştı ve öncesiki iki ay boyunca öğrencilerin çoğu evlerindeydi. Castillo evde bulunan elli çocuğun başma gelmiş olabilecek şeyleri düşünmemeye çalıştı.

Atardamardan fışkıran parlak kan büyük bir plazma ekranm ve Xbox'm etrafma sıçramıştı. Castillo yutkundu. *Daha fazla mercan.* Burada yaşanan olayın incelenmesi, nasıl, ne zaman olduğunun ve kimin yaptığmm bulunması zaman alacaktı. Cüvenlik kameralarmm gece kayıtları silinmişti. Sonraki adımım mantıklı bir şekilde atmasmı sağlayacak hiçbir şey kalmamıştı. *Burada olmuştu Tanrı aşkına':* Cörüşü bir iğne ucu kadar daralmıştı. Bu hissin gitmesini istiyor

ve kontrolünü yeniden kazanmak için çabalıyordu. *Siyahheyaz, siyahbeyaz.* Castillo, Erdman'a döndü: "Jacob-son'un ofisi nerede?"

?

"Sağda tam burada."

Castülo, Erdman'1 ileride soldaki köşeye kadar takip etti ve bakışlarım doktorun sırtma kilitledi. Kapmm önünde durdular ve Erdman duvardaki güvenlik sensörüne eliıü okuttu. Ekranda elinin içindeki damarları gösteren izgesel bir görüntü belirince sensör mavi yandı. "Damar tanıma," dedi Erdman ve kapmm kilitleri açılırken döndü.

"Damarlarm kişiye özgü biçimini ve avucundaki kalp atışı sayısmı sistemdekiyle eşleştirir. Parmak izi kadar kişiye özel, fakat kan akışı gerektirdiğinden sahtesini yapmak

daha zor."

Teknolojinin dikkatini dağıtmasma izin vererek ba şıyla onayladı. Artık oyun hamurlarıyla veya kadavra par

maklarıyla kandırılabilen parmak izi sistemlerinden kork

masına gerek yoktu. "Kalp atışın Kızlansa bunu algılar ve girişini reddeder miydi peki?"

"Evet." Erdman meraklı görünüyordu.

Castillo durumun kontrolünü sanki hiç kaybetmemiş-çesine yeniden eline aldı. Basit güvenlik aygıtlarmdan bahsetmek onu rahatlatmış gibiydi. "Madem öyle, dün gece burayı kim açtı? Kimin erişim izni vardı?"

"Güvenlik kayıtları bu kapıyı akşam üzeri saat 10:13'te Dr. Jacobson'un açtığını gösteriyor."

Castillo ve Erdman bariz bir şekilde kendilerine söylenmeyen bir şeylerin olduğunu düşündüler. *Neden Jacobson? Eğer rehin alındıysa neden onun kalp atışı yükselmemiş]* "Yalnızca tek bir güvenlik görevlisi mi vardı?" diye sordu Castillo. "Savunma bakanlığında çalışıyor olsaydım bunun üzerinde

düşünürdüm."

?

"Massey'de yalnızca bir güvenlik görevlisi var. Laboratuvar ve DSTI binası çok daha güvenlidir."

"Neden böyle?"

"Buyurun..." Erdman soruyu duymamış gibi yaparak her zaman açık olan girişe yöneldi. "Dr. Jacobson'm ofisi."

Oda ferahtı ve pahalı bir zevkin ürünü olduğu belliydi. Tamamıyla harap edilmişti. Sandalyeler ve koyu renk sekoya ağacından yapılmış kahve masaları parçalara ayrılmıştı. Dolaplar boştu. Raflar bomboştu, kitaplar yerlere saçılmıştı. Birinin evrakları yakmaya çalıştığı açıkça belli oluyordu. Aynalar ve resim çerçeveleri paramparça olmuş, bilgisayarlar ve monitörler hurdaya dönmüştü. Bu yüzden tüm oda parçalardan yansıyan ışıkla doğal olmayan bir renkte parlıyordu. Kaybolan doktorun laptopunun kenar-

Bu öğretmenin kam mı?" diye sordu Castillo. "Mer-

//

larında biriken kanlar masayı kaplamıştı.

diven boşluğundaki.

Bayan Gallagher," diye doğruladı Erdman. "Haklı-

sm. Haftaya altmış yaşma girecekti.

Castillo etrafa baktı, parmağıyla odanm köşesine yerleştirilmiş alçak tezgâhtaki lavaboya tıkıştırılmış

elbiseye işaret etti.

"Evet."

Castillo, başım salladı, odayı incelerken gözüne çarpan detayları akima yazıyordu. Bayan Gallagher'ün iç organları ve rahmi üç metreden yakmda

duruyordu. *Bu Toıvragkondi'den de daha kötü* diye düşündü birden. *Tanrım, bunun mümkün olabileceği aklıma bile gelmedi.* Castillo akimdaki soruları açıklığa kavuşturmak için odada harap edilmeyen iki şeye odaklandı. Biri, rengi kanla hafifçe pembeye boyanmış akvaryumdu. İçinde hâlâ bir sürü tuzlu su güzelliği dolaşıyordu. İkincisi de masanm arkasmda duran çerçeveli iğn^ işlemesindeki yazıydı. Eski dildeki

yazı şöyleydi:

î/e Y/îR/tnCIMIZ KabWiii ûgetine bil ipalet koydu

Onu Cennetin doğubunda, öUünbûgUiğe mahkum etti.

"Onun takma ismi 'Kabil Geni'ydi," dedi Erdman ar-

kasmdan. "Kabil XP11. Yani Kabil ve Habil.

Bu kısmı anladım. Tarihteki ilk katil. Güzelmiş. Peki

'XP11' ne?

//

//

//

//

rt

"Protein transkripsiyonunun yanı sıra DARPP-32, dopamin ve aAMP adı verilen düzenlenmiş fosfoproteinin

enzimsel aktivitelerini düzenleyen bir genetik koddur."

Ukala olma," dedi Castillo. Çok fazla sakin ve kibar davrandık.

//

Doktor özür diler gibi elini kaldırdı. "Dopamin, öfkeyi etkiler. Kısacası

Monoamin Oksidaz A, dopamin seviyesini kontrol etmeye yardım eder ve antisosyal spektrum düzensizliğinde ve psikopatide yüksek biyolojik olabilirlik için temel bir ilkedir. İnsan DNA'smm her kromozomu, kişinin genetiğini oluşturan özel bilgilerle dolu bir müyon farklı dizge taşır. Belirli bir yer, XP11 olarak tammlanan bir dizge, Monoamin Oksidaz A genini kontrol eder.

Bu dizgede bozukluk olması, genetik olarak şiddete

yatkmiığı etkileyen anormal dopamin seviyesini gösterir. Açıklayıcı oldu mu?

//

Şimdi daha iyi oldu, sağ ol. Bu klonlar ekibin daha

//

rahat çalışabilsin ve bu özel geni geliştirebilsin diye üretildi öyle mi?" Castillo Erdman'la göz göze gelmişti. "Eninde sonunda, öyle sanıyorum ki şiddeti dizginlemek için, değil

mi?

//

Cenetik bilimci seçeneklerini değerlendirdi, acaba Castillo nun daha ne kadar şey öğrenmesine izin vermeliydi? Evet, dedi. Aynı zamanda şiddeti tedavi etmek için. Burada olmamızın tek amacı silah üretmek değil. Bay Castillo. Son on yılda bu öncü araştırma elliden fazla ailenin depresyon, bipolar bozukluk, Parkinson ve travma

sonrası stres bozukluğu gibi hastalıklarla mücadele etmesinde yardımcı oldu."

Castillo travma sonrası stres bozukluğu sözünün doğruluğunu görmek istercesine Erdman'a baktı. *Bu da ne^ Benim hakkımda ne biliyorlar?* Genetik bilimcinin yüzünde

bilinçli bir aşağılama ibaresi yoktu.

"Parkinson mu?" diye sormayı tercih etti.

"Dopamin seviyelerinin onarıcı manipülasyonu bu

hastalığı eninde sonunda tedavi edecektir. Bu amaca yönelik olarak şu anda birçok yenilikçi ürün üzerinde klinik deneyler yapıyoruz."

"Yani çocuklar üzerinde?"

"Hayır, hayır." Erdman başmı iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Yeni bir protein, antikor veya başka bir şey denemek istersek fare ve maymunlar buluyoruz. Ayrıca insanlar da gönüllü oluyor. Buradaki çocuklardan sadece protein ve antikor toplanıyor. Belki de bu çocukları canlı ilaç fabrikası olarak düşünmek daha kolay gelecektir, kanlı canlı biyoreaktörler. Kanlarınm sadece yarım litresinde milyonlar değerinde zenginleştirilmiş insan proteini bulunuyor."

Castillo'nun yüzü bu fikri nasıl bir tiksintiyle karşıladığını anlatmış olacak ki Erdman içini çekti. "Geleneksel bir protein üretim fabrikasını birkaç yüz milyon harcayarak ancak beş yılda tamamlayabilirsin. Kabil Projesi'nin katılımcılarının her birinin maliyeti yüz milyon ve gelişimlerini bir yılda tamamlıyorlar. Her bir çocuk yılda birkaç kez kanmın küçücük bir kısmmı bağışlayarak hayatı boyunca altı yüz milyonluk bir kâr oluşturuyor. Akimdan geçenleri biliyorum. Bu hayat çocuklarm seçimi değildi. İşin ahlaki

boyutu oldukça karışık."

Karışık. Veya insanlık dışı."

Belki de bunu daha sonra tartışmalıyız. Bugün, ya

//

şamlarımız tehlikede, öyle değil mi?

//

"Pekala" dedi Castillo dümdüz bir sesle. "Bunları bana neden anlattın ki? Yani klonlan... Bana sadece şiddete meyilli altı çocuğun buradan kaçtığını söyleyebilirdin."

"Albay Stanforth eninde sonunda anlayacağını düşün-

dü.

ff

Castillo başmı salladı. Güvenilir bir akıl hocasından bunu duymak gururunu okşamıştı; peki bunu gerçekten hayal edebilir miydi? "Hem neden katiller? Küçük Eins-teinlar, Kobe Bryantlar, ya da ne bileyim, Eddie Van Ha-lenlar klonlasalar?

ff

Bunun masrafmı kim karşılar ki?" diye sordu Castillo. Erdman cevap verdi: "Tüketici piyasası böyle programları belki elli yıl sonra ancak kaldırabilir. Fakat şu aşamada yüz milyarlarla ifade edilen başlangıç maliyetleri söz konusu. Bu yükün altma girebilecek pek fazla endüstri yok. Petrol veya iletişim sektörleri belki... Fakat *onlar* için klonlama işlemini kim yapacak? Ordu on bin yıldır insan teknolojileri üzerine çalışıyor. Bundan birkaç iyi sonuç elde etseler, ilaçlar mesela, çok daha iyi olur."

if

"Peki o zaman; niye ünlü seri katiller? Sıradan bir psikopatla uğraşmak daha kolay olmaz mıydı? Hapishanelerde onlardan sürüyle var."

"On binlerce, belki de milyonlarca... Fakat programın başmda bulunan Jacobson her zaman *en* vahşi olanı istedi. Tecavüzcüler veya ailelerini katledenler değil. Psikopatlar üretmek istedi. Seri katiller... Bu adamlarm çoğu, toplu-

mun eninde sonunda yakaladığı ve bir şekilde meşhur

olan adamlar"

Peki... Burada hiç kız yok. Erkeklerin şiddete daha

//

yatkm olduğunu düşünmek daha mı güvenilir geldi?

//

"Güvenilir mi?" Erdman'm yüzüne en iyi bildiği konuyu konuşan bir bilim adamı gülüşü yayıldı. "Genetik ve istatistiksel olarak tartışılmaz. Kesinlikle... Kromozonla-rm bu mutasyonlarla ilgili gen çiftleri X geni üzerinde. Bu gen çiftlerini genetik panzehirler olarak düşün. DNA'nm içinde şiddet anomalisini düzenleyebilen bir kod. Ancak bu özel ilaç sadece X kromozomu üzerinde hareket ediyor. Dişiler XX kromozomuyla doğar. Yani daha anne rahmindeyken her tür saldırganlık mutasyonuna karşı korumalılar.

//

"Ama erkekler XY, öyle mi?"

"Güzel, hatırlıyorsun. Yani erkeklerin hat safhada agresiflik gösteren XP11 dizgesinin doğal tedavisine sahip olma şansları yüzde elli. Bela bizim genlerimize

kodlanmış."

Yani dünyanm yarısı şiddete genetik yatkmiık mı

//

ff

gösteriyor?

"Hapishanede yatan mahkûmlarm yüzde doksan beşi erkek. Tecavüz suçlularmm yüzde doksan dokuzu, sen katillerin ise yüzde doksan dokuzu." Yüzündeki gülümseme

acı bir hal aldı. "Sanırım bu bizim kanımızda var."

"Samrım öyle." Castillo başım salladı. "Balık akvaryu-

//

munda

Erdman gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?

"Kandan konu açılmışken, balık akvaryumunda

yun üzerinde bir şeyler vardı. Birileri galiba ellerini sokmuş, çünkü taşların da yeri bozulmuş görünüyordu.

Çocuklardan biri akvaryumun içine bir şey atıldığım söyledi. Nedir o?"

Erdman notlarma bakar gibi yaptı. Bulunan şeyi açıkça biliyordu. "Anahtardı," dedi. "Sebebini bilmiyoruz. Burada veya DSTTdaki ofis bölümünde bir şey yoktu. Hâlâ araştırmaya devam ediyoruz."

Castillo, Erdman'm ne tepki vereceğini görmek için anahtarları istemeyi düşündü, ama zaten var olan gerginliği artırmanm anlamı yoktu. Hem kilitler mesele olmaktan çıkalı on yıldan fazla oluyordu.

Jacobson'un laboratuvardaki ofisi de zarar görmüş mü?" diye sordu Castillo.

//

Hayır, geçen gece oraya gittiğine dair bir kayıt da bu-

//

lunamadı."

Castillo cevap vermedi. Ters dönmüş masanm kenarına uzandı ve yerdeki parçalanmış fotoğraf çerçevesini aldı. Baştaki adam eski bir başkan yardımcısıydı. Öteki uzun boylu, zayıf, gri saçlı adamm sanki bir gün özel bir golf

sahasmda karşılaşılabilecekmişsiniz gibi bir havası vardı.

Ama daha zeki görünüyordu. *Çok daha zeki,* diye düşündü Castillo. Dünyada gizliden dönen işleri ciddi anlamda çözmüş bir havası vardı. "Jacobson bu mu?" diye sordu.

Erdman başıyla onayladı.

Castillo gözleriyle odayı taradı. "O ve çocuklar bir tür grup toplantısı yapıyordu, değil mi?"

Her aym birinci ve üçüncü perşembeleri bu grup toplanır. Psikiyatri başkanımız

Angela Corwin ve Dr. Jacob-

son seansı birlikte yürütürdü. Dr. Corwin aşağıdaki ofisinde çıplak ve ölü halde bulunmuştu.

"Ama ben bunu onun yaptığını düşünmüyorum

ff

dedi Erdman.

Kimin?' Castillo bulundukları andan kopmuştu.

//

Kimin yaptığmı düşünmüyorsun Doktor?

//

ff

"Jacobson. Haftalardır dışarıda," dedi Erdman. "Za-türre ya da... O yalnızca kendini iyi hissetmediğini söyledi. Evde çalışıyordu ve dün geldi. Dün gece."

Bir genetik bilimci böyle bir konuşmada neden yer

//

alırdı ki ?

ff

"Dr. Jacobson'm ana disiplini davranışsal sinirbilimi-dir. Onun genetikteki başarıları bundan kaynaklanmaktadır."

"Peki, hangi öğrencinin hangi toplantıya gideceğini

kim belirliyor?

ff

Değişir. Rehber öğretmenleri. Bazen, Jacobson'm

//

kendisi.

ff

"Tamam." Castillo, Erdman'a gözlerini kısarak baktı

•

ve sonunda herkesin bildiği şeyi söyledi. "Öyleyse Jacobson onları serbest bıraktı. Bu tamamen kasıtlıydı ve önceden planlanmıştı. Siz de buna katılıyor musunuz? Bu durum sorunsuz kaçışları, vericileri, yok olan güvenlik kayıtlarım açıklıyor. Neden *hu* altı çocuk olduğunu. Anahtarı. Jacobson'm ortadan kaybolmasmı..." Castillo bilim ada-mmm sözünden DSTFm bu ihtimali göz önünde bulundurmuş olduğu sonucunu çıkardı ve belki de en başmdan beri sadece açık açık kabullenmek istememişlerdi.

böyle bir şey yapsın

//

"Ama neden?" diye sordu Erdman. "Bir adam neden

"Huysuz biri miydi?"

"Huysuz davranması için bir sebep yoktu. DSTI hemen hemen onun şirketiydi. Neredeyse istediği her şeyi

yapabiliyordu

Neredeyse... Neyi *yapamıyordu* ki? Bir rakiple mi

//

şıyordu? Borsayla mı uğraşıyordu? Para sıkıntısı mı vardı? Belki de bunu yapmasının sebebi sizin de buralarda bir sürü iş çevirmenizin sebebiyle aynıydı. Laboratuvarlarm ve onları çevreleyen gözlem odalarınm her yerim kapsayan bir el hareketi yaptı. "Olacakları görmek istiyordu."

Genetik bilimci onun doğruca gözlerine baktı, panoyu göğsüne yaklaştırdı. Boğazını temizledi. Castillo açıkça anlamıştı ki söylediği bir şeyle lah neredeyse tam da gediğine koymuştu. İlginç... "Peki," dedi Erdman. "Şimdi ne

olacak?

//

Şimdi ne olacak?

Castillo yine bütün bu kanlı yerleri bırakıp normal hayatma devam etmeyi düşündü. Eve gitmeyi... Asimda daha çok kendine bir ev bulmayı... Yeni bir hayat... *Lanet planım buydu değil mü*

?

Fakat sonra akima yıllardır benimsediği ve kullandığı eski bir söz geldi: "Sol göğsümün altmda aalara dayanan kalbimle, ben de dayanacağım. Çünkü daha önce dalgalarm ve savaşlarm içinde boşa çabalamış ve yorulmuşum. Bu da eklensin, sözlerime.

Bu sözleri acaba şu anda içinde bulunduğu görev için de kullanabilir miydi i

?

Orduda bulunduğu on beş yılın çoğunda Delta Force'a hizmet etmişti. Orada, insanları bulma sanatını öğrenmişti. Onları avlamayı.

Şimdi kendi işimi yapacağım," dedi Castillo.

//

DSTFdeki bilim adamları Castillo'ya sadece altı çocuğun kaçtığını söylemişlerdi. Ama tam anlamıyla dürüst değillerdi.

EV ZİYARETİ

3 HAZİRAN, CUMA - FELTON, DE

Albert yine uyuyamıyordu.

Kafasmda birçok düşünce vardı. Tavandaki gölgeye gözlerini dikerek her plam, her amyı ve her görüntüyü akimdan geçirdi.

İspanyolca final sınavı. Kesin kalacağım. Spora gitmek daha cazip geliyor. Bir de üstümü giyinmem gerekiyor. Pislik öğretmenin anlattığı tek kelimeyi bile anlamıyorum çünkü aptal herif HondurasIl veya onun gibi başka bir ülkeden. Hiç uzak ülkelere gitmedim. Hiç uçağa binmedim. Her şeyden bihaberim. Geri zekalıyım. Yine de şu okul tam bir saçmalık. Kaçak MeksikalIları ülkelerine göndermeliler. Herkes gibi doğru düzgün İngilizce öğrensinler. Adrienne Haller ve muhteşem göğüsleri. İki satır geri. Kocaman göğüslerini görüyorum hep. Onu gözetlemeyi seviyorum. Ağzını. Ağını izlemeyi seviyorum. "De donde veneis?" yeni filmi seyretmek istiyorum, o adamın oynadığı. Bazen kalemi ağzına götürüyor. Aslında ne düşündüğünü biliyorsun. Muhtemelen nefesi kokuyor dur. Kaltak anneminki gibi sigara kokuyor dur. Haller'in büyük bir dondurucusu vardır herhalde. Mike

Gaffney okuldan sonra beni sormuş. Haddimi bildirecekmiş falan filan. Bir baş belası daha. Arabaya ihityacım var. bir yerlere gitmeliyim. New York belki. Veya Vegas. Veya Honduras. Herhangi

bir yer. Bayan Nolan'ı bir yerlere götürüp kısttrmalıyım.

Üç kez mastürbasyon yapmıştı. Rahatlamaya çalışıyordu. Yorgundu. Yalnızca uyumak istiyordu. Artık düşünceler yoktu. Bir şeylerle meşgul olması gerekiyordu yoksa düşünceler geri gelecekti. Her gece. YouPom ile RedTube'un ve dükkânlardan aşırdığı *Hustler* dergilerindeki aptalca resimlerin hastasıydı. Siyah saçları kollarma kadar uzanan bir kız vardı. *Hayvandan farkım yok.* Bu say-

faları yırtmış, hepsini tuvaletin yerine döşemişti. Üzerleri

spermle kaplıydı. *Hastalık. Gariplik. Ben.*

Bayan Nolan. Caddenin hemen karşısmdaydı. Kırk

metreden uzakta değildi. Albert yan döndü ve bayan No-lan'ı görmek için pencereden dışarı baktı. Daha doğrusu yatak odasmı görmek için. *Herhalde Bayan Nolan da bazen mastürbasyon yapıyordur. Kırk yaşlarında görünüyor,*

ama yaşlılar bile bu işi yapar değil mi. Elbette, olgun hatunlar da yapar. Yatağa uzanır ve büyük mor bir şeyle işini bitirir. Muhtemelen bazen de kendi parmağıyla yapıyordur. Bunun sebebi homo bir kocası olması. Chris. Homoseksüel bir erkek. Bahse girerim ki Bayan Nolan onu sevmiştir.

Salondan sesler geliyordu. Kırılma sesleri. Sarhoş annesi tökezleyip masanm ucuna çarpmış olmalı. Şüphesiz ki yatmadan önce diyet kolayı ve viskinin son bardağmı kendi üzerine dökmüştür. Albert şanslı olsaydı annesi çoktan yatağa yatmış olurdu. Bazı geceler annesi gelir ve Albert in yanma uzamr. Onun aptalca başarıları, arkadaşları, müziği yüksek sesle dinlemesi ya da başka gerizekalıca konular hakkmda konuşurdu. Aptalca şeylerden bahsetmeye aptallıklardan bahsederek başlardı. *Sarhoş kaltak.*

Albert, Jacobson ile konuşmak istiyordu. Onda her zaman en kötü düşüncelerinden bile kurtulmasını sağlayacak hap ya da başka bir şeyler olurdu. En azından bir

süreliğine.

Bayan Nolan siyah iç çamaşırıyla etrafta dolanıyor. Onu geçen hafta yerdeki gazeteleri almak için eğilirken görmüştüm. *Elbette ellerimi kalçalarında hissetmek istiyordu. Aptal bakire. Kendini kaybedip bayıldığında onu Kevinla birlikte becermeliydim. Her neyse. Mike Gaffney'i öldürebilirdim. Annesinin gardırobunda silahla kafasına sıkabilirdim. Ya da Bay Homo Nolan. Her neyse. Ya da kendimi. BAM! No masa Esa-panola. Bayan Nolan benim bir ezik olduğumu düşünüyor. Bir ucube. Kimin umurunda ki? Onun. Bayan Nolan'ın.* Şortuna uzandı. Dördüncü defa birazcık canını yakacaktı ama buna değerdi. Bayan Nolan'ı kendisinin altmda, kolları başmm üzerinde birleşmiş, belki de bir şeylere bağlı bir şekilde hayal etti. Karyolanm direği olabilirdi. Bu tarz demirsi şeyler. Herhangi bir demir işte... *Hayır diye bağırıp duruyor* çünkü

yakalandıklarmda *suç üstüne kalsın istemiyor. Altında kıvranıyor.* Yüzünü tam çıkaramıyorum. *Adrienne mi? Bayan Nolan mı? Annem mi?*

Kahretsin!

Biri Albert'in odasının dışında ayakta bekliyordu. Bir

takırh duyuldu. Eğer annesi tekrar onu yakalarsa. Ettiği işkenceler dün gibi akimdaydı.

Annesi bir süreliğine ortalıkta görünmedi ve sonra yine uzun uzun Albertle alay etmek için geri geldi. Bun-

dan asla vazgeçmeyecekti. Bu onun lanet olası işi gibi bir

şey 1. ert hızlıca ellerini çekti. "Ne?" diye karanlığa

doğru bağırdı. Kalbi ağzından fırlamak üzereydi ama sesini normal tutmaya çalışıyordu. Ellerinden çarşafa bulaşan sıvıları temizlemeye çalıştı.

Kapı bir çatırtıyla açıldı ve bir gölge televizyonun hayaletvari ışığına karıştı. Onun Russ olabileceğini düşündü, annesinin son erkek arkadaşı. *Hayır.* Bu çocuk çok uzun boyluydu. Kaltağı becermeye gelen yeni bir herif işte. Bir gün yine sırf garip bakışlarından dolayı onu pataklayacak bir pislik.

"Ne?" diye sordu Albert doğrularak. "Ne var?"

Gölge adam şimdi tamamıyla odasına girmişti.

Albert anlamamıştı. Hem de hiç. *Bu adam neden bura-*

da?

"Dr. Jacobson?"

"Merhaba Albert. Seni korkuttuysam özür dilerim." Çocuk sanki Jacobson'm odaya girmesini isteyen kendisiymiş gibi bir tavır takınarak yatağında doğruldu.

"Korkmadım."

"Korkacak bir şey yok evlat," dedi adam. Yüzünün ya-hâlâ odadaki gölgenin içinde görünmüyordu. "Geçti

artık. Otur. Her şey güzel olacak."

Salonda, doktorun arkasında koyu renkli birçok gölge

vardı, fakat Albert onlarm ne olduğunu anlayamadı. "Annem.. . Annem nerede?"

"İlk önce konuşmamız gerekiyor," dedi doktor.

"Neden? Neden buradasm?" Albert, adamm oturduğunu görmüştü, fakat yorganı göğsüne kadar çekerek kendine çocukça bir koruma sağlamak istedi. Sanırım, şey, görüşmemize iki hafta kadar daha vardı.' Doktorun belli

belirsiz görüntüsüne Albert gözlerini kısarak bakıyordu

"Elindeki şey ne?"

"Bu, senin kimliğin hakkmda topladığımız bügüerin bulunduğu bir dosya." Dr. Jacobson bunları Albert'in yatağmm ucundaki koltuğa oturarak söylemişti. Bacak bacak üstüne atmıştı. *"Gerçekten* kim olduğun hakkmda."

"Peki... bu testler ve... bu görevler ne anlama geliyor?" "Bütün bunlarla işimiz bitti. Bunlar senin geldiğin yerle alakalı." Yatağm üzerine ince bir dosya bırakmıştı. "Senin 'soy ağacm' diyelim. Hadi, durma, bir göz at."

Bu, babamla mı ilgili?"

Seninle ilgili," diye düzeltti doktor. "Yalmzca

//

le.

//

Albert elini dikkatlice uzattı ve dosyayı aldı.

ALBERT/5.

İçinde: ALBERT HENRY DESALV0.(11/3/1931 -11/25/1973), ve bir resim vardı.

"Bu... Bu kim?"

Siyah beyaz fotoğraf oldukça tamdık geliyordu. Sanki önceden görmüş gibiydi, ama görmediğini biliyordu. Yanmda duran Dr. Jacobson gülümsedi ve daha sonra ona klonlama, DNA ve "öz benlik" gibi şeylerden kısaca bahsetti. Albert in akima daha söyleyecek bir şey gelmeden Jacobson sanki geriye kalan bütün gerçekler orada yazı-

yormuşçasma kafasıyla dosyayı işaret etti. Albert dosyaya tekrar baktı.

Gazete manşetlerinin fotokopileri vardı. "Boston Katılı akıl hastanesinden kaçtı" ve "Boston Katili, Walpole Hapishanesinde Cinayet İşledi". Yaşlı kadınlarm etiketlenmiş

resimleri vardı: Arma Slesers (55), Mary Mullen (85), Nina Nichols (68), Helen Blake (65), Ida Irga (75). Kadmlann ölü bedenlerinin soluk fotoğrafları da vardı. Ve daha genç olanlar. Sophie Clark (20), Patricia Bissette (23), Beverly Sa-mans, (23), Joann Craff (23), Mary Sullivan (19). Albert, *Sullivan saçlı kız homo gibi görünüyor ama yine de seksi. Sarışın. Güzel gözlü. Biraz da Mrs. Nolan'ı andırıyor,* diye düşündü.

Okumaya devam etti. Evlatlık edinilmesi ve DeSalvo ile ilgili şeyler yazıyordu. DNA işleri... Bir şey anlamamıştı. Ama bu yine de her şeyi açıklıyordu. "Annesi", düşünceleri ve tüm lanet olası hayatı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bir saat mi? On dakika mı? Diğer odadan gelen garip seslere hiç aldırmadı, sessizce oturmuş kendisini izleyen Dr. Jacobson'a da aldırmıyordu. Sonunda, geçmişini düşünmeye başladı.

Okuldaki bütün pisliklerin bildiği o ezik ismi evlatlık

alındığmda üzerine yapışan McCarty'yi değil, "Albert DeSalvo" ismini söylemeye çalıştı. Fakat DeSalvo, onun gerçek adıydı. "Boston Katili," diye karanlığa fısıldadı. *Benim gerçek adım.* Kelimeler sihirli gibiydi. Daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemişti sanki.

"Sen... Beni sen mi yarattm?" dedi Albert.

"Hayır," diye cevapladı Jacobson kendisini gizleyen

gölgenin içinden "İlk tanrılar gibi, sen kendi kendini oluşturdun

//

Albert doktora baktığmda adamm pantolonunda kan olduğunun ancak farkmda varabildi. Bu bile onun şu an hissettiği yegâne duyguyu değiştirmemişti: FlUZUR.

Teşekkürler," dedi Albert.

//

Dr. Jacobson Albert'in dizlerini sıvazladı ve ayağa kalktı. "Herkes gerçekte kim olduğunu bilmeli," dedi. Yatak odasmm kapışma doğru ilerledi ve Albert de yavaşça

onu takip etti.

Albert'in annesinin, daha doğrusu sahte annesinin, nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, fakat kapının önünde ve koridorda birilerinin sesi geliyordu. Kendisi gibi başkalarının da olup olmadığmı merak etmişti.

Benim gibi başkaları da var mu

?

Doktor uzaklaşmaya devam etti.

"Şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu Albert.

Dr. Jacobson cevaplamadı. Cevaplamasma da gerek yoktu.

Arabalar oradan ayrılıp uzaklaşırken evin kapısmm gecenin karanlığmda ardma kadar açık olduğunu gördü. Bayan Nolan da muhtemelen hâlâ uyanıktı.

Ve onu bekliyordu.

GİZLİ ODA

3 HAZİRAN, CUMARTESİ - HADDONFIELD, NJ

Jabobson'm evi New Jersey'nin Haddonfield mevki-sinde, küçük ağaçlıklı bir tepenin üzerinde tek başma duruyordu. Castillo daha önce evin çevresini karanlıkta dikkatle dolaşmıştı. Uzaktan bakılmca bile o gelmeden önce eve birilerinin zorla girdiği anlaşılıyordu. Paramparça bir arka pencere ve altmda onu açmak için kullanılmış tahta. Castillo arka kapmm kilidini açtı.

Fazla büyük olmayan evin içi karanlıktı, Castillo içeriyi incelemek için acele etmedi. Bilindik bir evdi. Az eşyalıydı. İki tane boş misafir odası vardı. Bu genetisyenin evli olmadığmı duymuştu. İçi boşaltılmış bir dosya dolabı buldu.

Görünürlerde laptop yoktu. Bu işi yapan Jacobson veya kaybolan altı çocuk değil gibiydi. İçerisi darmada-ğm edilmemiş; sadece biraz karıştırılmıştı. DSTI ya da Savunma Bakanlığı'nda çahşcm birileri veya pisliğini halmm altma süpürmeye çalışan dışarıdan biri... Bu sorularm cevabı henüz yoktu.

Muhtemelen DSTI'dır diye düşündü Castillo. Caddenin

sonunda bir araba durduğunu fark etmişti. Bir, belki de iki

adam evi izliyordu. Eğer kendisi gibi profesyonel olsalardı

bu adamları fark etmemiş olması gerekirdi.

Eve girişleri de amatörceydi. Belki de sıradan bir hır-

Sizlik süsü vermek için camı kırmışlardı. Birkaç televizyon veya Jacobson'un altm kol düğmelerini alarak kolayca bu yalam destekleyebilirlerdi. Ama böyle bir şey yapmamış-lardı. işi zekice hazırlanmış bu kılıfa uydurmak için harcadıkları yarım yamalak çaba Castillo'yu güldürdü. Eve girmelerine şaşırmamıştı. işler daha da karmaşık hale geliyordu. Bu işe girmeni sağlayan insanlar seni ne kadar yanlış yönlendirse de senin ber şeyi doğru yapman gerekiyordu. Bu, Castillo'nun her zaman karşılaştığı bir meseleydi.

Evin sessiz ve karanlık koridorlarında yürürken. Albay Stanforth'la telefonda konuşup bu görevin neyle ilgili olduğımu gerçekten anladığmdan beri kendini ilk kez yalnız hissetti. Bu iyi bir his değildi. Para kazanma ve savunma gibi amaçlarla oradaki çocuklara yapılan şeylerin ahlaki ve hukuki yönleri çok farklıydı ve Castillo yalnız kaldığında bu gibi şeyler hakkmda düşünecek çok fazla zaman buluyordu. Bu işte yeni değildi. Dünyanm işleyişini

anlamıştı. Ahlaki ve hukuki yönden tartışılabilecek birçok gizli kapaklı işin içinde bulunmuştu. Ama bu...

Diğer odanm girişini bulmak için ahşap kaplı duva-rm üzerinde elini gezdirdi. Aradığı şeyi bulmuştu, işte *buradasın!* Kapmm karanlıkta gizlenmiş çerçevesinin sol tarafını parmağıyla yoklayarak anahtar deliğini buldu. *Peki, bu kapının arkasında ne var?*

Castillo'nun içi yine oradan hemen çıkıp arabayla ha-vaalanma gitme ve Albuquerque'ye dönüş biletini alma isteğiyle doldu. *Kahretsin!* Sonuçta başka yollarla da nasıl

para kazanacağını biliyordu. Hayatmda ordu olmadan bir günü nasıl geçirebileceğini biliyordu. Ama sonra Stanforth aramıştı. Bütün o seanslara, meditasyonlara "savaş sonrası hayat hazırlıklarma rağmen bu arama sayesinde kendini iyi hissetmişti. *Tamam öyleyse, hayır demem gerekirdi.* Stanforth çocuklardan bahseder bahsetmez yüzüne kapatmalıydı. Telefonu da paramparça etmeliydi. Ama bunu yapmamıştı. Bir telefon gelmişti ve kendini yine bu işlerin içinde hissedivermişti. Asıl mesele bölgesel bir sigorta şirketinin rutin güvenlik elemanı olmak değildi, aynı zamanda askermiş gibi davranabilmekti. O, otuz beş yaşmda ordudan malulen emekli edilmiş bir adam değildi. Başkalarının arkasmdan konuşacağı bir adam da değildi.

Zarar görmüş eşyalar. Lanet olası BOŞ İŞ.

Gizemli kapıdan ve arkasmda gizlediklerinden uzaklaşıp bir sonraki odaya ilerlerken, ama *BU,* diye düşündü;

BU benim kişiliğim, benim işim.

On sekiz yaşındayken orduya girmişti. Yarım milyon

askerin içinden, özel Rangers takımına almacak iki bin kişi arasına seçilmişti. Burada karşı terör, karşı istihbarat, çöl operasyonları ve yıkım eğitimleri almıştı. İki bin kişilik Rangers takımmdan kırk kişi Delta Force a seçilmişti. Yemen, Somali, İran ve Pakistan gibi yerlerde El Gezeri, Binalshibh ve Şeyh Muhammed admdaki adamları yakalamıştı. Yirmi üç kişiyi öldürdüğü resmi olarak onaylanmıştı. Uluslararası ekonomi tarihi diploması vardı. Uç Purple Heart, dört cesaret madalyası ve iki özel gümüş üstün hizmet madalyası kazanmıştı.

Kahretsin! Bu adamın şimdi, rekabetçilerin pisliklerini aramak için ortak şirketlerin binalarını temizleyip, kalantorların limuzin şoförlerine yol mu tarif etmesi gerekiyordu? Beyninde bir anda sayfaları kırışmış ciltsiz bir kitaptan alınmış yüzlerce alıntı belirdi: *"Kendinize bir bakın, siz faniler tanrıları suçlamaya ne kadar da hazırsınız. Kötülüğün bizden geldiğini söyler durursunuz. Fakat onlar kendi körlükleri yüzünden bizim bile gazabımızdan büyük acılar içinde yaşadılar."*

Sonra, doğal olarak, onu düşündü. Üstelik bugün aklına ilk kez gelmemişti. Arasa mıydı?

Karanlık evde tek başına duran Castillo onun yerine patronunu aramaya karar verdi.

Albay Stanforth bundan sonra resmen sivildi. Artık

Bay Stanforth idi; aynı Castillo gibi. Ama Staforth hâlâ

• •

Savunma Bakanlığı'nda çalışıyor ve Özel Faaliyet Birlik-

leri'nde danışmanlık yapıyordu. Tabii bunları gazetelere,

Meclis'e veya mahkemeye kanıtlayamazdı.

"Yeni dostlarımız pek nazik değiller efendim," dedi

Castillo. "Efendim" kelimesini bir nefeste kolaylıkla söyle-

yivermişti. Sanki söylemese, ortaya annesine ismiyle hitap

etmesi kadar garip bir durum çıkacakmış gibi hissetmişti.

"Eski dostlarımız" diye düzeltti hattın diğer ucundaki

Stanforth, Savunma Bakanlığı ile DSTI arasındaki ilişkilerin eskilere dayandığı ve hâlâ önemini koruduğunu hatırlatmak ister gibiydi. "Durum nedir evlat?"

"Gayet iyi efendim. Jacobson'm evindeyim. Ancak ben

gelmeden önce birçok şey almmış." Castillo pencerenin

aralığından gözlem ekibine baktı. "Dostlarımız; yeni mi

eski mi bilmiyorum, ama bize buraya geleceklerini haber

vermediler

//

"Panik içindeler. Aslında buna şaşırmamalıyız. Bu iş

onlarm sürekli yaptığı türden bir şey değil. Bu hepimiz için

geçerli.

ff

"Evet efendim."

"Sana aldıkları her şeyin eksiksiz bir listesini sağlayacağım," dedi Stanforth. "Ayrıca böyle bir şey bir daha olmayacak." Sözlerinde hafif bir öfke seziliyordu. Konuş-masmda şaşkmıık belirtisi olmasa da Stanforth'un kendini kötü hissettiği belli oluyordu. Bu DSTI'm tecrübeli elemanları için iyi bir şey değildi.

"Anlaşıldı. Bu görev için daba fazla adam istiyorum. Tam bir takıma ihtiyacım var."

"Mümkün değil. Zaten farklı yerlerdeki evleri aramaları için adamlar görevlendirdik," dedi Stanforth. "Bu sayede sen de gezip durmayacaksm. Eğer bir şey bulurlarsa bize ulaştıracaklar. Asıl zor kısım başka. Hızlı ve sessiz çalışmalıyız evlat. Bu senin işin. Haber kanalları Aruba'da sarhoş bir ergen kaybolsa bile hemen çılgma dönüyor. Böyle bir şey duyulursa ne olur bir düşün."

Eğer bir şeyler ters giderse... İşimiz *zor "evlat". Sen ölürsün ve bu şeyler hiç olmamış kabul edilir.* Castillo özel harekât operasyonlarmm doğasmda olan tehlikeyi akima getirdi: Resmi görevlerde bile, eğer yakalanırsa veya başarısız olursa bu, ülkede istenmeyen bir ilgi doğururdu. Komutanlar onun faaliyetlerinden haberdar olmadıklarım iddia edebilirlerdi; hatta ederlerdi. Bu bir özel harekât görevi

bile değildi. Sam Amca onu bırakalı uzun yıllar olmuştu Bu serbest bir görevdi. Bir nevi ek iş... Kiralık katillik

İşin sonunda danışmanlık ücretini ödedikleri gibi Castil lo'yu kolayca yok edebilirlerdi.

Fakat Castillo bu paranoyalara karşı direndi: *Stan*

forth'tan şüphe etmeye gerçekten hakkı var mıydı

?

İran'da onu almak için geri dönen tek kişi Albay Stanforth tu. Diğer herkes onu orada daha fazla işkenceye ve sonunda şansı varsa ölüme terk edip olayı "görev sırasında kaybolmuş" olarak temize çıkaracakken, Stanforth onu o kargaşanın içinden kurtarmıştı. Şimdi Stanforth'un ona ihtiyacı vardı. Castillo bu adama çok daha fazla güven borcu olduğunu biliyordu. Tek sorun Stanforth'un da bunun farkmda olmasıydı.

//

Bir anahtar vardı," dedi Castillo. "Jacobson onu DS-T1 da bir tür ipucu olarak bırakmıştı. Bu adam yakalanmak istiyor. Bir şey bulmamızı istiyor.

"Anahtarın nereye ait olduğunu biliyorlar mı?"

Gizli bir hangar," dedi Castillo. "Şimdi önünde du-

ff

ruyorum.

Stanforth güldü. "İşte seni tam da bu yüzden aradım." Bu çocukları bulduğumda onlara ne yapacaklar?

Veya Jacobson

ff

fi

Sen sadece bul," diye cevap verdi Stanforth. "DSTI'm

böyle tipleri idare edebilecek uzmanları ve imkânları Bir şekilde icabma bakılır."

"Öldürülmeyecekler."

Söz veriyorum öldürülmeyecekler.

//

ff

♦ 1

Castillo işleri oluruna bırakması gerektiğini biliyo

Sadece ennrleıe uy... Ama yine kendini konuşurken buldu

Peki ne olacak?" diye sürdürdü. "Sonsuza kadar ortadan

kayıp mı olacaklar? Hayatlarmın geri kalanını bir binaya

kapatılıp meditasyon yaparak mı geçirecekler ?" *Tanrı aşkı-*

yapıyorsun

Hattın diğer ucunda uzun süren bir sessizlik oldu

Castillo nun fazla ileri gittiğini anlamasma yetecek kadar

uzundu. Stanforth kendisini oracıkta görevden alıp alma

ma konusunda düşünürken Castillo beklemesi gerektiğini

hissetti. Albay sonunda sessizliği bozarak, "Mahkemey

götürülseler ne olacak?" dedi. "Birçok insan öldürdüler

Bak Castillo, bu işte var mısm yok musun?

//

Var mıyım Í

?

Evet efendim. Affedersiniz," dedi Castillo.

//

• •

//

Özre gerek yok. ilk görev için bunun zor olacağmı

biliyordum. Özellikle şu çocuklar... Fakat bu iş için bula

bileceğim en iyi adam sensin ne yazık ki. Öyle olmasa seni

aramazdım.

ff

Castillo hızla seçeneklerini gözden geçirirken Stan

forth'un söylediklerivle boğuşuyordu. "İlk görev" dediğ

göre demek gerisi de vardı. *Bulabileceğim en iyi adam*

Çenesini kapalı tutsaydı ve neredeyse yirmi yıldır yaptığı

gibi işini yapsaydı bu gerçekten bir geri dönüş olabilirdi

Stanforth onu büyük askeri şirketlerden birine sokabilecek

bağlantılara ve güce sahipti. Ordudan dönen diğer adam

gibi Castillo da özel bir paralı asker olabilirdi

Önünde bütün yeteneklerini yeniden kullanabile

ceği birçok şirkette çalışma seçeneği olabilirdi.

Ama bir de "özellikle şu çocuklar" sözü vardı. Bu söz Stanforth'un Towraghondi ile ilgili hayallerini bildiğini

gösteriyordu. Çocuklarla ilgili rapor ve kayıtlar da olacaktı tabii.

Onlardan ne kadar bahsetmiştir?

Neyse, boş ver.

"Odaya girme izni istiyorum" dedi Castillo.

"izin verilmiştir. Yüzbaşı..." Artık "evlat" demiyor, ekipteki takma adım da kullanmıyordu. Castillo bunun farkma varmıştı. Artık ilişkileri çok daha resmiydi.

Aym zamanda artık bu rütbeye sahip olmadığmdan,

nedeni çok daha kişisel gelmişti. "Durumu netleştirmen gerekiyor."

Anlaşıldı."

'Umarım öyledir. Çünkü işler hızla çirkinleşiyor

//

Şimdi durum ne?"

Cehennemden biraz daha iyi.

//

//

"Anlaşıldı efendim."

"Bu işin dönüşü yok."

Evet farkındayım, diye düşündü Castillo, "Anlaşıldı." "Beni bilgilendir Castillo."

"Bilgilendireceğim." Castillo telefonu kapatıp cebine koydu ve gizli kapıyı açmak için maymuncuğunu çıkardı. Kapıyı kolayca açtı.

Sonra maymuncuğu bırakıp, aylar sonra ilk kez tabancasını çekti.

Küçük odada en ufak bir yaşam belirtisi yoktu ve

Castillo silahını geri soktu. Tıpkı tahmin ettiği gibi içerisi küçük bir çamaşır odası kadardı. Belki de asimda bir acil durum odasıydı. İçeride bilgisayar

çıktıları, taşmabilir bellekler, CDler ve kan tüpleriyle dolup taşmış iki evrak

dolabı vardı. El yazılarıyla doldurulmuş, farklı boyutlarda düzinelerce not defteri. Jacobson'm notları...

Odada ayrıca içinde çürümüş bir ceset olan plastik bir kutu vardı.

Kutu duvara bağlanmıştı ve soğuktu. Uyuyan güzel plastikle sarılmıştı ve kutunun ancak yarısını dolduruyordu, iki parça halindeydi ve parçalar yan yana duruyordu. Ceset aynı zamanda çok eskiydi. Çürümeye başlamasına rağmen hâlâ bir şekilde korunmuştu, sanki piramitlerin birinden çıkıp gelmiş gibiydi, bu yüzden Castillo'yu pek de ilgilendirmiyordu.

Bunun yerine sonraki dokuz saatini dosyalara ve Jacobson'm kişisel günlüğüne bakarak geçirdi ve dağmık video arşivleriyle CD'leri izledi. Aym zamanda kopyalarmı aldı. Akıllı telefonuyla, gördüğü her şeyi fotoğrafladı.

Sabah olduğunda elinde cevaplardan çok sorular var-

dı.

Fakat şunu iyi biliyordu: Eğer şu durum cehermem-

den biraz daha iyiyse bile aralarmdaki fark bayağı azdı

Kayıtlardan birinde küçük bir çocuk dövülüyordu. Dijital kameralar muhtemelen yatak odasmm tavanmdaki

aydmlatmaya sabitlenmişti.

Videoda bu işlemin aylarca devam ettiği görülüyordu.

» • L •

^ // • •

toş" ve "bomo" diye sesleniyordu ve çocuk bağırıyordu Videoda bu durumun da aylarca sürdüğü gösteriliyordu.

Hatta adam veya "baba", arada direkt olarak kameraya bakıyordu. Bu ber seferinde Castillo'nun tüylerini ürpertiyordu. Adam kameranm varlığmm

farkmdaydı.

Sonraki kısımda küçük çocuk çığlıklar atıyordu, ama babası ona biç dokunmamıştı. Çocuğa "geri zekâlı" '

Görünüşe bakılırsa iki videodaki çocuklar aynıydı. Her

nasılsa, odalar ve babalar farklıydı. *Üvey babalar,* diye düşündü Castillo. DSTI'm ortaklan. Dr. Erdman'm tarzını kullanıyorlardı. Video karesinin altma çocuklarm isimleri yazılmıştı. Dennis/6 ve Dennis/10. Bu çocuklar klondu. Castillo'nun görevi Dennis/6'yı, videoda psikolojik şiddet gören çocuğu bulmaktı. *DennisllO beni ilgilendirmez,* diye defalarca kendi kendine telkinde bulundu.

Başka bir videoda Jobn/3 admdaki bir çocuğa çekiçle kedi öldürmeye zorlamyordu. Jobn/5'e lego oynatıyorlardı. İlişikteki notlara göre bu çocuklarm ikisi de John Wa)/ne Gacy nin DNA smdan üretilmişti. Bunu görünce

bir kedinin öldürülmesi gözüne pek de kötü görünmedi. Castillo, 1970 lerde otuz çocuk ve genci öldürüp tecavüz eden Jobn'la ilgili ek bir dosya buldu. Jobn'un yer altmdaki viranesinde polis cesetlerin yirmi tanesini bulmuştu. Castillonun bakması gereken daba bir düzine fotoğraf vardı. Gacy'nin partilerde ve toplu etkinliklerde giydiği ünlü palyaço karakter "Pogo" kostümü içindeki fotoğrafları ve vesikalıkları... Gacy'nin hapishanede yaptığı genellikle kuş, palyaço ve kafatası resimlermin renkli çıktıları... Ja-

cobson'ın notlarına göre Gacy'nin, diğer adıyla Pogo'nun, idamı Illinois eyaleti hükümeti tarafmdan iğneyle zehir enjekte edilerek yapılmıştı. Fakat bir dakika! Castillo'nun gözleri titreyerek akan videolara tekrar kaydı. Burada iki tane daha vardı. DSTI'm ürettiği klonlar. POGO HAYATTAYDI! Klon Pogo şimdilik sadece on yaşmdaydı. Onlardan iki tane vardı. Küçük Pogolardan *biri* videoda kedi öldürürken, *diğeri* büyük bir özen göstererek legolardan kale yapıyordu.

Davranışlar doğuştan mı geliyordu yoksa sonradan mı edindirilmiştü

?

Videonun zaman etiketine bakılırsa yaklaşık iki yıldır devam eden ve tasarlanmış ortamlarda yürütülen davra-mş bilimi çalışmaları, kaydedilmiş ve devam etmekte olan araştırmalarm bir parçası olarak değerlendirilmişti. Minik

Pogolarla geçen uzun saatler... Kimi zaman bilim kimi zaman da milli savunma adı altmda yapılan eziyetler...

Yıllar ve haftalarm saatlerce süren kayıtları.

Castillo izleyebildiği kadar izledi.

Başka bir taşmabilir bellekteki .wmv uzantılı dosyaya tıkladı.

Bir tabut, üç adam tarafmdan garip bir şekilde yerden kaldırılmıştı. Video gece çekilmişti; mezar kazıcılı-ğı için en uygun zamanda. Yağmur yağıyordu. Adamlar pislik içindeydi ve bütün gece kazmaktan bitkin düşmüşlerdi. Mezarm etrafı içinden çıkarılmış taze toprağm oluşturduğu tepeciklerle çevrilmişti. Castillo'nun, adının Dr.

Gregory Jacobson olduğunu tahmin ettiği bir adam gece görüşüyle olanları kaydediyordu. Karanlıkta kan rengi-ne bürünmüş yağmur suları alttaki ağzı açık çukuru dolduruyordu. Tabutu kaldırdıklarında, çürümüş olan **alt** kısmı üzerindeki ağırlığa dayanamayarak kırıldı ve **ceset** yere düştü. Jacobson'm diğer adamlara eliyle işaret etmesiyle adamlar tabutu yerine geri bıraktı. Tabut, yansı içeride yarısı dışarıda, garip bir şekilde yan durdu. Tabutu üstten açmaya başladıkları sırada kamera tabuta yaklaştı. İçerideki adamm üzerine belki de yüzyıllardır ilk kez yağmur düşüyordu. Ceset yarı çürümüş bir kefene sarılıydı. Videoda Jacobson'm kefeni yırtarak cesedi açan parmakları görünüyordu. Kefen kolayca ayrılmıştı. Altmda ise meftanm göğsü vardı. Kaburgalar, boyun kemikleri... Jacobson kafatasım ortaya çıkarmak için kefeni biraz daha yırtıyordu. Dişler, saç tutamları, eğrilmiş çene kemiğinin üzerindeki çürümüş deriler... Yağmur hepsini ıslatıyordu. Jacobson'm parmaklan parıldayan kafatasmm tepesiyle uğraşıyordu. Kameraya baktı. Yağmur yüzünü ıslatıyordu. Gülüyordu. Yüzündeki sular yağmur olsa da, ağlıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

Son videoda resim çizen bir çocuk vardı. Aynı san-şm çocuk. On yaşlarmda görünüyordu. Piyano çalıyordu. PlayStation'da Gitar Hero oynuyordu ve burada da on iki yaşlarmda görünüyordu. Etrafmda balonlar doluydu ve doğum günü pastasmdaki mumları üflüyordu. Kamera

gizlenmemişti. Biri elinde tutuyordu. Evde çekilmiş bir kayıttı ...

Çocuk kameraya konuşuyordu. Kamerayı tutan adamsa ona cevap veriyordu.

Çocuk "Baba, biraz ara verelim," dedi.

Castillo videodaki çocuğu tanımıştı; yüz hatları tanı-

4

dikti...

Videodaki ev de tanıdık geliyordu.

Olay çok basitti. Videodaki ev *bu* evdi.

Jacobson'm evi.

- EN TEMEL ÖZELLİKLERİMİZ
- PARKTA
- ARAŞTIRMA VE GELİŞTİRME
- BAYAN NOLANİN PEŞİNDE
- YAPILACAK İŞLER
  - TAVŞAN LAR
  - TANRI'NIN GÖZÜ
    - EVE HOŞGELDİN

EN TEMEL ÖZELLİKLERİMİZ

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - HADDONFIELD, NJ

[Dr. Gregory Jacobson'un gezi defterinden]

12 Ekini- "H" veya daha yüksek puanlı psikopat denekler, izlenen suçlular arasındaki en düşük asimetri oranlarım veriyor. Görüşme boyunca denek, klasik psikopati kriterlerini anlatmayı sürdürüyor: yüksek oranda çekici, motivasyonsuz, yönlendirici, noksan bir utanma duygusu noksanlığı, his eksikliği. Deneğe kafasına bir silah dayayıp onu soysam nasıl hissedeceğini sordum. Bir şekilde bu durumdan kurtulmak isteyeceğini, ya parayı vereceğini ya da silahı almak için benimle dövüşeceğini söyledi. Kendisine ne yapacağı veya aklından neler geçeceği değil de nasıl hissedeceğini" öğrenmek için baskı yaptığımda ise karşılık vermedi. MMPI sonraki seans zamanını belirledi. C deneğinin

sorumlusu anne umursamazlığını 2.0, fm suistimali 1.0 derece arttırmıştı.

9 Kasım- Deneğin beyin yapısı ve işleyişinde, fonksiyonel çok biçimlilik gözlenirken MRI görüntülerinde düşük esneklik değişkenleri saptandı. Erdman sınırlı test gruplarında yer ayırmaya devam etti. Duygusal canlandırma sırasında görülen Um-bik ses kısılmaları ve aşırı duyarlı bademcikler kayıt altına alındı-Düzenleyici prefrontal bölgelerde yüksek kasılma. Düzenleyici

Ön loblar, açılım gen ifadesine kıyasla düşük aktivite gösteriyor. Genetik çeşitlilik ve saldırganlık arasındaki en açık bağ XP11.23 kromozomunda bulunmaktadır. Bu Kabil'in asıl işaretidir. XP11 canavarların yeni gen numarasıdır.

22 Kasım- Deneğin Monoamin Oksidaz A seviyesi DNA ile

uyumluluk gösteriyor. En son yapılan kan testi; düşük seroto-

nin, noradrenalin ve dopamin seviyelerini doğrulamıştır. Köpek

#

gibi ürüyorlardı. İkincil çevrede John ve Albert'i ziyaret etmeyi unutma. Deneğin

genotipe bağlı bölgesel oran değişikliklerini gözlemlemek üzere voksel tabanlı morfometri.

Odasının açık kahverengiye boyanmasını istedi. İçten gelen duygusal tercih mi yoksa geleneksel değiş tokuşun bir taklidi mü O, bugün yine annesini sordu. Sahtelik, daimi bir bahara sahip tir. Belki de onu buraya hiç getirmemeliydim.

?

6 Nisan- Rüyalar sadece gecelerde kalmalıdır. Gün ışıdığında, arazimize dalan yabancılar gibiler. Triazolam iğnesi REM uykusunu kısaltıyor, fakat nasıl olduysa beni gündüz vakti buldular. Onun yüzünü tekrar göremem. İçinden akan sıcaklık annemin üzerine koyduğu battaniye gibiydi. Masamın üzerinde uyandım, kan ter içindeydim, karnım ılıktı ve spermlerle ıslanmıştı. Bugün Pochester'la telefonda konuştum ve şimdi her şey yolunda. İnsanoğlu atalarından kalan genetik karakteristik özellikleri durmaksızın aynı şekilde devam ettirmiştir. Çocukluğun bireysel tecrübeleri modifiye olabilir, durabilir ya da bunlara başka şeyler eklenebilir. Fakat asla tamamen silinmez. O dünyadan tekrar gittiğinde ben orada olmalıyım.

• •

4

• i

J

4

» ♦

4

* ✓

I ♦

*% **

>4 f 4 ♦ »

4 4

4 Mayıs- Tumbelty'nin DNA'sı eşleşti ve bundan tarifsiz bir mutluluk duyuyorum. Atalarımızın en temel özelliklerini bulmada kolaylık sağlıyor ki ben de hep öyle olmasını ummuştum. Bu bizi aklıyor.

Castillo Jacobson'm günlüğünü sessizce kutunun içine koydu. Şiddet ve kalıtımla alakalı teknik ifadelerle ve rastgele kelimelerle doluydu.

Tanınmış pek çok seri katilin konu alındığı bir yığm klinik çalışma (Castillo bu çalışmaların birini bile duymamıştı). Afganistan'm bir kısmmm havadan çekilmiş bir fo-toğrafmm üzerinde küçük köyü merkeze alıp dışa doğm sıralanan renkli halkalar vardı ve en üstte "SharDhara" yazılmıştı. (Kelime hemen hemen okunuyordu fakat yeterli düzeyde değildi.) Süper erkek sendromu ile alakalı çalışmalar, XYY kromozomlu çocuklar ve Klinefelter sendromu ile alakalı bir şeyler vardı. Jacobson'm aym odadan aldığı PCR çıktısı çift sarmal eşleşmeyle işaretlenmişti ve Castillo bunun anlamını ufacık da olsa bilmese de Erdman'm "Monoamin Oksidaz A seviyesi"nin önemini hatırlamıştı. Oksitosin ve vazopresin seviyelerini kıyaslayan bazı grafikler ise Castillo'ya daha az anlam ifade ediyordu. Fakat aynı zamanda ağır yaralı kurbanların renkli fotoğrafları da vardı. Kesilmiş ve kemikleri kırılmıştı. Castillo gayet iyi anlamıştı. Görüntüler, kıyafetlere ve fotoğraf kalitesine bakılırsa 19001ü yılların başmdan bugüne uzanıyordu. 19. yüzyılın Doğu Londra'sını gösteren haritalar vardı. Fran-cis Tumblety admdaki birinin eski fotoğrafları ve yine aynı isim tarafmdan yazılmış "Dr. Tumblety'nin Kaçırılması" adlı eski bir kitapçık vardı.

Jacobson'm günlüklerinden anladığı kadarıyla bu adam gecelerinin çoğunu Francis Tumblety ile uğraşarak geçirmişti. Google'dan yaptığı bızlı bir arama sonucunda Tumbelty'nin 1903'teki karmdeşen Jack vakasmm şüphelisi olduğunu öğrendi. Jacobson, günlüğüne ve filme göre

bu çocuğım *DNA'sim* altı ay önce çözmüştü

“Trumblety’nin DNA’sı uyumlu *ve* **bundan tarifsiz**

mutluluk duyuyorum.”

t

İyi de neyle eşleşiyor? Castillo merak etti. Günlükler belli belirsizdi. *Jacobson'la mı? Diğer klonla* mı? Castillo bunun üzerinde çok düşünmedi, çünkü en kafa karıştırıcı kısım

bu ölü adam değildi.

4

Bu tamamıyla *diğer* CD'ler için aynimıştı.

t

N '

t

4

Test Grup #2'nin kamera görüntüsü.

Çocuklar dayak yiyorlardı ve daha kötüleri de vardı.

Jacobson'm günlüklerinden ve kaydettiklerinden bu çocuklara farklı türlerde istismarm bilim adma uygulandığı

• I

\é

anlaşılıyordu.

Castillo ellerini masaya dayayarak durdu. Oldukça

uzun bir **gündü. Düşünemeyecek kadar uyuşuklaşmıştı.**

Tüm bu şeyler çılgıncaydı. Akima bir dua geldi fakat şu an Tanrı için düşündükleri gerçekten öfke dolu şeylerdi.

Albay haklıydı. Geri dönüş yoktu.

"Eğer Tanrı beni mahvetmek için tekrar bir plan yapı

Homeros

yorsa, benim taş kalbim bunun üstesinden gelir. ait başka bir dörtlük geldi aklına. *"Denizde,* s<

ğim mücadelelerden sonra neye dayanmadım ki! Bırakın gelsin

7___//

gelen

Telefonunu kontrol etti. 0614 saat. Kendisine verilen

numarayı aradı.

Kimi ikna etmeye çalışıyorum

?

"Ben Castillo," derken kendi sesindeki öfkeyi duyabiliyordu. Bu aramayı yapmanın aptalca olduğunu o an anlamıştı.

"Evet?" Dr. Erdman hattın diğer ucundan cevapladı. Sesi gergindi. Herkes için zor bir gün olmuştu. Castillo temizlik işinin nasıl gittiğini merak etti. "Stanforth bana senin bir şeyler bulduğunu ve işin bitene kadar seni yalnız bırakmamı söylemişti. İşin bitti mi?" Erdman sesine canı sıkılmış gibi bir hava katmaya çalışıyordu, fakat Castillo biyomühendisin bulmuş olabileceği şeyleri öğrenmekten korktuğunun farkındaydı. *Haklı sebeplerle.*

"Wer mit Ungeheuern kämpft," diye cevapladı Castillo.

//r^_____ı //

Devam

//

Nietzsche nin söylediği bir söz. Canavarlarla savaşır-

ken...

//

Canavara dönüşmemeli." Erdmen alıntıyı tamamla-

//

dı. "Bilindik. Klişe. Şu anki durumla ne alakası var?"

Castillo acı acı güldü. "Aynaya baktığmda ne görüyorsun Erdman?" *Bu aramayı yapmamalıydım.* Zıtlaşmacı ve gereksizdi. Bir yıl önce belki yapmış olabileceği bir konuşma. Kavgaya gittiği besbeliydi. *Herhangi* bir kavga. Bütün gece izlemek zorunda bırakıldığı şeyler için birine patlaması gerekiyordu. Bu operasyonda aslında yeri olmayan duygusal tepkiler. *Kahretsin. Neden onu aradım ki?*

♦ *f*

t

"Çoğu adamın gördüğüyle aynı şeyi görüyorum." Erdman'm cevabı Castillo'yu kendine getirmişti. "Umarım bu sorunun hızlıca çözülebilmesi için işe yarar, arüamlı bilgiler edinmişsindir. Stanfoth bulacağm konusunda bize

garanti vermişti."

"Anlamlı bilgi." Castillo sinirlerine hâkim olmaya çalışıyordu. Daha yavaş konuşmaya başladı. "Birincisi, Dr. Gregory Jacobson, yani sizin patronunuz, manyağm teki. Kişisel günlükleri vahşi ve ipe sapa gelmez fantezilerle dolu ve yüz yıl önce ölmüş Francis Tumblety adlı İngiliz bir katille bağlantıdan bahsediyor. Jacobson'm ve bir başka herifin bu adamm mezarını kazarken çekilmiş videoları var. Bana kalırsa şu anda Mr. Tumblety'nin cesedinin ka-İmtıları üzerinde oturuyor olabilirim.

"Yani?"

Flenüz şaşırmadımz. Anlıyorum. İkincisi de

//

parası olan ancak insanlarca az tanman DSTI, pazarlanabi-lir ilaçlar,

biyomühendislik hedefleri ve muhtemel askeri uygulamalar, ki benim de burada olmamm sebebinin bu olduğunu düşünüyorum, peşinde koşmak için bilinçli bir şekilde canavarlar yetiştiriyor. Çocuk istismarmı destekliyor. Durun bir dakika. Yanlış söyledim, çocuklarm yalnızca *yansının* istismarmı destekliyor; şu davranışlarm doğuştan mı geldiği yoksa sonradan mı kazamidığmı anlamayı

amaçlayan çevresel testler için."

"Bu testler yıllar önce durduruldu ve resmi olarak hiç

yapılmamış görünüyorlar."

Yalanlar, yalanlar. Videonun zaman etiketi yıllar öncesine aitti ve gerçekten bu testler durdurulmuş olabilirdi.

Aynca yapılan yanlışların insanlardan gizlenmeye çahşii.

dığma ilk kez şahit olmuyordu. Bazen bu işinin bir parçasıydı. Yine de bu...

"Anladım," Castillo devam etti. "Üçüncü aşamada

deneklerin kullanıldığı tam kapsamlı çevresel testlere aşina mısmız Doktor?

Erdman duraksadı. "Jacobson'm planlan vardı ama

biz hiç... DSTI bu teklib reddetmişti. Eğer bir şey yapıldıysa o kendi başma yaptı."

Yalanlar... Yalanlar...

"Peki." Castillo gözlerini ovuşturdu. "Notlarmda tam olarak yaptıkları yazıyor. 'Katil genin' ne işler yapacağmı görmek için durumdan haberdar olmayan ailelere genlerinde psikopathk olan çocuklar evlat edindirmiş. Bizzat bunun için senin ödemeyeceğin paralar ödemiş.

DSTI bu teklifi öncelikli amaçlarma uygun olmadığı için reddetti."

"Bunu ikinci söyleyişin. Samrım Jacobson kendi kendinin camm sıkmak için uğraşıyor. Sence de öyle değil mi? Ayrıca kayıtlarma göre o da evlat edinen ebeveynlerden

biri."

//

//

tor.

Bir şeyler bulabildin mi?"

Çalınmış bir klon gibi mi? Hayır, henüz değil dok-

Telefonun diğer ucunda uzun bir duraksama oldu. Ardmdan Erdman konuşmaya devam etti. "Jacobson DSTI'ı neredeyse tek başma kurdu ve o dünyamn en önde gelen

bıyomübendislerinden biri. Ona birçok özgürlük verildi."

Kesinlikle. Senin bir oğlun vardı, değil mi?

//

Evet, elbette."

Peki, o çocuk da laboratuvarından bir klon mu?

ti

"Evet."

"Onun gibi kaç tane daha olabilir? Birçok ailenin çocukları bunlarla değiştirildi. Jacobson'm notları net değil. İçinde şifreler var."

"Bunu kesin olarak bilemeyiz. Belki de bir düzine. Başka bir sürü embriyo olabilir. Jacobson'm notlarını görmemiz gerek."

"Güzel. Jacobson notlarını görmemizi istedi. Anahtarı bırakmasınm bir sebebi vardı. Kendim için birkaç kopya aldım, orijinalleri de sana bıraktım. Bir saat içinde gel ve onları al. Bu yeri temizlerken bulduğun şeylerin elektronik birer kopyasını bana gönderebilirsin. Fakat görünen o ki burada aradığım şeyi çoktan buldum. Senin şu kaybolan altı çocuk daha başlangıç sayılırdı. Jacobson diğer

evlatlık çocukları da bulacak ve sonra onları da serbest bırakacak."

"Öyle mi dersin?"

"Günlüklerinde yazan bu. Belli ki kafesler boşalsm istiyor. Yani, eğer doğru anladıysam bu haftanın sonuna kadar bu çocuklardan on sekiz kadarı kaybolabilir, doğru

mu?"

Erdman sessiz kalarak karşılık verdi.

"Harika," dedi Castillo. "Sizlerin artık şunu anlaması gerekiyor ki ben de bu takımdayım ve bana yalan söylediğiniz sürece bu işi yapamam. Yani, SharDhara'nm ne olduğuna dair bir fikre ihtiyacım var. İnsan mı? Yer mi? Afganistanla bir alakası var mı?"

Hayır

//

//

"Hayır mı? JacobsonTn elinde Afganistan'daki bir böl

gede meydana gelen patlamanın etki alanına ait bir harita

var. Ayrıca ölüm oranlarma ilişkin tahminler ve rakamlar

da. Farklı türlerde okumalar var. Başlıklarını ve yazılarım ayırt edemiyorum."

//

buldun?

//

bana pek bir şey ifade etmiyor. Oday

'Sonra görüşürüz." Castillo telefonu kapadı ve telefonla çenesine hafifçe vurarak düşünmeye başladı. Erdmanla ettiği kavga Castillo'ya, onu aramak için bir sebep

daha vermişti. Sanki Erdman ı aramasmm sebebi de buydu.

Aramak için birçok sebebi vardı. Aramamak içinse daha çok.

//

olsun

//

odada sessiz lanetler yağdırdı

Numarasmı hatırlamay 0630. Ama henüz işte olmayabilirdi. *Eğer açmazsa tek-*

mıyım

ilk çalışta telefon açıldı, "Merhaba, Kristin Romano."

Sadece adı, hatta sesi bile yetmişti. HC-130 planörünün arkasmdan bir ışık halkasmm içine serbest düşüşe bırakılmış gibiydi.

Kristin Romano...

İran'dan döndükten sonra iyileşmesi için Walter Reed Tıp Merkezi'nde bir yıl geçirmesi gerekmişti. Orada Albay Stanforth, yaşadığı psikolojik yıkımdan sonra mümkün

olan en iyi tedaviyi almaşım sağlamıştı. Psikolojik iyileşme ona daha zor gelmişti. Kendisine en büyük ayak bağı her zaman kendisi olmuştu. Fakat savaş gazilerine uygulanan sen tedaviler ona pek iyi gelmemişti. Birlikte çalıştığı ilk

iyi psikiyatr ona sürekli ilaç yüklemişti. Gelecek kırk yıl boyunca onu zomi modunda tutarlarsa yaşadığı işkencelerin ve otuz üç yaşmda madalyalara boğulmuş bir şekilde sessizce ve aniden ordudan emekli ediHşinin üstesinden gelebileceğini düşünmüşlerdi. Bu pek iyi gitmemişti. Seanslar sırasmda bir tanesine yumruğu indirmişti.

Sonra Doktor Kristin Romano gelmişti. Yüzbaşı Ro-

N

mano. *Kristin...*

Kristin, ona verilen ilaçları hemen kesmişti. Yöntemle-

ri daha çok dergi okuma, sanat terapisi, meditasyon, hatta

astral koruma ve enerji saklama gibi ruhsal aktivitelerden

oluşuyordu.

Asimda başlangıçta onu sadece birkaç tane daha gaziyle birlikte birkaç duygusal Oprah saçmalığı izlemek üzere Adriondack'ta bir haftalık bir kampa davet etmişti.

Kamp ateşinin etrafma oturup bir avuç ödlek gibi hislerinden bahsedeceklerdi. İlk iki günde sadece altı kelime etmişti ve diğer adamlar da ondan pek farkh değildi. Üçüncü gece, kulübelerinden kilometrelerce uzakta onlar için yerli işi bir sauna odası hazırlamıştı ve gecenin geri kalanmda onları orada tamamen yalmz bırakmıştı. Kimm başlattığım hatırlamıyordu ancak bir şekilde konuşmaya başlamışlardı. İlk önce biri, ardmdan diğerleri. Gördükleri,

yaptıkları şeylerden konuşuyorlardı. Asimda çoğunlukla yapmış olmak istedikleri şeylerden bahsediyorlardı. Sırayla ağladılar, güldüler, bağrıştılar. Ertesi günün sabahmda

odunlarmm bittiğinin ve üşümeye başladıklarının ancak

farkma vardılar. Artık on kardeş olmuşlardı. On kişinin ayrı ayrı yaşantıları bir oluvermişti. Grup sohbetleri bir

hafta boyunca devam etti. Sonunda Kristin her birine Ody. sseia'nm bir kopyasmı verip şöyle söylemişti: "Truva Sa-

vaşı'ndan sonra Yunanistan'm en büyük savaşçısmm eve

dönmesi on gününü almıştı. Lanet olası ruhunuzu biraz rahatlatm."

Kitabı, kutsal bir kitap inceliğiyle okumuş, üzerinde seanslar yapmış, her gece

kitaptan aimtılar ezberlemişti, ve evlerine yeni dönen *her* asker Odysseus'un maceralarında kendinden bir şeyler bulmuştu. Her hafta Castillo, Dr. Romano'yla kitaptan okuduğu kısımlar hakkmda konuşuyordu. Orduda yaptığı ve gördüğü şeyler hakkmda eskisinden çok daha rahat sohbet edebiliyorlardı. Öldürdüğü insanlar, esaret zamanları, işkenceler... Bazıları da o çocukla, Shaya'yla ilgili oluyordu. En sonunda çocukluğuna ve gelecek planlarma gelmişlerdi. Sonra *onunkilere*... Sonra aşk. Ya da tutku. Belki her ikisi de... Ama olmuştu işte. Onun evli olduğu ve küçük kızmın olduğu gerçeği zaten yaklaşmakta olan sonu hızlandırmıştı... Onun birden ortadan kaybolması ile her şey çok hızlı gelişmişti. Sanki bir idam gibi, sanki bütün yaşadıkları on aylık bir düzüşmece-den başka bir şey değilmiş gibi. Castillo giderken kısmen bunu ima ettiğini hatırladı. Belki de ondan nefret etmesini sağlayarak işini kolaylaştırmak istiyordu. Fakat sonuç olarak gitmesinin bir sebebi vardı. Onu seviyordu.

Daha kötüsü ise Kristin de bunu biliyordu.

"Merhaba, ben Castillo," dedi.

Sessizlik.

Epey zaman oldu biliyorum." Yere düşmesine üç yüz

t

metre kala paraşütünü açmaya çalışan bir adam gibi çır-

pmdığmı hissetti.

"Sizin için ne yapabilirim Yüzbaşı?"

Sesinde bütünüyle bir yabancılık vardı. *Peki.* Duymak istediği de buydu. Ayakları tekrar yere basmıştı. *Neredeyse.*

"Arük yüzbaşı değilim," dedi. Herhalde bunu Kristin de duymuş olmalıydı. Bildiği kadarıyla, kendisi hakkmda-ki notları prosedürün bir parçası olarak kayıt altma almıştı. "On ay önce ordudan atıldım. Yardımına ihtiyacım var."

Sesi değişmişti. "Yoksa..."

• •

"Hayır hayır. Oyle bir şey değil. Ben iyiyim. Beni teda-

vi etmiştin hatırladm mı?

//

Kristin hafifçe güldü. Bu zorlama, ama tanıdık bir gülüştü. Castillo bu sesi bir şekilde unutmuş olduğunu düşündü. "Sen hiçbir zaman hasta değildin," dedi ve daha içten bir şekilde güldü. "Senin için ne yapabilirim?" Sesindeki yabancılık biraz gitmişti.

Hiçbir şey," dedi ve bekledi. Onunla tekrar birlikte

//

olup olamayacağmı düşündü. "Bilemiyorum..." dedi.

"Hadi, her zamanki gibi konuş benimle."

Castillo Jacobson'm masasındaki kâğıtlardan birini dalgm bir şekilde önüne aldı. Düşünüyordu. *Onu neden aradım ki ?* "Yardımma ihtiyacım var Kristin" dedi bir anda.

"Bir işe girdim *ve..."* Castillo daha derin bir nefes aldı. Anılar etrafmı kuşatmıştı. "Pekâlâ, durum şu: Elimde, üzerinde çalıştığım bir konuyla ilgili çözmem gereken birkaç psikolojik rapor var. Fakat bunlar bir sürü sayıyla ve çözemediğim saçma bir jargonla yazılmış şeyler."

"Pekâlâ..."

"Bunları çözmek için yardıma ihtiyacım olacak. Ve belki de, yani sanırım, güvenebileceğim birine ihtiyacım var." *Belki de beni bu ilk görevde ayakta tutabilecek birine. Sadece bir kerelik...*

• •

"Önceleri bu kadar belirsiz konuşmazdın." Son kelime biraz kısık çıkmıştı. Muhtemelen ofisinin kapışım kapatıyordu. "Daha bir dakika önce bana işi bıraktığım söyledin. Şimdi seni ne için çalıştırıyorlar?

"Bunu sana anlatamam. Biliyorsun."

"Evet," dedi içerlemiş bir şekilde. "Biliyorum. "Bana yardım edecek misin?"

ff

Kısa bir duraksama.

"Kris?"

"Evet," dedi Kristin.

"Senden tek istediğim dosyalara bakman ve belki bana kişilik profilleri çıkarman. Bu adamlar kim, nasıl düşünüyorlar? Bu şekilde incelenecek altı kişi var. Bunun için vaktin var mı?"

"Vaktim... Biliyorsun, bu tamamen çılgmiık. Her neyse. Sen bana dosyaları gönder. Mümkün olduğundan çabuk halledeceğim."

"Bu sosyopatlarla ilgili genel bir veri profili oluşturabilirsen sevinirim. Yarm sana hepsini kuryeyle gönderirim."

"Tamam." Kafası karışmış gibiydi. "Sorun değil."

"Teşekkür ederim. Bu benim için çok önemliydi."

"Başka bir şey var mı?"

Castillo düşündü. *Belki de, seni öylece terk ettiğim için üzgünüm. On aydır ne yapıyorsun merak ediyorum. Allie nasıl? Geri zekâlı kocan ne yapıyor?* diyebilirdi. Ya da...

Hayır," dedi Castillo. "Artık kapatayım. Müsait oldu-

ğunda gönderdiklerime bakarsın.

//

//

"Bugün bakacağım."

"Teşekkürler... Şey... O zaman... Görüşmek üzere." Telefonu kapattı ve cebine koydu. 9mmlik silahını çekti. Daha sonra bu konuşmayı defalarca zihninde canlandıracaktı. Ama bunu daha sonra düşünmeliydi.

Şimdi klonlan bulma zamanıydı.

ORTAK PLANLAR

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - SALISBURG, MD

Jacobson, Salisburg, Maryland'in dışındaki çiftlik evinin verandasında oturmuş, yavaş yavaş solan aym ardmdan kendini göstermeye başlayan şafak güneşini izliyordu. Güneşin dışmdaki tek ışık evin içindeki koridor lam-basmm ışığıydı. Sallanan ahşap sandalyesine yaslanmış, bacaklarım uzatmıştı. Çantası ayaklarmm yanmdaydı, yüzünde ince ve dingin bir gülümseme vardı. Çocukları etrafmda toplanmış, orantısız bir yarım halka oluşturmuşlardı. Sessizce oturmuşlar dolapta buldukları birayı içiyorlardı. Hemşire Santos beş metreden daha uzakta olmayan domates tarlasma yeni gömülmüştü. Bütün yaratılanlar hareketsiz gibiydi, her şey durmuştu.

"Orta çağda," dedi genetik bilimci, "insanlar Kabil'in ayda yaşadığma inanırlardı."

tam homo işi," diye güldü çocuklardan biri. Adı Denms'ti. Jacobson çocuğu gözleriyle süzdü.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu başka bir

ses.

Jacobson yavaşça en yakınmda oturan Ted'e döndü. Güzel Theodore... Bir zamanlar otuz kadım baştan çıkarıp tecavüz eden ve öldüren meleksi yüzün aynısı onda vardı.

Erdman, "Erkek kardeşi Habil'i öldürdükten sonra Kabil'e ne oldu biliyor musun?" diye çocuğa sordu.

"Mm, ruhlar diyarma mı karıştı?" diye cevap verdi Ted. Sesi derinden geliyordu; sanki çocukluğu tamamen geride bırakmak üzereydi. "Ofisinizdeki posterde olduğu gibi."

Jacobson başıyla onayladı. "Güzel. Peki sonra ne oldu?"

Çocuk düşündü, "Bilmem," dedi omuz silkerek.

"Bilen var mı?" diye sordu Jacobson. Diğer çocuk-

larm onları yarım yamalak dinlediklerinin farkmdaydı.

Heyecanlılardı ve dikkatleri dağılmıştı. "İnciTde ve diğer

çoğu inançta Kabil'in sonsuza kadar dünyayı dolaşmaya

• •

mahkûm edildiğine inanılır. Ölümsüzlükle lanetlenmişti.

//

"Aynı vampirler gibi," dedi Jeff. Sözleri derin ve cansızdı. Sanki mezardan yeni çıkmış biri tarafmdan söyleniyor gibiydi. Yine de Jacobson bu ölü seste kendi evlatlık

• •

oğlunun net bir yansımasmı görüyor gibiydi. Uç yıldır ayrılardı. Ama bu binlerce yıl da olabilirdi. Her şey bittiğinde sadece bir tek gerçek Jeffrey Dahmer'in zamanm içinde özgürce ve el değmemiş bir şekilde dolaşabileceği kanıtlanmış olacaktı. Sonunda, onun soyu, *tamamı,* aynı atası gibi

çaba harcamadan sarhoşça kan dökebilecekti.

"Bunu söylemen komik oldu." Oğlu Jeff'e ilişkin bulanık hatıralar aklında yarı yarıya canlanırken eliyle çocuğa

işaret etti. *Şimdi nerede acaba? DSTI onu çoktan gözden çıkarmış mıdır? Veya belki de, özgür ruhların yaptığı gibi kendi benliğini arıyordur.* "İbranice Apokrifler'de Kabil'in en sonunda Adem'in ilk karısı Lilithie karşılaştığı yazar. Lilith dünya-

nm ilk katiline kan içerek güç kazanmayı öğretir. İkisini] birçok çocuğu olur. Şeytanlar ve canavarlar. Tabii böyl varlıklara inanır mısmız bilmem. Diğer antik

metinlerd Kabil'in, İblis ile Havva'nm gayrimeşru çocuğu oldu one surulur.

//

e

Bu da bomo işiymiş," diye kıkırdadı Dennis. Diğer çocuklar da onunla güldüler.

Jacobson onlara gülümsedi. Onlarm da vakti gelmişti.

//

Her iki durumda da göçebe olarak sonsuza kadar yaşadı

ve en sonunda insanlara bitmeyen çilesini sonlandırma-

ları için yalvardı. Kimse bunu yapmayı kabul etmedi. En

sonunda Kabil aya kaçtı, ya da öyle yaptığma inanılıyor."

Yine çocuklara baktı ve çocuklarm birkaçı bu bakışa karşılık verdi.

"Evet," diye söze başladı Ted. "Asimda mantıklı. Bilir-

smız, bazı geceler, sanki bavada garip bir şey varmış gibi olur. Sanki kötü bir şeyler olacakmış gibi..."

"Bu geceki gibi yani!" diye atıldı Henry.

"Aym bu gece gibi," diyerek Ted onu onayladı, fakat sesi bu geceki eğlencenin bittiğim gizlemeye çalışır gibiydi.

Jacobson öne eğildi. "Bugün, yarm ve ondan sonraki

günler de böyle olacak, diye çocuğa güven vermeye çalıştı.

Şimdi bütün çocuklar onu dinliyordu.

//

Bugün ayrılacağız," dedi Jacobson ve bütün çocuklar birbirlerine baktılar.

Birçoğu bunu bekliyordu, Jacobson'm kendilerinden istediği ber şeyi yapmaktan sıkılmışlardı ve Jacobson da bunun farkmdaydı. Bazılarmm bunu ne kadar sürdürebileceğini merak etmişti. "Hepiniz istediğinizi

yapmakta özgürsünüz. Sizden sadece iki sev H.h ■ .

ceğim." ‘^^ha ısteye-

"Hassiktir!" diye güldü Henry.

f **Tedl 7"^"** T™" -'k-

tı. Ted, tekrar Jacobson'a dönerek, "Nedir onlar?" diye sor-

du.

Ikı hste," diye cevap verdi Jacobson ve bu sırada pmleğmm cebinden çıkardığı iki kâğıttan birini Ted'e, diğerim de Dennıs'e verdi. İkisinin de üzerinde karalanmış

bir şeyler vardı. "Bunlar diğerlerinin adresleri. Sizin gibi olan diğerlerinin. Buradaki Albert, John gibi."

John birkaç saat önce buldukları çocuktu. Jacobson ona aslında ne olduğunu anlattığmda çocuk diğer odaya geçmiş ve kardeşüıi garajdan aldığı beyzbol sopasıyla öldürmüştü. Bu sırada diğer çocuklarm alay ettiği üvey ebeveynlerin şimdi ikisi de çıplak, hareketsiz ve kanlar içinde yemek odasmdalardı. Bütün bunlardan sonra John ile ne yapılacağı bir soru olmaktan çıkmıştı. O da yanlarında kalacaktı. Şimdi ise yeni bir gün doğuyordu ve John onlarla ömrünün sonuna kadar dolaşmaya hazırdı.

"Arabalarm her birinde özel bilgiler içeren dosyalar

var."

"O çocukları da özgür bırakmak istiyor olmalısın,

ff

diye tamamlâdı Ted.

"Ah, evet "

"Peki, neden bunu kendin yapmıyorsun?" diye sordu

Henry

Jacobson'm gözleri karanlıkta parıldadı, sanki içlerinde **çocuklarm daha önce hiç görmediği bir şey var gibiydi.**

Bütün bu şeyler Massey'de başladığında, "sessiz ihtiyar

adam" Mrs. Gallagher'ı ofisine çektiği zaman söylediği

gibi, "Şimdi yapmam gereken başka şeyler var," dedi. Sesi

• •

de bir anda bambaşka olmuştu. Korkunçtu. Öfkeli bir tanrı gibiydi. "İsteğimi yerine getireceksiniz, değil mi?"

"Tabii ki, sadece sormak istemiştim." Çocuğun kelimeleri ağzmdan titreyerek çıkıyordu.

Sorun değil. Dr. Jacobson," dedi Ted. Dikkat kesil

//

mişti. "Başka bir şey var mı?"

Jacobson yerdeki sırt çantasma uzandı ve bütün çocukların görmesi için bir şey çıkardı. Hepsi daha iyi görebilmek için yaklaştı.

"Bu nedir?" diyerek ayağa kalktı Ted. Jacobson ona te-

neke bir kutu vermişti.

Kola tenekesine benziyordu

TANIŞMA

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - HADDONFIELD, NJ

Sana zarar vermeyeceğim/' diye boş odaya seslendi Castillo.

//

Asimda boş değildi. Kesinlikle değildi. İnsanların saklandığı, boş gibi görünen odalara yıllar boyu birçok kez girmişti. Fakat eve ilk girdiğinde bu odayı çok çabuk ge-

çivermişti. Kendisinden başka kimse yok gibiydi. Fakat bu açık kahverengi oda... Açık kahverengi boş bir odadan

daha önce geçtiğini hatırlıyordu.

Odasının açık kahverengiye boyanmasını istemişti. Bugün

/y

//

yine annesini sordu

"Belki de onu buraya hiç getirmemeliydim."

Dolapta küçük bir hareket duydu ve hemen arkasını

döndü

"Çık dışarı," diye bağırdı. "Hemen çık oradan."

Sunta kapı açıldı. Castillo nişan aldı.

Hasır sepetin yanında duran çocuk on beş yaşlarındaydı. Saman rengi saçları vardı. Gözlük takıyordu. Sırık gibi uzundu. Tanıdık görünüyordu. Ev videolarındaki çocuktu bu. Diğer yandan bu çocuğu DSTI'dan aldığı klon fo-

toğraflarmda da görmüştü sanki. Henüz hepsinin yüzünü ezberleyecek zamam olmamıştı. Jacobson'm notlarından

da bunun hangisi olduğu anlaşılmıyordu.

Kaçan altı çocuktan biri *değildi.* Bu çocuk bütünüyle

farklıydı.

Jacobson'm evlatlık oğluydu bu.

"Sorun yok," dedi Castillo. "Sana zarar vermeyece

ğim. Yalmz mısm?

//

Çocuk başmı salladı. Görünürlerde bir silahı yoktu.

"Baban nerede?" Silahmı biraz indirmişti. Çocukların

biri tamamdı. Geriye on beş, ya da ona yakm sayıda kalmıştı. *Bu baş edebileceğinden çok daha fazla. Altı olsa, belki de halledilebilirdi.*

Çocuk aldırmadı.

"Buraya geL" Castillo eliyle çocuğa gelmesini işaret ederken odanm geri kalanma göz gezdirdi. "Orada ne yapıyordun dostum?"

Çocuk yine aldırmamıştı.

"Galiba benden saklanıyordun," dedi Castillo. "Ama

şimdi seni buldum. Sakin ol. Her şey yolunda.

//

Sen de onlardansm."

Onlar kim? Hadi, dışarı çık.

//

//

Beceriksizce dışarı süründü, hareketleri biraz komik-çeydi, sonunda ayağa kalktı. Zayıf bir çocuktu, ama Castil

lo'yla aym boydaydı. "DSTI'dan. Öyle değil mi?"

"Yerinde kal. Burada yaşıyorsun değil mi?"

"Evet."

• •

Üzerinde silah var mı kontrol edeceğim. Sakin ol tamam mı?" Castillo çocuğun üzerini eliyle aramaya başladı

//

Burada senden başka yaşayan biri var mı?"

//

—^ • •

"Babam. Üzerimde silah yok."

Pekâlâ. Şuraya otur." Castillo yatağı işaret **ediyordu**

//

Onu en son ne zaman gördün? Çocuk cevap vermedi.

//

//

Rahatla. Sadece birkaç soruma cevap vermeni istiyo

//

rum."

Beni öldüreceklerini söyledi."

//

//

Kimin öldüreceğini? DSTFm mı? Baban neden böyle

bir şey dedi?

//

Yine cevap yoktu

"Seni neden öldürmek istediklerini söyledi mi?

"Yük," dedi. "Ben onlar için ben bir yükmüşüm." Castillo içini çekti. "Bak. Beni dinle. Seni öldürmeyeceğim. Baban veya başka biri de öldürmeyecek. Buraya her şeyi normale döndürmek için geldim. Anladın değil mi? Çünkü babanm başı gerçekten belada. Ona yardım etmeye çalışıyorum." Castillo çocuğun karşısına bir sandalye

çekti. "Güvendesin."

Çocuk başmı salladı.

"Sana bir soru sormuştum. Babanı en son ne zaman

gördün?

"Dün gece."

Castillo oturdu. "Güzel. Peki dün gece neler oldu." "Ne mi oldu? Hiçbir şey olmadı. O... Hiçbir şey

yapmadı. Sadece konuştuk

"Neler konuştunuz?"

Çocuk yine başmı salladı. "Sadece konuştuk. Sonra...

Gitti.

"Nereye gittiğini söyledi mi? "Hayır?"

"Emin misin?"

f/

//

//

//

ff

"Evet"

"Hiç DSTFa gittin mi?"

"Ben mi? Evet, çok defa."

"Neden gittin? Ve ne zaman?"

"Bilmiyorum. Beni... Beni oraya babam götürmüştü."

Neden götürdü?"

Bilmiyorum. Orada çalışıyordu, bu yüzden... diğer-

//

leriyle birlikte işleri oluyordu...

//

"Ne tür işler?"

"İş işte. Massey'de."

"Orada okula mı gidiyordun?"

"Hayır. Benim öğretmenlerim eve gelirdi. Oradaki çocuklarm da oraya bu amaçla gittiğini sanmıyorum. Okul olarak yani."

"Peki öyleyse orası neydi? Tedavi merkezi mi? Öyleyse sen ne için tedavi görüyordun?

"Bilmiyorum. Sanırım, yıllar önce bir trafik kazası geçirmiştim ve... rehabilitasyon gibi şeyler işte... Habza sorunları. Terapi uzmanları. Bilmiyorum. Babam bazen oraya gitmemi isterdi. Ben de giderdim."

Orada neler yapardınız peki?"

//

Grup sohbetleri gibi şeyler. Ya da, şey, bilmiyorum,

//

grup oyunları samrım. IQ testleri ve...

//

Ve onun gibi şeyler. Anladım. Massey veya **DSTI'dan**

//

tanıdığm herkes burada mı yaşıyor?

ff

Tabii ki. Neredeyse herkes. Babamı... Dr. Jacobson'

//

tutuklayacak mısın?

ff

Cevap vermeme sırası Castillo'daydı. "Ben polis değ

lim dostum. Fakat onu bulmam lazım. Çok yakmda bulmam lazım. Onu ve başka birkaç kişiyi daha."

Bir şey mi oldu?

Ne olabilir ki?"

Babamm başmm dertte olduğunu söyledin ve evime

//

ff

//

//

eli silahlı adamlar gelip duruyor.

Castillo başmı salladı. "Evet anlıyorum oldu. Bazı insanlar öldürüldü.

//

şeyler

Kim öldürüldü? Yoksa..."

Hayır, baban değil. Bazı öğrenciler ve birkaç çalışan. Yoksa o..."

Babanm birşeyler yapmış olabileceğini mi düşünü

//

//

//

//

yorsun?

ff

Bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum. Ayrıca diğer öğrencilerden ba

ff

ff

züan da olaylara karışmış olabüir. Şimdi ise kayıplar. Bu

çocukları tamyor musun? Albert? Henry? David?"

Çocuk uzaklara bakarken Castillo bekledi. Çocuğun dudakları sessizce kımıldadı. "Galiba bazılarım tanıyo

ff

rum.

ff

Galiba... Peki Jeff ya da Dennis? Hayır."

ff

ff

"Nasıl yani?"

"Hayır. Jeff diye biriyle hiç karşılaşmadım."

"Peki tamam. Bak, ben bu çocukları ve babanı bula cağım. Nerede olabilecekleri hakkmda bir fikrin var mı?

Çocuk başmı iki yana salladı.

Bu kişilerin nerede yaşadığım biliyor musun?

ff

//

"Hayır.

"Peki ya baban?"

"O burada yaşıyor."

Hayır, demek istediğim gitmiş olabileceği başka bir

//

yer var mı? Annesi, babası? Kardeşi? Sevgilisi?"

Çocuk her birini duyduğunda başını salladı.

Çok gezer miydi? Birlikte bir yerlere gittiniz mi hiç?

//

//

"Samnm." "Nereye gittiniz?" "Bilmiyorum." "Hatırla."

Washington, Ohio, New York. Plaja ve onun gibi yer-

//

lere işte.

ff

"Hangi plaja?"

Bilmiyorum. Hatteras'a. Florida, Stone Harbor'a." "Güzel. Castillo dijital kamerasım çıkardı. "Washing-

ton D.C. değil mi?"

Çocuk başıyla onayladı.

Castillo çektiği fotoğraflara baktı. Jacobson'm günlük yazılannm fotoğrafları.

"Peki ya St. Louis ve Baltimore? ikiniz hiç buralara gittiniz mi?"

"Hayır. Babam... O bazen giderdi. Toplantı gibi şeyler

//

ıçm.

Öyle mi? Peki ne sıklıkla giderdi?"

Bilmiyorum. Yılda birkaç kez sanırım. Bana oradan

//

//

Ray Rice forması getirmişti.

//

"Ne güzel."

9 •

"Oyle samnm. Onu da aldılar. Her şeyi aldılar." Castillo çocuğun odasma göz gezdirdi. Boşalmış kitap

raflân V0 ç6kmec6İ6r... Post6rlerin asılı olduğu VGrlerde

vardı. Çekmecelerin üzerinde bir zamanlar balık ak

varyumu ya da onun gibi bir şeyin durduğu yer belli

yordu. Şimdi onun varlığma dair tek bir kanıt yoktu

hepsini boşaltmıştı. Castillo eğer çocuk evde olsayd

yapacaklarmı düşünmek bile istemiyordu

Beni öldüreceklerini söylemişti

//

//

Castillo telefonunu cebine koydu. "Sanırım bana yar-

dım edebilirsin," dedi.

Çocuk ayağa kalktı. "Bu nasıl olacak?

ff

Yerinde kal dostum." Castillo çocuğun yerine otur-

ii

masmı bekledi. "Durum şu: Bana doğruları anlattığmı dü-

şünüyorum. Bu günlerde bu bulunması zor bir şey. Emi

nim ki bazı şeyleri çözmemde de yardım edebilirsin

adamlar sana çok benziyor. Senin daha önce gittiğin yer

gideceklerdir. İnsanlar kendi ortamlarmdan ayrılmak

istemezler.

ff

Bu adamların benle bir alakası yok.

ff

ii

"Elbette yok."

Peki... O zaman beni DSTFa götürmeyecek misin?

ff

ii

DSTI mı?" Castillo başmı salladı. "Hayır. Orada bana

ii

senin yaşadığını bile söylememişlerdi.

ff

Çocuk sanki az önce kendisinin öldüğünü öğrenmiş

gibi bakıyordu. "Öyle mi?" diyebildi.

ff

Ve ben, bana yardım edebileceğini düşünüyorum.

ii

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?

ff

fi

ff

"Belki de

Odayı nasıl buldun?" diye sordu çocuk. Gizli ola

ii

m... Diğerleri bulamamıştı.

ff

\ ♦

Castillo başını salladı. "Dışarıdan evin şekli hakkında bir fikir edinmeye çalıştım. Yani dışarıdan evin içindeki duvarların ve odaların nerede olması gerektiğini tahmin ettim. Bilmediğin bir yapıya girerken her zaman bunu yapmak gerekir. İçeri girdiğimde de sandığımdan farklı bir durumla karşılaşmadım."

Çocuk bir an düşündü. "Ben belki... yardımcı olabilirim diye düşünüyorum. Belki onları aramana yardım edebilirim."

"Evet dostum belki de olabilirsin. Görünüşleri nasıldı hatırlıyor musun? Gideceklerini söyledikleri yerler var mıydı? Hatta babanm da gittiği yerler?"

"Evet, samrım vardı. Amacm onlara yardım etmek, değil mi? Başka bir şey..."

"Evet," dedi Castillo. Bunu söylemek iyi gelmişti. Gerçekmiş hissi veriyordu. "Bu işten sıyrılmaları için onlara yardım etmek istiyorum. Tamam mı? Aynı zamanda ba

bana da

//

Tamam. Bu kulağa iyi geliyor gibi."

//

Ben de öyle düşünüyorum. Bana yardım etmek

diğinden gerçekten emin misin?

//

Ben yardımını istediğimden gerçekten emin miyim Çocuk gözlerini boş odada gezdirdi. "Eminim

//

"Peki, en iyisi hemen başlamalı. Bu eve yarım saat içinde yine adamlar dolacak. Bence yanma giyecek bir şeyler almalısın ama sanırım sana pek bir şey bırakmamışlar. En iyisi de buydu herhalde. Almak istediğin bir şey var mı?"

"Her şeyi zaten aldılar," diye cevapladı çocuk. "Gide

biliriz

//

Castillo ayağa kalktı ve elini uzattı. "Shavvn Castillo."

Çocuk da yarı yarıya doğruldu, kaşları çatıktı. Castillo'nun elini sıktı.

//

//

Merhaba," dedi. "Ben de Jeffrey Dahmer.

TEK ÇIKAR YOL

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - MARLTON, NJ

Castillo arabasıyla karaçam ağaçları ile yol kenarında bulunan alışveriş merkezlerinin arasmdan 70 derece kuzeye doğru gidiyordu. Özellikle bu yolu seçmesinin bir sebebi yoktu. DSTFden de Jacobson'dan da uzaktı ve başbaşa konuşabilecekleri bir yerdi. Belki de burada durup gerçekten ne tarafa gitmesi gerektiğini düşünebilirdi.

Evde beş dakikadan fazla zaman geçilmemişti. Bu kadarcık zaman içinde çocuğu zavallı gözlem ekibinden uzaktaki bir yan camdan çıkarıp bahçeyi geçerek arabasına götürmüşt. İkisi için de oldukça uzun bir gündü ve iyiye gidecek gibi de görünmüyordu. Jacobson ve altı klonun esir oldukları yerden kaçmaları için yirmi bir saatleri vardı ve eğer yakalanmamak üzere eğitilmişlerse bu süre onlar için sonsuzluk kadar uzun olabilirdi. Castillo öyle olmadıklarım umuyordu. Kökenleri gözardı edilirse, onlar bir düzine sıradan kaçak çocuktu. Jacobson başka meseleydi. Deli görüntüsü altmdaki bu adam bir anda ortadan kaybolmak için bütün gerekli hazırlığı yapmıştı. Jacobson'm

günlüklerinde yazanlara göre o, Tumblety'nin cesediyle ilgili meseleyle bir yıl bojomca uğraşmıştı. Fakat Karmde-şen Jack olma hayalleri Castillo'nun sorunlarmm en küçü-

Merhaba, Ben Jeffrey Dahmer.

Jacobson'un evlatlık edindiği oğlu, dünyamn en kötü

seri katilinin klonu, Castillo yola doğru gözlerini dikmiş

düşünürken yolcu koltuğunda büzülmüş otuyordu. Ara

sıra, çocuğun ağlamaktan dolan burnunu çektiğini duyuyordu.

Babanın sana anlattığı ne olursa olsun her şeyi

//

laman gerekiyor," dedi Castillo çocuğun yüzüne bakmadan. "Şu an her şeyin bize faydası olabilir." Çocuk sessiz kalınca ve Castillo tekrar denedi: "Son konuşmanızda tam anlamıyla sana ne dedi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsun."

Söyledim sana, hatırlamıyorum."

//

Tamam Jeff. Peki, senin odana geldiğinde ne oldu?

//

Uyuyor muydun? Ya da...

"Hayır. Kitap okuyordum. Her neyse." Çocuk yüzünü diğer tarafa çevirdi ve pencereden dışarı bakmaya başladı.

Castillo çocuğun ismini kullanmaktan nefret ediyordu. Bu çocuğun admm Jeffrey *Jacobson* olmasına rağmen onun gerçekte *Dahmer* olduğunu düşünmekten kurtulamadı. Bu ismi söylemek ya da düşünmek ne kadar da zordu, ama Castillo çocuğun dikkatini çekmek için bunun en

iyi yol olduğunu biliyordu.

"Benimle konuşması gerektiğini söyledi," diye devam

etti çocuk. "Sonra 'Ben senin öz baban değilim,' dedi ve

//

bu konu hakkında bana bir dosya verdi. İçinde bir şeylerle

ilgili bilgiler vardı. 'Sen aslında bu ünlü katil çocuğun klo-nusun.' dedi."

"Bunu daha önceden hiç söylemiş miydi?

"Hayır."

Anladım, peki sonra ne oldu?

Sonra, onlarm beni öldüreceğini söyledi ve gitti. Ve sonra, evet... Bu kadar." Çocuk gözlerinden akan yaşı ellerinin arkasıyla sildi. "Bahse girerim ki benim korkak biri olduğumu düşünüyorsundur, değil mi?

"Ağladığm için mi?" Castillo çocuğa yirmi dakikadır ilk kez gerçekten baktı ve onun daha bir çocuk olduğunu görmeye çalıştı. Castillo bunun hoş olmayan bir düşünce olduğunu fark etti. Çünkü o, Jeff'in özünde ne olduğunu ve en iyi durumda bile hayatmm ne yöne gideceğini biliyordu. "Eğer biri böyle düşünüyorsa bu demektir ki onun başma hiç kötü bir şey gelmemiş."

Vicdanmda yüzleşmesi gereken yeterince ölü çocuk

vardı. "Ne yaptm?" diye sordu düşüncelerini akimdan atarak.

"Ne?"

//

//

//

//

//

Baban gittikten sonra ne yaptm?

//

ff

"Hiçbir şey."

//

//

//

//

Bir şey yapmış olmalısm.

Mahallede dolaştım."

Özel herhangi bir şey yapmadm mı?"

Hayır." Jeff başmı iki yana sallamıştı. "Geri döndü-

ğümde çok karanlıktı. Evde insanların olduğunu gördüm

bu yüzden saklandım

//

Babanm arabası beyaz bir Avalan'du, değil mi?

//

//

"Evet."

O arabayı sen de kullamr mıydm?"

//

Hayır. Bu yaz ehliyetinü alacaktım."

//

Babanm sana verdiği dosya ne hakkmdaydı?"

Ben döndüğümde dosya yerinde değildi. Hiçbir şey

yerinde değildi.

ff

"Peki. Gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun evlat. Sadece dayan." Castillo akıllı telefonuna hafifçe dokundu. "Bu, hapisten kaçıp öldürülen öğrencilerin listesi," dedi telefonu uzatarak. Dokuz isim, dokuz ölü çocuk. "Bu çocuklardan herhangi biriiü tamyor musun?"

"Tammıyorum," dedi çocuk. "Listede kaç Henry var?"

"Çok fazla," dedi Castillo. "Sadece soyadlara bak."

O." Çocuk parmağıyla işaret etti.

//

"Dikkat et, dokunmatik ekran."

Jeff dört isim okudu. "Onlar... Bilmiyorum. İyi çocuk

lardı

ff

"Herkes böyle düşünüyor." Castillo kaçan altı çocuğun listesini telefonun ekraruna tekrar getirdi. Ölen dokuz çocuk gibi onlarm da evlatlık almırken kendilerine verilen

isimler yazıyordu.

Albert Young. Jeffrey Williford. Henry Roberts Dennis Uliase. Ted Thompson. David Spanelli.

Bu çocukları tanıyor musun?" diye sordu Castillo te-

//

lefonu tekrar uzatarak.

//

//

//

//

//

Onlar... Onlar da klonlar değil mi?

Evet. Tanıyor musun?"

Henry ve Al. Ve David. Fakat David...

"David ne"

O asla. Onun bunu yaptığma inanamıyorum.

//

//

Ne yapmış?"

O sadece biraz soğuk bir tipti hepsi bu. Eğlenceli gi-

biydi. Arkadaşçaydı. Bilmiyorum.

//

"Belki de o bunun bir parçası değildir," dedi Castillo, akima Davidle ilgili notlar alırken. "Belki o ve diğerlerinden bazıları rehin almdı ya da..."

"Bilmiyorum."

"Peki ya Henry ve Al?"

Çocuk gözle görünür bir şekilde ürpermişti.

"Durum o kadar mı kötü?"

Jeff başım sallayarak onayladı. "Sana karşı davranışları. *Herkese* karşı davranışları. Sen bir faresin ve onlar da kediymiş gibi. Onlar her zaman gülümser. Sana **yapmak**

istedikleri her şeyi yapabilirler. Bilmiyorum. Biliyorum kulağa aptalca geliyor."

"Hiç de değil. Bu, grubun liderlerinin kim **olacağmı** anlamamda bana yardım edecek. Bu çocuklar boş **zaman-**larmı nerede geçirirler biliyor musun?"

Bilmiyorum. Xbox oynayarak, belki de film **izleyerek-**

Henry paintball oynamayı severdi.

//

Başka bir şey yok mu? Peki ya David ve Ted?

//

//

"Hayır."

Bu yeterli. İyi bir başlangıç olacak. Bu çocukların gidebileceği alü evi şimdiden izliyoruz. İkimiz birlikte çalışacağız ve bazı yerel alışveriş merkezlerini, tiyatroları, pa-intball oynanan yerleri araştıracağız. Bu çocukların çoğu DSTFm yakmlarmda yaşamıştı. King Of Prussia alışveriş merkezi gibi yerlere bakacağız. Senin yaş ortalamalarmda-

ki çocuklar genelde önceden bulundukları yerlerde saklanmaya eğilimlidirler."

"Onlar 'ortalama' çocuklar değil."

"Onlar birey." Castillo telefonunu geri aldı, bir şeyler aradı ve geri kapattı. "Bu da onları en azmdan benim için ortalama birer çocuk yapar. Şuna bak."

Ekranda bir dizi anlamsız tarihler ve sayılar vardı.

Ve şu:

Her bir kâğıttaki resmin etrafmda rastgele yazılmış gibi görünen sayılar vardı. Bunlar birer tarih miydi? Castillo meraklanmıştı.

"Bunlar..."

"Bunlar babanm günlüğünden," diye açıkladı Castillo. Bu bilginin çocuğu ürküttüğünü fark etmişti, ama devam etti. Siyah-beyaz sorular her zaman işe yarardı. "M. Carty kim?"

Jeff cevap vermedi.

Tanıdığın Carty, McCarty veya ona benzer soyadı

//

olan birileri var mı?

//

"Hayır."

"Biraz düşün." "Bu kuş da ne?" "Bilmiyorum."

"Al'm anlamı Albert değil mi? Yine cevap yok.

//

"Oyle değil mi?" "Galiba."

"Albert Fish veya Albert DeSalvo. "Bu kim?"

//

"Al. admdaki ünlü adamlar.

//

"Cinayetleriyle ünlü adamlar."

Bu bir soru değildi ve Castillo başım eğdi. "Sence bu ne olabilir?" Başmı telefona doğru eğmişti. "Şu çizgi. Bir nota mı? Baban müzik aleti çalar mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla çalmazdı. Bu daha önce gördüğüm notalara benzemiyor. Bu bir nota mı?

Peki sen bir şeyler çalıyor musun?

//

//

"Evet, sanırım."

"Samrım mı?" Castillo ileride bir donut restoranı gördü. Arabayı buraya çekip birkaç arama yapabilir, Phile-

delphia'ya dönebilirdi. "Ne çalıyorsun?"

"Bass."

Güzelmiş.' Castillo dikiz aynasmdan baktı. Pete Brody'yi yakalama vakti gelmişti. Albay Stanforth'u da

araması gerekiyordu. Ya da Ox'u. *Nereden başlayacağım*^

?

Mağazalardan bir şey çıkmayacağı kesindi. ^^Belki de

bu DNA'yla ilgilidir? Bilimsel bir formül ya da onun gibi

f/

bir şey.

Cevap yine gecikmişti. "Olabilir.

/f

Jeff'in telefonu kurcalayışım ve günlüklerin diğer fo

toğraflarma bakışını yan gözle izledi.

Merhaba, ben Jeffrey Dahmer.

Şuna ne dersin?" dedi Castillo. "Baban Albert klon-

ii

larmdan birini Baum soyadlı bir aileye evlatlık vermiş. Al

Baum... Kulağa nasıl geliyor?

Kesinlikle," dedi çocuk, babasmm karalamalarmm

ii

içinde kaybolmuştu.

Castillo daha önce düşük korumalı bir NSA veri ta

banma girmişti. "Birleşik Devletleride Baum soyadlı yirmi

bin aile var.

//

"Bu çok mu fazla?"

Bizim için evet." Dunkin Donut restoranma yanaş

ii

mak için yavaşladı.

"Ne yapıyorsun?"

Rahatla. Sonuçta geri dönmek zorundaydık. Bize

ii

s

yardım edebilecek birkaç kişi tanıyorum. Bize doğru yönü

gösterebilecek biri. Bir de sana biraz yiyecek alırız.

//

"Aç değilim."

Sorun değil." Castillo arabayı aceleyle, tabii bir işe

ii

yaradıysa, güneş nedeniyle güvenlik kameralarmm göre

mediği bir yere park etti. Jeff'i saklama gereği hissetmişti.

•|!ı

Eline geçen ilk fırsatta da çocuğun kılığını değiştirmesi gerekiyordu.

"Beş dakika sonra dönerim," dedi. "Sonra senin de bildiğin birkaç yere uğrayacağız. Sonra muhtemelen dinlenmek için şehrin içinde bir yere kamp kurup veri araş-tırmasma başlarız. Nasıl olur? Bu arada, sakın buradan ayrılma. Ben karşıda olacağım. Beni dinle, hey Jacobson!" Çocuk ismini duyunca döndü. Bu ismi söylemesi Castillo'ya daha kolay gelmişti. "Eğer dışarı çıkmaya çalışır da çıkarsan. Seni kolaylıkla yakalarım ve doğruca DSTI'a geri götürürüm. Anladın mı?"

Çocuk evet anlammda başmı salladı.

"DSTI senin yaşamadığını düşünüyor. Anladığma eminsin değil mi? istersen hemen şimdi polisi arayıp beni şikâyet edebilirsin, kafandan bir senaryo da uydurabilir-

sin... Ama şunu bil ki her şekilde gideceğin yer DSTI

cak. Şimdi sana anlatacağım şeyleri a)mı anlattığım şekilde ve dürüstçe yapacağım. Tamam mı?

"Tamam," dedi çocuk meraklı bir ifadeyle.

"Kimse benden seni bulmamı istemedi," dedi Castillo. "Sadece diğer altı çocuğu ve babam bulmam gerekiyor.

I

Hepsi bu. Kimse bana seni bulduğum için para vermeyecek. Artık şenle ben bir takımız."

"Pekiya eğer..."

Castillo çocuğun sorusunu kesti. "Eğer senin bir 'yük' olduğunu hatırlayıp seni yakalamamı isterlerse mi diyecektin? Eğer öyle bir şey olursa sana biraz para ve kaçman

bir hafta zaman vereceğim. Bu senin için uygun mu?

Çocuk uzaklara daldı

//

Castillo garip bir şekilde uzanarak çocuğun omzuna

dokundu. Hey, dedi. Şu anda neler olup bittiğini ger

çekten anlamış değilim. Sen de benden pek farklı değilsin

Eğer amacm babanla birlikte bu işten güvenli bir şekilde

sıyrılmaksa tek çıkar yolun benim

//

Jeff döndü ve Castillo'nun yüzünü inceledi. Çocukla-

rm hislerini hiçbir zaman gizlemeye çalışmaması inanıl-

mazdı. Castillo hayranlık duymaya başlamıştı.

Castillo düşündü: *Eğer ben olsaydım, kaçardım.* Döndü-

ğünde çocuğun arabada olup olmayacağı konusunda

hiçbir fikri yoktu. "Yerinden kımıldama. Hemen dönece

ff

gım

Al." Jeff telefonu geri uzattı.

//

Kalsm. Bende bir tane daha var. Bir şey istemediğine

//

emin misin?

//

Çocuk evet anlammda başım salladı.

//

O zaman sen resimlere bakmaya devam et. Eğer dik

//

katini çeken bir şey olursa bana söyle. Mekânlar, tanıyabi-

leceğin isimler. Babanm şu anda olabileceği herhangi bir

yer. Onları hızlı bir şekilde bulmalıyız." Aslında bu bir ya-

landı. Castillo dünyanm nasıl işlediğini biliyordu. "Hızlı

//

• •

olmasa da olurdu. Önemli olan görevin başarılı bir şekilde

bitirilmesiydi; ne kadar sürdüğü değil.

Bunlar mı?" Burada sadece garip resimler ve karalan-

//

mış sayılar var." Jeff merakla, ya da korkuyla, önündekile-

re bakıyordu.

Tanrım. Castillo bu çocuğu ilk defa gerçekten birinii^ oğlu veya savaş oyunları oynayıp kızlarla takılıyor olması

gereken bir genç olarak görmüştü. Çocuk çok korkmuştu.

Birkaç saat öncesine kadar doğru bildiği her şeyin yanlış olduğunu öğrenmişti. Üstelik hepsinden öte, babası da delinin tekiydi.

Castillo bir anda çocuğu her şeyin iyi olacağma inandırmak istemişti; fakat aklına gelen güzel lafların hepsi koca birer yalandı. "Baban işleri pek kolaylaştırmıyor de-

W ♦ 1 •

//

ğıl mı.

Çocuğun gözleri telefona kilitlenmişti. "Hem de hiç," dedi sessizce.

Castillo kapıyı kapatıp kilitlerken yarım yamalak gülümsedi.

SIFIR NOKTASI

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - ARLİNGTON, VA

Cumartesi sabahının erken saatleriydi, ancak içerideki işlerine dönmeden önce on dakikalığına da olsa temiz hava almak ve hoş bir kahve yudumlayıp bir şeyler yemek isteyen insanlar, bahçenin yarıdan fazlasını dolduruyordu. Stanforth kuzeybatı yönündeki tahta banktan etrafı izliyordu. Zaman geçirmek için en sevdiği oyunu oynuyor.

Önündeki her bir insanın hangi işte çalıştığmı tahmin etmeye çalışıyordu. *Hangi proje? Hangi bölüm?* Kahvaltı veya akşam yemeği seçme şekillerinden anlamlar çıkarıyordu. Belki yürüyüşleri belki de geçerken duyulan konuşmala-rı onları ele

veriyordu, insanlarm çoğu sivilse ve bazıları da diğer ülkelerden gelmiş kişilerse bu oyun gerçekten zor olabiliyordu. Hepsi kolaylıkla birbirleriyle iç içe geçebiliyordu.

Kendisinin üzerinde bej pantolon ve beyaz polo tişört vardı. Yüzünde burnunun ucunda duran güneş gözlükleri, bir elinde yarısı yenmiş bir sandviç ve diğer elinde de gazozu vardı. Gezi grubundan bir şekilde ayrılmış turistlerden birine benziyordu *Hemen hemen.* Fakat cumartesi günleri gezi olmazdı. Beş dakikadan az bir süre önce güzel koyu renk saçları ve uygun boyda eteği olan sekreter

arkasından gülümsediğinde o sivil giyimin altmda neler olduğunu anında sezmişti.

O West Point'i, madalyaları. Amerikan-Afgan Güven

lik Komitesi'nin emekli başkanmı ve kıdemli asker müşa

virini görmüştü. Sekreter onun bütün gücünü ve şeceresini

sanki elinde bunu gösterir bir işaret tutuyormuş gibi he

men anlamıştı. Bu her zaman olurdu. Etkileyiciydi

Etrafmı çeviren bu beş duvar arasmda, bu oyun müthiş

iyiydi. Çevredeki ağaçlar, sıcak güneş ve kuşların cıvıltısı

dünyanm en mükemmel yapısıydı. Elli yıl boyunca. Pen

tagon'un hiçbir canlılık olmayan merkezindeki parkı "sıfır

noktası" olarak adlandırmışlardı, çünkü herkes Rusların

oraya yirmi atom bombası atmayı amaçladığmı biliyordu.

Bugün Ruslar, Çinliler ve muhtemelen Kuzey Koreliler de

bunu istiyordu. Kahretsin, ellerinde atom bombası olmadı-

ğı zamansa kendi uçaklarmı tepenize düşürürlerdi. Aslın

da, bu park sandviç almak için ve sabahları diğer eğlenceli aktiviteleri yapmak için harika bir yerdi.

Randevulaştığı Başkan Yardımcısı Burandt'ın parkın diğer tarafmdan ona doğru geldiğini gördü. Yüz metre uzaklıktan bile Burandt'm endişeli olduğu belli oluyordu.

Aşağılık herif. Stanforth gözlerini adama dikti ve elindeki sandviçini bitirdi. *Silah sektöründeki gelişmelerin altın çağın dayız ve bu aptal çocuk herhangi bir gazetenin üçüncü sayfasına bile asla çıkamayacak şeylerle uğraşıyor.*

Devletin araştırma fonlarmm yarısı orduya gidiyor du. Bu, tıp, enerji, çevre, taşıma, üretim ve tarım fonlarının hepsine eşitti. Otuz binden fazla özel şirket R&D'yi destek-liyordu.

Kısacası birçok insan Sam amcaya silah tasarlamak ve üretmek için maaş alıyordu. Sadece daha yaratıcı olmak

/t

için elli milyar dolar söz konusuydu ve bu daha başlangıçtı. R&Dler, diğer beş *yüz* milyon dolarm yam sıra dört askeri şubenin gizli bütçeleriyle oluşturulmuştu. Bunlar, ne kadar harcandığmı başkanm bile bilmemesi gereken oldukça gizli özel bütçelerdir. Hidrojen bombasmm icat edildiği Başkan Truman'a dört yıl sonra söylenmişti. Soğuk savaş bittiğinde ve görünürde hiçbir düşman kalmadığmda Savunma Bakanlığı her nasılsa bütçesini ikiye katladı. 11 Eylül'den sonra da aymsı oldu. Neyse. Her gün büyüyen global terör tehdidiyle ve iki taze savaşla, yarısmdan fazlası bu gizemli parametrelerin içinde kalan bütçe büyümeyi

sürdürdü.

4

Beş yüz milyar dolar. Denetlenmemiş. İzlenilmemiş.

Durdurulamaz.

1994'te Ohio'daki bir hava araştırma laboratuvarı,

düşman askerlerini "eşcinselleştirecek" sentetik feromon ve afrodizyaklarla dolu bombalar üzerinde gizli çalışmalar yaptığmı kabul etti. Birbirleriyle ilgilenmekten savaşmaya zaman bulamayacaklardı. Amerikan ordusunda eşcinsellere uygulanan "Sorma, söyleme" politikasma farklı bir bakış açısı getirmiş olacaklardı. Aynı laboratuvar, dev arılar üretmek için de çalışmalar yaptı. Donanma, yarasalara patlayıcı taşıtmak için yirmi milyon dolar harcadı. Elli yıl boyımca, tam da bu binada bulunan adamlar görünmez-likten zamanda yolculuktan hayaletlere, zihin kontrolüne, yunusları konuşturmaya ve telekineziye kadar varan her

tür bilimsel çalışmayı destekledi̇ler.

Her birini bir silah olarak kullanmanm yollarını bulmaya çalıştılar.

4

V

I

%

•«

u-

(

11 .

Yolda mutlaka engeller de vardı. Bunun gibi. Yoldaki bir diğer tümsek. Ama

genel müdürlükten genel komutanlığa kadar birçok işte geçirdiği beş yılm ardmdan bile şapşal Caltech bunu anlayamadı.

"Günaydm efendim/' dedi Stanforth.

Başkan Yardımcısı Burandt yanına oturdu. "Nerede-

yiz?

//

Stanforth gazozundan bir yudum aldı. Oturdukları yerin arkasmdaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu. "DSTI sıkı sıkıya korunan bir yer," dedi. "Ama problem bu değil

//

"Bütün ordu malları güvende mi?"

O anda akima *SharDhara* ismi geldi. Castillo ismi sormuş, Stanforth se yalan söylemişti. *Hayır, bu hiçbir şey ifade etmez.* Nasıl edebilirdi ki? Olayla doğrudan ilişkisi bulunan bütün siviller bertaraf edilmişlerdi. Dr. Jacobson'm saha testi hakkmda nasıl bilgi sahibi olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Erdman bütün zehirlerin korunaklı olduğunu iddia etmişti. Şimdi daha fazla sorun vardı. "Bunlarla ilgili

8İBi görünüyor, diye yalan söylemişti yine. "Sorun sadece çocuklarla ilgili olmalı."

"Şu lanet olayı kesinleştirelim. Ne kadar kötü?"

Stanforth Jacobson'm gizlice evlatlık verilen klonlany-la ilgili olarak sessiz kalmayı tercih etti. Bunlardan, başka bir bahaneyle, daha temiz bir şekilde kurtulmak mümkündü. Ayrıca, bu yeni sorunla ilgili sunduğu çözümün de kabul edilme şansı yoktu. *Af dilemek, izin istemekten daha kolay*

olsa gerek.

Şu anki durumdan kopmamak en iyisi. "On üç ölü

"Mükemmel."

dedi. "Dokuzu çocuk. Üç tane de rehine olduğu dü-

//

şünülüyor.

"Durum karışık, ancak hemen düzeltilebilir. Ölülerin çoğu zaten resmiyette hiç varolmamıştı. Bu işimize yarayacak. Buradaki konuşmamızdan sonra, yakınımızdaki birkaç kaynağı düzene sokmak için bir buluşma yapacağım ve sonra da New Jersey'ye gidip bu işin temizlenmesini bizzat takip edeceğim.

"Peki ya... Çocuklar?"

Stanfoth başmı salladı. "Birkaç korkmuş ergen. Dr. Gregory Jacobson önemli bir genetikçidir ve onlarla ilgilendiğine eminim. Görünüşe göre bunu yıllardır planlıyordu ve şu anda kötü günler için kenara koyduğu birkaç kaynağı bulunabilir. Fakat aym zamanda o bir çatlak. Onları bulacağız."

"Peki ya sonra?"

Bunu gerçekten bilmek ister misin?

//

//

"Hayır."

Stanforth arkasma yaslandı.

"Sana ne lazım?" diye sordu Başkan Yardımcısı.

"FBIT bu işten uzak tutun. Eğer bizim hedeflerimizden birini veya John Doe adlı gencis yakalarlarsa görevi dondurun. Bu çocuklar şimdiye kadar zaten bir sürü cinayete karışmışlardır. Karışmadılarsa da, Nancy Grace'i bu işten uzak tutun. Birileri yirmi yıl önce ölmüş birinin DNA'smm neden hortladığım sorarsa, yine aynı şey geçerli."

olsun Stanforth. Peki ya klonlar?

ff

Stanforth gülümsedi. "Bunu gerçekten bilmek ister

misin?

ff

Başkan Yardımcısı Burandt güneşe baktı. Başmı salladı. "Bütün bu projenin ve bu lanet şirketin kapatılmasmı istiyorum. Hemen bugün yok edilsin. Sonsuza kadar."

"Hayır," diye cevap verdi Stanforth. "İstemiyorsun

//

Başkan yardımcısı döndü, gözleri ateş saçıyordu

"Bana bak seni oros..."

"Araştırma ve geliştirme yatırımlarmm çoğu burada yok oldu. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Bu koca pisliğin yüzde doksanı hiçbir işe yaramıyor. DSTFa geçtiğimiz on yılda belki de elli milyon dolar yönlendirdik. Cep harçlığmız..." Boşta kalan parmaklarıyla saymaya başladı. "Karşılığmda ise elinizde, 5H1AA toksini, 1RAX11

ve biotronlar..." *Af dilemek daha kolay olacak.*

"1RAX11 imha edildi."

Stanforth omuz silkti. Görüşüne söre Jacobson Shar-Dhara ile ilgili birçok bilgi edinmişti. Sonuçlar. Tavsiyeler. Şüphesiz ki Chatterjee, böyle sızıntılara karşı önlem alm-madan bilgileri ona sızdırdı. Sevgili Dr. Chaterjee bizlere veda etmeden önce... "Bu ortaya çıkan sonucu değiştirmi-yor," dedi. "İşi bu kadar sıkıştırmayalım."

"Pekâlâ. Bu işi temizlemek ne kadar zamanım alır?" Stanforth elindeki fincanı yere koydu. "Bilmiyorum." "Bu geçerli bir yamt değil. Sana kırk sekiz saat zaman

//

veriyoruz

"Sonra?" diye ısrar etti Jacobson.

Beklediği üzere; cevap yoktu. Cevap oydu.

"Bin Ladin'in öldürülmesi on üç yıl sürdü," dedi Stan-

forth. "Bu binanın yarısı onu arıyordu. Gerçek dünyada işler böyle yürüyor dostum. Eğer CNN ve Fox'taki pislikler bunu anlamıyorsa bile eminim ki sen anlıyor sundur."

Burandt homurdanmaya başladı.

En iyi adamlarım bu iş üzerinde çalışıyor," diye

//

ikna etmeye çalıştı Stanforth. Castillo kadar iyi veya ondan daha iyi olan adamları dünyanın diğer uçlarında, ya da hâlâ Savunma Bakanlığı'nda bu işle uğraşıyorlardı. Castillo ise mükemmeldi. Yakmmdaydı, tam bir görev adamıydı ve kaybedecek bir şeyi yoktu. Gerektiğinde bertaraf edilmesi kolaydı; bütün iş bittiğinde. "Eğer bu işi halledemezse, zaten çocuklar birkaç ay içinde ölmüş olacak."

//

//

//

Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Dolly hakkmda ne biliyorsun?"

"Koyun olan mı?"

"Laboratuvar adı, 6LL3'tü. Altı yaşmda öldü. Çoğu koyun on iki yıl yaşar. Ancak 6LL3'ün göğsünde büyüyen dev kara tümörler vardı. Bacaklarmda eklem iltihabı vardı. Kanlı öksürükleri durmuyordu. Sonunda onu uyuttu-

4

1ar. Biyopside şaşırhcı bir şekilde kısa telomerlere rastlanmıştı. Telomerler hücrenin yaşla bağlantılı olarak değişen kısımlarıydı. Bu cüce telomerler, DNA'sı almdığmda altı yaşmda olan ebeveyn hayvandan geçmişti. Genetik olarak, Dolly daha doğduğunda altı yaşmdaydı. Garip değil mi?"

"Yani? Bu çocuklar şu anda elli yaşlarmda mı... Yoksa?

"Şöyle söyleyelim; ölüme bizden daha yakmlar. Yaşlanmayı ve tümörleri baskılamak için DSTI a özel yönergeler verildi."

//

//

//

Jacobson da bunları uyguluyordu öyle mi?" Görünüşe göre verilen ilaçların hiçbiri almmadı.

Ya heyecandan bunu unuttu, ki bundan şüpheliyim

ya da o da bu çocuklarm ölmesini bizim kadar istiyor

//

Neden böyle bir şey istesin ki? Ayrıca ben de kimse

//

nın...

Tabii istemiyor sundur," diye sözünü kesti Stanforth. "Eğer bilmek istemiyorsan öğrenmeye çalışma. Boş laflar söylemenin de anlamı yok. En azmdan bu lanetli çocuklar senin dürüstlüğünü hak ediyor. Sen de onlarm ölmesini en az benim kadar istiyorsun. Jacobson'a gelince; kim bilir, belki de yakmda bu işlerin biteceğinin farkındadır. En kötü ihtimalle birkaç ay içinde. Fakat biz onları daha önce bulacağız."

//

"Peki." Burandt ayağa kalktı, gömleğindeki kırışıklığı düzeltti. "En kötü ihtimalle bu süreç içinde ne kadar zarara sebep olabilirler?"

Stanforth güneş gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Geçtiğimiz on iki ayda ABD'de on alb binden fazla cinayet işlendi. Neredeyse yüz bin de tecavüz."

Başkan yardımcısı başıyla onayladı.

Stanforth omuz silkti. "Peki diğer elli ne olacak?

//

PARKTA

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - MCARTHUR, OH

Palyaçoyu gördüğünde, Asyley kesin olarak anlamıştı. Kammda değişik bir gırdıklanma hissetmişti. Ona tehlikeli bir durumda olduğunu söylüyordu, kötü şeylerin olabileceğini. Henüz korkmuyordu. En azmdan iki çocuğunu kapıp çığlık çığlığa arabaya koşacak kadar korkmuyordu. Bu çok utanç verici olurdu.

Çakıllarla kaplı otoparkta iki araba yan yana park etti. İkisinin de içi çocuklar ve ergenlerle doluydu. Neredeyse hepsi erkekti. *Bunlar neden lunaparka gelsin ki?* Aralarmda yaşça daha büyük bir kız vardı. Kirli saçları gözlerinin hemen üzerinde başlıyordu. Hareketleri garipti.

Ashley parkm tahtadan yapılmış küçük kalesinin tepesinde koşturan kızmı bulmak için geri döndü. Farkmda olmadan MichaeTa bir tane daha çubuk kraker verdi ve arkasmda, iki kadmm çocuklarıyla piknik yaptığı yere baktı. Hâlâ orada oturup sohbet ettiklerini görünce rahatladı.

Michael yanmda "Pos" diye bağırdı. "Pos, Tik, Mop." Michae Steins her gün değişen kendine özgü dilde konuşuyordu. Henüz on beş aylıktı.

Annesi bu kelimeleri bir gün onunla paylaşmak üzere

küçük bir günlükte topluyordu.

Pos" Ashley gülümsedi. "Kraker?

//

//

Michael kıkırdadı.

Oğlanlardan ikisi iplere sarılmış ayaklarıyla kendilerini yukarı itmeye çabalıyorlardı. Başka biri ikili tahterevallinin tepesiyle boğuşuyordu. *Ne güzel,* diye düşündü Ash-ley. Çocukluk eğlencelerinin silikleşmiş hatıraları akimda

belirdi. Yaz tatilinin ilk haftaları. *Gönülçelen* romanındaki Holden Caufield gibi.

Beş dakika sonra sıkılacaklardı. Kız ise muhtemelen sarhoştu.

Ashley cep telefonunu ararken onu arabada bıraktığını anımsadı. Eşyalarım toplamaya başladı. "Tatlım," diye seslendi Cassie'ye. "Tatlım?" İsmini kullanmadan kızını çağırmaya çalışıyordu. *Bu neden bir anda bu kadar önemli oldu*, diye düşündü. Kızı oyuncak kalenin içlerine doğru giderek ondan uzaklaşıyordu. Ashley ayağa kalktı ve arkasmdan gitti. Ellerini çırparak, "Tatlım, hadi ama. Artık gitme zamam," dedi.

Küçük kız döndü. Oyuncak kalesinin surlarmın üzerinden "Ama neden?" diye sızlandı. Örülmüş koyu renkli saçları sarı elbisesinin üzerine sarkıyordu.

"Aşağı in tatlım. Acele et."

Dört yaşmdaki çocuk yüzünü buruşturarak memnuniyetsizliğini belli etti.

Daha yakmdan bakmca bu çocuklar ergen olmak için büyük görünüyorlardı. Daha çok genç sayılırlardı.

Ashley, "Hadi gel," diyerek eliyle kızma inmesini işaret etti. "Oraya gelmek istemiyorum. Eve giderken dondurma alacağız

//

"Mikey, sen de!"

Adını söyleme! Lanet adını söyleme!

I

Evet, hadi gidelim tatlım.

//

//

Korkunç bir ses du)aıldu. Minibüsün kapıları kapan

dı.

Asyley etrafma bakmdı. Diğer masa bir anda boşal

mıştı. Diğer kadınlar ORTADAN KAYBOLMUŞTU. Diğer çocuklar bir şekilde oyuncaklarını küçük çantalarına dol durmuş, dondurmalar ve cipsler kapatılmıştı. Arabaları tam da o anda mıcır kaplı otoparktan çıkıyordu. Ashley yalmz kalmıştı.

Onlarla.

Ashley tekrar kızma döndü ve o anda bütün dünya başma yıkıldı sanki. Gitmişti kızı yoktu.

Az önce orada duran küçük kız nasıl kaybolmuştu?

Tanrım ne yapacağım hen! Bütün bunlar gerçek olamaz!

Ashley hayalet gibi titrek adımlarla oyuncak kaleye yaklaştı.

Gitmiş. Yok işte. Ne yaptı bu canavarlar benim...

"Kahretsin!"

Kızı tiz sesiyle bağırarak kaydıraktan aşağı, ayaklan yere vurana kadar kaydı.

Cassie, Lanet olsun!

/f

//

Efendim anne?" Kaydıraktan geri tırmanıyordu.

//

şey yok." Ashley yine yıkılmak üzereydi. Kızmı

//

piknik masasına doğru çekiştirirken "Özür dilerim bebe

ğim. Haydi gidelim," dedi

O anda yine palyaçoyu gördü. Hâlâ arabalarm yanm

da dunıyordu. Şeytani bir korkuluk gibi...

Onu ve çocuklarmı izliyordu. *Benim çocuklarımı.*

Beyaz fırfırlı yakası ve düğmeli kırmızı elbisesi şapka-

sıyla uyumluydu. Üçgen gözleri Cadılar BayramTnda kapı önlerine konulan balkabaklarmı andırıyordu. Kan kırmızısı ağzı yüzünün yarısını kaplamıştı. Yüzünde dev bir gülümseme vardı.

Artık, biliyordu.

Kalan eşyalarmı toplamıştı ve çantasını omzuna almıştı. Bir eliyle küçük MichaeTı diğeriyle de kızını çekiyordu.

"Pos" diye bağırdı Michael.

"Arabada konuşalım tatlım. Şimdi sessiz ol."

Salmcaklara baktı. O anda kızı ilk kez orada gördü.

"Erkek arkadaşı" arkadan yavaşça, adeta bir makine gibi

onu her seferinde ittirerek sallıyordu. Kadmm yüzü kirli

saçlarmm ardmda gizlenmişti, başı yana düşmüştü. Asy-

ley'nin tişört olduğunu sandığı şey asimda başka bir şeydi.

• •

Kadmm belden yukarısı çıplaktı. Üzerinde tişört şeklini alan şey kummuş kandı.

"Sorun nedir anne?"

Ashley aceleyle arabaya koştu. Michael ağlamaya baş-

ladı.

Anne, ne oldu?"

'Kes sesini," diye fısıldadı, kızmı sertçe yakmma çeke

rek. "Lütfen bebeğim, sadece...

ff

Çocuklardan biri kahkaha attı.

Ashley, arabaya ulaşmıştı.

"Pos," diyerek avazı çıktığı kadar bağırmıştı Michael

"Pos!"

"Pos," diyerek tüm bedenini ürperten yarım bir kahkahayla Ashley cevap vermişti. "Çubuk kraker. Haklısın

bebeğim."

Kapıyı tam açmıştı ki Ashley'yi durdurdular.

ilk sıradaki çocuk, kızıyla oynamak için yere oturup

bağdaş kurmuştu. Kocaman gözleri olan kız Ashley'nin kolunu adeta bir mengene gibi kavramıştı.

Diğer çocuk Ashley'ye uzandı ve ağzma dokundu

"Lütfen," çocuğun parmaklarının arasmdan bir şeyler söylemeye çalışırcasma kekeliyordu.

Arabanm arkasmdan üçüncü bir gölge onlara yaklaşıyordu. Beyaz, mavi ve kırmızı renkli korkunç bir şeydi. Her nasılsa Asbiey'nin beklediğinden pek farklı değildi.

"Pos." Palyaço, o anda adeta tüm dünyayı kaplayan gaddar bir gülümsemeyle onlara doğru pis pis güldü. "Pos

mu?

//

Micbael kıkırdadı.

DNA

(İsim) "Deoksribonükleik asit" kısaltması

(1) Bütün hücrelerdeki genetik bilgileri taşıyani kendi kendini

kopyalayabilen ve sentezleyebilen nükleik asit;

(2) Sarmal haline gelmiş ve amamlayıcı bağlar olan adenin, timin,

sitozin ve guanin arasındaki hidrojen bağlarıyla birbirine bağlanmış iki

uzun nükleotit zinciri;

(3) Kişisel irsi karakterleri belirleyen ve atadan oğul döle taşıyan

dizi: Bkz: genetik kod.

(4) DNA: Ayrıca bkz. "Değiştirmeyin

;/ 1*

tf 2**

(5) DNA: Ayrıca bkz. "Sormayın

Böylelikle Odysseus'un kabi ve zihni düşünceler âlemindeyken

büyük bir dalga yarattı,

Öfkeli

çökertti

Ve bu dalga salının tahtalarını birbirinden ayırdı. Ancak Odysseus tek bir tahtaya tutunmayı da bildi.

ODYSSEIA

1 ’ DNA; Do Not Alter. (çev.) ^ ” DNA; Do Not Ask. (çev.)

VE CANAVARLAR

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - M ARCH WOOD, PA

DSTI, Dr. William Asbury tarafından kurulmuş ve 1977 yılında şirket haline gelmişti. Genel müdürü Dr. Tho-mas Rolich'ti. Araştırma müdürü ise Zonta Bilim Ödü-lü'nün sahibi ve "genetik biliminin öğretilmesinde ve uygulanmasında gösterdiği sıra dışı yaratıcılık ve entelektüel becerileri nedeniyle Amerika'nm en prestijli ödüllerinden biri olan Novitzki Ödülü'nü almış olan Dr. Jacobson'dı." Castillo bu bilgiyi DSTITn web sitesinden almıştı.

Geri kalan her şey Brody'den geldi. Pete Brody, Castil-lo'yla birlikte CIA'in istihbarat analiz uzmanı olarak çalışmıştı ve şimdi Wall Streetle alakalı özel bir şirkete geçmişti. Bu onun seçimiydi, ancak Castillo günün erken saatlerinde onu aradığmda sesi fazlasıyla hevesli geliyordu. "Umarım

bir şeyler bulurum," demişti.

On saat sonra Castillo DSTFm web sitesinde bulunmayan bir bilgiye ulaştığmı anladı. "BioStar onları, DS-TTm klonlama şemalarmı elde etmek için 1990 da alt kuruluş olarak almış," diye açıkladı Pete. "BioStar, Nermey Enstitüsü tarafından 1987'de oluşturulan Good Win Biyo MedikaTin alt kuruluşu. Nemey, ABD Savunma Bakanlığı için taşıt ve sanayi makineleri üreten Temgo mühendisliğin ortak şirketlerinden."

"Devam et," dedi Castillo. Not almayı bırakmıştı.

Jeffrey hâlâ odanm diğer tarafmdaki yatağmda uyuyordu. En azmdan uyuyor görünüyordu. Castillo bundan emin değildi. Çocuk arabada birkaç defa uyuyakalmıştı ancak bu birkaç dakikadan uzun sürmemişti. Muhtemelen bir haftalık bir uykuya ihtiyacı vardı. Bütün gün boyunca gezinip durmuşlardı. Pensilvanya'da yerel mağazaları, mahalle marketlerini ve liseleri aramışlardı. Hatta bir sürü yerel paintball sahasım bile kontrol etmişlerdi. Elliden fazla çocuğa, altı kaçağm ve Dr. Jacobson'm fotoğrafmı göstermişlerdi. Dükkânlarm sahipleriyle konuşmuşlardı; ama hiçbir şey çıkmamıştı.

Kendisi de belki bir saatlik bir uyku uyumuştu. *Belki.* Emin değüdi. Kronik insomniası savaşılması gereken bir

illetten çok bir iş vasfı halini almıştı.

Akşam saat yedi civarmda bir motele geldiler. Castillo, Jacobson'm oğlunun saçlarmı kesti ve boyadı. DSTI'm veya başka birinin çocuğun peşinde olup olmadığı konusunda emin değildi fakat çocuğun babası ölü olduğuna onları ikna etmişti, çocuğun söylediğine göre yakalanırsa bir "yük" olacaktı. Belki de çocuk, Castillo'nun onu henüz öldürmemiş olmasmdan mutlu olmuştu. Castillo şüphedeydi. Erdman kendisine Jeff Jcaboson'm varlığıyla ilgili bir şey söylememişti; bu yüzden Castillo Erdman'a bulduğu şeyler veya kişilerden bahsetmediği için bir rahatsızlık hissetmiyordu. Şimdilik bu çocuktan faydalanabildiği kadar faydalanacaktı ve ortam biraz daha elverişli olduğunda onu DSTI'a götürecekti.

Tek amacı bir şeyler elde edebilmekti. Mağazalar ve

paintball sabaları bir işe yaramamıştı, ve görünüşüne bakı

çocuk tam bir şok baline girerek dış dünyayla bağlan-

tısmı kesmişti. Asimda bu anlaşılabilirdi. Saçlarım kestik-

boyadıktan sonra Castillo çocuktan babasmm gün

lüklerini okuyup anlamlı gelen bir şey olursa kendisine

baber vermesini istemişti, ancak bu da ilk seferden pek de

gitmemişti. Çocuk zorlukla yazılanları okuyor ve çoğu

zaman kusmak üzereymiş gibi görünüyordu. *Onu kim suç layahilir ki?* Castilo da aynı şeyleri hissetmişti, üstelik Gre gory JacobsonT bir kez olsun görmemişken. Bu manyak çocuğun babasıydı bir de

Temgo nun ilk hissedarı," diyordu Pete, "Plainview

//

adlı şirket, eminim biliyorsundur.

//

Evet, yakmdan tanıyorum." Castillo on yıl boyunca

//

onlarm dünyasmda yaşamıştı. Pansiyon işletmekten ye mek ve çamaşırlara, ulaşım ve spor ekipmanlarma kadar her şey. Halliburton'm daha küçük kardeş şirketiydiler an cak kırk bin çalışanları vardı ve ücretli yabancı çalışanlar bunlarm azınlığım oluşturuyordu

Yıllık geliri yüz milyar dolar," dedi Brody. "ABD Sa-

//

vunma Bakanlığı'ndan gelen yıllık on milyar da cabası.

//

Bu yoksulları doyurmak için çok bü)dik bir para."

//

Ayrıca DSTFm bir kısmı direkt olarak devlet destekli

//

araştırma ve geliştirme çalışmaları için yıllık iki milyar do

alan Johns Hopkins Üniversitesi tarafmdan da finanse

ediliyor. Paranm çoğu yine Savunma Bakanlığı'ndan geli

//

yor.

"inanılmaz."

Hatırla, Castillo, bütün bu oyunlarm yapılmasınm

//

âl

tek nedeni bir tek şeyi bizden saklamak: Para.

//

Ve canavarları/' dedi Castillo. "Başka bir şey var mı?

//

//

"Bazı ölümler oldu."

"Devam et."

"On yıl önce bir uçak kazası oldu. DSTI'm üç genetik bilimcisi ve pazarlama müdürü yardımcısı öldü. Kentucky üzerinde, Nashville'e giden çift motorlu Beechcraft King Air uçağında. Ulusal Ulaşım Güvenliği Kurulu'na göre kazanın muhtemel sebebi uçuş ekibinin uygun hızı bulamaması sonucu aerodinamik yavaşlama olmasıydı. Diğer tipik uçak kazaları gibi motor arızası, donma,

otomatik pilot arızası gibi şeylerden söz eden olmadı. Şirket uçağa kokpit mikrofonu koymaya gerek de duymamıştı."

"Güzel."

Ayrıca birkaç intihar da gerçekleşti.

//

//

Castillo telefona doğru başmı salladı. Düşünceleriyle yüzleşiyordu. En azmdan bir sürü savaş mağduru askerin çatışmaya girmeden kendilerini vurarak öldürdükleri düşünülünce "birkaç" lafı kulağa çok da kötü gelmiyordu. Kaç tane?" dedi.

//

Geçtiğimiz on iki yılda üç tane. İstatistiksel olarak bu boyuttaki bir şirket için ortalamamn üzerinde.

//

//

"İntiharlar şüpheli mi?"

Her intihar şüpheli değil midir?"

//

Hayır." Duydukları Castillo'ya yetmişti. "Hepsi bu

//

kadar mı?

//

"En son intihar eden Dr. Sanjay Chatterjee'ydi. İki yıl önce kendini astı. Aile büyük bir yaygara kopardı. Onun böyle bir şey yapacağma inanmıyorlardı, fakat

sonra Hin-

distan'a gidip ortadan kayboldular. Anlatmaya devam

edeyim mi?"

Belki daha sonra. Senin için uygun mu?"

//

• •

Elbette. Olen diğer çalışanların isimlerini de istiyor

//

musun?

//

"Onları bana e-posta ile gönder. Teşekkürler Pete." Castillo aramayı sonlandırdı.

Tekrar Jeff'e baktı. Çocuk gözle görülür bir huzur içindeydi. Castillo kendisinin bu yaşlarmı hiç hatırlamıyordu.

Bir kez daha telefonunu kontrol etti. Kristin öğle vakti, akşam saat ondan önce arayacağına dair bir mesaj atmıştı. Bunun üzerinden bir saat geçmişti.

Ox'tan henüz bir yanıt gelmemişti. Zaten geleceğini düşünmüyordu.

Ox, Castillo'nun neredeyse on beş yıl önce sahada ilk tanıştığı savaş yoldaşıydı. Erdman ve Stanfoth Shar-Dhara'nm kim olduğunu bulamayacak olursa Ox belki yardım edebilirdi. O, hükümetin örtbas etme işlerinde ve komplolarmda çalışan kötü ün sahibi biriydi. Her zaman bir yerlerde tanıdığı olan başka birilerini tanıyor olurdu. Her ne kadar bazen paranoyaklaşabilse de en son ordu dedikoduları ondaydı. Ox ile ilgili asıl mesele ona ulaşabilmekti. Emekli olduğunda, birkaç doğada yaşamayı seven birkaç sert adamla birlikte Termessee tepelerine veya Batı Virginia taraflarmda bir yerlere gitmişti. Castillo onu görmeyeli yıllar olmuştu ve Birleşik Devletler'e döndüğünden beri sadece bir kez telefonda konuşmuşlardı. Castillo, gizli sunucu ve takip edilemeyen e-posta

adresleri, yüksek gü-venilirlikli anahtar çiftleri veya Norveç'teki kimliksiz bir

posta göndericisi üzerinden nasıl iletişime geçebileceğini bâlâ biliyordu. *Delilik!* Ox'a gönderilen mesajlar berbalde Kuzey Kutbu'ndaki Noel Baba'nm atölyesine gidiyordu. Castillo, donut restoranmm otoparkmda "Gönder" tuşuna bastığmda tek bir şeyden emindi: Gerçekten bu adama ulaşmayı başarırsa bunu tek bilen kendisi ve Ox olacaktı. Başkası düşünülemezdi ve bu adam asla mesajma cevap vermeyecekti. *Bu da onun çekiciliğinin bir parçası,* diye düşündü Castillo.

FBI yaymlarmı yeni bir suç bulabilme umuduyla kontrol etti, birkaç işe yaramaz not aldı ve sonraki bir saat boyunca Jacobson'm günlüklerindeki fotoğraflara gömüldü. En sonunda beklediği üzere telefonu çaldı. Castillo kapıya koştu.

"Alo," dedi Castillo sessizce dışarı çıkarken. Hava şaşırtıcı bir şekilde ılıktı, günün sıcağı gecenin rüzgârmı bâlâ ısıtıyordu. Büyük kısmı boş olan alam kontrolden geçirdi. Bakışlarım kenar caddelerdeki trafiğe yöneltti. Aym kızıl ışıklarmm altmda biçbir yön diğerinden daba güvenilir görünmüyordu. "Hemen aradığm için..."

"Gönderdiğin dosyalara baktım," dedi ve duraksadı.

"Teşekkürler, Ben..." Kafasma yine bir sürü düşünce dolmuştu, ne diyebilirdi ki? Gözlerini yere dikti. "Elinde ne var?"

Yine bir duraksama oldu. Castillo bu sessizlikten te-lefondakinin karar vermeye çalıştığmı anladı. Ona öğütler mi verseydi, yüzüne mi kapasaydı, yoksa istediği bilgileri ona verip bayatma devam mı etseydi. "Bana içinde bulunduğun durumun ne kadarmı anlatabilirsin?" Üçüncü seçeneği seçmişti. "Yoksa biç mi anlatamazsm?"

"Sadece bu kişileri bulmam gerektiğini bil yeter." Peki, bak: Bu uç kişi klasik yalnızlık tutkunu, normalin biraz üzerinden başlayıp tam anlamıyla psikopatlığa uzana boyutlarda sosyopatlık eğilimi içindeler. Normal insan gelişiminin neredeyse bütün aşamalarında eksikleri

var. Ayrıca, durust olmak gerekirse bu sayılarm çoğu bana

hiçbir anlam ifade etmedi. Bahsettiklerimi anlayabildin

mi?

Sosyopat? Psikopat? İkisini de aynı sanıyordum."

Benzer fakat farklı hastalıklardır. Özellikle ortaya çıkışları açısından. Bu sana neyi araman gerektiği konusunda yardımcı olabilir. Bu ikisi çoğunlukla birlikte anılır ancak anlamlarım internet sözlüklerinde yazandan biraz daha derin bir şekilde araştırmalısın.

Seni de bu yüzden aradım." Telefonda konuşurken otelin ikinci ve son katma çıkan merdivenleri bulmuştu. Yavaş yavaş bacaklarmı gererek ve serinliğin tenindeki hissini bozmadan basamakları tırmandı. Bir yandan da hâlâ katılaşmış ve soğuk hissediyordu. Gergindi.

"Pekâlâ. Amerikan halkmm yarışma psikopat veya sosyopat teşhisi konulabilir. Bu Ulusal Akıl Sağlığı Örgü-

tu nun vprıcı

"iki milyon psikopat katil öyle mi?"

Hafifçe güldü, sesi yumuşak ve tanıdıktı. "Hayır değil. Her şeyin belli düzeyleri vardır. Bu iki milyonun yüzde seksen beşi sadece sosyopat, ve çoğu sosyopat öfkeli bir pislikten başka bir şey değildir.

Teknik jargonu geçelim lütfen."

//

Diğerlerinin hissettikleri ve hakları umurlarında de-

//

ğildir. Zevk için hırsızlık yapan, iş arkadaşlarıyla uğraşan veya sıkılınca bar kavgası çıkaran tipler. Çocuğunun görüşmesini istemeyeceğin insanlar. Gerçek psikopatlar ise çok daha nadirdir. Fark çok ince ve korkunç."

"Devam et."

"İlk önce benzerliklerinden bahsedeyim. Doğru veya yanlış yargısı olmadan istediklerini almak için insanları kullanırlar. İnsanları hedef, fırsat olarak görürler ve amaca giden yolda her aracı mübah görürler. Neredeyse her kelimeleri

yalandır. Çalarlar. Bazen tecavüz eder ve öldürürler. İkisi de kurbanlarmm acılarım anlama yetisinden yoksundur, hatta bazen kurbanlarmm çırpmışmı küçümserler. Sebep oldukları yıkımdan habersizdirler, pişmanlık ve utanma duyguları eksiktir. Genelde on beş yaşlarmda, hayvanlara işkence eğilimi, çok yüksek bir benlik duygusu ve kişisel smırlarmm farkmda olmama şeklinde ortaya çıkar. Etiketlenmiş ve kusurlu hissederler. Sığ duyguları vardır ve sevmekten acizdirler. İçgüdülerle karar verirler ve uçlarda yaşamaktan zevk alırlar. Onlara göre en güçlü, en bilge kendileridir ve her dilekleri yerine gelmelidir. İkisi de çok derin bir öfke taşır."

"Anladım. Peki ya farkları?"

Sosyopatlarm geçmişi davramşsal ve eğitimsel sorunlarla doludur. Daha düzensizdirler; okulda ve işte zorluk çekerler. Genellikle gergin ve kolay tahrik olabilen kişilerdir. En uygunsuz durumlarda sonuçlarm ne olaca-ğmı düşünmeden hareket edebilirler. Toplumun umursamadığı tiplerdir. Arkadaş edinmede, işlerini sürdürmede

//

zorluk çekerler. Sürekli ortalıkta dolaşırlar. Çoğu kuralı

ve toplumsal geleneği hiçe saydıkları için işledikleri suçlar anlık gelişen şeylerdir. Senin olayların farkında olmam umursamazlar. Hapishaneler bu adamlar dolu. Çoğumuz etrafta bir sosyopat varken pek rahat olamayız. Çünkü orada olduğunu mutlaka anlarsın."

"Ama psikopatlar böyle değil."

"Kesinlikle. Söylediğin gibi psikopatlar son derece düzenlidir, ağzı sıkı ve yönlendirici tiplerdir. Toplum kuralları onun da umurunda değildir ama o sağduyu sahibidir. Normal davranışları çalışarak öğrenmeyi kendilerine iş edinirler ve böylece sıradan görünürler. Oyunun nasıl oynandığını bilirler ve bizim kurallarımızla bizi yenerler. Yanmda bir psikopat duruyor olsa bunun farkma bile va-

ramazsm."

Peki ya *seni* Sen bir psikopatı ayırt edebilir misin?"

//

"Emin değilim. Belki de. Bize Kolombiya'da öğretilen ipuçlarmdan birini sana söyleyeceğim. Elleri takip et. Normal insanlar bir kelimeyi bulmakta zorlandıklarmda, bu ünlü birinin adı veya az bildikleri bir dildeki bir kalıp olabilir, elleriyle veya parmaklarıyla daireler çizerler değil mi? Bu doğaldır. Böylelikle beynin aşina olımmayan kelimeleri bulan ve onları anlamlandırılan kısmı harekete geçirilir, insanlar bunu kendilerine yabancı kelimeleri bulmak için yaparlar. Diğer yandan seri katiller için neredeyse her kelime yabancıdır. Normal insanlarm gündelik hayatta kullandığı: 'Evet, yarm işe geleceğim, ne güzel bir gün, ben de seni seviyorum...' gibi cümleler onlara Yunanca kadar zor gelebilir. Doğru kelimeleri bulmakta güçlük çektikleri için ellerinden yardım alırlar ve bir seri katilin parmakları

ve bilekleri diyalogun sonraki yirmi saniyesini normal geçirebilmek için sürekli çalışır. Bunu gördüğünde bir cadı büyülü sözlerini söylemeye başlamış gibi düşün."

"Ve bemen oradan kaç. ilginçmiş." Jeff'in gerçek cümleler kurmak yerine sessiz kalmasının veya bomurdanma-smm bir kaçış yolu olabileceğini fark etti. Onun on beş ya-şmda korkmuş bir çocuk olduğunu düşünüyordu, ancak... "Aradığım şey tam da buydu. Dil olayıyla ilgili bana anlatabileceğin başka bir şey var mı?"

"Tabii. Bir test sırasında insanlara üç farklı kategoriden rastgele seçilmiş kelimelerden oluşan uzun bir liste verildi. *Baltaşı, paratel* gibi uydurma sözcükler ve *kalem, kano* gibi yaygm sözcüklerden sonra *anne, huzur, yalnızlık* gibi daba derin ve karışık kelimeler yazıyordu. *Kalem* kelimesi sadece kalemi ifade eder, ancak *anne* ve *yalnız* kelimeleri eğer doğru insanla konuşuyorsan seni bütün gece konuş-turabilecek milyonlarca şey ifade edebilir."

"Evet," diyerek onayladı Castillo biraz bızlı bir şekilde, Kristin'in söylemeye çalıştığma pek önem vermemişti.

Bu sözcükler teste katılan kişiye gösteriliyor ve gerçek bir kelime olup olmadığmı anladığmda bir butona basması isteniyor. Sistem kelimeyi ne kadar sürede tamdığını kaydediyor. Normal insanlar yüzde otuz oranla üçüncü kategoride en bızlı sonuçları kaydetti. *Dede* ya da *vatan, sevgi* kelimelerini görünce bemen butona bastılar. Sonra, test

seri katiller, yani psikopatlar üzerinde uygulanmca sonuç aynı olmadı. Bu

insanlar *kalem* kelimesiyle *anne* kelimesini aynı sürede tamyorlardı. Doktorun vardığı sonuç basit ve behrgmdı. Bu iki kategori seri katiller için açık bir şekil-

de aynı anlama geliyordu. Özel bir şey ifade etmiyordu, onları dünyadaki diğer kelimelerden ayıran bir şey yoktu. Bir seri katil için *anne* ve *sevgi* kelimeleri, normal insanlarm *kalem* ve *kano* kelimelerini bulduğu kadar anlamsızdı."

"Merak ediyorum acaba doktor hata yapmış olamaz

//

mı?

"Ne demek istiyorsun?"

Castillo bir an düşündü. "Belki de doğru olan tam tersiydi. Belki de sürelerin aynı olmasmm sebebi kalem ve kano kelimelerine onlarm bizden daha fazla anlam yüklüyor olmalarıydı. Belki de onlar için her bir kelimenin önemi aynıdır."

"Belki de. Ama ben burada ise normalden daha yüksek IQ ve WAIS-IV seviyeleri görüyorum. Ayrıca gönderdiğin dosyalarm hepsi Monoamin Oksidaz A geni ve testesteron seviyelerini takip ediyor. Testislerine, beyinlerinden daha fazla özen gösteriyorlar ve bu kişilerin hepsi erkek. Ortada)diksek bir şiddet potansiyeli var."

//

//

//

XP11 geni hakkmda ne biliyorsun? Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Dopamin seviyesini etkileyen bir genetik kod."

"Tamam, peki. Yani 'öfke geni'. Bununla bilgili bir şeyler okumuştum. Monoamin Oksidaz A geniyle de bir alakası var. Şimdi mantıklı gelmeye başladı." Kısa, keskin bir duraksama oldu. Sonra yine kelimeler her zamanki gibi akmaya devam etti. "Tanrı aşkma, üzerinde çalıştığm şey ne Shawn?"

"Birazdan işimiz biyerek. Peki tek tek çocuklar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Pekâlâ. Denek David, değil mi? Evet..."

David, Jeff'in ürpermiş göründüğünü söylediği ço

cuktu. "Evet."

"Buradan başlıyorum, çünkü bu notlar içinde en az endişe uyandıran o. Bazı sosyopati eğilimleri gösteriyor ancak her şeyden çok orta seviye bir asosyal kişiliğe sahip. Başıboş, içine kapanık ve sakıngan davranışlar. Risperidon tedavisiyle halledilebilir bir durum."

"Antipsikotik ilaç mı? Hapları sevdiğini bilmiyordum

doktor.

//

Genelde kullanmam. Fakat bazen gereksinim duyu

//

//

yorum

Peki, sırtma çantasmı alıp gezintiye çıkacak biri mi?

//

Grup halinde çalışabilir mi?

Muhtemelen bunu istekli bir şekilde yapmaz. Bu

//

larm kapsamı çok dar ancak anladığım kadarıyla bu çocuğun sosyal ilişkilere karşı büyük bir ilgisizliği var ve yalmz bir yaşam biçimine, gizli kalmaya ve soğuk davranmaya

meyilli. Grup aktivitelerinden hoşlanmıyor. Tabii ki o daha

bir ergen. Son derece çekingen ve yaşıtlarmm etkilerme çok açık."

"Başka bir şey var mı?"

"Sadece numaralar. Biyokimyasal analizler. İlaçlar. Ne olduklarmdan tam emin değilim ancak bu çocuklarm birçoğu üzerinde bir şeyler test ettiklerini düşünüyorum."

"Buna şaşırır mıydm? Çocuklar üzerinde yapılan klinik testler? Psikolojik deneyler ve o tür şeyler."

Üzgünüm ama hiç şaşırmazdım. Evlatlık çocuklarm çoğuna şu anda hâlâ test aşamasmda olan devlet onaylı

İlaçlar veriliyor. Bu evlatlık çocuklar üzerinde bazı AIDS ilaçlarının da test edildiği yönünde kanıtlar var. Fakat bunlar sadece ilaç, deneyler çok daha fena."

Tahmin büe edemezsin. "Ne demek istiyorsun?" diye

sordu Castillo.

Iowa Üniversitesi bir duygusal güçlendirme çalışması için bir keresinde yirmi çocuk buldu. Yarısı kekeme yarısı da normal konuşan çocuklardı. Kekeme çocuklara ne kadar güzel konuştuklarıyla ilgili övgüler yağdırılır-ken düzgün konuşan çocuklar ise kötü konuştukları için azarlandı ve onlarla dalga geçildi. Bu aylarca devam etti. Kekemeler, konuşmalarmda önemli bir değişiklik göstermezken normal konuşan çocuklar kekelemeye başladı. Bu her birine oldu. Deneye 'canavar deney' adı verildi

//

//

"Cüzel isim," dedi Castillo. Asimda hiç de öyle değil. *İsim koymada aceleci davvanmışlar. Bu ismi Jacobson ve Erdman için saklamaları gerekiyordu.* Bir çocuğu kekeme yapmak canavarca ise, doktor tavsiyesiyle dövülmelerine ve cinsel tacize maruz bırakılmalarına ne isim vereceklerdi?

"Çocuklara ne oldu?"

"Çalışma İkinci Dünya SavaşTndan hemen önce bitti

ve veriler Nazilere sızdırılacakları korkusuyla gömüldü. Araştırmamn başmdaki kişi ülkenin en önemli konuşma patologlarmdan biri oldu. İki denek ilerleyen zamanlarda

intihara teşebbüs etti."

Castillo başmı salladı. Bu son notu görmezden gelmeye çalışarak devam etti.

"Peki, bu altı çocukla ilgili başka ne var? Neyin peşine

düşmemiz gerekiyor?"

"Al diğerlerine kıyasla daha çok kabul görme peşinde Eleştiriye tahammül etme yeteneği çok düşük ve daha çok tanınmaya ihtiyaç duyuyor. Başkalarının onu dinlemesini ve desteklemesini istiyor. Ayıca buna ihtiyacı da var. Ted

muhtemelen en agresifleri. Tam bir yırtıcı. Muhtemelen

kızların yanma gidecektir. Ergen gece kulüpleri olabilir. Jersey Sahili, cuma gecesi dizileri, alışveriş merkezleri? Ergen kız ve erkeklerin buluşabileceği her yerde olabilir. Buralardan başla. Evet, bir bakalım. Diğer ikisi..." Dosyada isimlerini bulmakta zorlandı.

"Henry ve..." Castillo ismi söylememek için kendini tuttu.

Jeff," dedi Kristin. "Vay canma, ona birazdan gelelim. Henry, David'e benziyor. Sosyal diyaloglara karşı kaygılı bir tutumu var, garip davranışlar, alışılmamış türden inançlar. Aynı zamanda çok ayrmtılı ve çoğunlukla içsel bir hayal dünyasma sahip. Onu sinema salonlarmda, bilgisayar oyunları başmda veya bunun gibi şeylerle zaman geçirirken düşünmek mümkün. Sırada Jeff var."

"Onunla ilgili ne var?"

Muhtemelen grubun en tehlikelisi. Ağır şizofreni ve depresyon. Diğer yandan bu sayılarda ve gözlemlerde gizlenmiş bir öfke var. Yazılanlara göre eşcinsel olma ihtimali var. Belki de bu arama alanmı biraz daraltabilir. Kan testlerinde fiziksel

bir dengesizlik var... Bilmiyorum. Söyledi-ğim gibi bu Monoamin Oksidaz A sayıları bir anlam ifade etmiyor bile. Spektrum seviyesinin üzerindeler, bu yüzden de doğru olamazlar. Ama sana bu çocuğun bir yere kilitlendiğini söyleyebilirim. Şimdi istersen bu profilleri başka bir doktora daha gösterebilirim. Belki de.. "

"Hayır. Gerek yok. Bunlar gizli kalsa iyi olur."

"Aramızda." Sesinde dalgacı bir hava yoktu. Tek hızlı öğrenen Castillo değildi.

"Bu çocuklardan beş hatta on tanesi bir arada olabilir/' dedi. "Birbirleriyle geçinebilirler mi? Veya beli bir plana

uyarlar mı?

//

Kulağa kötü bir şaka gibi geliyor. Beş psikopat katil ve bir papaz bir bara girerler...

//

//

Bu komikti. Ne kadar birlikte kalabilirler? Hep birlikte ava çıkmayı düşünürler mi?

//

//

"Çoğu seri katil yalmz çalışır, fakat hepsi değil. Bilinen çok fazla çift var. Şu aralar sıkça karşılaştığımız Orta-batı'daki Gülen Yüz katilleri bir grup insandan oluşmakta. Fakat senin çocuklar kitaplardaki katiller gibi üstün ego, tanrısal bir narsizm ve fazlaca bencillik sahibi.

"Söylediğin gibi, diğer bir konu da genç olmaları." Castillo, aşağıda bekleyen Jeffrey Jacobson'ı düşündü "Bunun konuyla alakası ne?"

Kristin düşünceli bir şekilde iç çekti. "Muhtemelen onlar bir arada olmaya daha

çok İhtiyaç duyacak. Çoğu seri katil ilk cinayetini yirmili yaşlarının sonlarmda işliyor, ço-cukluklarmda kurdukları özel ve ayrmtılı şiddet dolu fan-tazileri bu yaşta gerçekleştiriyorlar. Bunlar pek çoğumuzun çocukken düşündükleriyle aynıdır. Fakat biz bunları bastırıyoruz, çünkü sosyal açıdan gelişiyoruz ve toplumun buna nasıl cevap vereceğinden korkuyoruz, ama onlar korkmuyor. Bu ergen çocuklar çevredekilerin ne düşündüğünü çoğu psikopat kadar bile umursamıyorlar. Sen on yedi yaşmdayken çevrendeki sorunları ne kadar umursu-

yordun ki? Bu yüzden onlarm temelde psikopatlıklarının

sımrlarma duyarlı olan sosyal gelişimleri, yaşları yüzünden daha da fena hale gelecektir. Freud, 'bir çocuk yeterli güce sahipse tüm dünyayı yok edebilir' demişti

t/

"Bunu bir kenara yazmalıyım."

"Bu ses kayıtlarmdan, hastalarm çoğımun ileri seviye sosyopatik davramşlarınm olduğunu söyleyebilirim. Dünyayı yok etmek, bir hayal dünyasınm içinde yaşamak ve gerçeklerden uzaklaşmak yapılacaklar listesinin muhtemelen en üstünde yer alıyordur. Yetişkin psikopatlar yıllar boyunca; geliştirmek, planlamak ve mükemmelleştirmek için bir ya da iki tane hayal seçer. Bir hayali gerçekleştirmek ön hazırlık, hassasiyet ve zaman gerektirir. Bay psikopat bile yirmi sekiz yaşındayken bu tarz kısıtlamaları anlar. Fakat söz konusu, senin peşinde olduklarm gibi çocuklarsa, onlar akima bir şey gelir gelmez onu gerçeğe dönüştürebileceklerini sanırlar. Onlar çocukluklarım ve tanrısal zevklerini tatmin etmenin yollarmı ararlar."

"Ve yaptıklarmm yanlarma kar kalacağmı düşünür-

1er.

//

Fiayal kurmanm en iyi yam da bu değil mi?" Bilmiyorum," diye cevapladı Castillo. "Teşekkürler.

//

it

Cerçekten. Başka bir şeyler de olursa...

//

Burada olacağım," dedi ve ekledi "Sesin cehennem

it

den çıkmış gibi.

ti

Çok teşekkür ederim."

Cerçekten Shawn. Sesin iyi değil

//

Castillo gergindi. Castillo'ya bu kişilik profilleriy-

ilgili olarak eski bir arkadaşı mı, yoksa terapisti olarak

yardım teklif ediyordu? "Son iki gün çok zor geçti," diye cevapladı Castillo ileriye dönük hiçbir gereksinimi olmadığını kanıtlamayıumarcasma. "Hey Kris, ben..."

Git ve biraz uyu," dedi Kristin. Sesi oldukça rahat

//

umursamazdı. Yine bir duraksama oldu. "Eğer başka bir şeye ihtiyacm olursa..."

"Sonra konuşalım. Teşekkür ederim."

Castillo otelin ikinci katmdaki paslanmış mavi tırabzanlara bir dakika boyunca elleriyle dayandı. Kristin ve ikisine dair anıları başka bir zamanın ve gerçekliğin içinden çıkıp aklında gezinmeye başladı. Nefes alması gittikçe zorlaşıyordu ve elleriyle tırabzanları iyice sıkıyordu.

Castillo düşüncelerini şimdiye çekmeye çalıştı. Ondan

uzağa

• • •

Küçük Jacobson başarılı olamamıştı. Henüz sağlam bir ipucu yakalayamamıştı. Babasmm notlarmı daha çözememişti. Castillo, Jacobsorii suçlamıyordu, fakat çocuğu serbest bırakmak için hâlâ zaman olduğunu düşündü. Muhtemelen Jacobson bir şekilde Castillo'yu durduracaktı.

Ondan kurtulmak istemenin sebebi gerçekten bu mu? Çocuğa kaçması için bir sürü şans vermişti, böylelikle karar verme yetkisi onun elinden çıkmış olacaktı. Tek bir aramayla, DSTI gelecekti ve Jacobson'ı alıp götüreceklerdi. Stanforth'a ve diğer bilim manyaklarma küçük bir başarı

ibaresi gösterebilirdi böylelikle.

Sebep ne olursa olsun, *en iyisi ondan kurtulmak,* diye

düşünerek merdivenlerden aşağı indi.

Bay Psikopat'a doğru.

DOGA DIŞI TÜRLER

4 HAZİRAN, CUMARTESİ - RADNOR, PA

Dr. Patrick Mohlenbrock daha iyi görünmesi için üzerine ışık tuttuğu sol elindeki cenini eliyle iyice kavradı. Kuvözden çıkan sıvılar genetik bilimcinin bileklerinden akarken ceninin minik kafası biçimsiz bir şekilde işaret parmağınm ucundan sarktı. Küçük ellerinden biri Mohlenbrock'un tombul baş parmağmm ucunu ani bir refleksle tuttu.

Altı haftalık çizelge incelenmişti. Birçok şey çoktan başlamıştı, ancak gebeliğin hızlandırılması veya gelişimin yavaşlatılmasma önümüzdeki yıllar boyunca da devam edilmesi kararı artık ona ait değildi. DSTI evi temizliyordu. Ya da bazı programları geçici süreliğine halı altma süpürüyordu. Dikkatler üzerlerinden dağıldıktan sonra başlamak daha kolay olacaktı.

Mohlenbrock için bunlarm bir önemi yoktu. O hiçbir şekilde Kabil Projesi'yle ilgilenmemişti. Bu Jacobson'm meselesiydi. Onun ilgilendiği şeyler başkaydı. Tedavisel klonlama herkesin umduğu gibi trilyon dolarlık bir sanayiye çoktan dönüşmüştü New York özel borsası hızla batarken, biyoteklonoji endeksleri her yıl rekor kazançlar elde etmeye devam etmişti. Artık zamanı gelmişti. Dış döllenme, transgenik yiyecekler, ticari öjenik ve tıbbi ilaçlar.

• •

Amerikalılar evcil ha5wanları ve sevdikleri şeylerin DNAlarmı saklamak için yılda beş yüz dolar ödüyordu. İnternet alemi yaklaşmakta olan şeye kıyasla çok daha kârlı bir iş alanı olacaktı ve o da hiç şüphesiz bunu kaçırmayacaktı.

Bilimin kutsal tapınağına tüccar kafasıyla yaklaşamayız. Jacobson'm azarlamalarını hâlâ kulaklarmda duyuyordu. Lanet olası Jacobson. Onları bu işe sokan oydu. XP11 genine olan tutkusu, gücü elinde bulunduran kişilerden daha fazla fon alma hesapları. *Peki şimdi o hangi cehennemde?* Öldü mü? Belki de kendi ürettiği özel çocuklar tarafmdan öldürüldü ya da bir söylentiye göre DSTI'm haberdar bile olmadığı klonlan bulmak için ülkenin dört bir yanım dolaşıyor. *Muhteşemi*

I

Ve birkaç saat içinde, Erdman Stanforthia konuşamazsa, işler daha kötüye gidebilirdi. Çok daha kötüye.

Mohlenbrock neredeyse Jacobson'm henüz ölmemiş olmasmı umar hale gelmişti. Çünkü Jacobson onun peşine yakmda neyin düşeceğini bilen tek kişiydi. DSTI ve onunla ilişkili herkes eğer bu iş hemen temizlenmezse her şeylerini kaybedeceklerdi. Onun gibi birçok kişi de hapsi boylayacaktı. Kimyasal yollarla yarım düzine çocuğun zekâ düzeyini arttırmışlardı. Bu çocuklara antipsikotikler, nöroleptikler ve antianksiyete önleyicilerle birlikte bilinçli olarak aşırı dozda Klorpromazin veriyorlardı. Gerekmediği için beyinlerinden herhangi bir parça almamışlardı. 21. yüzyılm sıvı lobotomi uygulamaları da işe yarıyordu.

"Bu onun sonuncusu mu?"

Genetikçiler sese yöneldi "Evet, bunların sonuncusu,"

dedi.

Dr. Erdman antreden başıyla onayladı ve odaya şöyle bir baktı. Yerden tavana kadar uzanan kırk silindirik küvöz beş uzun sıra balinde dizilmişti. Neredeyse yarısı kaldırılmıştı ve onlardan geriye sadece geniş tabanları kalmıştı. *** ***

Uç DSTI çalışanı bunları parçalarına ayırmaya başlamıştı. Dördüncü çalışan ise boşaltılmış silindirlerden birini hortumla suluyordu. Yüzeyi laboratuvarm tabanma açık mavi bir renk olarak yansıyordu. Odanın tam ortasmda, çevresi siyah plastikle birbirine hizalanmış, tekerlekli iki büyük

çelik kutu vardı.

Kapsüllerin geri kalanı yerinde duruyordu. Çiş rengi bir sıvmm içinde yüzen klonlarm olgunlaşma süresi beş haftadan dört yıla kadar değişiyordu. Diğer odada on altı aydan az bir sürede on iki yaş olgunluğuna ulaştırılmış iki klon daha vardı... Bu tamamıyla farklı bir projeydi. Stanforth şimdilik bunları elinde tutmak istiyordu.

"Peki öyleyse," diyerek neşeli ve bir yandan da saatin geç olduğunu düşünerek sordu Mohlenbrock. "Bizim küçük canavarlar nerelerde? Küçük Stanforth nasıl..."

"Buraya odaklan," dedi Erdman. "Şu an onlar dışarıda güvenli bir yerdeler. Kabul et, Jacobson gittiğinde mutlu olacaksm."

"Jacobson her zaman için bir tehlikeydi," diye onayladı Mohlenbrock.

"Peki sorun ne?"

Bu şeyi gerçekten kontrol edebileceklerini veya ede

//

bileceğimizi mi düşünüyorlar?

//

Erdman bu kelimeyi reddedercesine başmı salladı fa

kat Mohlenbrock önemsemedi. DSTI istediği tüm değerli

isimleri ortaya çıkarabilirdi. Fakat bunlar gerçeği değiştir mezdi. Pakistan, Afganistan ve diğer tüm olaylar asimda tek bir şeydi. Burada ise söz konusu olan Birleşik Devlet ler'di. Bu son derece büyük bir çılgınlıktı. Erdman, yine de bir tartışma çıkarmaya çalışmıyordu, "Bunlar benim endi şelerimin en hafifi," dedi

"Öyle mi?"

Sadece şu işi temizle." Erdman odadan uzaklaştı

//

Stanforth bir saat içinde burada olur.

//

//

Mohlenbrock onun gidişini izledi, sonra da elinde gitgide soğuyan deneğe baktı. *Tanrıya şükürler olsun ki göz leri kapalı.* Sadece altı haftalıktı, ancak on yedi santimetre uzunluğımda ve hemen hemen iki yüz elli beş gram ağır- lığmdaydı. Üstelik hâlâ reaksiyon halinde olan yüz mil yonlarca nöronu vardı. Ses telleri ve erkek üreme orgam oluşmuştu. Tiroid bezleri daha oluşmamış, beynine yapay erkeklik hormonları salgılamyordu: Testosteron, genetik öfkeyi ve zalimliği de içeriyordu

Stanforth bir saat içinde burada olur." Ve geldiğinde biz

//

küçük askerciklerinden memnun olmasını istiyoruz değil

?

Aniden nefesi kesildi. Tiz nefes sesi duyuldu. Ardın

dan bir tane daha. Yeni ciğerler ilk defa havayı soluyordu

Küçük şeyin ıslak elinde hareket ettiğini hissetti

Şu anda ufacık beyninde hangi düşünceler şekilleniyor ? Ne

tarz korkunç düşünceler':

7

Mohlenbrock, bumm Bundy'nm mi yoksa DeSal-

vo'nım mu klonlarmdan biri olduğunu unutmuştu

Ccofftvu Cınırd

I • ♦

Kendine bunun artık önemli olmadığım hatırlattı. Çelik tenekelerden birine uzandı.

Bir saat sonra aynı koridordaki bir diğer odada üç

adam gelecekte ne yapacakları konusunda tartışıyordu.

Asker olan Stanforth tartışmayı kazanan isimdi. Bilim adamının sert bir duruşu vardı. Takım elbiseli adam, DSTTnin CEO'su, çoğunlukla sessiz kalmayı tercih etmişti.

Onları daha önce başarılı bir şekilde kullanmıştık," dedi Stanforth.

//

"Ama bunun bedellerini de ödemiştik," diye hatırlattı Dr. Erdman.

Her şeyin bir bedeli vardır, bayım. Emin olun ki bu

//

bir yıl içinde işler değişti

//

"Bu iyi mi kötü mü?"

Stanforth omuz silkti. "Bu *senin* projen. Beni aydınlat

o zaman."

Peki," dedi CEO. Erdman'm üzerinde gözlerini gezdirerek "Sen ne düşünüyorsun?" dedi.

//

Stanforth, Erdman'm acizliğine açık bir şekilde güldü. Aynı zamanda açıklamaya başlayacakmış gibi görünen Erdman'a döndü. Bu çocuk diğer korkak zekâ küplerinden biri ya da Jacobson gibi aptalm teki değildi. O daha geniş bir dünya görüşüne sahip ve o anda önemli olan da buydu.

Onlar tehlikeli," dedi Erdman.

//

Saçmalama." Albay, tankın akrilik panelini işaret etti.

//

Onları bu yüzden yarattık.

//

"Öyle mi?" CEO yani Rolich ilk önce konuşmaya başladı, sonra bir anda

duraksadı, fakat hemen sonra tekrar
konuştu. "Sen adamına, Castillo'ydu değil mi? yaptığı
güvenmiyor musun? Bize sabırlı olmamızı söyleye
din. Bırak o da işini yapsın
//
Stanfortb bızla döndü. "Onun işi o altı çocuğu bul-
maktı. Yirmi *değil* Eminim bu iş bitmeden birkaçmı bu-
lacaktır. *işini* nasıl yapacağını biliyor. Fakat Jacobson'm
notlarmda ber şebirde klonlarm olduğu yazıyor. Sen beni
klonlar bakkmda uyarmadın. Görüyorum ki kaçtıklarmı
da inkâr etmiyorsun. Bu saçmalıklar da sizin eseriniz. Bi
zim değil. Jacobson'm zırdeli olduğunu biliyorsun ve onu
ortadan kaldırmadm. Daba da kötüsü, o kendisi için bir
klon yetiştirirken bunu görmezden geldin. Eğer gerçekten
bunu fark etmediysen, o zaman durum çok daba kötü. Biz,
bir iki defalığma senin pisliklerini temizlemeye razı olduk.
Yirmi değil.
//
Castillo gerçekten diğerlerini bulacağmı düşünüyor
//
mu?" diye sordu Erdman.

Bir saat önce aradı. Bu konu üzerinde çalışıyordu

//

Ona güveniyorum. Siz iki aptala güvendiğimden daba çok

güvendiğim kesin. Anladmız mı? Eğer bana tekrar yalan

söylediğinizi görürsem, ikinizi de öldürürüm

//

için daba fazla adam bulamaz mıyız?" diye

//

du Erdman kendisine söylenenleri duymazdan gelerek.

Şu anda zaten en iyi adamlarımm altı tanesi senin

//

için çalışıyor. Çoğu şu anda en kritik görev olan temizlik

işinde. Bu adamlardan daba iyileri ya yurt dışma sürüldü

ya da toprağın altma gönderildi. Ayrıca daba fazla adam

karışacak olursa bu iş açığa çıkar. Küçük takımlar sessiz

kalıyor. Ve biz *bu* askerin ağzım tutacağmı biliyoruz.

//

•f

M

"Çenesini kapalı tutabilir mi?" diye sordu Erdman. "Müsaadenizle beyler." Albay, Erdman'a baktı. "Fakat biz yalnızca tek bir kişiyle başlayabiliriz. Hemen hemen başlamaya hazır olduğunu varsayıyorum." Bu sözüne karşılık bir şey

söylenmesini beklemeden ayağa kalkarak

odayı terk etti.

"Evet, bayım," Dr. Erdman onu ismiyle çağırdı.

Tanktaki beden, gitmesinin hemen ardmdan hareket

etti.

Tüm geceyi üzerlerine verilen görevi tamamlamak

için harcadılar.

Düzinelerce iğne. Hazır hale getirilmiş sıvı ve DNA,

geliştirilmiş antianjiyogenez enzimleri ve kemopreventif faktörler. Tedavi egzersizleri, eklem nakli, akupuntur, kri-yoterapi, iyontofor. Haritalar. Fotoğraflar. Tat ve kokusu kontrol edilen kan örnekleri.

Ve sonunda kıyafetler.

İlk bakışta, karanlık odadaki şeyin insan görüntüsünde olduğu söylenebilirdi.

KATİLLER NASIL GÖRÜNÜR?

HAZİRAN, PAZAR - M ARCH WOOD. P>

Herhalde katiller böyle görünüyordur, diye düşündü Jeff.

Gözlükleri lavabonun yanındaydı. Şimdi gözlerini kısarak baktığı ayna, asimda vücuduna hiç değdirmediği duşun sıcak suyundan çıkan buharla kaplanmıştı. Castillo

yan odada bir sürü laptop ve duvarlara astığı haritalarla CIA ajanları gibi bir şeyler yapıyordu.

Bütün günü yol üzerindeki bu otelde geçirmişlerdi. Burası Radnor'un kuzeyinde Golden Ranch Inn admda bir yerdi. Dün yaptıkları gibi kötü adamlarm peşine düşmemişlerdi. Şimdi saatlerdir aynı yerde oturuyorlardı ve bu onu çok sıkıyordu. Castillo araştırmaya devam ederken ve beklerken Jeff televizyon

izledi ve uyuyor gibi yaptı. Neyi bekliyordu? Sonradan katilleri beklediği ortaya çıktı. Castillo, Birleşik Devletler'de haftada üç yüz cinayet işlendi-gmı söylemişti. *Uç yüz insan mı? öldürülmüş mü?* "Her bir hafta," diye yanıtladı Castillo. "Günde elli tane. Bunlarm yarısı erkek arkadaş, yakm arkadaş, iş arkadaşı veya aptal

çeteler; diğer yarısı çözülemiyor. İşte benim ilgilendiğim bu ikinci grup."

Jeff'in matematikle arası iyiydi. Bu, yılda yedi bin açıklanamayan cinayet işlendiği anlamma geliyordu.

Yabancılar başka yabancıları, birinin canmı alma he-

yecamm tatmak için öldürüyordu. Bu cinayetlerin her biri duvardaki haritada kırmızı bir noktayla işaretlenmişti.

Castillo laptopunda bir şeyler yazıyordu ve yavaş yavaş, tam da duvardaki haritanm üzerinde, son kırk sekiz saatte işlendiği bildirilen bütün cinayet, tecavüz ve kayıp vakaları kırmızı bir nokta olmuştu. Bazı noktalar, aynı Kutup-yıldızı ve Akyıldız'm yüzlerce kan kırmızısı noktayla bezenmiş alacalı gökyüzündeki diğer her şeyden daha güçlü parıldaması gibi diğerlerinden daha büyüktü. "Cinayet ne kadar vahşiyse o kadar iyi," dedi Castillo. "Bu çocukları bulacağım." Söylediği şey sadece zaman ve iz sürmedeki başarılarıyla ilgiliydi. Castillo bazı otobanlarm üzerine çizgiler çizerek muhtemel rotaları belirlemeye çalışıyordu. Bu çizgiler şimdiden yüzlerde değişik yöne çevrilmişti.

"Bu tıpkı noktaları birleştirme oyunu gibi," diye atıldı

Jeff.

"Evet benziyor," dedi Castillo gözlerini ona dikerek.

"Ama bunda ölü insanlar var.

//

Castillo ondan bütünüyle nefret ediyordu. Şüphesiz Jeff de bunun farkmdaydı. Ne zaman özel telefon konuşmalarım yapmak için dışarı çıkıp odaya geri gelse sanki Jeff'in hâlâ orada olduğunu görmek canını sıkmış gibi yüzünü buruşturuyordu. Hatta gecenin bir vaktinde Jeff'i metroya ayak işleri için

yollamıştı. Birkaç metro bileti için eline yüz dolar vermişti. Onun, yani yaratığm, bunun anla-mmı çözüp çekip gideceğini düşünmüştü. Galiba şu baştaki DSTI'a geri götürme tehditleri de zamamm doldurmuştu. Herhalde Castillo'nun vicdam buna el vermiyordu.

Demek katiller böyle görünüyormuş.

Fakat yaratık bu tuzağa düşmemişti. Bunun yerine

metrodan geldiğinde Castillo'ya sahte babasının şimdiye

kadar gittiği her yerin bir listesini vermişti. Konferanslar, şehirler, üniversiteler ve daha birçoğu... Fpey uzun bir listeydi, fakat bu Castillo nun pek hoşuna gitmişe benzemiyordu. *Tam bir pislik.* Fn iyisi yolundan çekilmekti. Castillo laptopuyla ve haritalarıyla çalışırken Jeff çoğunlukla yatağmdan çıkmıyor, uyuyor gibi yapıyor veya televizyon izliyordu. Bu on saatten fazla böyle sürdükten sonra Castillo dan dışarıda biraz yürüyüş yapmak için izin istedi. Bacaklarım rahatlatmak ve hava almak istiyordu. Onu şu odadan çıkaracak herhangi bir şey istiyordu.

Castillo eliyle çıkmasmı işaret etti, şüphesiz ki bir daha geri gelmeyeceğini umuyordu.

Jeff dışarısmm odadan bile daha korkunç olduğunu gördü, babasmm günlüklerindeki sanrılar uyku aleminden çıkıp gerçek dünyaya sızmış gibiydi.

Deliriyorum diye düşündü Jeff. *Belki de zaten deliydim.* Sanrılar yetmemiş gibi dışarıda gezen gerçek tehlikeler de vardı. Sarhoş, haplı adamlar otel odasmm arkasmda gezerken yüzüne bakıyorlardı. Acımasız ve düşmanca bakışları vardı. Castillo'nun aradığı çocuklardan, ya da kendisinden, daha az şeytani değillerdi.

Fn iyisi burada, banyoda saklanmak. *Görünmez olurum.* Bunu yapmak çok kolaydı. Cörünmez çocuk olmuştu işte. Haddonfieid'dan ayrıldıkları ilk günde Castillo bir mağazaya girmiş ve on dakika sonra elinde iki kot pantolon, birkaç tişört, şapkalı bir ceketle dolu iki çantayla çıkagelmişti. Hepsi koyu gri veya maviydi. Mağazadaki en garip tarzdaki şeyleri seçmişti. Jeff bu giysileri eline aldığında

bile neye benzediklerini çözememişti. Sonra otel odasmın

banyosunda Castillo Jeff'in saçmı kesmiş ve kahverengiye boyamıştı. Gözlüklerini ise sadece odada güvende olduk larında takabileceğini söylemişti. Gözlüklerim olmadan bu çocukları nasıl bulabilirim? Tanımayı bırak, bu haldeyken dünya üzerindeki kimse Jeff'i fark bile edemezdi. Varlığı sona ermişti. Tam da Castillo'nun istediği gibiydi. Babası-nm istediği gibi... *Sahte* babasımn...

Jeff kendisini sadece bir gün önce olduğu şekliyle ha-yal etmeye çalıştı. Mutlu. Normal. Bir de Jeffrey/5 ile aynı yaştaki, yani on sekiz yaşmdaki halini hayal etti. Sahte ba basmm laboratuvarda ürettiği çocuktu bu. Castillo'nun peşinde olduğu. Muhtemelen DSTFdaki cinayetlerin işlen mesinde katkısı vardı. Bundan birkaç yıl önce on sekiz ya-şmdaydı. Belki de o Jeff'in sakalları uzamıştı. Muhtemelen birkaç santim daha uzun.

Diğerlerinin kaç yaşmda olduğunu merak etti. Diğer Jefflerin. Dünyada ondan kaç tane daha vardı? Babasmm ilk gece ona verdiği notlara göre o Jeff/82'ydi. Diğer yetmiş kopya o doğmadan yapısal veya kalıtsal sorunlardan öl

müştü. *Yetmişi*

Bu demek oluyor ki o hayatta kalan dört, beş, belki de

Jeffrey Sahmer klonundan biriydi

Aklına daha önce duyduğu bir şaka geldi. *Bir varil do*

lusu ölü bebekten daha kötüsü nedir?

Hayatmm hatırladığı kısmı belki de son beş yıldan

ibaretti. Geri kalam belli belirsiz akimdaydı. Babası, *sahte*

babası, ona birlikte yaptıkları şeyleri anlatmıştı ve beynini

en güzel anılarla doldurmuştu. Fakat sahte babası şüphesiz ki çok yalan söylüyordu. Öyle değil mi? Hiçbir şeyden emin olamıyordu. Sahte babası, hafızasrmn zayıf olmasımn nedeninin geçirdikleri bir trafik kazası olduğunu söylemişti. Neden annesi yoktu? Sahte babası ona bir keresinde bir kaza resmi gösterip başındaki ağrıların ve olmayan şeyler görmesinin sebebinin bu olduğunu söylemişti.

İşte bayatmm cümlesi buydu: *En derinden toprağı yiyerek yeryüzüne çıkmaya çalışan bir köstebek. İşte ben buyum,* diye düşündü.

Bazen asimda varolmayan insanları bile gördüğü oluyordu. Kalabalığın içindeki tamdık yüzler veya yanmda duran biri. Asyalı bir adam vardı. Birkaç garip siyabi. Büyük sarışın çocuk. Biri gidip diğeri geliyordu. Hayaletler veya bir tür deja vu gibi. Bütün bu yıllar boyunca bunlarm bir süre önce tanıdığı kişiler olduğunu düşünmüştü; belki de "kaza"dan önce. Diğer ber şey kadar uydurma olan kaza. Fakat şimdi biliyordu. Dosyada fotoğraflarmı görmüştü. Daba önce defalarca gözünün önüne gelen yüzler, dejavu bissinin ikinci safbası... Kameraya yakalanan hayaletler. Hepsi bir tür kalıtsal anıydı.

Kurbanları.

Katiller böyle görünüyor olmalı.

Daha sonra kendini yirmi beş yaşında hayal etmeye çalıştı. Jeffrey Dahmer(#)l olarak. Orijinal Jeff. Sahte babasmm ona verdiği dosyalardaki. On yedi kişinin katili. Jeff onun hakkmda pek bir şey bilmiyordu. Üç gün öncesine kadar admı

bile duymamıştı. Babasmm ona verdiği dosya bütün detaylarıyla birlikte DSTFm adamları evlerine dal-

dığında gitmişti. Elinde sadece ilk gece toplamayı başardıkları vardı. Dahmer'm 1960'da doğup Ohio'da yaşadığım ve babasmm kimyager olduğunu biliyordu, ilk cinayetini

on sekiz yaşmda işlediğini biliyordu.

Bu daha başlangıçtı.

Daha sonra on beş cinayet davasından suçlu bulunmuş ve her biri için ayrı ayrı ömür boyu hapse çarptırılmıştı. Jeff'in aklı bir tanesini bile almıyordu. Bu önemli değildi. Cezasının başlangıcından iki yıl sonra başka bir mahkûm Jeff'i süpürge sapıyla öldüresiye dövmüştü. Adam bunu

"Tann'mn emriyle yaptığını" söylemişti.

Motel aynasında aradığı yüz de buydu: Tanrı emrettiği için süpürge sapıyla parçalanmış bir yüz.

Bunu hayal etmek hiç de zor değildi. Dosyasında resimlerini görmüştü. Kahverengi saç boyası yeterli değildi. Altındaki yüz hâlâ aynıydı. Belki de birkaç kilo fazlası vardı. Çok değil.

On yedi insanın öldürülmeden önce gördüğü son yüz.

Evet aynadaki yüz hiç şüphesiz aynı yüzdü.

Onun yüzu.

Katiller böyle görünüyor olmalıydı...

Jeff sıcak su musluğunu sonuna kadar açtı. Aynanm yeniden tamamen buğulanması bir dakika sürdü. Aynanın üzerinde yeni oluşan buhardan tabakada beliren yüzler hayal etti ancak kendi kafası tamamen kaybolmuştu.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü.

Jeff banyodan çıktığında Castillo ona baktı "Sorun ne?" diye sordu çocuk.

Castillo başını sallayarak onu duymazdan geldi Kapı-nm gözetleme deliğinden dışarı bakmaya devam etti.

"Ne oluyor?"

Hiçbir şey, dedi Castillo delikten bakmaya devam

ederken. "Birkaç sarboş pislik

Bunlar benim dışarıdaki..."

//

Evet, eski arkadaşların. Lanet olası odadan çıkmama-

//

lıydın.

Af edersin. Sen demiştin ki..."

Hayır. Bu tamamen benim batam."

Onları görmezden gelemez miyiz?"

Hayır. Eninde sonunda polis gelecektir. Bu lanet

bomboş. Polisler mutlaka kapımızı çalıp bir şey duyup duymadığımızı soracak. Arabamla veya şenle ilgili açıklama yapmak istemiyorum. Hatta kendimle ilgili bile. Ne onlara ne de başkalarına." Düzgün yerlerde birçok kamera ve kayıt işlemi olur. Ama göze batmamak gerekiyordu. En başmdan motellerle idare etmeliydin. Mayberry'de bir pazar akşamı daba"

Motelin otoparkmda bir bira şişesi daba patladı. "Üstünü giy," dedi ve kapıyı açtı.

Dört kapı ötede, açık bir odanm kapısmm önüne pis ve eski bir Omni ile kırmızı bir Dodge yamuk bir şekilde park edilmişti. Odadan gürültülü bir müzik ve parlak bir

ışık geliyordu. Havaya kötü bir koku yayıldı. İki kadm ve üç erkek kapıya dayanmış, kaputa ve bagaja oturmuşlardı. Yaşlarmı tabmin etmek zordu, ama yirmili yaşlarmda gibi görünüyorlardı. Erkeklerin yarım yamalak sakalı ve kısa saçları vardı. Atlet giyen ikisinin ucuz dövmeleri ve bira-

dan şişmiş göbekleri belli oluyordu. Birkaç yerli olmalıydılar. Erkeklerden biri "muzipçe" kızlardan birini sarhoş elleriyle dürtüyordu. Castillo bunun bir tür yakmlaşma

olduğunu düşündü. Kız hem kıkırdıyor hem de utanıp

uzaklaşıyordu.

Castillo dışarı adımını atar atmaz biri "Naber pislik?"

diye bağırdı. Grup güldü.

"Hiç." Castillo başını salladı. "Acaba partinizi içeri taşımaya ne dersiniz?"

"Nedenmiş?" Şimdi hepsinin dikkati onun üzerindeydi. Odadan dördüncü erkek de çıktı. Castillo her birini gözden geçirdi. İkisi gerçekten sarhoştu.

"Biraz fazla gürültü yapıyorsunuz," dedi Castillo en son gelene elini kaldırarak. "Birileri eninde sonunda polisi arayacak."

"Sikerim polisini." Gülüşmeler arttı. "Seni de sike-

♦ *ff*

run.

Kahretsin dostum, üzerimize aynasızları mı salacak-

//

sm. Senin iyi biri olduğunu düşünmüştüm.

//

"Hayır, dostum," dedi Castillo dostane bir şekilde elini sallayarak. "Polisleri aramayacağım. Fakat buranm bir sahibi var. Ayrıca uyumaya çalışan insanlar da

var. Başka biri arayabilir. Sadece biraz fazla gürültü olduğunu söylemek istedim."

"Buranm sahibi Bili. Bizi tanır. Ama seni tanıyan yok sert çocuk. Yani, demek istediğim bence içeri gir ve yatağına yat veya ne halt yiyorsan ona devam et. Homo".

Castillo elini salladı. "Elbette, adamım.

//

Castillo odaya geri girdi ve kapıyı kapattı. "Eşyalarını

topla," dedi.

Jeff çoktan söylendiği gibi giyinmişti "Gitmek zonm-

da mıyız?

//

"Evet. Burada durmayı gerektiren bir şey yok." Castillo tuttuğu notlarmı topladı ve silahıyla telefonunu tişörtünün altma koydu. İçinde elbiseleri olan spor çantasıyla birlikte iki laptop çantasmı da sırtına aldı.

Kapı gürültüyle çalıyordu

Castillo başmı geriye attı. "Şaka yapıyor olmalısın. Gitmeye hazır mısın?" Castillo Jeff'e baktı.

"Evet."

Castillo başıyla onayladı. Çocuk ondan çok daha önce hazırlanmıştı bile. Hiç de fena sayılmazdı. "Yakınımda dur," dedi. "Arabaya bin." Kapıyı açtı.

Adamlardan ikisi dışarıda bekliyordu. "Hey adamım. Sadece özür dilemek istiyorduk," dedi biri. "Biliyorsun. Darılmaca yok." Sırıtarak elini uzattı.

"Tabii dostum, sorun yok." Castillo kendisine uzatılan ele aldırmadı ve arabaya binmesi için Jeff'e başıyla işaret

etti.

Üç alaycı sesten biri: "Siz, gidiyor musunuz? Bu, senin, çocuk mu? Bahse, girerim, ikiniz, içeride, pis, işler, yaptınız.

ff

Castillo odadan çıktı ve Jeff'e yaklaşmalarını önledi. İçki kokuyorlardı.

Bizim yüzümüzden ayrılıyorsun değil mi? Kahretsin.

//

ff

Şu an kendimi rezil hissediyorum. Lanet olsun.

//

ff

Süremiz oldu," dedi Castillo. "Burası da size kaldı

"Hey, sert çocuk," dedi büyük olan. "Ne dersin polis mi çağırsak? Bahse girerim içeride o çocukla yapmaman gereken şeyler yaptm. Lanet homo. Beni de denemek ister

misin?

Castillo Jeff'in kendisine doğru yöneldiğini hissetti.

Sadece arabaya bin," dedi.

//

Hey adamım. Sen bizim için polis mi çağırdm? Bu

//

aptalca şeyi yaptın değil mi?

//

Kırmızı kamyonet hareket etmeye başlamıştı.

Hayır, hayır, hayır, diye düşünüyordu Castillo. Şansmı zorlama.

Çoktan olan olmuştu bile. Kamyonet, Castillo'nun arabasımn arkasmda durmuştu.

Arabasmm yolcu kapısmı açtı ve içeride oturan Jeff'e, Kapıyı kilitle," dedi. Bagaja yöneldi.

//

• •

Uç ses: "Nereye gidiyorsun adamım? Hiçbir yere

gidemezsin. Hey ufaklık, bira ister misin?"

Castillo çantalarmı bagaja koydu ve bagajı kapattı. Dört çocuğu tekrar gözden geçirdi. Birinci çocuğun kalçasında çakı vardı. Sarhoş olan üçüncü adamm silahı olabilirdi. Emin değildi. Evet, Castillo sonunda karar verdi. Silahı vardı. Kamyonetten inerken belinde görünmüştü. İki kız ve sonuncu çocuk geniş bir halka halinde onu izliyorlardı. *Bira şişesi kırmalarından iyidir,* diye düşündü.

Castillo, Jeff'in daha iyi görebilmek için koltuğunda

kıvrandığım gördü.

Lanet olsun.

"Kamyoneti çekecek misiniz?" diye sordu Castillo... Büyük olan, "Ne kamyoneti?" diyerek biraz öne geldi. Tam da gelmesi gerektiği kadar gelmişti.

"Bak adamım, ben..."

Castillo elinin arkasıyla adamın boğazına vurdu. Geri çekildi ve bir tekme attı. Adamın diz kapağı sesli bir şekilde kırılmıştı. Adam daba yere düşmeden Castillo silablı üçüncü adama yöneldi.

Adam arayı bızlı bir şekilde kapattı. Sarboş biri için oldukça hızlıydı.

Adamm el bileğini yokladı ve çekti. Bir şey kırıldı. Castillo acı acı bağıran sese aldırmadı ve kırık kolu bükerek silablı adamı yere yatırdı. Avucunun alt kısmıyla üç

kez burnuna vurdu. Daba sonra tabancayı aldı. Kapüşonunun içine attı.

Son ikisi birlikte üzerine geliyordu. Castillo kızlara baktı. Korkmamışlardı ve kaçmıyorlardı. Sadece izliyorlardı. Castillo'nun kaçacağım düşündüğü ilk adam bıçağım çekti. Her ikisi de emin olmayan gözlerle birbirlerine baktılar. Castillo gülümsedi.

"Seni mahvedeceğiz."

Kes sesini pislik. Adam yanma gelmişti bile. Bıçağı taşıyan sakardı ve muhtemelen hayatmda ilk kez gerçek bir bıçak taşıyordu. Castillo yana doğru bir adım atü, adamm kolunu yakaladı ve antrenmanlarda binlerce kez yaptığı gibi çekip bıraktı. Sahada defalarca bunu kullanmıştı. O sırada bir çatırdama sesi daha geldi ve çocuğun bıçak tutan elini sırtma döndürdü. Onu öldürmek artık çok kolaydı. Castillo eğitimli reflekslerine karşı savaştı. Onu öldürmek yerine bileğini aniden çevirdi. Bir ses daba duyuldu ve bıçak yere düştü. Çocuk, sinirli bir av köpeği gibi bağırıyordu.

Castillo her iki eliyle çocuğun boğazından tuttu, başını arabanın kaputuna vurdu. Burnunun kırıldığını hissetti. Çocuk arkaya düştü ve bağırması kesildi. Ağzmda kanlar doluydu. Castillo sonuncuya döndü.

"Hey, bak adamım... Ben... Bak, ben, şey."

• •

"Üzgünüm dostum." Castillo eğildi ve ilk önce bacakları halletti. Daha sonra alt çeneye yöneldi. Işıklar kapandı. Çocuk ufak bir ses bile çıkaramamıştı.

Bütün her şey yaklaşık yirmi saniye içinde olmuştu.

Diğer üç adam etrafmda inliyordu. Hareket etmiyorlardı. Ya da zorlukla ediyorlardı. Muhtemelen az önce ne olduğunu bile anlayamamışlardı. Muhtemelen daha önce vurdukları geyiklerde bile bu kadar fazla kan

görmemişlerdi. Kan sıradan insanlarm donup kalmasma neden olurdu. Tek bir şey kesindi: Hiçbiri bunları tek başma birinin yaptığmı kabul etmeyecekti. Hepsi utanacaktı. Kızlar kendi aralarmda bununla ilgili şakalar yapacaklardı, ama bunu asla açığa vurmayacaklardı.

Castillo üçüncü çocuğun üzerini aradı ve anahtarlarını buldu.

Şu aptal kamyoneti çekmeye ne dersin?" diye bağırarak kızlara anahtarları fırlattı. Kızlardan biri kapmak için öne fırladı. Kaputun üzerindeki silahı aldı ve kendi koltuğuna yöneldi. Yanmda takılacak daha iyi insanlar bul dedi Castillo.

Kız, başmı sallayarak onayladı ve kamyona bindi. On altı yaşmdan büyük olamazdı. Castillo başmı salladı ve o

//

//

da arabaya bindi. "Aptal hayvani

//

Arabayı çalıştırdı. Kamyonet geriye doğru çekildi Castillo yola çıktı.

Jeff gözlerini Castillo'ya dikmişti.

"Senin sorunun ne?" dedi Castillo.

Jeff başmı salladı. "Tek kelime etmedim ki "Pekâlâ. Böyle devam et."

//

Jeff de öyle yaptı.

JACOBSON OZGUR

5 HAZİRAN, PAZAR - İNDİANAPOLİS

[Gregory Jacobsorim günlüklerinden]

5 *Haziran - Bir insan kendisini bir başka insanı öldürmeye iterse ne olur?*

ERKEKLER her kültürdeki, her ülkedeki ve her yaştaki kan ve şiddettin sorumlusudur. Seri katillik ise bu cinsiyetin verdiği üstün olma ve kararları uygulama tutkusunun doruğudur. Felsefe, matematik, müzik ve benzeri şeylerin günlük hayattaki halidir. Mesela, kadın Mozart olmadığı gibi kadm tecavüzcü de yoktur.

5 Haziran - Şiddet bize kimliğimizi unutturur. Bugün yanımdan geçen, gözlerimin içine bakan erkek ve kadınlar aslın-da ne olduğuma dair en ufak fikre sahip değiller. Gerçek beni aydınlatır. Rönesanstan, yani Tanrı'nm ölümünden beri şiddeti bilim ile açıklamaya çalıştık. Önceleri, ben T. iken antropomet-rinin işaretleri açığa çıkarabileceğini düşündüler. Tecavüzcüler sarışındı, pedofillerin sol bacağı uzundu, katillerin başlarının ön tarafı daha küçüktü gibi şeyler. Bu bilimsel bir gerçekti. Komik değil mi? En az şeytanların veya diğer ilkel tanrıların insan bedenine girmesi kadar komik. Kabil'in geninin peşine düşmemiz kadar komik. Hayır. Ben hâlâ bir işaret taşıyorum. SEN ARTIK

YERYÜZÜNDEN LANETLENDİN. Şiddet, bize kim olduğu-

muzu hatırlatıyor.

Saçları olması gerektiği gibi değildi.

Saçtan dolayı olmalıydı. Çok kısaydı. Çok temiz. Geri kalan her şey kusursuzdu.

Ceset yatağm yanmdaydı ve yolun üçte ikisini kaplamıştı. Omuzları yatağa yaslanmıştı. Başı sol yanağmm üzerine dönmüştü. Bacakları ayrıktı. Sol kalçası bedeniyle harika bir açı yapıyordu. Diğerinin açısı daha genişti. Bir memesi başmm, diğeri ise sağ ayağmm altındaydı. Karaciğeri bacaklarmm arasmdaydı. Bağırsakları vücudunun sağ tarafmda. Dalak ise solda. Kadmm kamından ve kalçala-rmdan çıkardığı parçalar komodinin üzerindeydi.

Yatağın üzerindeki şey...

Tıpkı tablolardaki gibi. Rüyalardaki gibi.

Jacobson, kadmm abımdaki gurka kamasmı nazikçe çıkardı. *Tekrar kesmeli miyim?* Zaten kulaklarım ve burnunu kesmişti. *Biraz daha tecavüz etmeli miyim?* Dudaklarının üzerinden çenesine doğm bir kesik attı. Kaşları ve gözka-pakları, yanakları... Bir resim kadar güzeldi. Vücudu kesilirken yaklaşık iki dakika daha yaşamıştı. Gırtlağmdan omurgasma uzanan bir kesikle yavaş yavaş acı içinde

kan kaybederek ölmüştü. Şahdamarmdan çıkan kanlar önce boğazım sonra da ciğerlerini doldurmuştu. Daha soma kamma geçmişti. Sonra da yüzüne. *Burada mı hata yaptım* Belki de yüzden başlaması gerekiyordu. Bu detayı bilmiyordu, şimdiki suç tespit etme yöntemleri 1888'dekiler gibi

değildi.

Jacobson gözlerini yumdu ve arkasına yaslandı. Küçük odadaki ahlaksız kokularm burnuna dolmasma izin verdi. Islak bir şey sol kolundan akarken yüzündeki kanm

sıcaklığını hissetti. Aklı umut verici bir düşüncenin peşine takıldı.

ilk anları, bir rüyayla başlayan ilk varoluş amları. O zamanlar dört ya da beş yaşmdaydı. Uyanmıştı, çığlıklarmı ailesine duyurmaya çalışmıştı; sonra tıpkı bir bebek gibi yatağmı ıslattığmı fark etmişti.

Gözyaşlarmı durduramıyordu. Babası onu o gece onu dövmüştü. Rüyayı daha sonra yine gördü. Tam olarak zamanım hatırlamıyordu ama olmuştu. Bir yıl ya da bir ay sonra. Yine çığlıklar atmış ve yatağım ıslatmıştı, ama bu sefer sesini aüesine duyurmaya çalışmadı. Korku dolu hıçkırıklarım olabildiğince sessiz tutmaya çalıştı. Onu rahatlatan tek şey odanm karanlığıydı. Küçük çocuk büyüdü, ama o rüya da onunlaydı. Yılda bir, iki veya on kez onu ziyaret ediyordu. Artık ne ağlıyor ne de çığlık atıyordu. Sadece uyamyordu ve üzerini temizliyordu.

Rüyasmda küçük karanlık bir odadaydı. Odanm bir köşesinde bir ateş yanıyordu, öteki köşede de bir yatak vardı. Yatakta bir şey vardı. Şeytam bir şey. Bu kısım hep akimdaydı, hissediyordu. Yataktaki şey yanma gelmesini istiyordu. Onu becermek istiyordu; tüketmek, yok etmek. *Tamamıyla.* Onu İÇİNE almak istiyordu. Ayrıca yataktaki şeyin ondan çok daha güçlü olduğunu da büiyordu. Eninde sonunda onun isteklerine boyun eğecekti. Asla, ama asla kazanamazdı.

I

Yıllar geçtikçe yataktaki şey daha da aydmlandı. Ergenlik çağmdayken yataktakmin bir kadm olduğunu

anladı. Her tarafı kanla kaplıydı. Kaburgası açılmıştı ama canlıydı. Yıllar sonra biçimsiz bacaklarım açtı ve

kalçalarını şehvetle ona çevirdi. Kayıp çenesinin altından kan damlatıyordu. Zaman geçtikçe onunla *konuşmaya* başladı. Yirmili yaşlarmda onun başmda durabiliyordu. Elinde bir bıçak vardı.

Başka rüyalar da vardı. Başka kadmlar... Hepsi zaman geçtikçe daba tamdık geliyordu. Fakat hiçbiri ilki kadar tekrarlanmamıştı. Bunlar en sonunda gerçek dünyaya taşıdığı fantezilere dönüştü. Okulda gördüğü kızlar, birlikte çalışbğı kadmlar, kitap dükkânmdaki bir yabancı... Onları "rüyasmdaki yatakta" hayal ediyordu, kaburgaları açılmış onu bekliyorlardı. Seks tarifsizleşmişti. Yataktaki o şeyi ha-

yal etmeden mutluluğa ulaşamıyordu. Daha gençken sırf bu yüzden iki kadınla çıkmıştı. Sonunda onunla aptalca bir fantezi yapıp yapamayacaklarım sormuştu: Kızı bağlayıp kesiyormuş gibi yapacaktı.

Bu pekiyi gitmemişti.

Bundan sonra kadınlardan kaçmaya başladı ve gerçek tutkusu olduğunu düşündüğü şeye yoğunlaştı: Bilim. Ancak bir genetisyen olarak kariyeri parlaklaşırken her gece bir sapık olduğunu düşünerek karanlıkta gözlerini yumup

beklerdi. Bir canavar. Ta ki...

Ta ki o güne, yani 22 Mayıs 1990'a kadar. Baltimore'da

bir konferans sırasmda bir iş arkadaşı merakla bir kitap okuyordu. Jacobson kitabı aldı ve bir anda her şey anlam kazandı. Her şey. Tam orada, siyah beyaz, 176. sayfada.

Yataktaki şey.

Gerçekti. O gerçekti. Rüyalarmdaki kadm.

Mary Jane Kelly. 9 Kasım 1888 Guma günü öldürülmüştü.

Sonraki saatlerini kitabı baştan sona okuyarak geçirdi Bir daha ve bir daha...

Karmdeşen Jack: Dünyanın İlk Seri Katilinin Anıları Birçok şüpheliden birinin

soyadının Tumbelty olmasma şaşırmamıştı. Bunu söylemeye bile gerek yoktu. Eski bir soyadı, eski bir aile dedikodusu. Annesinin işe yaramaz biyolojik babası. Uzun zaman önce kaybolmuş ve zamana gömülüp bir dedikodu konusu olmuştu. Ancak zaman ve dedikodunun genetik bilimi açısmdan bir anlamı yoktu. Jacobson şaşırmıştı. RNA ve amino asit dizileri üzerinden başka ne aktarılabilirdi?

Araştırmaları ve çalışmaları yeniden yoğunlaştı. Ge-netist, katillerin oğul döllerini ve sonra kendilerini çalıştı en sonunda onlarm klonlarmı yarattı.

Kötülüğün kökenini arıyordu.

Amacı tedavi etmek değildi. Sadece anlamak istiyordu. Kavramak. Aydınlatmak.

Atalarımızın bizi aklayan en temel özelliklerini bulmak için. Tumblety'nin DNA'smı topraktan çıkarıp genetik bağlantıyı onaylamak için yirmi yıl bekledi. Seçenekleri, tedavileri keşfetmek için yirmi yılmı verdi ve en sonunda

soyumuzdan, fiziksel özümüzden kaçmanın imkânsız olduğımu doğruladı.

Şimdi ise tek yapabildiği başlananı bitirmekti. Kendi kanmm bir zamanlar sahip olduğu güce sahip olmalıydı.

Mary Jane Keliy'nin tuhaf, kanlı cinayeti **Karmdeşen'in**

kariyerini sonlandırmıştı Yıllar sonra Jacobson bulabildiği her rapor üzerinde çalıştı. Olay yeri detaylarmı ve görüntülerini adı gibi ezberlemişti. Kendi vücudımdaki, aklındakİ moleküler dokunun *aymsı.* Damarlarmda dolaşan kan

1888'dekiyle aynıydı.

• •

Öncesi ve sonrası. Yataktaki Şey. Aynıydı.

Tekrar yatağa baktı.

Ateşin gölgesi oradaki bozuk şeklin üzerinde dans ediyordu, içini çekti. Hayır. Aradığı o değildi. Henüz değildi. Ama hâlâ zaman vardı. *Lütfen Tanrım...*

Şimdi yine denemesi gerekiyordu. Kalçasmm üzerindeki deride elindeki hançeri yana doğru gezdirerek kan birikintileri arasındaki izi temizledi.

Not kartmı oraya koydu.

ARAŞTIRMA VE GELİŞTİRME

6 HAZİRAN, PAZARTESİ - HARRISBURG, PA

Senatörler Eric Sew-Wolwes admda bir takımda oynuyorlardı.

Stadyum neredeyse tamamen doluydu, beş binden fazla insan vardı ve Castillo koltuklarım bir tribün gm-bunun yanma almıştı. Jeff hemen yanmda oturmuş, eski zamanlarda insanlarm beyzbol oyunundan büyülendiği zamanlardaki gibi içten ve masum bir merakla oyunu izliyordu.

Birkaç vuruştan soma çocuk koltuğundan fırladı ve tuvalete gitmek istedi. Castillo için sorun yoktu. Zaten biraz yalmz düşünmek istiyordu. Bütün sabahı "Cinayet Ha-ritası"na kırmızı noktalar ekleyerek geçirmişti ve çizgiler hâlâ)dizlerce farklı yöne gidiyordu. En sonunda bunlardan birini takip etmesi gerekecekti. Bu yüzden bir şeylere

ihtiyacı vardı. *Herhangi* bir şey. Yarı delirmiş bir adamdan gelse bile.

Sabah erken saatte Ox aramıştı. Castillo Permsylva-nia'da olduklarım söyleyince Ox beyzbol oyununu buluşma yeri olarak seçmişti. Nereden aradığına dair hâlâ bir fikri yoktu. Sadece burada olacağmı söylemişti.

Castillo Jeff'in sıralarm arkasmdan geçişini izledi.

Gizemli adamm söz verdiği gibi geleceğini umuyordu. Ona SharDhara'dan bahsettiğinde Ox'un bütün tavn değişti. Belki de en sonunda bazı cevaplara ulaşmıştı.

Ox üçüncü tünelin çıkışmda göründü.

Jeffle aym boylarda, zenci bir adamdı. Yuvarlak gözlükleri, ince bir top sakalı ve tıraşlanmış başmm üzerinde yeni Senators yazılı yeni bir beyzbol şapkası vardı. Şapkasıyla uyumlu şarap rengi bir ipek pantolon ve Çin usulü kan kırmızısı balık motifli bir tişörtü vardı. Castillo'ya sıcak bir şekilde sarıldı ve sonra Jeff'le tokalaştı. "Beyzbol için harika bir akşam," dedi. "Harika."

"Her zamanki gibi gizemli" dedi Castillo giysilerini işaret ederek.

Ox oturdu ve bacak bacak üstüne atarak stadı gözden geçirdi. "Yeterince gizemli," diye mırıldandı. "Kimse bana

bakmıyor. Kimi destekliyoruz?"

"Herkes sana bakıyor," dedi Castillo. "SharDhara ne-

dir?

//

Ox başmı kaldırdı. "Her zamanki gibi kurnazsm. Belki

de böyle bir kelimeyi ilk kez duyuyorumdur

"Belki," diye gülümsedi Castillo. Belki de 1000 km

yolu bana bunu anlatmak için gelmişsindir. Veya Se-

awolwes'u görmek için?"

"Belki de eski bir arkadaşı görmek için on beş kilometre gelmişimdir." Ox bira almak için elini kaldırdı. Hem,

benimle niye iletişime geçtin ki?

//

ff

"Sen ber şey hakkmda bir şeyler bilirsin

ff

"Tabii bilirim. Bir şey mi öğrenmek istiyorsun?

Hayır," dedi Catillo ve Ox biranm parasmı öderken bekledi. Alışveriş sırasmda Ox'un yüzünde boş ve düşün-

celi bir ifade belirdi. Aşağıda oynanan oyuna yoğunlaştığı sırada da duygusuz ve tepkisizdi.

Bu kötü bir şey mi?" diye sordu Castillo. ilk önce ne istediğini söylemen lazım."

//

//

Söyleyemem," diye başmı salladı Castillo. "Üzgü-

//

nüm."

Jeff iki adamı gözden geçirmek için oyunu izlemeyi bıraktı. Ox'un gözleri bir rahatsızlık ifadesi olarak biraz kısıldı. 'Demek öyle," dedi. "Tek istediğim ikimizin de aynı tarafta olmasmı sağlaman. Bana ve aileme beklenmedik bir bela gelmesini istemiyorum. Anladm mı?

//

//

Bu gayet güzel," diye cevap verdi Castillo öne eğilerek. "Özel bir şirket eski patronlarımız için kirli işler yapıyor. Çok kirli. İçinde deneyler, çocuklar ve sivil ölümler var. Bir yerlerde SharDhara admda birileri var. Bunun ne anlama geldiği hakkmda en ufak bir fikrim yok, ancak insanlarm bu konuda benimle dalga geçtiklerine artık eminim. Bu yüzden seni hemen buraya çağırdım.

Ben de geldim. Bu oldukça iyi." Ox gözlerini Jeff'e

//

dikmişti. "Samrım, sen o çocuklardan birisin

Çocuk cevap verebilirsin anlammda başmı sallayan Castillo'ya baktı. "Evet efendim," dedi.

Bu duruma çok şaşırmış gibi görünmüyorsun," dedi

//

//

Castillo

//

Dört yaşımdan beri hiçbir şey beni şaşırtmaz. Ama

görüyorum ki sen şaşkmsm

//

//

Şaşkm mı?' Castillo sandalyesine sırtım dayadı. "İti

raf etmeliyim ki şaşkmım

//

//

Seni sevmemin nedeni de bu, Castillo." Ox tekrar

Jeff'e baktı. "Sen hâlâ iyi ve kötü çocuklara inanan bir

adamsın.

//

"Ben zamanmda ahlaki açıdan sorgulanabilecek bazı operasyonlarda çalıştım. Bazen hayatların kesişmek zorunda olduğunu biliyorum."

"Hayatlarm kesişmesi mi?" Ox kıs kıs güldü ve sonra birasmı yudumladı. "Bu senin hikâyen, biliyorsun değil mi?" Ox gözlerini Jeff'in üzerine yöneltti. Fakat Castillo kendisi hakkmda konuştuğunu biliyordu. "Nazileri biliyor musun?"

Elbette," diye cevapladı Jeff.

//

Tabii. Naziler milyonlarca insanı öldürmekle

//

larm üzerlerinde yaptıkları ölümcül deneylerle ünlüdürler değil mi? Şeytan olarak tanmırlar. İşte bunlar da AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ." Konuşurken sesi oldukça kısılmıştı. Daha sonra vaaz veren bir papaz edasıyla sesini

aniden yükseltti. "Şeytan Nazi öldü. Sorun şu ki, aym dönemde Amerika'da insanlarm üzerinde ölümcül deneyler

uyguluyordu."

Jeff ve Castillo birbirine anlamlı bir bakış attı.

"Hâlâ öyle," dedi Jeff.

Ox göz kırpta. "Hâlâ öyle bebeğim, hâlâ öyle." Döndü ve bir sonraki abşı izledi. "İkinize bir hikâye anlatayım. Amerikalı bilim adamı Dr. Comelius P. Rhoads bir grup insanm kanser hücreleri üzerinde çalışmış. Şaşırtıcıdır ki insanlar ölüymüş. Çalışması oldukça fakir olan Porto Ri-kolular üzerineydi. Bu insanlar kimin umurunda olur kı değil mi? Afedersiniz," diyerek ardmdan ekledi; "sadece dürüst oluyorum. Sammy amca Porto Riko ya 1898 te sal

dırdı. Şimdi tarih 1931. Porto Rikolu Pedro Campos admda bir politikacı, Rhoads'un insanlarm ölmesinden böbürlendiği birkaç mektubunu buldu ve Pedro bu mektupları basmaya gitti. Porto Rikolular ve Amerikalılar. Ne yaptıklarmı tahmin et. Hiçbir şey bebeğim. Bunun yerine bizim Pedro 'terörist' diye tutuklandı ve gelecekteki yirmi yılmı Porto Riko hapishanesinde geçirdi. Daha sonra da burada deli olduğu ilan edildi ve şimdi bu ülke onu radyasyon deneylerinde kobay olarak kullanıyor.

Bu daha ironik oldu değil mi? Devam edeyim mi? Bu zaman esnasmda iyi kalpli doktorumuz bir düzine insa-m öldürdü ve sonra yaptıklarıyla övünmesinin ardmdan ABD Biyolojik Savaş Departmam'nm başma getirildi. Hatta Amerika Kanser Araştırmaları Demeği onun adma bir ödül bile veriyor. Bir düzine cinayetin cezası buydu. Daha da fazlasım duymak ister misiniz? Dr. Rhoads,

Pedro Campos üzerinde yapılacak radyolojik deneyleri *bizzat* düzenledi. Rhoads daha sonra şunları yazdı, 'Tüm doktorlar deneklerini istismar etmekten ve onlara işkence etmek-

û

ten zevk alır.' internetten araştırma yap. Bazen eğlenceli olacak. Göreceksin ki, SharDhara'yı düşünmeden önce tarihini bilmelisin."

"Seninle irtibat kurmamm sebebi de bu," dedi Castillo.

Ox iç geçirdi ve başmı salladı. "Peki. Bak dostum... Savunma Birimi son zamanlarda, biyolojik silablarm araştırma ve geliştirme çalışmalarmı yasaklayan onlarca anlaşmaya rağmen hâlâ bu tür çalışmalar yürütüyor. Birçok tesis biyolojik silahlar üzerinde hâlâ çalışıyor. Ülkenin her

yerine yayılmış yüzün üzerinde tesis var. Yirmi dört büyük üniversite de bu işin içinde. Tümü *bir şeyler* yapıyor. Manhattan Projesi'nde çalışan bilim adamları dünyanm ilk atom bombasım bitirdiklerinde ikinci bir projeye başladılar: Yüzlerce Amerikalı erkek, kadm ve çocuğa plütonyum enjekte ettiler. Amaçları atom silahlarmm etkisine maruz kalmanm sonuçlarım araştırmaktı. İlk test deneği ise labo-ratuvar yakmlarmda araba kazası yapan bir vatandaştı. On yıl sonra yine bu bilim adamları büyük toplumlarda biyolojik silahlarm nasıl etki ettiğini görmek için New York tren rayı sistemlerine *bacillus subtilis* bakterisiyle dolu elektrik ampulleri attı. Dört gün içinde bir milyon New Yorklu enfeksiyon kaptı.

"Bacillus subtilis nedir?" diye sordu Jeff.

Mükemmel, diye akimdan geçirdi Castillo. *Tam da Ox'un sahaya geri dönmesini sağlayabilecek türden bir sohbet*

oluyor.

"Yaygm grip virüsü. Abarülacak bir şey değil. Bunlar

alıştırmaydı dostum. Pratik yapmayı severler. On yıl sonra Senato, Amerika'da nüfusu iki yüzden fazla olan birçok yerin 49 ile 69 derece arasmdaki biyolojik silahlardan kaynaklanan enfeksiyonun etkisinde olduğımu doğruladı.

San Fransisco, D.C., Key West, Minneapolis, St. Louis. Her yer enfeksiyon altındaydı dostum. CIA *kırk farklı* üniversiteyi ve ilaç firmalarmı bu konu üzerinde çalıştırdı. Bu biraz eski bir tarih fakat sen bağlantıyı kolayca kuracaksm. Sonra MK-ULTRA'ya geçtiler: Bu, psikotik uyuşturucu maddelerin potansiyel silah olup olmayacağmı görmek için askeri çalışanlara, akıl hastalarma, hayat kadınlarma ve

halka verilen gizli ilaç testlerinin adı. LSD, eroin, morfin meskalin, esrar gibi uyuşturucular bunlar. Deneklere haftalarca, 7/24 uyuşturucu verip bekliyorlardı." Jeff'e baktı "Size okulda Tuskegee'yi öğrettiler mi?"

"Ben okula gitmiyorum... Fakat, evet, Tuskegee'nin

ne olduğunu biliyorum."

Ox başmı meraklı bir şekilde yana yatırdı. "Peki. Onun hakkmda ne biliyorsun?"

"Bilim adamları güneyden bir grup fakir Afro-Amerikan çiftçi getirmiş ve bazı hastalıklar için onlara sahte ilaçlar vermiş. İlaçlar insanları tedavi edebilirdi fakat onlara

ne olduğunu görebilmek için yüzden fazla kişinin ölmesine göz yumdular."

Ox onaylarcasma başmı salladı. "Fena değil. Bunu ne-

reden biliyorsun?

//

"Babam bir bilim adamıdır."

Ox, ellerini birbirine kenetleyen Castillo'ya baktı.

"Kesinlikle doğru," diye doğruladı Castillo. Ox'ım çocuğun burada ne işi olduğuna bir anlam vermeye ça-lışmasmı izledi. Belki de onu arabada bırakmalıydı. Fakat Castillo, Ox'un olayı anlamış olmasmı umuyordu. TAMAMIYLA anlamış olmalıydı. Şu anda onun dünyadaki tek sırdaşı Jeffrey Dahmer'm genç klonuydu.

"İyi," dedi Ox. "Bunlar yaşlı bilim adamları değildi. Birleşik Devletleri'in Halk

Sağlığı Servisi'ydi ve yüzlerce Cuetamalalıya da izinleri ve bilgileri olmadan belsoğuk-luğu ve frengi enfeksiyonu bulaştırdılar. Bunlarm çoğu bakım evine bırakılmış akıl hastalarıydı. Hatta araştırma

kapsamında enfeksiyon kapmış kişilerin diğer kişilere hastalığı geçirmeleri teşvik edildi. Ve bugün bir beyaz, siyahi biri genelevlerin devlet tarafmdan fast food zincirleri ara-cılıgıyH aklandığını söylediğinde buna gülmeye cesaret

edebiliyor."

Castillo başmı salladı. *Bu mümkün müydü?*

"Tüm gün böyle örnekler bulabiliriz. Fakat bir nokta var. Seç bakalım. Enginar Projesi. Ataş Projesi. Üçüncü Şans. QK-Flilltop. Melon Şapka Projesi. Gevezel. Camelot. Montauk. MK-SEARCH. MKNAOMl. MK-OFTEN." Bi-

rasmı bacaklarmm arasmda koymuştu ve parmaklarıyla, Jeff'in yetişemeyeceği kadar bızla isimleri sayıyordu. Castillo listeyi daba önceden duymuştu. İnsanoğlunun senaryosunun bir bölümüydü bu, fakat bu kez onu oldukça farklı bir şekilde dinlemişti. Bu kez "Kabil Projesi'nin veya "KABİL XPll"in diğerlerinin gerçekleştiği gibi bir gün bir yerlerde gerçek olabileceğini biliyordu.

"112 Projesi. SFIAD Projesi. DTC Testi 69-12. H.R. 15090. Büyük Tom. Korkusuz Jobnny. Pbiladelpbia Deneyi. Program F... Bu gece dişlerim brçalarken çok eğleneceksin evlat... Beyaz önlük Projesi. Bu çok eski bir tarib, biliyorum. Daba güncel bir şeyler ister misin? Konuyla daba ilgili? Tamam. Kimyasal püskürtmeye ne dersin? Ya da HAARP'a. Ya da Erik Adası'na. Veya da SbarDbara'ya... Ancak bunlarla ilgili gerçekleri yıllar sonra gizliliği kaldırıldığmda

öğrenebileceğiz. Birileri susturulmaktan korkmayacak kadar yaşlanıp, artık konuşmaya karar verdiğinde. Bunlarm artık baber değeri kalmadığmda. Düşünülecek daba kötü

şeyler olduğunda. Hafıza zayıf bir şeydir dostum. Agent Orange/ kimin umurunda ki? Aynı Woodstock gibi, hepsi çok eski tarih. Körfez Savaşı sendromu mu? O da kimsenin umrunda değil. Üzerinden yirmi yıl geçti bile. Dxlll Boş ver gitsin." Doğrudan Castillo'ya döndü. "Peki ya bizim üzerimizde denedikleri şeyler. Pridostigmin bromür.

NAPP hapları, inceltilmiş uranyum. Irak. Seninle bunu daha önce de konuşmuştuk."

"Evet," diye onayladı Castillo. Kariyerinde tanıdığı askerlerin çoğu deneysel ilaçlar ve maddelerle doldurulmuştu.

"Cönüllü ordusu. Kimse umursamıyor, değil mi? On yıl daha sesimizi kıs ve herkes bizi Argonne ormanmda-ki hardal gazmdan yakmıyoruz sansm. 1995 yılma kadar hiçbirimiz dört yüz Amerikalıya sırf ne olacağım görmek için plütonyum enjekte edildiğini bilmiyorduk. Bunun için sonradan özür de dilendi. Ne zaman dilemediler ki. ABD Hükümeti Pedro Campo üzerinde yapılan deneyler için 1994'te özür diledi. LSD testleri için 1995'te, Tuskegee için 1997'de ve Cuatemala için 2010'da özür diledi. Sence bize yaptıkları için ne zaman özür dileyecekler?"

"Ya da bize?" dedi Jeff.

Ox çocuğa baktı. "Öncelikle ölmeniz lazım."

"Hey dostum." Castillo'nun bütün bedeni gerilmişti. "Hadi ama. Dur biraz."

Ox özür dileme anlammda ellerini kaldırdı. "Pardon. Ama bakm ikiniz de biliyorsunuz. MK-ULTRA'yı hatırlar-

tarafmdan özellikle Vietnam Savası sırasmda kullanılan

kimyasal silah

sın, şu LSD testleri. Şunu dinle: Bütün proje boyunca Dr. Frank Olson Özel Operasyonlar Bölümü'nün başındaydı. Bu adam deneylerin, senin deyiminle "ahlaki olarak sorgulanabilir" olduğunu anladı ve istifa etti. Belki de *New York Times'a,* Mike Wallace'a falan gitmeyi planlıyordu değil mi?

Bir de şuna bak. Birkaç gün sonra OlsonTn on üçüncü kattaki bir pencereden atlayarak intihara kalkıştığı söylendi. Vücudunda LSD bulunmuş. "Ailesi bunlarm herhangi

BİRİNİN doğruluğuna inanmıyor ve adalet peşinde koşmayı da düşünmüyor."

Castillo'nun akimda artık sadece DSTI'm son intihar vakasmm kahramanı olan ve artık hayatta olmayan Dr. Chatterjee vardı.

4

Ox sözlerine devam etti, "iyi Adamımız Olson'un cesedi 1994'te mezardan çıkarıldığmda, otopsi uzmam ölüm sebebirü cinayet olarak açıkladı ve Olson'ım pencereden çıkmadan önce bilincini kaybettiğinin kamtı olarak kafasmdaki yaraları gösterdi. Tabii ki Birleşik Devletler bu olay için de özür diledi ve ailesine 750 bin dolarlık bir tazminat ödedi. Şimdi anladm mı? Neden bu işi yapmayı istiyorlar? Bu lanet adamlar için bir düzine veya birkaç yüz çocuğun

bir önemi olduğımu mu samyorsun?"

"Hayır," diyerek onayladı Castillo. "Peki, bana SharDhara'dan bahset."

Elimde sadece birkaç ikinci el bilgi var dostum.

//

//

"Fark etmez."

Çavuş Holiyman. Onunla Miami'deki ordudan ayrı-

lan askerler için kurulmuş sağlık merkezindeki bir tamdı-ğım aracılığıyla tanıştım. Hastanede bir süre kalmış olan bu adamla konuşmak isteyebileceğimi söylediler. Resmi olarak tam bir deli olduğuna karar verilmişti, fakat oradaki dostum delilerin karakterlerinin diğerlerinden daba farklı olduğunu düşündüğümü biliyordu, böylelikle bu adamı takip ettim. 2. Tabur B grubundandı. Biraz zama-mmı aldı ama sonunda onunla konuşma şansı yakaladım. Bir şeyler içtik. Bilirsin işte sobbet ilerledi ve en sonunda SbarDbara'ya geldi. Sanki bütün konuşma bojrunca lafı buraya getirmek için uğraşmıştı. Her zamanki gibi lab oraya çekmeye çalışmalar falan filan. Olayı SbarDbara'ya bağlamak için bir sürü savaş anısmı anlattı. Küçük bir takımı varmış. Birkaç ajana Langley'den çıkana kadar eşlik eden altı adam. Gerçek gizli operasyon saçmalıkları. SbarDbara bir köydü, ağaçlarm arkasma gizlenmiş tipik pislik yuvası. Taliban bölgeye bakimdi. Düşük rütbeli bir komutan, yaklaşık yirmi asker. Yerel ev yapımı patlayıcı deposu. HoUyman bunun sıradan bir vur

kaç saldırısı olduğımu anlamışü. Patlayıcıları uçur, komutam öldür ve kaç. Daba

sonra da nükleer, biyolojik ve kimyasal koruma takımları-nm giyilmesini emretti."

Castillo, "Teblikeli madde giysileri gibi bir şey," diye

Jeff e açıkladı. Olası sarin ya da bardal gazı saldırılarma karşı. Ama bu farklıydı

//

Ox başmı salladı. Holiyman'in söylediklerine göre

köy cehenneme çevrilmişti.

//

Castillo ve Jeff aym anda birbirlerine

//

Peki

baktı

"Herkes öldü/' diye karşılık verdi Ox. "Herkes. Bütün köy. Bedenler 3dizlerce mermiyle paramparça oldu, bütün köylüler delik deşik edildi. Kaybolan çocuklar paramparça edildi. Kadmlar ve erkekler tecavüze uğradı. Olanlara hiçbir anlam veremiyorlardı. Taliban saldırısı olduğunu düşündüler ancak Taliban da onlar gibi öleli çok olmuştu. Bıçak darbeleriyle parçalanan çocuklarm üzerindeki yaralar intihar görüntüsü veriyordu. Tek bir kişi hayatta kaldı. Kulübelerin birinde yaşlı bir kadm delirmiş halde bulundu. Holiyman kadmm ölüleri yiyerek hayatta kaldığım söyledi. Öylece yere oturmuş, etrafmdaki ölü bedenleri

kemiriyordu."

"Zombiler mi?" diye atıldı Jeff.

Ox başmı salladı. "O kadar da değil, en azmdan yediği insanlar ölüydü. Yaşlı kadm tam anlamıyla delirmişti. Holiyman kadmı vurmak istemiş ancak yarımdaki ajanlar buna izin vermemiş. Kadını götürmüşler, Holiyman ve

diğerlerine de köye Taliban saldırısı süsü vermelerim söylemişler. Bütün köyü yakıp geliştirilmiş patlayıcı izlerini yok ettiler. Söylediğine göre bütün bu işler sürerken ajanlar da

köyden örnek topluyorlarmış.

"Örnek mi?"

"Hava örnekleri. Pislik, su, ölülerin kanı ve diğer dokuları. Yarım gün boyunca ihtiyaa olan şeyleri topladılar

ve sonra emredildiği gibi köyü yaktılar. Cesetleri, tarlaları,

besi hayvarüarını, köpekleri, her şeyi..."

"Peki Holiyman'e göre bunun sebebi neydi?" Castillo

bu soruyu sorarken kafasmda beliren resimlerden kurtul maya çalışıyordu.

Sence neydi? Bir şeyler test edildiğini söyledi. Bu insanlar üzerinde biyolojik bir şeyler denenmiş. Ne olduğunu bilmiyor, fakat bütün hayatı boyunca böyle bir şey görmediğini söyledi. Kadmdan bahsetti; o güzleri rüyasmda bile görmediğini söyledi. Holiyman birliğinin baş tıbbi cerrahıydı. Kâbuslarma konu olabilecek birçok şeye şahitlik etmişti. Ama bu... O gün yaktığı şeylerin insandan çok birer nesne olduğunu söyledi. *Nesne."* Ox'un sesi kısılıyordu.

//

"Başka bir şey var mı?"

Ox hayır anlammda başmı salladı. "Hepsi bu dostum."

"Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musun? Benimle

konuşur mu?

//

O iki yıl önce öldü dostum.

//

//

"Öldü mü? Nasıl?"

"Benelli M1014." Standart üretim bir pompalı tüfekti. "İntihar mı?" Castillo'nun akima yine DSTFdaki "intiharlar" ve "kaza ölümleri" geldi. Şimdi bu kelimeleri tırnak içine almak ne kadar da kolay. "Ya da sence onlar..."

• •

Öyleyse de o ilk değildi." Ox birasmı aldı ve bu

//

fer bitirdi. "Elli yıldır bilim adamı avlama mevsimi sürüyor. Biz biyoloji ve kimyanm altın çağma düştük dostum. Biz ortaya çıktığımızdan beri üç yüzden fazla İraklı bilim adamı öldürüldü. Kazalar, bombalamalar, intiharlar... Son zamanlarda da böyle şeyler İranlılarm başma gelmeye başladı. Küçük bir araştırma yap ve bu ay hangi bilim

adamı gizemli bir şekilde bavaya uçurulmuş, kaybolmuş

veya zebirlenmiş kendin gör."

Fakat bizim düşmammız bu. Babsettiğin şey Birleşik

//

Devletler bükümetinin Amerikalı sivilleri öldürmesi.

//

Siviller," diye gülümsedi Ox. "İşte yine başladık.

//

Silablan tasarlayan adamlar sivil değil. Kimin tarafmda

olduklarmı boş ver. Olü Amerikalılar istiyorsan biyolojik

silablar bul. Şu DNA'cı adamlar öleli on yılı geçiyor. Hani

bir söz vardır: Gerçek gün gibi ortada.

//

'Amerikalı bilim adamları mı öldürüldü?" diye güç-

ii

lükle sordu Jeff. "Hem de hükümet tarafmdan?" Castillo

çocuğun akima babasmm geldiğini anlamıştı. Onunla ilgili

ğrendiği onca şey ve elinden çektiği o kadar zulümden

sonra çocuk hâlâ *babası* için endişeleniyordu. Inamlmaz

Ox sırrım açıklayan bir büyücü edasma büründü

DNA uzmam Dr. David Schwartz Virginia'da bıçaklana-

ii

rak öldürüldü. DNA uzmanı Harvard mezunu Dr. Don

VViley Mississippi'de yüzerken bulundu. Amerikan Do

nanması'nda çalışan DNA uzmanı Dr. David Kelly bir

kilde büeklerirü ve boğazım kesip kendini evinin bir kilo

metre ilerisine atmış bir şekilde bulundu. DNA uzmanı Dr

Franco Cerrina Boston Üniversitesindeki laboratuvarmda

bulundu; ölüm sebebi hâlâ meçhul. Koyun Doliy'nin

yapıldığı laboratuvarı çalıştıran ve daha sonra klonlama

karşıü açıklamalar yapan DNA uzmam Dr. John Clark kı

rm ortasmda bir çadırda asılmış bulundu. Biyolojik silah

uzmanı Dr. John Wheeler Delaware şehir çöplüğünde

bulundu. Biyolojik silah uzmam Bruce Edwards bariz bir

şekilde aşırı dozdan öldü. Hem de TYLENOL yüzünden. Otopsiye izin bile verilmedi. İstersen kendin bak.

Bizim insanlarımızı öldürenler Fransızlar mı sam-

• •

yorsun? Islami terör örgütleri mi? Dediğim gibi: ilk başta şu LSD kullanan adam. Açıkça belli ki son da olmayacak. Daha açık söylemek gerekirse: Bir şey olursa rastlantı, iki kere olursa tesadüftür, ama ON kere olduysa kaçma za-mam gelmiş demektir. Sen iyi misin Castillo? Biraz şaşkm

//

gorunuyorsun.

"iyiyim," dedi Castillo önce Jeff'e, sonra Ox'a bakarak. Şunu da aklmızda tutun ki benim Benelli M1014'üm yok."

//

"Anladım. Peki başka neye ihtiyacm var?"

"Henüz bilmiyorum." Castillo sahanm dışma bakarak zihnini temizlemeye çalıştı. "Ama bunun yardımı dokundu. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa..."

istediğin zaman bana ulaşabilirsin Castillo. Biliyor-

//

sun."

Teşekkür ederim." Castillo gitmek üzere ayağa kalk-

//

tı.

Benim küçük Kristin'im ne yapıyor?

//

//

"Cayet iyi."

Ox başmı salladı. "Artık birlikte değil misiniz?"

Hiçbir zaman olmamıştık." Yürümesi için Jeff'in

omzuna vurdu. "Haydi gidelim.

ff

"Anladım." Ox düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Biliyorsun, bazen hâlâ onun gizli işlerini yapıyorum. Sırf tanıdık yüzlerle konuşabilmek için. Ne kadar üzücü değil mi? Hayaletlerle konuşmak."

Castillo içini çekti. "Hiç bizim de hayalet olduğumuzu düşündüğün oldu mu? Bütün diğerlerinin evlerine döndüğünü ve şimdi muhtemelen çimleri biçip televizyon izlediğini? Bizimse hiçbir zaman dönmeyi başaramayanlar

olduğumuzu?"

Jeff yanmda yavaşça ayağa kalktı.

Ox ikisini de dikkatlice süzdü. Başını salladı.

"Evet," dedi. "Her lanet dakika."

GECE VAKTİ TEHLİKELERİ

6 HAZİRAN, PAZARTESİ - HARRISBURG, PA

Çok zaman geçmeden, bir adam bir şeyler fısıldayarak önündeki aletlere doğru yöneldi. Küflü gaz lambasının oynak alevinin oluşturduğu gölgeler arkadaki mağara duvarının üzerinde dans ediyordu. Adam, basık tavanın altında doğal olmayan bir tavırla bir şeyler toplarken garip gölgeler dansını sürdürüyordu. Yakında bulunan tünellerde ve deliklerde bu dansın

I

figürleriyle bütünleşen loşluğun sesi, jeneratörlerin ve havalandırma fanlarının uğultusunun içinden bir duanın fısıltıları gibi yükseliyordu. Birinin kahkahalarının arasından idrar, kan ve ter kokuları yükseliyordu. Bulundukları yerden sürüklenmiş ve sadece kafaları küçük tahta masanın kenarından etrafı izleyen iki cesedin her birinin altında birikmiş karanlık işkence izlerinin yanında iki boş sandalye duruyordu. Adam, en sevdiği neşteriyle önündeki onun için etten farkı olmayan şeyin göğsünde ve genital bölgesinde daha sığ kesikler oluşturuyordu. Küfürler, lanet okumalar, yalvarmalar duyuluyordu ancak onun için kelimeler artık anlamsız birer sesten fazlasını ifade etmiyordu. Kurumuş kanın içinde donmuş ve şişmiş diğer gözlerde öfkeli bir bakış vardı. Hayır. Bunu yapma. Adam hâlâ daha da yaklaşıyor ve ust dudağını geri itmek için baş parmağıyla ağzına

bastırıyordu. Bıçak havada yükselirken sandalyede kıvranan ve

çığlıklar atan kurbanı kana bulanmış ipleri sımsıkı tutuyordu.

Neşteri yine diş etlerine yaklaştırdı. Sonra yine vücuduna yönel

di. Ardından tünellerin birinde bir silah sesi yükseldi ve bir anda

her köşede yankılandı. Adam, neşterini iki kafanın yanındaki

masaya düşürdü. Gözlerini sesin geldiği yöne dikti. Bir yerlerde

biri bağırıyordu. Ölüm çığlıkları...

Az önce elinde neşter olan adam şimdi bir tüfek tutuyordu.

bir şeyler tartışıyordu, korkmuştu. Bir vücut havaya kalktı ve

sonra bir karabasan gibi yerden bir metre kadar yükseldi. Ma

ğaranın kahve-gri taşlarına kan sıçradı. Şimdi gölgelere karışan

bir şey daha vardı. İnce, karanlık bir şekil duman gibi süzüldü.

Senin çığlıkların duyuluyordu.

Castillo nefes nefese yatağında doğruldu. Loş odayı

gözleriyle taradı.

Mağara kaybolmuştu. Siyah biçim gitmişti. Adam

Adam.

Akimda hâlâ kendi çığlıkları yankılanıyordu. Gerçek

lik yeniden açığa çıkmıştı, hızla ve bütünüyle. Uyanıktı

Her şey gerçekti. Oda, otel... Pennsyivania'daydı. Gör

dükleri sadece rüyaydı. Yanmda kimse yoktu. Olanlar bir

kâbustu.

Elleri hâlâ yatağmm yanmda duran çantanm içindeki

silahını kavrıyordu. Kalbi yine dakikada milyonlarca kes

çarpıyordu. Boşta kalan eliyle göğsünü yokladı. *Sakin*

sakin ol. Aklı kendisini rahatlatacak kelimeleri bulmak için

adeta bir savaş veriyordu. Kendi çılgma dönmüş nefesi

odayı dolduruyordu. Aklı bomboştu. *Düşün! Odaklan*

I

Odanm diğer tarafmdaki yatağa baktı

Çocuk orada yatıyordu. Derin bir uykudaydı

Demek ki çığlık atmamışım. Belki bu da kâbusun bir par-

çasıydı. Silahı bıraktı. Elleriyle yüzüne bastırdı. Düzensiz nefesinin geçebileceği kadar avuçlarını gevşetti.

"Garip adam, bu büyüden kurtul ve sana bahşedilen toprakları düşün, eğer kaderinde senin olmaları varsa..."

En sonunda aklına bu sözler geldi ve karanlıkta tek başma otururken defalarca bunu tekrar etti. Elleri göğsüne gitti. Tişörtünün altmdaki katı ve kabarık yara izinin üzerinde dolaştı.

Kalkıp çocuğu uyandırmayı düşündü. Konuşacak bi-

rilerine ihtiyacı vardı.

Ama bu çocuk sadece bir çocuk değildi.

O bir klondu.

Hem de Jeffrey DahmeFin klonu.

Bir canavar. Canavarlarm uykusunu bölmek iyi olmazdı.

Castillo saatine baktı: 23:00.

Yalmzca otuz dakikadır uyuyordu. En azmdan birkaç saate daha ihtiyacı vardı. Tekrar yattı. Dikkatini nefesine verdi.

Uyu. *Bu büyüden kurtul...*

Kâbuslarm bir gecede iki defa geldiği hiç olmamıştı.

Neredeyse hiç...

EMILY

6 HAZİRAN, PAZARTESİ - UNITY, OH

Emily AllisonT bilinçli bir şekilde yavaşça apartmana yönlendirdi. Küçük kız kardeşinin biçbir şeyi kaçırmasmı istemiyordu. İçerisi pis bir spor salonunun soyunma odası gibi kokuyordu. İçeriye çok fazla erkek girmiş gibiydi. Allison koridorda durdu ve Emily kolunu onu bafifçe tutarak içeri girmesini engelleyen içgüdülerine karşı koyma-sma yardımcı oldu. Kapı arkalarmdan kapandı.

Emily'nin AllisonT görmesinin üzerinden birkaç ay geçmişti. Emily'nin evden

taşmmasmdan, ya da kovul-masmdan beri artık pek yakm değillerdi. Fakat basit bir telefon bütün ber şeyi düzeltmişti. Kız kardeşlerden büyüğü eski bir arkadaşmı video izlemek ve pizza yemek için evine davet etmişti. Allison bunu hemen kabul etti. Bu konularda olumlu bir insandı. Her zaman da öyleydi. Ayrıca

bir o kadar da sevimliydi. Emily'nin hatırladığmdan bile sevimli. Saçları upuzun ve dümdüzdü, tam da erkeklerin

seveceği türden.

İki erkek. Al ve Jeffrey televizyon izliyordu. Al ısırmayı severdi. Jeffrey onunla, ya da oda arkadaşıyla birlikte olmayan tek kişiydi. Jeffrey erkeklerden hoşlamyor gibi görünüyordu. Bu yüzden o, John ve Ted bir gece korido-

run diğer tarafına gitmiş, orada yaşayan birilerine şaka yapmışlardı.

Bu çok eğlenceli olmuştu. Hemşire Bayan Stacey kanepede ikisinin araşma oturmuş, hafifçe yana eğilmişti. Gözleri kocaman açılmış, göz bebekleri küçülmüştü, beyazları ise pır pır ediyordu. Hemşire üniformasmı sonuna kadar yırttılar ve böylelikle iki göğsü de açığa çıktı.

Hiçbiri Emily'nin odaya girdiğinin farkma bile varmamıştı. "Bu Jeff, Al ve bayan Stacey," kız kardeşini onlarla tanıştırdı. "Ve bu da John."

Odanm diğer sandalyesine yığılmış duran şey palyaço kıyafetli bir erkekti. Kırmızılı-mavili makyajı akmıştı ve yarım yamalak bir hal almıştı Çenesini göğsüne değdirdiği için de yakası koyu kırmızı renge boyanmıştı. Elindeki cipsin paketini kanuna koymuştu. Büyük, kırmızı ve kabarık top, orantısız şapkasmdan bir gözünün üstüne doğru sarkıyordu. Odaya girdiklerinde uyuşuk bir şekilde döndü ve evin en derinlerine kadar onları gözleriyle takip etti. Kırmızı dudaklarmda aptalca bir gülümseme belirdi.

"Emily?" Kız kardeşinin kolunu çekiştirdiğini hissetti.

"Hey." Mutfaktan kısık bir ses geldi. "Geç kaldm. Bu

o mu?

//

Allison." Emily gülümsedi ve kızm karşısmda durdu. "Benim küçük kardeşim. Sence de çok sevimli değil mi?

Kesinlikle çok sevimli." Çocuk kahkahalarla gülmüş-tü. Diğerlerinden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Uzun, siyah dalgalı saçları ve muhteşem mavi-yeşil gözleri vardı. Hemen hemen turkuaz gibiydi ve odanm ışığma göre rengi değişiyordu. "Ama o artık bebek değil. Öyle değil mi?" Çocuk alt dudağını ısırırken bir yandan mükem-

.i

mel gözleri kız kardeşinin üzerinde yavaşça dolaştı. "Na-ber Allison?" dedi. "Ben Ted"

Allison başmı eğdi.

Mutfak zeminindeki kurumuş kan sıradan bir lekeymiş gibi görünüyordu.

"Arkadaşlarıma kötü mü davranıyorsun?" diye sordu

Emily.

//

Hayır. Ben..." Kız kardeşinin sesi titrekti. "Ben... Seninle tanıştığıma memnun oldum.

//

"Harika." Ted Emily'nin artık tanıdığı çekici gülümsemesiyle bir adım daha yaklaştı. *Bu iş gittikçe daha da eğlenceli oluyor.* Tanışmaları yeterince basitti. Al isimli bir çocuk altı ay önce onunla Facebook'ta arkadaş olmuştu. İnternette insanlara saçma resimler göndermeyi seven sivri zekâ-lınm biriydi.

Alışveriş merkezlerini havaya uçurmakla ilgili şakalar

yapıyordu

Sonra bu çocuk bir gün bir e-mail gönderdi; bir arkadaşıyla Ohio'ya gideceği yazıyordu. Orada biraz durup eğlenseler onun için sorun olup olmayacağmı

soruyordu. Hem belki biraz ot ve ekstazi de getirilerdi. Çocuk olduğundan daha genç görünmeye çalışıyordu fakat o takıldığı kişinin lise öğrencisi olmadığım da biliyordu. Fmily cevap yazdı: FLBFTTF.

Fakat kapışma çıkagelen yalnızca Al ve arkadaşı değüdi.

Beş tane çocuk vardı.

da zamanını iki kızla geçirdi. Emily

ev arkadaşı Kim ile.

Günlerce.

"Korkacak bir şey yok değil mi?" Ted Allison'a sordu. "Kız kardeşin senin oldukça soğuk biri olduğunu söyledi. Oldukça haklıymış." Ted Allisorim yüzüne dokundu. On dört öyle mi? Vay be. Sen bir parti kızısm değil mi? Sen de kız kardeşin gibi eğlence için mi geldin?" Emily'ye göz kırptı.

Emily en çok Ted'i sevmişti.

Şu ana kadar ilk kez Ted onu arzulamıştı. Ona teca-vüz etmişti. Onunla sevişmişti. Ona nasıl hitap etmesi gerek-tiğirü bilmiyordu. Onu oturma odasmda yere yatırırken elleri boynunu çok sıkı kavramıştı. Canı ve nefesi bir an bedeninden gitmişti. Ev arkadaşmm umutsuz çığlıkları bantla kapatılmış ağzmdan zorlukla çıkıyordu ve ikisinin de üzerine hareket eden başka şeyler vardı.

Daba sonra Emily onun gözlerine baktı ve içlerinde hiçbir şey olmadığmı gördü. Öfke yoktu. Eğlence bile yoktu. Hiçbir şey yoktu. Bir makine gibi üzerinde gidip geliyordu ve ölümün karanlığı ıslak gözlerinde yayılıyordu. Onun yaşaması ya da ölmesi çocuğun umurunda değildi.

Hayatmda hiç bu kadar fena boşalmamıştı

Ted de onun boşaldığını anlaymca güldü. Ted, artık gözleri kararana kadar devam etti. Ted bunu ona tekrar yaptığında Emily birkaç saat sonra uyanmıştı. "Öldüğünü düşünmüştüm," diye gülümsedi Ted.

Evet. Emily en çok Ted'i sevmişti.

Ve Ted daha çok istiyordu. Her zaman da daha fazla-

sını istedi. Emily den ya da onun oda arkadaşmdan daha

fazlasmı.

Emily kimi arayacağını biliyordu Kız kardeşi Allison.

Güzel, kusursuz Allison. Okul tiyatrosunun, amigo

takımınm ve okul müdürünün göz bebeği. On dört yaşmda bir diğer lanet olası Taylor Swift klonu. "İyi" kızlardan biri. Annesinin küçük prensesi. Her şeyi mahveden o değildi. Aptal, uyuşturucu bağımlısı ve sürtük olan o değildi.

4 4

Üniversiteyi bırakmamış, kürtaj da olmamıştı. On dokuz yaşmda Walmart yemek servisinde gece vardiyasmda çalışmıyordu. O, kendisi gibi hiçliğin prensesi değildi.

Ta ki şimdiye kadar. Çünkü artık o da kendi hiçliğinin prensini bulmuştu.

Polisler, kovboylar veya o türden adamlara deli olan kızlar tanıyordu. Bazı kızlar başkalarma zarar veren hatta öldüren adamlardan hoşlanıyordu. Bunu şimdi anlamıştı. Bu adamlar binlerce insanı öldürebilecek bir silaha sahip olduklarım söylüyorlardı. O kadar tahrik olmuştu ki gece boyunca neredeyse hiç uyuyamadı. *Ben bir kan tutkunuyum* diye düşünürken yüzüne vahşi bir gülümseme yayıldı.

Ah, anneciğim, keşke şimdi bizi görebilsen.

"Bu da neydi?" diye sordu Allison. Gözleri Japon çizgi

filmlerindeki kahramanlar gibi açılmıştı.

Emily kıkırdadı.

Kim'in banyo küvetinden gelen debelenme ve sızlanma sesleri duyuluyordu.

"Hadi ama." Ted eliyle Allison'u sırtmdan itti. Sana

göstereyim.

Koridoru geçince sesler da uzaklaştı. Çalkalanan sudan gelen garip ses ve birilerinin gürültülü bir şekilde

sürekli duvara vurması. KUT.

"Emily?" dedi Allison.

Banyonun kapısı aralıktı. Ted kapıyı iterek Allison'un içeriyi görmesini sağladı. İçerisi karanlıktı. Koridordan gelen ışık küvetin çevresini saran kan birikintisini hafifçe ay-dmlatıyordu,. Fayans yerler ve duvarlar ise karaydı.

KÜT. Küvette bir şeyler hareket etti. Karanlıkta bir beden Ueri geri hareket ediyordu.

Arkalarmda duran Emily ev arkadaşma bakarak: "Bunu ne kadar hissettiğinden emin değilim," dedi. "Uyuşturucu yüzünden bütün hislerini kaybetti."

Bu uyuşturucu maddeleri sokakta bulmanm ne kadar kolay olduğunu gördüğünde şaşırmıştı. Her şey çocuklarm ona söylediği gibi gitmişti. Bu çocuklar her şeyi biliyordu.

KUT.

Kesikler, dirsekleri ve büekleri boyunca uzanıyor

//

durum kanamaları durdurmada kolaylık sağladı," dedi kız kardeşine.

//

//

//

Kolaylık mı?" diye güldü Ted. "Ne kolaylık ama. Yani," dedi Emily. "Biraz da olsa."

Evet," diye onayladı Ted. "Belki de.

Bir eliyle AllisonT kapmm çerçevesine bastırarak düşmesini engelliyordu.

Ben... Ben size..." Allison doğru kelimeleri bulmaya

çalışıyordu. "Emily?

//

//

//

//

Küvetteki şey hâlâ çırpmırken Ted: "Şşş, sakin ol

güzel kız. Bunları kafana takma/' dedi. "Sadece birazcık eğleniyoruz. Eğlenmeyi seversin değil mi? Yoksa sevmez misin? Kardeşin bize eğlenceli bir kız olduğunu söylemiş-

//

ti.

Evet! Eğleniyoruz. Dudaklarmı ne zaman almış?

//

//

diye sordu Emily.

"Bilmiyorum. Sanırım onu almak için odadan çıktı-ğmda yaptı." Ted başını salladı. "O beyinsiz çılgm ber şeyi yiyebilir.

Albert çoktan birçok parçayı almıştı. Eller, ayaklar, ber iki göğüs, gözlerin biri. Emily bunun nedenini anlamamıştı. Tek düşündüğü bunun eğlenceli olduğuydu. AI'm 1936'da elektrikli sandalyede idam edilen Albert Fisb'in klonu olduğunu benüz anlamamıştı. Wysteria Kurtadamı, Brookiyn Vampiri, Hayalet. Bunlar Emily doğmadan altmış yıl önce yaşanmıştı. Tecavüzler, cinayetler ve yüzlerce çocuğu yemesi... Kurbanlarınm ailelerine olayın ber bir detaymı anlatan bir mektup gönderirdi. "Kurbanm nasıl çırpmdığmı; onu nasıl ısırdığmı ve tırmaladığını. Bir mektubunda "Bütün vücudunu yemem dokuz gün sürdü,"

diyordu. AI'm Facebook profilinde bunlarla ilgili biçbir şey yoktu. Bunu yerine "HAYDİ EĞLENELİM" yazıyordu. Emily buna cevap olarak "ELBETTE" yazmıştı. Sonra da

ona adresini vermişti. Şimdi de bunlar olmuştu.

"Onu yalnız bırakmış olmalarmı dilerdim," dedi Ted

son olarak.

"Böyle olması benim boşuma gidiyor," dedi arkasm-

diğer ses. "Böylesi daba güzel. Kız kardeş bu mu?

//

Evet," diyerek arkasını döndü Ted. "Allison'a merha-

tt

ba de.

//

Bu kız Tanrı'nm varlığma kanıt olmalı."

//

tt

Kesinlikle," diye onayladı Ted. "Allison, bu Henry. O

iyi biridir."

Allison kız kardeşine döndü ve konuşmaya başladı, fakat ağzmdan tek kelime çıkmıyordu. Henry onu koridordan banyoya doğru sürüklerken sadece nefesinin sesi duruluyordu. Biraz çırpmdı fakat bu bir şeyi değiştirmedi.

Ben de izleyeceğim," dedi Emily.

tt

"Oyle mi? Peki bu sırada ben ne yapacağım?" Ted'in yüzü öfkeden kızardı.

Emily, "Sorun değil," diyerek telefonunu çıkardı. "Bir

dakika.

//

Gittikçe büyüyen gözbebekleri yüzünden gözleri tamamen kapkara olmuştu. Tıpkı bir ölü gibi...

Emily telefonu kulağma götürerek "Alo arme," dedi. Bir yandan da çocuğa uzaklaşmasım işaret ediyordu. "Benim. Biliyorum biraz geç oldu, ancak Allison burada. Ne oldu bilmiyorum ama bir şeylere çok kızmış görünüyor."

Ted homurdandı

ti

Hayır. Samnm gelmen gerekecek." Emily gözlerini

devirdi

Koridorun sonundan boğuk çığlıklar geliyordu. *Benim sevgili kardeşim. Hiçliğin Diğer Prensesi.* "Evet anne," dedi Emily. "Peki, seni bekliyoruz.

//

.1

CİNAYET HARİTASI

7 HAZİRAN, SALI - HARRISBURG, PA

McCarty.

Öğleden sonraki listede ismi amlmıştı; son yirmi dört

saat içinde ölen yedi insandan biriydi. Fakat diğerlerinden

oldukça farklıydı... Tanıdıktı. Masaya yaklaştı ve telefonu-

eline aldı. Doğru olam bulana dek yüzden fazla resmi

inceledi.

işte buradasm!" Küçük odada sesi gök gürültüsü gibi

//

çıkmıştı. Bütün sabah tek bir ses dahi çıkmamışü: Çocuk

televizyonu sesi kapalı izliyordu, Castillo ise akimdan rü

yasmı geçirerek laptopuyla ilgileniyordu

İşte buradasm seni pislik." Castillo havaya bir yum

//

ruk salladı ve odanm diğer tarafmdaki haritaya yöneldi

"Kim?" Jeff biraz doğruldu

Endişelenme," Castillo cevapladı. "Yalmzca daha

//

ff

fazla ölü insan.

• •

"Öyle mi?"

Soruyu cevaplarken kendini bir an için dedektif gibi

hissetti ve Jeff'in çocuksu tepkisi bu hissi biraz daha güç

lendirdi

. *m*

çocuğu canavar olarak görmek adil olmazdı

keni ne olursa olsun onu on beş yaşında bir çocuk olarak

görmesi gerekiyordu.

Öyle görmeliyim, değil mi?

"Bir çift yeni isim buldum. Bilemiyorum. Fakat birileri olduğuna eminim. Ve nasıl olduysa onunla bağlantılı biri. Delaware'de üç yeni katil. Polis birkaç saat önce onları buldu. Televizyonlarda haber yayınlanmadan önce aşağı yukarı bir saatim var. İki farklı ev. Lanet olsun, buldum sizi." Kırmızı kalemini aldı ve haritanın üzerini işaretledi. "Karı koca. Bay ve bayan Nolan. Vuruldu. Caddenin kar-şısmdaki evde ise diğer kadm öldü. Kadının ismini tahmin edebilir misin?"

"Hayır."

"McCarty. Nancy McCarty. Civciv kız. "M. Carty."

//

4 4

//

Oyle gibi. Devammı ister misin?

//

"Hayır."

"Küçük oğlu kayıpmış ve o birinci dereceden şüpheli." Castillo kumandayı aldı. "Evet, evet. İlerliyoruz. Lütfen lanet Fox bunu haberlerde vermiyor olsun... Kahretsin. Onun ismini tahmin edebilir misin? Kaçan çocuğun ismini." Televizyonu açtı ve haber kanallarmı buldu.

"Neymiş?"

"Al. Albert McCarty. On beş yaşmda. Evet! Belki de Albert Fish. Ya da Albert DeSalvo. Her iki isim de babanın notlarmda var. Güzel. Henüz televizyonda hiçbir şey yok." Televizyonun sesini tekrar kıstı. "Şu şey..." Telefonunu eline

almış Dr. Jacobson'm gezi defterinin fotoğraflarına göz atıyordu. "Toparlan. Delaware'e yola çıkıyoruz. M. Carty.

Seni pislik. Mac Carty mi? Peki... O zaman şu piliç de

nesi?

ne-

yin

O piliç değil/' dedi Jeff. "O bir tavuk.

//

tt

"Ne fark eder?"

Jeff uzaklara baktı, tartışmayı sürdürmedi ve Castil-un Jeff'e verdiği kitap çantasını toplamaya başladı. Bırak şunu," dedi Castillo ellerini sallayarak. "Söyleyecek bir şeyin vardı. Konuş."

//

Jeff çantayı bıraktı. "Sen... Delavvare'de üç kişinin öldüğünü söyledin.

99

"Yani?"

"Onlar Mavi Tavuklar"

"Ne?"

Mavi Tavuklar. Delaware Üniversitesi spor takımma

a

Mavi Tavuklar deniyor

ff

"O da ne?"

"Eyaletin sembol kuşu."

"Dalga mı geçiyorsun? Nasıl..." Castillo gözlerini telefonuna dikti. "Hepsi bu mu? McCarty Delaware'de mi?

Çok gizli şifre bu mu?"

Jeff omuz silkti.

"Belki de. Peki bunlar nedir? Bu kuşlar? Bu çember? Bu kısa ve eğri çizgi?" Castillo eliyle Jeff'i yanma çağırdı ve bir sonraki resimde durdu, gözlerini ekrana dikti. Jeff yataktan inip orijinal resimlere bakan Castillo'ya katıldı.

"Bekle," dedi Jeff.

Tamam," dedi Castillo. "Lanet olası şey de

//

//

çocuk dik dik baktı. Başmı yana doğru eğdi

Şey olabilir "

"Ne? Ne olabilir ?"

Jeff kısaca Cinayet Haritası'na bir göz attı.

"Ne? Devam et..." Castillo döndü ve Jeff'i duvardaki haritaya doğru itti.

Jeff kafasmı çevirdi ve haritayı gözden geçirdi. Bir adım attı ve uyurgezer gibi odanm öbür tarafma geçti. Par-maklarmı kırmızı noktalarm ve yarı yarıya tamamlanmış çizgilerin üzerinde gezdirdi. "Bu ne?" Mavi noktalardan oluşmuş bir kümeyi işaret etti.

"Kaçan insanlar." Castillo kalkıp Jeff'in yanma gitti. "Bir aıme ve iki çocuğu en

son Ohio'da bir çocuk parkm-da görüldü. Mc. ArtbuLun hemen dışmdaki küçük parkta. Belki de bir velayet meselesidir. Kocası veya başka biri işin içindedir. Veya bunun gibi bir şey. Neden sordun?"

Jeff döndü ve üç gündür ilk kez gözlerinin içine baktı. "Çünkü bu kısa ve eğri çizgilerin ne olduğunu biliyorum.

sanırım."

"Evet, devam et." "Bir yılan."

"Yılan mı?"

Jeff başıyla onayladı.

Bunun neden bir yılan olduğunu düşünüyorsun?

Herhangi bir şey de olabilir

//

Artık yerleri biliyoruz değil mi? Delaware, Mavi

vuklar. Resimler bunlarla ilgiliydi

//

"Belki de."

O zaman belki bir yılandır. Belki de Serpent Mo

//

und'dur

Serpent Mound da

//

//

Büyük yılan şeklinde inşa edilmiş eski Hint mezar

hkları. Babam... Beni bir keresinde götürmüştü

//

Nerede bu?" Castillo'nun gözleri büyümüştü

Jeff parmağıyla Ohio'nun güneyindeki bir yere

etti. "Tam burası

//

Castillo da parmağını McArthur, Ohio'da kaybolan

ailenin üzerine koydu. Üçüncü bir kişi de iki parmağı

bir çizgi çizse olacaktı. Bu düz çizgi iki saatlik yol me

safesinden daha kısaydı

"Al Baum değil," dedi Jeff. "Albaum. Aynı McCarty

//

gibi. Ve resim yere dair bir ipucu

Evet," diyerek katıldı Castillo. "Lanet

//T___1. ____

//

Laptopunu kaptı ve yazmaya başladı. Washington'da

ki bazı veri tabanlarma girdi. İsimler, yaşlar ve adresler be

lirledi. *İç Güvenlik Yasası sağ olsun.* "Amerika'da yalnızca ıkı

yüz Albaum ailesi var," diye seslice raporu sunarken bir

yandan da sonuçları bilgisayardan araştırıyordu

Yirmi bin Baumdan iyidir, değil mi? dedi Jeff

//

Kesinlikle," diye cevapladı Castillo. *Çocuk pratik bir*

//

zekâya sahip ve zekiydi. Bu sayı Castillo'nun günler once soy

lediğiyle aynıydı. Castillo, Albaum üzerindeki araştırması

daha da detaylandırdı

Ohio'da kaç Albaum ailesi var?" diye sordu Jeff

//

Castillo döndü ve gülümsedi. "Bir tane, dedi

DIGER OGUL

7 HAZİRAN, SALI - FALLSBURG, NY

Nihayet bölgeyi ziyaret etmeye gelen adam fotoğraf-takine hiç benzemiyordu. Sersem bakan gözleri ve komik saçları yoktu. Saçları dökülmeye başlamıştı, ince gri bir bıyığı vardı. Resme göre çok daha yaşlıydı. Gülümsüyordu. İyi birine benziyordu.

David bu adamm bir zamanlar 44lük bir toplu tabancayla altı insanı öldürdüğünü biliyordu. Bir başkasmı da kör etmişti. On sekiz yaşmda bir kızı felç bırakmıştı. Bir yıl boyunca New York sokaklarmda gezip tammadığı insanları öldürmüştü.

David Berkowitz. 44lük Toplu Tabancalı Katil.

SAM'İN OĞLU.

SAM her kimse bayağı verimli bir erkek olmalıydı.

Çünkü David onun diğer oğluydu. Her bir hücresinin

ve geninin kaynağı olan bu adam şimdi karşısmda

oturuyordu. Ondan sadece kırk yıl daha yaşlıydı. Sanki

onlan ayıran şey akrilik bir cam değil de garip bir ayna gibiydi.

David bunu biliyordu çünkü Dr. Jacobson'm ona verdiği dosyada yazıyordu.

Aynı DSTI dosyalarmdan onun depresyonla savaştığım ve öfke sorunlarmm bulunduğunu, ancak bunlarm

birkaç hap veya terapiyle halledilebilir düzeyde olduğunu öğrenmişti. Diğer çocuklarm çıldırdıkları o ilk gece Jacobson da hiç şüphesiz akimı kaybetmişti ve hepsini salıvererek dürüst br şekilde önlerinden çekilmişti.

Dylan öldükten sonra derisini yüzmelerine yardım

• •

etmişti. Öldüğünü düşünmüştü. Bu olaydan sonraki her günü kendini buna inandırmaya çalışarak geçirdi. Belki de biraz dinlenmeliydi. Oyuna katılmayan diğer DSTI çocuklarına Ted ve Jeff'in neler yaptığmı görmüştü. Bu yüzden evet, buna destek olmuştu. Ama hâlâ tamamıyla suçsuzdu. Cinayet işlerinde rol almak istemiyordu. Ya da istemediğini düşünüyordu. Diğer çocuklardan elinden geldiğince çabuk bir şekilde kurtulmuştu. İki gurubu birbirinden ayırdığında Jacobson çok mutlu olmuştu. Hatta ona ve Dennis'e Jacobson'm listesindeki diğer çocukları bulacağına söz vermişti. Yani onun gibi olan diğerlerini. Öldürmek için doğmuş çocuklar. Ted, Henry ve Jeff'ten kurtulmak

içinse her şeyini verebilirdi.

Dermiş ve Andrei de onlardan pek farklı değildi...

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu garip aynanın diğer tarafmdaki adam. Camm altmdaki küçük hava deliğinden gelen sesi komik bir hal almıştı. Aralarında bir metre olmasma rağmen ses eski bir telefondan gelir gibiydi.

"Eh işte," diye cevap verdi David.

Eh işte mi? Yüzün tanıdık geliyor. Adm

"David "

Şaka yapmıyorum. Bir koltukta iki karpuz. Ya buna

//

ne diyorsun?

"Evet."

Peki o zaman sen kimsin ve bu ziyareti neye borçlu

//

yum? Bana bir mektup vereceğini söylediler,

n

"Hmm, Dr. Jacobson şöyle düşünmüştü "Evet, anlıyorum. İhtiyar Gregory Jacobson. Yıllardır

ondan bir haber almamıştım. Sen onun oğlu falan mısm?"

"Sayılır."

Yine mi sayılır. Herhalde bu buluşmayı da o ayarladı

//

sayılır?

rr

"Evet. Bak... Seninle konuşmam gerekiyordu. Bana içeri sokmam için bir mektup verdi. Bir sorun olmadığım söyledi ve birkaç telefon görüşmesi yaptı. En azmdan ben

öyle samyorum."

"Öyle mi samyorsun? Peki, on dakikan var evlat. Ne

rt

hakkmda konuşmak istiyorsun?

Bu insanları öldürdüğün için kötü hissediyor mu-

//

sım?

//

Lafı dolandırmayı seven tiplerdensin değil mi?

//

//

"Hissediyor musun?"

Adam kollarım bağladı. Gülümsedi, ancak bu sefer yüzündeki hoş bir gülümseme değildi. "Her lanet gün," dedi. "Ödev raporu veya onun gibi bir şey mi yazıyorsun?"

"Sadece... Sadece bir şeyleri netleştirmeye çalışıyo-

rum. Ben...

/r

"Sen ne?"

Kafamda tuhaf şeyler var, bilirsin. Şu günlerde biraz

kafam karışık.

rr

• «

"Oyle mi? Bu işlerden dolayı mı? O okulda üzerinde çahştığı çocuklardan biri olmalısm. Evet, tabii. Kafanda tuhaf şeyler olabilir. Bilirsin, zamanmda köpeğin biriyle ko-

nuşmuştum. Onu şeytanın ele geçirdiğini düşünüyordum ve bana insanları öldürmemi söylüyordu. Böyle garip şeyler mi?"

"Evet onun gibi şeyler."

"Gerçekten mi? Lanet olsun. Affedersin evlat." Adam gömleğinden bir çift cam çıkardı ve onları burnuna koydu. "Ailene bundan bahsettin mi?"

'Annem öldü. Babam da...

//

//

"Yaşlılık günleri öyle mi?"

"Sayılır." David bunu söylerken gülümsemişti.

Adam camm arkasmdan kıkırdadı. "Hiç arkadaşm var

mı?

//

"Hayır pek yok. Onlar..." Hapishanenin otoparkm-daki arabada kendisini bekleyen Dermiş ve Andrei'yi düşündü. Andrei'yle Dr. Jacobson'm emri üzerine birkaç gün önce tanışmıştı. Serbest bıraktığı çocuklardan biriydi. Dün gece o evsiz çocuğu öldürmüştü. Çocuk öldükten sonra büe çekiçle vurmaya devam etmişti... "Arkadaşlarım biraz

kötü."

"Anlıyorum dostum. Çocukken benim de aym tip ar kadaşlarım vardı. Bilirsin, evlatlıktım. Babam çok kötüy dü arkadaşlarım ahlaksız çocuklardı. Her şey kötüydü...'

"Biliyorum."

Adam bir an için onu inceledi ve konuşmaya devam etti. "Öyle mi? Görünüşe göre pek çok şey biliyorsun. Yüce

yi bilir misin?

//

Hayır, pek değil."

Hayır mı?" Yaşlı David öne değüdi. *"Tanrı'nm adını*

her kim anarsa işte onlar kurtarılanlar olacaktır." Incil okur

musun?

ff

"Hayır "

"Okumaya başla. Yalnız değilsin kardeşim. Tanrı'nm hizmetkârları her zaman bu bozulmuş dünyanm imtihanlarıyla sınanırlar. Yaremya, Yahya Peygamber, Pavlus...

Hepimiz büyük düşmanımızın ellerinde tarifsiz acıla-

ra ve baştan çıkarmalara karşı direniyoruz, iblis ve bütün dünyada dolaşan kötü hayaletler ruh yıkmtıları arıyor."

İblis mi?

//

"Birçok ismi vardır."

"Kabil."

Adamm yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. *"Ve Tanrı dedi ki: Sen ne yaptın Kabil? Kardeşinin kanı topraktan bana sesleniyor."* Tabii olay sadece cinayet değil evlat. Hepsi, bütün günahlar Tanrı'nm görkemi karşısmda ezilecek. Hepimiz, her birimiz günahkâr doğarız. Bu günahm bedeli

de ölümdür."

"Ölüm..."

"Fakat, David, Tanrı'nm hediyesi Isa aracılığıyla bize sunduğu sonsuz hayattır. Günahlara sırtımızı dönüp onun parlak ışığma yönelebiliriz. Bunu daha erken öğrenmiş olabilmeyi dilemişimdir hep."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evlat, ben bir zamanlar iflah olmaz bir pomo bağım-lısıydım, satanizm kitapları okuyan bir şeytana inanandım. Geceleri sokaklarda güzel kızları avlayan bir Yaşam avcısıydım. Sam'in oğluydum."

r,

Peki şimdi?

_ • *ll^ff*

I

Umudun oğluyum. *'İnsanlar için mümkün olmayan*

şeyler vardır, ama Tanrı için her şey mümkündür.

4t

///

"Eğer geçmişe gidebilsen..."

"Gidemem." Adam başmı salladı. "Gidemem, bunu yapamam... Fakat... Hayır hayır. Başka bir yol bulmam lazım."

"Gerçekten mi?"

Adam yine onu gözden geçirdi. Sanki bir şeyleri ilk kez fark etmiş ama bunu kabullenmek istemiyormuşçasma başmı yana eğdi. "David...

//

"Evet?"

Hiç," dedi adam sessizce. "Seninle tamşmak güzeldi

tt

4

iyi şanslar.

//

Sana da," dedi David.

tt

DELİLLER

7 HAZİRAN, SALI - SINKING SPRING, OH

Adreste yazan yer Frederik ve Wendy Albaum'un on beş yaşmdaki çocuklarıyla birlikte yaşadıkları, şehrin birkaç mil dışmda terk edilmiş bir araba parçası dükkânıyla mahalle mezarlığı arasmdaki evdi. İki şeritli otobana bölgede yaşayanlar Pickerington Yolu diyorlardı, ancak Castillo buraya varmak için 28. Cadde tabelalarmı takip etmişti. Kendisinden önceki son araba buradan geçeli on beş dakika olmuştu. Uzun otoyol en sonunda gölgeler içinde gizlenmiş üç katlı bir çiftlik evine çıktı. Castillo ve Jeff buraya geldiklerinde geceydi. Karanlık, şehrin çıplaklığmı ve soyutlanmışlığmı daha da arttırıyordu.

Burayı sevmişti. Ona evini hatırlatıyordu. Meksiko Thorough'da Featherhold dağlarmm gölgesinde kaybolmuş bir römork. En yakm komşu iki yüz metre ilerideydi. Diğer yandan burası ona Irak'm kuzeyini ve Pakistan'm bazı yerlerini de hatırlatıyordu: Sakin, uçsuz bucaksız... Sanki cenneti bir uçtan diğer ucuna tek başma dolaşır gibi... Hayallere dalmıştı. Tanrı'nm sadece tek bir adama ev olması için yarattığı sonsuz bir manzara. Castillo evin çevresini iki defa dolaşmıştı. İkinci katta bulunan yan cam-larm birinde televizyon ışıkları, mavi ve mor parıltılar halinde kapalı perdelere vuruyordu. Görünüşe göre evin geri

kalanı boştu. Cansız bir boşluk.

Yol kenarmda hepsi de Ohio plakalı üç araba park et-mişti. Sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Ön kapıyı tıklattı. Açan olmadı. Bu sefer biraz daha şiddetli vurdu. Her iki yanmda uzanan komşu evlere baktı. Onlarda da hiçbir şey yoktu. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Asimda Castillo için bu pek de sorun değildi. Biri kapıyı açacak olursa söylemeyi planladığı her şey kulağa saçma geliyordu. *Afedersiniz Bayan Albaunt. Size çocuğunuzun gene-tik yapısıyla ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Ya da, merhaba Eddie. Merak ediyorum da hiç caddenin aşağısındaki mezarlıkta mastürbasyon yaptığın oluyor mu?* Şimdiye kadar akima gelen tamşma cümlelerinin hiçbiri kulağa güzel gelmiyordu.

Kapıyı açmaya çalıştı. Kilitliydi. Aynı zaman da sür-gülenmişti. Castillo içeriyi görebilme umuduyla ön pencerelere göz attı. Hiçbir şey görünmüyordu. Bugünlük işi bırakmayı düşündü. Hemen arabasma atlayıp şehrin içine girip çocuğu bıraktığı otele gidebilirdi. Biraz uyuyabilirdi. Jacobsonla ilgili bazı şeyleri gözden geçirebilirdi. Kayıp Delawareli çocuk Albert McCart'nin peşine düşebilirdi. Belki de Albaumlar ailesine yarm sabah gelmeliydi. Vakit

daha...

Fakat on beş dakika mesafedeki şu dev yılan heykeli vardı. Ve Albaumlar. Biraz araştırma yaptığında mahalle okulunda iki çocukları olduğunu öğrenmişti. On yedi ya-şmdaki Austin ve on iki yaşmdaki Edward.

Jacobson'm karman çorman notları Ed. Admda bir çocukla ilgili bilgilerle doluydu.

Jacobson ya da DSTI ya da her kimse çocuğım doğum

kayıtlarım ve diğer bir sürü şeyi kolaylıkla ele geçirmişti. Eğer gerçekten böyle olduysa bu, otuz saniyeden kısa süren ve operasyonun ne kadar başarılı olduğuna bağlı olarak binlerce dolarlık bir işti.

Bu doğru olmalıydı.

Castillo arabasına binerek kapmm önünden hareket etti ve gecenin gölgeleriyle birlikte evin yolunu tuttu.

Arka kapmm penceresinde birçok sinek kanat çırpıyordu.

Bu kapı da kilitli gibiydi, ancak kolayca kırılacağa benziyordu. Castillo bir yarık açtı.

İçerideki koku hemen burnuna geldi. Belli belirsiz ama tamdık bir kokuydu.

• •

Ölüm kokusu. Castillo silahını çekti.

Jeff yatağında, Castillo'nun gitmeden önce çalışması için bilgisayardan yazdırdığı düzinelerce kâğıdm dört tanesini açmıştı.

RlchİArdson *^\ıSii\^öU* **hİovv^II foil^Ronon**

Eğer Albaumlarla ilgili yanılmadılarsa soyadları yeterince kolaydı: Richardson, Sizemore, Howell ve Gilronan. Fakat bu aptal resimler kocaman bir belkiler yığmmdan başka bir şey değildi. Jeff, Castillo'nun "cinayet haritasma" bakarak ismi mantıklı gelen bir şehir aradı. Fakat binler-cesi vardı. Castillo ona 50. Otoban'a yoğunlaşmasım söylemişti. Yine de yüzlerce olasılık vardı. Castillo giderken.

//

olması binlerce olmasmdan iyidir," demişti

geçmişti! Jeff yan gözle odadaki küçük dij

tekrar baktı. Castillo bir süre gelmeyeceğini

mişti ama bunun beş saat olabileceğini tahmin etmemişti

Çocuğu bulmuş muydu? Peki ya klon? Bir şey mi olmuştu?

Dikkatini tekrar önündeki kâğıtlara verdi. Kendi

hazırlamıştı ve her bir ismin ve sembolün yanma

almıştı. Kendi küçük yazıları sahte babasmm karalamaları

yanındaydı. Al^dson'm yanındaki şey bir kalp miydi

yoksa ok ve yay mı? Bowmanswille'den Points, West Virgi
Atina ve Ohio'ya kadar her şeyi not almıştı. Bu delicey
di. iki kuşun anlamı Birdsville, Marylans ya da Valtimore
Ravens, Birdsete- indiana olabilirdi. Belki de Odon-İndi-
ana'ydı çünkü buranm da eskiden postacılarımn iki kar-
ga olduğu söylenirdi. Fakat daha sonra Jeff bunun üstünü
çizdi çünkü bu isim sadece Odin'in yanlış yazılmış haliydi.
Diğer iki sembol ay ve şapkalı bir böceğe benziyor gibiydi.
Fiiçbir ipucu yoktu. Bir tane bile.
Ayrıca bunu çözebilse bile ne olacaktı ki?
Daha fazla klon bulunacaktı.
İlk defa düşünmeye ara verdi: Peki ya sonra? Ne
olacak onlara?
Ve bana ?
Kâğıtları bir kenara itti ve Castillo'nun diğer dosya
göz gezdirdi. Castillo bu dosyaları, odanm Jeff
tarafında duran bir sandalyenin üzerinde toplanmış hal
de bırakmıştı. Sanki bunu yaparken onları özellikle Jeff'in
görmesini istemişti. Zaman geçtikçe Jeff, Castillo'nun her
şeyi, bir testin veya planm parçası olarak yaptığmı düşün

i

meye başlamıştı. Bütün bunların arkasmda bir niyetin olduğunu düşünüyordu.

Jeff masanm yanmda durdu. Eli yine aynı dosyaya gitti. Üzerinde JD58726h56-54 yazıyordu. Dosyanm içine çoktan bakmıştı. Jeffrey Dahmer/5. Castillo'nun peşinde olduğu çocuk buydu. Jeff daha önce dosyayı iki defa açmıştı. İçindeki ismi böylelikle görebilmişti. Yakında dönüşeceği çocuğun resimlerini de görmüştü. Ya da geçmişte olduğu

çocuğun fotoğraflarıydı. İçeride başka ne olduğunu bümi-yordu.

Bilmeyi bir yandan istiyor, diğer yandan istemiyordu.

Bunun yerine gözleri Castillo'nun kitabma kaydı. Castillo bunu eşya çantasmm içinde taşıyordu ve kendisinin uyuduğunu düşündüğü zamanlarda bu kitabı okuduğunu fark etmişti. Jeff merakla sayfaları çevirdi. *Cadının Zarafeti. Manor dilencisi.* Daha önce Odysseia'yı duymuştu. Evine dönmeye çalışan Yunan adamm hikâyesiydi bu, ama hiç okumamıştı. Castillo kitabm çoğu sayfasmm kenarlarma notlar almıştı. Bazı yerlerin altmı çizmiş veya daire içine almıştı. Birçok sayfanm da kenarmı kıvırmıştı. Jeff alü çizili paragraflardan birini okudu:

Ben *çok* dertler taşırım, ama sanılmasın ki ağlayıp sızlarım, başkasının yanına sığınırım. Bütün bir ömrü hüzünle geçirmek kime yakışır?

Sonra Castillo nun yanma yıldız koyduğu başka bir paragrafa geçti:

Aşkın buyruğundan kurtulmak mümkün müdür ki?

dem değil, bırakın beni gideyim çorak denizlere.

Ma-

Jeif bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı, ancak diğer işaretlenmiş paragraflarm birkaçına daha baktı.

Dana sorarsan, ey yabancı, şimdi evvelki halinden farklı

görünürsün. Kılığın değişmiş. Suretin de aynı değil. Şüph yok ki sen de artık cennetin efendisi tanrılardan birisin.

e

Jeff, Castillo nun kitabmı kapattı. Eli ve gözleri yine dosyaya kaydı.

JD65ö726h56-54

Kapağım biraz araladı. İlk sayfada sajalar ve resimler vardı. Sayılar bir anlam ifade etmiyordu. Ancak resim... Resim, sakin olursa görünüşünün nasıl olacağım gösteriyordu. Sakin mi? Masamn üzerinde yer açtı ve dosyayı açıp oraya koydu.

Bir sürü sayı vardı. Sonraki sayfada daha da fazlası... Asimetri numaraları, çok aşamalı kişilik testleri. Monoamin Oksidaz A genleri, karyotip seviyeleri ve bir sürü şey. Bunlar Jeff için bir şey ifade etmiyordu. Kalbi birden sanki tonlarca ağırlıktaymış gibi geldi. Elleri titriyordu. Öteki sayfada ne vardı? Her şeyin ayrmtılarıyla açıklanacağım

bekliyordu. Siyah ve beyaz,

• • W

BU, JEFF HAKKINDA ÖĞRENDİĞİMİZ ŞEY,

BU, JEFFTN KATILLIĞININ SEVİYESİ

• • • •

BU, JEFFTN İNSANLARI ÖLDÜRMEK VE YEMEYİ İSTEMEKLE İLGİLİ SÖYLEDİKLERİ.

Bunların hiçbiri yazmıyordu. Sadece daha fazla sayı vardı. Tablo ve grafiklerden başka hiçbir şeyden anlamayan bir adam... Lisedeki bir öğrencinin fen laboratuva-rmda el sabununun pH değerini veya domates suyunun yoğunluğunu bulmaya çalışmasmdan hiçbir farkı yoktu.

Mendel ve aptal bezelyeleri gibiydi. Sayfaları birbiri ardma çevirdi. Hiçbir şey yoktu.

Ta ki sondan bir önceki sayfaya kadar. Bu sayfada bi-rilerinm yazdığı notlar vardı. Yoksa babasmm notları mı? DSTTdaki gülümseyen doktorlardan birinin de olabilirdi. Belki de Bayan Jamieson'du. Oradaki en güleç yüzlü doktorlardan

biriydi. Belli ki artık ölmüştü.

Sürekli dürtülere ihtiyaç duyuyor / sıkılmaya müsait, gerçekçi *ve* **uzun vadeli hedefler koyamıyor.**

Riskli davranışlar göstermeye meyilli - karışık cinse

yönelim? Karşı cinse karşı kötü davranış - muhtemel homo seksüel, bağlanma korkusu.

Yönlendiricl/manipulatif, ileri derece kendini beğenmiş-

lik.

Ritüalistik davranış/ Obsesif komplusif bozukluk? Alkol kullanımı? Havalı tüfekle kedi vurdu. Gömmüş olabilir?

Hepsi buydu. Sonra başka bir sayfa dolusu sayı. Jeff

notlara geri dönerek Jeffrey Dahmer/5 ile kendisi olan Jeffrey Dahmer/82 arasmda karşılaştırma yapacak bir şeyler

aradı. Diğer Jeff'in müziğe yeteneği olup olmadığını çıkartamadı. Sadece bas gitar çalıyordu ve pek de iyi sayılmazdı. Belki de bunun bir anlamı yoktu. Ya da *bir sürü* anlamı vardı. Jeff, ONUN uzun vadeli hedeflerinin olup olmadığını merak etti. Karışık cinsel yönetimi var mıydı? Aptalca. Şimdiye kadar bir kızı dahi öpmemişti. Ya da bir erkeği. Tanrı aşkma! Sürekli dizine vurmasmm, raftaki kitaplarm belirli bir şekilde durduğundan emin olmak istemesinin, ya da kartonun dibinde kalan sütü asla içmeyerek lavaboya dökmesinin obsesif kompulsif bozukluk olup olmadığım düşündü. *Bunlar sayılır mıydı?* Hayatmda hiçbir hayvanı öldürmemişti. Ancak zamanmda bir yılan bulmuştu ve onu bir çubukla yerden kaldırmıştı. O ve dosyasmda-ki çocuk genetik ve fiziksel olarak tamamen *aym* insandı. Mavi gözler ve san saçlar dışmda onu asıl katile bağlayan ne vardı ki?

Boş odada "Pislik," diye babasma, ikisinin babasma küfretti.

Dosyayı kapatıp Castillo'nun dosya yığmmm en altma

soktu.

Jeff odamn diğer tarafma geçerek dağımk notları yerden ve yatağm ucundan topladı. Son ipucu onları direkt olarak Serpent Tepesi'ne ve muhtemelen Ohio'da bir klona

yönlendirmişti. Onu görmesi, onunla ilgili ilk kez gerçekten düşündüğünde olmuştu. Onu oraya babası götürmüştü. Çelikten yapılmış 5hiksek izleme noktasma çıktığım ve antik gömüye baktığmı hatırlıyordu. Çizilebilecek bir sürü

küçük resim varken neden bu? Babası, evlatlık oğlunun burayı hatırlayacağmı biliyor muydu?

Jeff düşündü. *Serpent Tepesi'ne gitmemizin bir sebebi vardı. Anlamamı istiyordu.*

Jeff yine düşündü. *Belki de her şey bilinçliydi.*

Ve yine düşündü. *Peki neden* i Bu daha sonra sorulacak bir soruydu. Eğer fırsat bu-

?

labilirse.

Klonun adı Edward Albaum'du.

Diğerleri gibi o da DSTFa pazarlanmıştı. On bir yaşmdaydı. Ailesi cinayete kurban gitmişti. Castillo onu bulduğunda çocuk televizyon izliyordu.

Mutfakta bir bilgi dosyası vardı. Başkaları tarafmdan Edward'm hazır olduğunda çalışması için bırakılmış notlar. Castillo dosyalardan Albaum çocuklarmm DNAları-nm Ed Gein'in beyin dokusu örneklerinden geldiğini anlamıştı. Bu isim şaşırtıcı bir şekilde çoğu insan için tamdık değildi. Belki de bunun sebebi ismin çok sıradan ve basit olmasıydı. Haürlaması zordu. Diğer yandan asıl adam basit ve sıradanlıktan çok uzaktı. Ed Gein'in yaptıkları, "Tek-sas'ta Vahşet" filmindeki Leatherface; "Psycho" filmindeki Norman Bates ve "Kuzularm Sessizliği"ndeki Buffalo Bill'e ilham kaynağı olmuştu. Bu adam bir döneme damgasmı vurmuştu. Canavarlık vesikası için bu yeterli miydi?

Ancak Castillo filmlerin tamamıyla gerçeği yansıtma-dığım biliyordu. Gerçeklik, korku filmleri için bile fazla korkunçtu. Et kancalarına takılmış kadınlar ve vücut par-çalarmdan yapılmış kolyeler. Sebze çorbası ve pudingin

çindeki kafataslari. Yakındaki mezardan çıkardığı yarım düzine bedenden aldığı etlerden yapılma takım elbiseler

1

İnsan derisinden döşemeler, mutfak kâsesinin içindeki kalpler, soğutucudaki organlar ve daha birçoğ

Çok daha fazlası... Castillo tarihi detaylarla uğraş maktan yorulmuştu. Bu adamlarla ilgili her şey aynı yere çıkıyordu. Uzuv kesme, nekrofili, tecavüz, işkence

Acı. Korku. Ölüm

Her istediklerini yapma özgürlüğüne sahipken içlerin deki öfke de aynı özgürlükten faydalanmak isteyerek onla rı kısıtlıyordu. Bu bir zıtlaşma, köleleştiren bir özgürlüktü

Küçük canavar Castillo'nun onu bulduğu kanepeye oturarak bekledi. Neyi beklediği hakkmda bir fikri yoktu. Castillo da aynı durumdaydı. Sadece telefonla birini arası. Birini buldum. Altı kişiden biri," diyerek çocuğun adresi-

//

verdi. DSTI adamlarmı gönderecekti. Ondan sonra da

Ondan sonrasmı kim bilebilir? Castillo'nun tek yapması gereken gelecek birkaç saati atlatmaktı

Çocuğu süzdü. Kırpık saçları kir içindeydi

Felluce'de 7. Süvari Taburu'nda haftalardır savaşmış-

çasma yorgım görünüyordu. Parlak gözleri ne gördükle

rini pek az anlamış veya hiç anlamamış gibi televizyona

bakıyordu

Ed Gein için, Edward Albaum olarak da bilinir, K.S

dört gün olmuştu

Kabil'den Sonra

Diğerleri, daha önce başka bir yerde yaptıkları gibi

gelecekte de yapacakları gibi, yine onun yoluna çıkmışlar

dı. Arabamsı yaratıklarından inerek bir köprüden fırlayıp

Â

.rftac

evine çıkan basamakları tırmandılar. Babasının suratını bir golf sopasıyla dağıttılar ve dişleri oturma odasının duvar-larma çarptı. Sonra annesini ve ağabeyini üst kata çıkardılar.

Bir saat sonra Castillo olanları ancak anlayabildi.

Kabil'den Sonra.

Beş çocuk. Bir tanesi palyaço kılığındaydı. Son uzun yolculuklarına çıkan dünyanm en ünlü seri katilleriyle dolu bir araba: Bundy, Lucas, Fish, Gacy, Dahmer. Bu, otelde Castillo'yu bekleyen Dahmer değildi. On beş yaşında, gözlükleri ve kibar bir sesi olan tümüyle başka bir çocuktu bu. Klonlamanm bu yönü eğlenceliydi. Diğerleri de bu çocuğun küçük oyunlarına katılmasına izin vermişlerdi. Kısa zaman önce kendilerine de anlatıldığı gibi Ed'e kim olduğunu anlatmışlardı. Nasıl doğduğunu, inşa edildiğini, her altı ayda bir yanma "oyunlar ve testler" için gelen "eğitim uzmanmm" her yıl ailesine çenelerini pek de geleneksel olmayan evlat edinmeleriyle ilgili kapalı tutmaları için elli bin dolar

ödeyen Jacobson admda bir genetik bilimci olduğunu... Hatta ona bagajdaki ölü kadmm kanlı bedenini bile göstermişlerdi.

Beş çocuk ona bu bilgileri vermiş ve o, ailesinin geri kalamyla işlerini bitirirken arabalarına dönüp oradan

uzaklaşmışlardı. Onu, belki de ilk kez, kaderini belirlemek üzere yalmz bıraktılar.

Çocuğun yaptığı ilk şey boş, camsı gözlerini ve gri derilerini görmemek için ailesinin yüzünü not kâğıtlarıyla kapatmak oldu. Kileri boşaltmıştı. Annesinin cüzdanm-daki parayı aldı. Annesi onu okulun son haftası için hep

Î

,.s

erken kaldırırdı. Ailesinin öldüğünü öğrenirse polisin onu götüreceği yerden korkuyordu. Bunu Castillo'ya söylemişti. Onu suçlu bulacaklarından, yabancılarla yaşamak zorunda bırakacaklarmdan korkuyordu.

Korkuyordu.

Castillo bugün bunu düşünemezdi. Düşünmeyecekti. Aramayı yapmıştı ve birkaç saat içinde DSTl'ın güzel doktorları gelecekti. Sonra ne olacağı, bu adamlarm on bir yaşmdaki laboratuvar farelerini nereye götürecekleri onu İlgilendirmiyordu. Onun görevi bu değildi. Onun görevi sadece bu çocukları ve onlarm genetik kardeşlerini yakalayıp DSTI'a, deney tüplerine ve bilgisayarlara, nörokimya testlerine ve zihin oyunlarına geri götürmekti. Eğer yakalama işi çok sorunlu hale gelirse diğer seçenekleri kul-

• •

lanma yetkisi kendisine ne zamandır verilmişti? Önceden Erdman'a savurduğu boş tehditler aklına geldi. Eğer bir kötü muamele sezerse onları şikâyet edecekti.

Bu benim görevim.

Bu çocuklara aslında ne yapacaklardı?

Aramayı ysp* *tanesini buldum.*

Ben ve Jeff.

Kabil'den Sonra.

BAYAN NOLANİN PEŞİNDE

7 HAZİRAN, SALI - MIDDLETOWN, CT

Albert McCarty ne yapacağını biliyordu.

New York otobanının ortalarında bir yerlerde bir dinlenme yerindeydi. Bayan Nolan'm peşindeydi. Annesinin arabasmı alıp Mike Gaffney'i ve ailesini öldürmek üzere evlerine gitmişti fakat evde değillerdi. Neredeyse bir saat kadar beklemiş sonra sıkılıp gitmişti. Adrienne Halier'm nerede yaşadığmı bilmiyordu. Şu anda yaşadığı şey kesinlikle yarm sabahki okulu beklemeye benzemiyordu.

Bu düşüncelerle otobana çıktı ve yoluna devam etti. Kuzeye gidiyordu. Boston'a... "Boston Canisi" babasmm evine. Ama Jacobson Boston Canisi'nin babası olmadığını söylemişti. Boston Canisi oydu. Ta kendisi. Bu çok mantıksız. *Bayan Nolan'a yaptıklarımız kadar mantıksız,* diye düşündü. Veya Jacobson'm getirdiği çocuklarm annesine yaptıkları kadar... Sahte annesine. *Her neyse.*

Boston'a gitmek bir şekilde mantıklı geliyordu. Asıl soru NASIL gidecekleriydi. Jeff aptal değildi. Polisler eninde sonunda annesinin arabasmı aramaya başlayacaktı. Yakmda otoban tabelalarmm yanmda ilanlar olacaktı.

"KAYIP ÇOCUK. DELAWARE TRE542. NOLANLARI

OLDURDU, ORTA YAŞLI KADINA CANAVARCA MUAMELEDE BULUNDU" gibi ilanlar olacaktı.

Başka bir arabaya ihtiyacı vardı. Polisin aramayacağı

bir arabaya. Daha önce hiç otostop çekmemişti. Kolay

cak gibi görünüyordu. Fakat sapık kamyoncunun birinin

kendisini almasmı istemiyordu. Yaşayabileceği garip

rübelerden korkuyordu. Yakıt ve yiyecek için elli beş do

tabancasmm içinde yedi mermisi vardı

yerlere gidebilirim herhalde, diye düşündü. *Fakat kime gidece*

ğim ? En iyisi bir aile bulmaktı. Annesi ona eğer kaybolacak bir ailenin yanma gitmesini söylerdi. Bu gerçekten komik bir ironiydi. *Ama hangi*

Albert piknik masalarmdan birinin üzerine oturup yaklarmı oturma yerine koydu. Otoban kenarındaki bin ışıkları geceyi tamamıyla aydınlatıyordu. Otomattan aldığı gazoz ve fıstığı vardı. Fierkes onun diğer ailelerden biriyle olduğunu düşünüyordu. Her yerde içinden birini seçebileceği bir aile arıyordu. Gece ve gündüz, bir sürü aile gelip gitti. Her şekilden ve boydan. Kiminin bebekleri vardı. Kimilerinin ergen çocukları, kendisinin yaptığmdan farklı bir şey yapmıyorlardı. Yaz tatiline çıkmış insanlar Deniz kıyısma, büyük annenin evine yapılan yolculuklar Şimdi tek yapmam gereken doğru olanı seçmek ve... Ve sonra? "Beni gideceğim yere bırakabilir misiniz?", "Kay boldum" veya "Bana yardım edebilir misiniz?" Yoksa silah zoru mu kullanmalıydı? Yalnız bir annenin gelmesini bek leyip sağ göğsüne silahı dayadıktan sonra: *"Sür pislik yoksa çirkin yavrularını tek tek vururum* mu demeliydi? Sonra da Bayan Nolan'a yapüklarını yapabilirdi. Bu göründüğü kadar kolay değildi. Gazozunun kalanmı içti ve şekeri de

daha sonra yemek üzere tekrar kapattı. Tuvalete gitmesi

gerekiyordu. Ya da bir yerlere işeyecekti. Tuvalete gitmeyi tercih etti. Bütün gün kakasmı yapmaya uğraşmıştı ama her seferinde mastürbasyon yapıp çıkmıştı. Piknik alanm-dan geçerken diğer gezginlere baktı. Alanm diğer ucuna varıncaya kadar kafasmda yine bir sürü seçenek oluşmuş-tu. iyi bir tane bulmalıydı. Bu sefer iyi bir seçim yapması şarttı. Tam o sırada aklına tuvalete giderken yaşlı bir adamm yanından geçtiği geldi. Hatta onun geçmesi için kapıyı bile tutmuştu. Yaşlı adam, "Teşekkür ederim efendim," demişti. Albert da gülümseyerek "Rica ederim," diye karşılık vermişti. Tam o anda bir kahkaha patlatmak istemişti, içeride tuvaleti kullanan iki adam vardı. Sanki birbirlerini tamyorlar gibi kendi aralarmda konuşuyorlardı. Albert onlarm olduğu kabini geçerek İkincisine girdi.

içeri girdikten sonra kapıyı kilitledi. Pantolonunu indirip tuvalete oturdu.

Neredeyse üç gündür sıçmamıştı. Çok gergindi ya da başka bir sorunu vardı. Belki de kabız olmuştu. *Her neyse.* Dışarıdaki adamlar ellerini yıkayıp kurutucuyla kuruturken aralarmda bir şeylere gülüşüyorlardı. Jeff onları dinledi. Kurutucu çalışmaya devam etti. Sonra durdu. Sessiz ve huzurlu bir ortam oluşu vermişti. Rahatlamaya çalıştı. Sonra yine mastürbasyon yapmayı düşündü.

O sırada Albert bir çift ayak gördü. Kapmm altmdaki boşluktan görünen iki siyah ayakkabımn içindeki ayak doğruca onun kabininin önünde duruyordu. Hareketsiz, cansız bir şekilde bekliyorlardı. Birileri boş ayakkabıları şaka maksatlı koymuş da olabilirdi. *Soluk yeşil renkli içi boş*

bir çift ayakkah. Bakımevindeki öğretmenlerinin okuduğu

kitaplardaki gibi... Jeff meraklandı. Acaba.

Dışandaki adam hâlâ yüzü doğrudan Albert'in kabi-nine dönük bir şekilde duruyordu.

Albert birkaç parça tuvalet kâğıdı alıp klozete sürterek

içeride birinin olduğunu belli etmeye çalıştı. Ayakkabılar hâlâ hareket etmiyordu.

Kapı zorlandı.

"Dolu," diye bağırdı Albert.

Ses yoktu. Ayakkabılar kımıldamadı. Sonra kapı yine sallandı. Artık kilit zorlamyordu.

"Dolu! *Occupado!"* dedi Albert daha da bağırarak. "Duymuyor musun?"

Korkmuştu. Adamm soluğunu duyuyordu. Burnu hırıldar gibiydi. Sanki bir hastalığı vardı. Sanki içerideki şeyin kokusunu almaya çalışıyordu. Albert cebindeki silaha uzandı. "Bak, kusura bakma dostum," dedi. "Daha başka bir sürü kabin var..." Kapıyı bir kere daha zorlarsa adamı

vurmaya karar vermişti.

Siyah ayakkabılar hâlâ kımıldamarmştı. Albert silahım

çıkarmak için ceketini kaldırdı.

Ayakkabılar kayboldu.

Nasıl gittiklerini bile görememişti. Bir an ceketiyle uğraşırken başka bir yere bakmıştı ve tekrar kapı boşluğuna

baktığmda hiçbir şey yoktu.

Albert elini ceketinden çekti. Arkasma yaslandı.

Gözleriyle ayakkabıları aradı ancak hiçbir şey göremedi. Adamm ayak seslerini de duymamıştı. O garip nefesi de

kaybolmuştu. "Her neyse/' diye mırıldandı. Pantolonunu

toplamak için eğildi.

işte o zaman tuvalet kabinine doğru uzayan gölgeyi

farketti. Tam da o anda birilerinin çok yakmmda

durduğunu fark ederek irkildi.

Albert kafasmı kaldırıp baktığmda Kimin, Neden ve Nasıl kabinin tepesinde,

başmm tam üzerinde sallandığmı anlaması bir saniyesini dahi almadı.

Bağırsakları o an kolayca boşaldı.

KAN İZİ

7 HAZİRAN, SALI - CHILLICOTHE, OH

Jeff yemeğini bekletmeden sessizce yedi, aralarındaki rahatsızlık yemekteki sessizlikle kendini gösteriyordu.

Sessizliği bozarak, "Pasürmanı yiyecek misin?" diye sordu.

Castillo başmı kaldırdı ve kendini toparladı. "Hayır, alabilirsin." Çocuk Castillo'nun tabağma uzandı ve yarı pişmiş iki dilim pastırmayı aldı. Çocuk yağlı eti ağzmda sokarken Castillo başmı çevirdi. O dudaklarm arasmdan başka hangi kaygan etlerin geçtiğini merak ediyordu. Bu sivri dişler daha başka nelerin etlerini yemişti? Dili, insan etinin tadma bakmıştı.

Castillo bunun adil olmadığım biliyordu. Bu çocuk ASIL Jeffrey Dahmer değildi. En azmdan pratikte. *Doğuştan mı sonradan mı meselesi.* Lanet olsun, dünyanm geri ka-lam bu çocuğu sadece Jeff Jacobson olarak biliyordu. Bu çocuk hiçbir şey yapmamıştı. Gözlerini çocuğa dikip bunları düşünmeyi bıraktı ve tabağmm altmdaki yol haritasma baktı. Parmağım haritaya koydu. "Unity, Ohio ve Lovett,

Indiana."

Ohio'da birkaç kadm kaybolmuştu. Lovett, Indiana'da iki ergen zincirle ağaca asılmış bulundu. Her iki ceset de önce gaza bulanmış, sonra yakılmıştı.

CNN'de, şerif Lovett olayın u5nışturucu kaçakçılığıyla ilgili olduğunu düşündüğünü söyledi. Castillo olaya böyle bakmıyordu. O sadece taze kanı görüyordu. Bu taze iz daha çok düz bir çizgi gibi görünüyordu. "Batıya doğru hareket ediyorlar," dedi Castillo. Parmağını haritada zar zor görünen kısa ve eğri bir çizginin üzerine koydu. Jeff başmı tabağmdan kaldırmadı. "50. Otoban" diyerek ekledi Castillo. "Albaum'un söylediklerine bakarsak asıl grup onun yanma gelmeden birkaç hafta önce John admda birisini almış. Söylediğine göre John palyaço gibi giyiniyor-

muş.

//

"Ne?" diye sordu Jeff. "Onun söylediği şey bu."

Jeff yemeğini yemeyi bıraktı.

"Biliyorsun," diye vurguladı Castillo. "John Wa)me Gacy palyaço gibi giyinmesiyle ünlüydü. Pogo isimli bir karakteri taklit ediyordu."

Ben... Ben bunun kim olduğunu bilmiyorum.

//

//

"John Wayne Gacy'yi mi?"

Jaff başmı salladı.

"John isimli bir çocukla hiç tanıştm mı?"

Jeff soru5m umursamadı. Duymazlıktan geldi.

CastiUo tekrar sordu. "John diye biriyle hiç tamştm

mı?

ff

"Hayatım boyunca mı?" Jeff gözlerini haritaya dikti. "Elbette. Muhtemelen. İki yıl önce futbol takımımda John Vincent admda bir çocuk vardı. Bu sayılır mı? Ama sen Massey ya da DSTI ile bağlantılı olan bir John'dan bahsediyorsan... Palyaço *klon*... Hayır. Tanımıyorum"

Castillo kulübelerinin etrafma bir göz attı. "Biraz sessiz konuşalım," dedi. "Anladm mı?"

"Afedersin," diye cevapladı Jeff. Sonra başmı kaldırdı ve fısıldayarak ekledi: "Hayır, Massey'de John admda biriyle tamştığımı sanmıyorum.

Hatırlayabildiğim tüm isim-

leri sana söyledim."

"Pekâlâ. Albaum çocuğu palyaçonun kesinlikle John isimli biri olduğunu ve bu Ted admdaki çocuğun işin çoğunu hallettiğini söyledi. Fakat diğer isimleri hatırlayama-• •

dı. Önüne birkaç isim koyduğumda. Al ve Fienry'yi hatırlar gibi oldu fakat emin değildi. D ile başlayan bir adı daha önce hiç duymadığmdan emin görünüyordu."

"David ve Dermis." "Onlarla olmayabilirler."

//

//

//

//

//

David 'in olmadığı kesin.

"Öyle mi dersin?"

Ve benim. Dr. Jacobson da orada değil, değil mi? Onlarla birlikte değilmiş."

Jeff çatalım eline alarak tabağmdaki kekle oynamaya başladı. "Jeff hakkmda ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu çocuk Jeff admda biriyle karşılaşmış mı?"

Castillo çocuğa baktı. Susuyor olmalarmı dilerdi.

"Ya da," dedi Jeff ve çatalım bir kenara koydu ve

Castillo'nun rahatsızlığım fark etmişti. "Şu anda yapmamız gereken sen Jeffrey Dahmer'm peşinde değilmişsin gibi

davranmak mı?"

"Benim öyle yapmam gerekiyor evet," dedi Castillo. "Çocuk bu ismi duyup duymadığmdan emin değildi, mzca uzun boylu sarışın bir çocuk olduğunu hatırladı

//

Jeff bunun üzerine düşündü. "Peki şimdi ona ne ola

cak?

//

"Albaum'a mı? Penssyivania'ya varmak üzeredir. DS-

TFye geri döndü.

//

"Sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Onu öldürecekler."

Hadi oradan. Bunu da nereden çıkardm?"

Sana söyledim. Babam, eğer beni yakalarlarsa öldü

//

//

receklerini söylemişti. Bu çocuk ise şimdi ellerinde.

//

"Ancak, baban şu aralar pek akıllıca düşünemiyor de

ğil mi? Eminim çocuk iyi olacak.

ff

"Ya sen?"

Castillo kahvesini yudumladı. Soğumuştu.

"Peki sen beni ne zaman onlara götüreceksin?" diye

sordu çocuk.

Benimle olduğunu bile bilmiyorlar."

Fakat hayatta olduğumu biliyorlar. Senin de eninde

//

//

sonunda beni geri götürmen gerekecek.

ff

Bana işimde yardım ediyorsun. Yapamazsam? Yapmazsam?"

//

ff

//

"Bilmiyorum. Ona o zaman karar veririm."

Jeff tekrar başıyla onayladı. Castillo'nun gerçekçi davranması içindeki siniri yatıştırmıştı. Söyleyecek bir şey kalmamıştı.

"Bildiğim şu ki," diyerek konuyu değiştirdi Castillo. "Albaum çocuğunun söylediklerine bakacak olursak, sanırım birkaç ya da tek bir kişi gruptan ayrıldı. David gibi

çocuklar, belki. Sanırım Jacobson. Samrım baban da yalmz

devam ediyor."

"Ben de bunu düşünüyorum," dedi Jeff.

"Beni asıl endişelendiren batıya hareket eden bu grup." Castillo parmağım 50. Otoban boyunca kaydırdı. "Ülkenin her yerinde cinayet ve kayıp vakaları yaşanıyor. 50. Otoban boyunca düz bir çizgi çizmeyi sonunda başar-dik. İşte bu," diyerek parmağım haritaya hafifçe vurdu, "Bu yeni oyım rotamız. Hiç ava çıktm mı?"

"Şu anda yaptığımız tam da bu değil mi?"

Castülo kahkahaya benzer bir ses çıkardı ama gülmüyordu. Soğumuş kahvesine uzandı. "Babanm notlarmdan bir şeyler çıkarabildin mi?"

"Bilmem, iki kuşun Indiana, Hitchcock anlamma gele-büeceğini düşünüyorum."

"Kuşlar... Hitchcock filmleri mi?"

"En bilinerüerinden biri. Babamla ben bir gece oturup izlemiştik. Klasik bir film olduğunu ve bilmem gerektiğini söyledi. Mısır da patlatmıştı."

"Devam et."

Maymunun anlamı Illinois, Salem olabilir."

//

Ne maymunu?" Castillo resimlere bakmak için

ii

fonunu çıkardı.

Başmda mezuniyet kepi olan maymun."

ii

ii

Bu şey o mu? Ve Salem öyle mi? Peki neden cadı şap

Illinois, Salem küçük bir şehir. Scopes liseyi burada

kası gibi bir şey giymiyor?

okumuş.

"Scopes?"

//

ii

//

Scopes'un Maymun Mahkemesi. Görmedim, duyma-

//

//

dım bilmiyorum.

"Vay canma. Bunu nereden biliyorsun?"

"Scopes'un mahkeme avukatlığını yapan William Jen-ner Bryan denen adam Scope'un lise mezuniyetinde bir konuşma yapmıştı. Bu, mahkemeden yaklaşık on yıl önceydi. Sadece bir tesadüftü. Bryan, Scopes'u hâlâ kendisi konuşma sırasmda seyirciler arasmda gülüp, saçma hareketler

yaparken gördüğünü söylemiş."

Castillo arkasını yaslandı: "Tekrar söylüyorum..."

Jeff omuz silkti. "Babam bir bilim adamıydı. Başka nelerden konuşabileceğimizi düşünüyordım ki?

//

"Baban hâlâ bir bilim adamı. Bu resimlerin sadece senin anlayabileceğin ipuçları olduğunu mu düşünüyorsun?"

Çocuk yine omuz silkti. Bu sefer Castillo da aym şekilde karşılık verdi.

Jeff gülümsedi.

Peki ya diğer resimler?" diye sordu Castillo.

//

"Bir şey yok." Çocuk başmı salladı. "Biraz daha zamana ihtiyacım var ve... Belki biraz yenilik iyi olur, şu hari-

ff

tayı...

"Cinayet haritasmı mı? Güncelleme mi istiyorsun? Arabaya döner dönmez batıya doğru gideceğiz. Hitchco-ck'a. En kötü durumda yamlıp bir şehir fazladan geçeriz. Yolda McArthur'un dışmdaki parkta durmak istiyorum. Belki de bir şeyler buluruz. Katiller bazen cinayet mahalli-ne geri dönerler, iyi iş çıkardm dostum."

Jeff başını kaldırıp baktı. Sormayı düşündüğü soru bir

anda ikisinin de akimda belirdi.

Peki ya babam? Babamın peşinden gidecek miyiz'i Ancak Jeff soruyu sormadı. Castillo da bundan memnun olmuştu.

?

"Hey," dedi Jeff bunun yerine. "Bir şey soracağım. Bir dilim kek veya..." Yüzü yediği etin yağıyla ıslaktı ve panl-

dıyordu.

Castillo bir an için bunun kan olduğımu düşünmüştü

I

"Tabii," dedi Castillo yüzünü diğer yöne çevirerek.

bağımlı değişken

(isim)

(1) Birbirine bağımlı iki değişken. İki değişken, serbestçe değişe-biliyorsa bağımsız değişken olarak adlandırılır. Bilimsel deneyler yapılırken bağımlı ve bağımsız değişkenler iki boyutlu grafiklerde karşılaşbrı-lır. Bağımlı değişken grafiğin dikey ekseni üzerinden okunur.

(2) Sonucu bağımsız değişkendeki değişimlere bağlı olan değişken. Bağımlı değişken her zaman bağımsız değişkenin karşılığı veya tepkimesi niteliğindedir. Ölçüt değişkeni olarak da bilinir.

Benim söylediğim

ve kafana yerleştirdiğim sözler basittir. Ölüler, kana karıştıklarında, işte orada söylerler gerçeği.

ODYSSEIA

KOVALAMACA

8 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - MCARTHUR, OH

Goebel Parkı. Söylentiye göre birkaç gün önce bir anne iki çocuğuyla burada yok olmuştu. Polisler ve arama gönüllüleri de, yanlarındaki köpekleri, helikopterleri, canlı

• •

yaym araçları ve Ohio Üniversitesi'nin askerleriyle birlikte kaybolmuştu. Kadmm terkedilmiş cipi bile çekilmişti.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Jeff karanlıkta.

"Bilmiyorum."

Jeff boş piknik alanmda tek başma dikilen Castillo'yu izledi. Çocuk zar zor hareket ediyordu. Parkm farklı alanlarım inceliyordu ve gecenin karanlığmda neredeyse görünmüyordu. *Belki de Castillo çatlağın tekidir,* diye düşündü Jeff. *Bizden bir farkı mı var?* Adam asla uyumuyordu. Sanki hep böyleydi. Gece saat üçe kadar ayaktaydı ve güneş batana kadar da yatmazdı. Çok tuhaf. Gerçekten

uyuduğu

çok nadirdi. Kahretsin, neydi bu?

Bu şey ikinci kez oluyordu. İlk seferinde Jeff hayal olduğunu sanmıştı, fakat şimdi... Bir gece önce, Castillo bağırarak uyanmıştı. Jeff'in şu ana kadar duyduğu en iğrenç sesti. İlk başta odanm kapısmdan fırlayıp gitmeyi düşünmüştü ama korkudan hareket bile edememişti.

Castillo'nun yerinden fırlayıp onu vuracak ya da boynunu kıracak olmasmdan korkmuştu. Bu **yüzden mümkün**

olduğu kadar hareketsiz yatmaya çalışmıştı. Her zaman Castillo'nun karanlığm içinden gözlerini dikip kendisine

baktığmı hissederdi.

Sonunda Castillo yatağa uzandı, yüzünü Jeff'den uzak bir duvara döndü. Fakat ordunun katili endişelenmişti. Bu adam, sokak dövüşçüsü gibi yetişmiş dövmeli ve korkutucu bakışlı adamm biriydi. Korkudan titriyordu. Jeff karanlıkta adamm fırtmayı andıran nefesinin sesini duyabiliyordu. Bu, bir saat boyunca böyle devam etmişti, asimda bu eğlenceliydi. Hayatı boyunca böyle korkunç bir ses ile asla uyuyamayacağmı düşünürdü, fakat Jeff evden ayrılıp eski hayatmı terk ettiğinden beri ilk kez böylesine derin uyumayı başarmışü. Çünkü bugün ilk kez Castillo'nun "normal" bir insan olduğunu düşünmüştü.

O *benim gibi değil,* diye düşündü Jeff.

Yavaş adımlarla boş salmcaklardan ve Castillo'dan uzaklaştı, böylelikle kendi düşüncelerinden de uzaklaşmayı umuyordu. "Yakm dur," diye uyardı Castillo. "Bir dakika içinde buradan çıkacağız."

Jeff başıyla onayladı. Tahtadan yapılma dev salmcağı gövdeye bağlayan kanatlı köprüyle oynamayı bıraktı. Karanlıkta ileri geri sallanışmı izledi. Ilık yaz rüzgârı çevresini saran kaim otları okşayarak geçti. Cırcır böceklerinin ve kurbağalarm, belki de bir baykuşun ötüşünü duydu.

Ya da bir anne ve iki çocuğunun hayaletlerinin çığlıklart-

m...

Castillo kadmm kocasmm sorguya çağrıldığım söy lemişti. Ayrıca Vincent, Ohio'da bir çocuğun da ölü bu lunduğunu söylemişti. Çocuk (aynı Jeff gibi) on altı ya

şındaydı, okul takımında voleybol oynuyordu ve Pinehil Golf Kulübü nde malzeme taşıyıcılığı yapıyordu. Adı Rick Howell'dı. Okul arkadaşları televizyonda onun ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söyleyerek zırlıyorlardı. Kimse birinin bu çocuğu neden bu şekilde öldüresiye dövdüğünü anlamamıştı.

Kimse çocuğun babasmm notlarmı görmemişti. Ama

O görmüştü.

Richard Howell'in Richard Ramirez admda Gece Sapığı olarak anılan ve yarım düzineye yakm aileyi katleden bir katilin klonu olduğunu kimse bilmiyordu. *Bunu* bilseler sınıf arkadaşları hâlâ böyle üzülüyor ve ağlıyor olurlar mıydı? Eğer gerçeği bilselerdi?

H **f** *om*

Van Gogh'un en ünlü tablosu. "Yıldızlı Geceler." Jeff'in babası onu New York'taki Modem Sanat Müzesi'ne

bu resmi görmesi için götürmüştü.

VINCENT van Gogh. Vincent, Ohio. Gerçekten mi? Jeff kendi kendine *evet,* diye yamtladı. Gerçekten. *Sadece benim anlayabileceğim başka bir ipucu daha.* Sanki bunları tek başma onun durdurması gerekiyormuş gibi. *Ya da belki de diğerlerini serbest bırakmama yardım etmek içindir?* diye düşündü Jeff. Babasıyla dünyaya ergen seri katiller

salarken bile işbirliği mi yapması gerekiyordu?

Peki öyleyse neden beni bıraktı ? Ve neden beni görmeye gel-

?

miyor

Arkasma baktı ve boş park alanna bakarken dalıp gitmiş Castillo'yu

gördü. "Her ne kadar Castillo'nun içeriye

olabildiğince çabuk girip çıkmak istediğini bilse de bu "bir

dakika" uzayacak; beş, hatta on dakikaya dönüşecekti. Diğerlerinin ne zaman döneceği ise tamamen meçhuldü.

Castillo kendi düşüncelerinde tamamen kaybolmuşken, Jeff patikanm sonundaki paten pistine doğru ilerledi. Akimdaki her şeyi boşaltmak istiyordu.

Ama böyle bir şey mümkün değildi.

Hayaller mi, korku mu, yorgunluk mu, yoksa delilik

mi? Belki de hepsi. Bunu bilmiyordu. Tek bildiği yeni bir

gerçekliğin karanlıkta onu beklediğiydi. Ona bir şeyler gösterecekti.

Castillo'nun yanma dönene kadar şaşırtıcı bir şekilde

sakinleşmişti.

Castillo uzaklaştığı için onu biraz azarladı ama Jeff'in yüzündeki beni rahat bırak" ifadesmı gördükten sonra bundan vazgeçti. Sonra ise yeniden yola ko)nıldular.

"Onlar mıymış?" diye sordu Jeff.

"Emin değilim."

Evet eminsin." Jeff gözlerini kapadı ve uyumaya çalıştı. Hâlâ pek bir şey değişmemişti. Kâbusları yine gerçek dünyaya sızmışlardı.

YOLCULUK

8 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - 50. OTOBAN, İN

İçeriye beş kişi rahatlıkla sığmıştı. Arabayı genellikle Al kullanmış, bunun kendisini rahatlattığını söylemişti. Bunu söyleyen, nasıl bir his olduğunu merak ettiği için testislerine iğneler sokan bir çocuktu. (Aslınm da yaptığı gibi. Bunlarm HEPSİ yeni kitabmda yazıyordu.) Castillo hep önde oturmuştu.

Radyoyla oynamayı seviyordu, hiçbir şarkıyı uzun süre dinleyemezdi, aynı zamanda da geçtikleri her şehri haritada takip ediyordu. "Şimdi Butlervil-le'deyiz," diye bir anda bir duyuruda bulunur ve bundan sadece kendisinin anladığı gizli bir haz duyardı. Önümüzde Vemon var." Henry, Jeff ve John ile arka koltukta oturuyordu. Hemşire ise elleri bağlı şekilde bagajdaydı.

Arabanm kliması bozuktu, ot çektikleri zamanlar hariç pencereler sürekli açık duruyordu. Emily denen kızm zu-lasmdan biraz almışlardı. Yeni Avanged Sevenfold CD'si çalıyordu. Paspasların üzerinde şeker kutuları, sandviç

paketleri ve birkaç boş bira kutusu vardı. Bunlarm hepsini

Al'm annesinden aldıkları parayla satm almışlardı. Henry geçmişini hatırlayarak güldü. Emily, annesi ve kız kardeşini onlara yem ederek gruba katılabileceğini düşünmüştü. Neredeyse bir günlüğüne katılmıştı da. Çünkü bu kız bir anda kendisinin önemli biri olduğunu düşünü vermişti.

Onlar gibi. (Ve o aptal sürtük aklındaki her şeyde ya-mlıyordu.) Ted'e gün boyunca onu öldürüp öldüremeye-ceğini sordu. En sonunda Ted, ona yardım etmesine izin

verdi.

Indiana'yı da geçtiler. Artık özel bir durakları yoktu Bir saat uzaklıktaki bir yerde ve St. Louis'de serbest bırakmayı düşündükleri iki çocuk daha vardı. *Bunun için durmaya değer,* diye düşündü. Daha çok şey görecekler, daha çok eğleneceklerdi. Ancak diğer herkes şimdi batıya, Califor-nia'ya gitmek istiyordu. Herkes saçma bir telaş içindeydi. Pasifik'i görmek istiyorlardı. Kumar oynamak, belki de bir partide güzel yıldızlardan biriyle tanışmak istiyorlardı.

Hatta yeni kitabmı okuyan Henry'ye göre, Texas'taki eski ve hareketli yerleri ziyaret etmeliydiler. *Asıl* Henry'nin evi buradaydı. Onun, *bir zamanlar* yaşadığı ve öldürdüğü

yer.

Belki de Ted ve diğerleri haklıydılar. Belki de yaptıkları yeterliydi. Jacobson'm yardım ettiklerini de sayınca yarım düzme klon çocuğu dört bir yana salıvermişlerdi. Henry'ye göre ise hiçbiri çok uzağa gidememişti. Çocuklarm bazıları çok zayıf görünüyordu. Jef'e öyle geldiğinden değil, çocuklar gerçekten

bir deri bir kemikti. Hatta "Gece Sapığı"nm klonu Ricky Howell'i kendileri öldürmüşlerdi. Çocuk tam bir *pislikti* Bazıları ise garipti. Marylan'den Jacobsonla aldıkları şu John admdaki çocuk, bir zamanlar

atasınm une kavuşturduğu komik palyaço elbisesini giyiyordu. Komikti. Bu versiyon yalmzca dört cinayet işlemişti. Şimdilik... John'u yanlarma aldıkları için mutluydu. Bu çocuk dışanda başkalarınm da olduğunun farkındaydı.

kendileri gibi olanların... İlk ziyaret ettikleri çocuklardan biri olan AlbertT düşündü. Diğer odada onlar annesine tecavüz edip onu öldürürken Jacobson çocukla konuşuyordu. Bunu o ve Ted yapmıştı. *Berbattı.* O kadm aslında çocuğun gerçek annesi bile değildi. O da sahteydi. Hepsinin anneleri gibi. Lanet olası bir ÇALIŞAN. Anne numarası yapmak için her ay para ahyordu. Jacobson çocukları dövmeleri için de para aldıklarım söylemişti. Kaltak kendisine yapılanları hak etmişti. Hepsi ediyordu. Akima kendi annesi geldi. En sonunda doğuya gidecekti... Evet, eğer Ted yalan söylemiyorsa Jacobson'm onlara, daha doğrusu Ted'e verdiği listedeki neredeyse herkes salıverilmişti. Görev neredeyse tamamlanmıştı. Eğer canları isterse uğramaları gereken birkaç kişi daha kalmıştı. *Boş ver gitsin.* Diğer herkes, Ted bile, sürekli evlere gidip insanlarla uğraşmaktan sıkılmıştı. Buldukları çocuklarm tutmaya değer olup

olmadığma karar veriyorlardı.

Jacobson'm ayak işlerini yapmaktan sıkılmışlardı. Gerçekten de Jacobson *bok herifin teki!* İşlerinin hallolmasmı istiyorsa gelip kendisi yapsm. Herkesin fikri bu yönde gibiydi.

Henry gözlerini kapadı. Dinlenmeye çalıştı. Şimdi, "Sırada San Fransisco" var. Jacobson'm bu ayak işini yapmaya hâlâ istekliydiler. 4 Temmuz'da. Tanrı Amerika'yı lanetlesin. Ortaya bir kemik atıver ve herkes nasıl deliye dönüyor izle. Hemen birbirlerini parçalamaya kalkışırlar. *Kesin birkaç sürtük düşürecekti! O* kadar bekleyip bek-

leyemeyeceklerini düşündü. Kendisinin o kadar bekleyip

bekleyemeyeceğini... Fakat yine, önlerinde Jacobson'm işi

vardı. Bu ölülerden kendüıe pay çıkaran şüphesiz Jacobson olacaktı. *Ben değil.*

"Benim adıma bir otoban mı yapmışlar?" diyerek et-

rafma bakmdı.

Ted, "Kim yapmış?" diye ön koltuktan onu tersledi. Henry, "Polisler" diyerek yeni kitabım kaldırdı. "Texas'ta bir otoban, oraya yaklaşık yüz kadar ceset götürmüşüm. Kulağa hoş geliyor değil mi?"

Ted kitaba baktı ve başmı salladı. "Şu saçmalığı okumayı bırak.

ff

"Kıskandm mı?"

Seri Katiller Ansiklopedisi mi? Sen gerçekten bey

//

süi. O kitapta antik tarihten başka hiçbir şey yok. Şu, adma otoban yapılan adam muhtemelen elli yıl önce öldü ve gömüldü. Yüz inşam o öldürdü. Sen değil. Oraya verilen ad senin değil."

"Her neyse."

Artık eski dosyalar ve saçma suç hikâyelerine takılı kalmaktan vazgeçin. Yapmadığmız şeyler için birbirinizi yiyorsunuz. Ve bir de şu herif..." Ted, eliyle üstünü işaret

etti. "Sen ve şu palyaço kıyafetin."

"Sevdiğini sanıyordum," dedi John. Ted'in eleştirisine epey alınmış görünüyordu.

Dostum, kıyafetine bayılıyorum. Çok komik ve annelerin korkudan akimı başmdan alıyor, ama sen bu değilsin. Sadece demek istiyorum ki bu kıyafet senin eski John Wayne Gacy olmadığmı fark etmene engel oluyor. Sen başka bir John Wayne Gacy'sin. Anladm mı?"

"Hayır."

Ben... Ben neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum

//

"Ah, dostum..." Al, tedirgin bir bakış atarak güldü

John etrafma bakmdı. "Küçük çocuklar palyaço elbise

sini sever. Ben de seviyorum. Samyordum ki

//

Madem öyle, giymeye devam et." Ted kızdı. "Artık

//

umurumda değilsin pislik herif."

Henry tekrar kitabma gömüldü. Bir sayfayı açtı ve kâğıdm siyah hatlarma daldı gitti. Belki de şimdi kaçıp gitmenin tam zamanıydı. Diğerlerinden kurtulup bir kereliğine ve son olarak kendi yoluna gitmek... Califomia'yı, 4 Temmuz'u unutmak, hatta hiç güneye inmemek... Birlikte oldukları sürece eninde sonunda yakalanacaklardı. Polisler, araç servisi pencerelerinden sandviç ve Meksika pizzası alan kanlı palyaço kostümlü bir adamı ne kadar görmezden gelebilirdi ki? Belki de artık işler batmıştı. Belki de Emily denen kızı yanlarmda daha uzun süre tutmalılardı. Onun yerine Ted'i öldürmelilerdi. Emily en azından ne

söylenirse onu yapıyordu.

Stacy de öyleydi. Hemşire Stacy hep en çok onu sevmişti. Belki de ikisi birlikte kaçabilirlerdi. Başka bir araba bulup Teksas'a birlikte gidebilirlerdi. Deliler gibi sevişir-lerdi. Hatta Stacy kolunu da tedavi edebilirdi. Asimda, kolunda bir şeyler büyümeye başlamışta. Bir araya gelmiş birkaç kabarcığa benziyorlardı. Genellikle pislik gibi görünüyorlardı. Fakat sıkıştırdığmda aynı bir sivilce gibi patlıyordu. İçindeki şey ise kahverengi renkli ve yoğundu. Hiç sivilceye benzemiyordu. Pisti. Birkaç gün önce sol bileğinde koyu renkli yumrular kümesi olarak başlayan bu şey

biraz koluna doğru genişlemişti.

Belki de hemen Jacobson'ı aramalıydı. Ted ve John ikisi de onun yeni numarasını biliyordu. Jacobson her zaman hastalığın ne olduğunu ve hangi ilacm iyi geleceğini bilirdi. Jacobsonla konuşmayı istiyordu. Yaptıkları şeylerden bahsetmek istiyordu, ama diğer çocuklar, en çok da

Ted, Jacobson'ı unutmasmı söylemişlerdi. Ona ihtiyaçları yoktu.

Henry elini koyu renkli şeyin üzerinde gezdirdi.

David ve Dennis'in ne yaptıklarmı merak etti. Doğuya gitmişlerdi. New York, Jersey, Boston... Orada Jacobson'a diğer çocukları alma sözü vermişlerdi. *Belki de burada durmak yerine ben de onlarla gitmeliydim,* diye düşündü.

Belki de bu otobana benim adımı verirler," dedi.

Kimse duymadı.

"Bu otobana benim adımı verm," dedi daha yüksek sesle. "50. Otoban'a."

Ted güldü. "Neden verecekmişiz?"

Belki de biraz duraklayabiliriz. Bilirsin, eğlenmek

• • // ıçm.

//

Durmak istemiyorum. Ne türden bir eğlenceden söz

ediyorsun?

//

//

En iyi türden bir eğlence," diye cevap verdi Henry

//

insan avlamak gibi şeyler mesela

//

"Olabilir, belki de. Tamam. İşte bu. Dünyaya bir kez geleceğiz dostum. İşte duymak istediğim buydu. Geçmişte yaşamayı bırakm, sizi mızmızlar. Şimdi *bizim* zamanımız.

Bizim hayatımız. Biri Jeff'i uyandırsm."

"Peki o ev ne olacak?" dedi Al.

"Hangi ev?"

Hepsinin sesi birleşmişti. "Oradaki, salmcağı olan ev.

Otobandan küçük çiftlik evini rahatlıkla görebiliyorlardı ancak oraya gitmek için biraz geri gitmeleri gerekiyordu.

//

Sen ve lanet salmcaklarm," diye güldü Ted. "Bamhill'e

//

beş kilometre var. Oyları görelim, beyler."

John palyaço burnunu sıktı ve kana bulanmış ağzıyla DAT DAT sesi çıkardı.

"Evet," Henry'nin sözleri ve aklı uzaktaki eve kilitlen-

di.

"Bu çok güzel olacak."

Tamam," dedi Ted. "Hadi biraz eğlenelim.

//

//

ORTAK KABUSLAR

8 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - 50. OTOBAN, İN

Ohio ve Doğu Indiana, ormanların ardmdan gözüken kilise kuleleri ve yüksek yapılarıyla geçip gitti. Castillo arkalarmdan şeytan kovalıyormuşçasma hızlı sürüyordu, ancak tam aksine onlar şeytanı kovalıyorlardı. Sabah yeni olmuştu. Yaklaşık bir saattir, birkaç gün önce bir yol soygunun olduğu bu otobanda

gidiyorlardı. Birkaç ergen erkek ve kız deponun arkasmda işkence edilip öldürülmüştü. Bu sabah radyoda Ohiolu iki kadmm üç veya dört maktulle birlikte bir apartmanda bulunduğunu duydular. Söylenene göre bir tanesi paramparça edilmişti. Emilly bilmem ne Collins admda bir kadm, ana şüpheliyle birlikte hâlâ kayıpü. Eğer Jeff haklıysa, iki saatlik mesafede Hit-

m

chcock, Indiana'da ünlü bir seri katilin ergen kopyası yaşıyordu. Castillo düşüncelere daldı, burası otobanm diğer

ucuydu. Sonunda ise cevaplar değil sadece daha fazla soru bulacaklardı.

Loogootee admda bir yerden geçerken Kristin aradı, numarası telefonun ekranmda sanki canlı bir şeymiş gibi parladı. Castillo yan koltukta oturan Jeff'e bir göz attı. Çocuk endişeli, tekdüzelik içinde kaybolmuş görünüyordu.

Alo, diyerek telefonu açtı. "Yeni bir şeyler mi buldun?"

Hayır/' diye cevapladı Kristin. "Haber alamayınca

//

ii

nasılsm diye merak ettim.

//f„1____ *ff*

işler yolunda.

İşlerini değil seni soruyorum."

Yine mi terapiye başladık? Söylediklerimi dosyama

mı yazacaksm?

//

Bir arkadaş olarak soruyorum.

ii

//

"Peki, çok naziksin."

Bu arada seninki oldukça bü)rük bir dosya. En koca

ii

man zımbaları kullanmak zorunda kaldık

//

"Doğal olarak."

"Aşağılık herif."

"Evet."

"Bu ne kadar daha sürecek Castillo?

//

//

ii

//

ii

ii

"Bilmiyorum."

Yapabileceğim bir şey var mı?

Zaten yeterince şey yaptm.

"Belki de. Başka ne var?"

Bilmiyorum. Belki de birkaç günde bir arayıp nasıl

olduğumu sorabilirsin."

Kristin kahkahalarla güldü; fakat üzgün, pişmanlık dolu ve aynı konuyu düşünmekten sıkılmış gibi bir ses

tonu vardı.

Castillo ne olmuş olabileceğini düşünmeksizin kapıl-maksızm konuyu değiştirme gereksinimi duydu. "Söyle bana," dedi, düşünceleri gün içinde son aldığı haberlere kaymıştı. "Bir kız bu çocuklarla neden takılır? Yani kendi isteğiyle. Bu işin içinde olması muhtemel en az iki ya da üç kadm var. Kurban olup olmadıklarmdansa emin değilim."

"Bu ucubelerle mi?"

"Bilmiyorum. Bu sabah bazı bilgilere ulaştım. Bu ka-dmlar kurban mı yoksa gerçekten bu işin içindeler mi merak ediyorum. Bilgi sahibi olursam yardım edeceğim."

"Bunu anlatması biraz zor. Çoğu kadmda suç işleyen erkeklere ilgi duyma hastalığı vardır. Suç işleyen bireylerden etkilenme ya da bu kişilere karşı içsel bir uyarılma yaşama yaygın bir psikolojik durumdur. 'Bonnie ve Ciyde Sendromu' olarak da adlandırılır. Bunun da birçok seviyesi vardır, seri katil grupilerinden, manyak suç ortak-larma kadar bir sürü seviye."

Grupiler mi?"

Bu bir gerçek. Oldukça fazla kadm Writep

//

com ve Match.com adreslerine kayıt oluyor. Buradaki erkekler hem senin annelik yapacağm küçük çocuklar hem de arzulayacağm kötü adamlar. Ve bonus olarak da cuma geceleri erkeğinin nerede olduğunu bilme şansm oluyor. Demir parmaklıklar ardmda. Ted Bundy'yi duydun mu?"

Castillo kendini zorlukla tutarak kahkahasmı)nıttu. "Evet." Tek söyleyebildiği bu oldu.

"Bımdy otuz kadım öldürdüğünü itiraf etti ve ülkenin her yerinden her ay *yüzlerce* mektup almış. Düzinelerce kadm onu ziyaret etmiş. Bir yıl içinde de evlenmiş. Çocuklardan bir diğeri Henry Lee LucasTn tek gözü vardı ve iki yüz insan öldürdü. Aym zamanda yüzlerce kadm hayranı vardı ve hapishanede evlendi. Gacy kilolu ve geydi. Her gün kızlardan mail alıyordu ve hapishanedeyken bir ka-dmla evlendi. Gece Sapığı Richard Ramirez..."

Richard Ramirez. Rick Howell. Ohio Vincent'te iki

gün önce bir çocuk öldürülmüştü. Görünüşe göre üniver

voleybol takımmda oynamış ve golf takımı taşıyıcılığ

yapmış... "Bu ismi de biliyorum," diye cevapladı Castillo

Otuz kadma tecavüz etti ve onları öldürdü. Her gün

görmek için adliye binasma bir sürü kadm gelird

Uzun sıralar oluştururlardı. Duruşma sırasmda bir kadm

Sevgililer Günü'nde 'Seni seviyorum.' diye bir mesajı da

içine koyarak bir kek getirdi. Can alıcı noktayı bilmek ister

misin?

"Sorman hata?"

"Bu kadın jüri üyesiydi."

Aman Tanrım," diyerek bir nefes aldı Castülo. Pensil-

vanya'da bir motelin arkasmda asılı duran iki kızı gözünün

önüne getirdi. "Bu çok kötü.

Belki de değil. Bilim adamları orangutanlar ve gö

rüler üzerine olan çalışmalarmı tamamladılar. Gruptaki

vahşi erkek en fazla dişiyi elde ediyor. Bu biyolojik bir olay.

Bizim maymunlardan daha iyi olmadığımızı mı vur guluyorsun?

Testleri ben yapmadım, bu yüzden hayır. Fakat her kes kızlarm kötü çocuklardan hoşlandığını bilir.

"Hatta seri katillerden.

"Galiba."

"Hibristofili. İnamimaz.

"Hızh öğreniyorsun "

//

//

//

//

//

//

//

ff

ti

n

//

//

//

Öğrenmek zorundayım. Yoksa insanlar ölür.

it

it

Evet." Tekrar uzun bir süre duraksadı. "Başka bir şey

var mı?

//

Aklıma geldiği kadarıyla yok."

'Numaramı biliyorsun. Kendine iyi bak Castillo." Görüşmek üzere." Castillo telefonu kapattı ve araba-

nm kaputunun üstüne bıraktı.

"Arayan kimdi?" diye sordu Jeff.

"Merak edilecek bir şey değil." Castillo ona şöyle bir

• •

baktı. "Üzerinde çalıştığm şey

ff

Jeff listeyi sakladı. "Merak edilecek bir şey değil.

//

Castillo başmı salladı. "Öyle olsun."

Bir dakika sonra Jeff tekrar konuşmaya başladı. "Bu, şimdiye kadar gittiğim eyaletlerin plaka numaralarmm listesi. En son araba Indiana'daydı. Fakat garip

görünüyordu, yani..."

"Elinde kaç tane var?"

Jeff duymazlıktan geldi ve Castillo sonraki birkaç mil boyunca tam bir sessizlik içinde arabayı sürdü.

Otuz iki," dedi Jeff. "O kim?

//

//

"Kim kim?"

Telefondaki kız."

Habzanm nasıl çalıştığı hakkmda bir iki şey bilen bir

//

arkadaş.

//

"Sana ne dedi?"

Castillo başmı salladı. "Otuz iki mi? Bu sapa yollar

için fena sayılmaz.

ff

"Jersey'de başladım. O ne dedi?"

En başta senin onların arasındaki en kötüsü olduğunu söyledi. Ve senin içindeki bu şeytanın neredeyse fırlamak üzere olduğunu.

Castillo yola dik dik bakarak kaşlarım kaldırdı. "Dün-

yanın çok ilginç bir yer olduğunu söyledi.

//

"Ah evet." Jeff başıyla onayladı ve sordu. "Kâbusların-

da ne görürsün?

//

Castillo'nun elleri ani bir reflekse direksiyonu sıktı

"Neyden bahsediyorsun sen böyle

"Geçen gece bağırdın. Otelde uyurken."

« 4

Kahretsin. "Oyle mi yaptım?" Bunu kısmen hatırlıyordu ancak "Pek hatırlamıyorum," dedi. Yarı yarıya hatırlamak yeterliydi Yüzünü buruşturdu. *GERÇEKTEN bilmek*

ister misin evlat?

Jeff'in daha çok şey söylemek istediğini anlayabiliyordu. "Bir şey mi söyleyeceksin?"

Bazen bu bana da oluyor," dedi çocuk.

Ne? Kâbus mu? Aferin. Sana, bana, herkese oluyor

bu.

"Evet, ama benimki biraz farklı, sanırım..."

4

Castillo kanunda bir hareketlenme hissetti, ilkel bir his. *Hayır, hayır, hayır.* "Tamam. Gerçekten bilmek istemi

yorum

Benimki bazen günün ortasmda oluyor. Ya da, şey

belki uykuya dalmadan önce bir şeyler oluyor."

Aklmdakilere rağmen, Castillo çocuğa bir göz attı. "Ne tür şeyler? Eğer bana 'ölü insanlar görüyorum,' diyerek

düşündükten sonra akima gelenleri kendine saklamaya karar verdi. Bu, Castillo'nun işine gelmişti. Öğrenmek istediği en son şey çocuğun kafasmdaki tüyler ürpertici resimlerdi.

kıçma tekmeyi bastığım gibi seni dışarı atarım Hayır, bilmiyorum işte." Jeff'in sesi kısılmıştı

//

//

//

//

//

//

//

Rüyamda seni gördüm Jeff. Duymak istediğin bu mu?

Castillo'nun boğazındaki soğuk düğüm daha da büyüdü ama hâlâ içindeki suçluluk duygusu kadar büyük değildi.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Jeff.

Castillo çocuğu tekrar süzdü. Çocuk, Castillo'nun kolundaki yara izini gösterdi. "Balık tutarken," diye cevapladı. "Züppe şey, artık biraz uyu veya kendine başka bir uğraş bul."

"Bir süreliğine ben süreyim istersen?"

Castillo yola baktı ve hafif gülümsedi. "Hayır, teşekkür ederim.

ff

Peki..." deyip sorusunu tekrarladı. "Yara nasıl oldu?" Savaşta." Castillo yara izini saklamak için kıyafetinin

ii

ii

kolunu düzeltti.

"Nasıl?"

"Biri beni kesti." "Ya diğerleri?"

Diğer yara izlerini kastediyordu. Uzun süre birlikte kaldılar. Jeff kesinlikle onları görmüştü. "Evet. Onlar da aym şekilde."

"Sana bunu yapamn kim olduğunu gördün mü?" Castillo dikiz aynasmı ayarladı.

"Gördün mü?" diye tekrarladı Jeff.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum. Fakat samrım gördüm. Ka

çıyordum. Çok hatırlamıyorum.

ff

"Peki bu nasıl bir şey?"

İşkence görmek mi? Ete dönüşmek mi? "Ne nasıl bir şey?" diye cevap verdi Castillo hızlıca.

"Savaş.

//

Savaş cehennemdir."

Bu klişe bir laftan ibaret."

//

"Ama güzel bir klişe." "Gerçekte nasıl?"

Savaşa mı gidiyorsun?" diye sordu Castillo.

//

"Hayır."

"Peki o zaman neden soruyorsun?"

Jeff kendi penceresine yanaştı.

"Gürültülü," diye cevapladı Castillo. "Savaş gürültülü

bir yer.

ff

Sen... Sen hiç birilerini öldürdün mü?

//

ff

"Güzel soru."

"Öldürdün mü?" "Kapa çeneni."

Jeff koltuğunda hareket etti. Pencereden dışarı, yanmdan geçmekte oldukları arabaya baktı. "Sence şu anda Ed'e ne yapıyorlardır?"

"Kimler? Albaum çocukları mı? Hiçbir fikrim yok. Sana daha önce de söylemiştim: O artık benim işim değil." Castillo radyoya uzandı. Uzun bir çitin önünden geçerlerken birkaç çocuk çitin arkasmdan onlara el salladı. "O artık

DSTI'm isi."

Harika," diyerek başmı salladı Jeff. Bir yandan o da

//

çocuklara el salladı. "O zaman eminim ki gayet iyidir

ff

Castillo cevap vermeden radyonun sesini açtı. Sonraki yirmi mil boyunca konuşmadılar. Castillo, çocuğun şu anda görüyor olabileceği ka lan düşündü. Çocuğun akimda olabilecek şeyleri hay

♦

tikçe yanılıyor olmayı diliyordu. Başka şeyler düşünmek

için kendini zorladı.

Kendi kâbusları değişmişti. Geçmişte her zaman Shaya veya Mağara ile ilgili şeyler görürdü. Mağarada kalmak. Fakat şimdi, geçen hafta boyunca son üç veya dört keredir aynı şeyi görüyordu. Bu rüyalar hiç bitmiyordu çünkü sebebi yarım metre uzağmdaydı. Her gece odanm diğer tara-fmda onunla uyuyordu.

Akima yine kenara çekip çocuğu salıvermek geldi. Ya da telefonu açıp Jeff JacobsonT DSTFa devretmek... Bu, şüphesiz ki rüyalarmı sonlandıracaktı.

Bu onu, her konuştuklarm a Jeff'e ve Kristin'e yalan söylemekten kurtaracaktı.

Ama bunu yapamazdı. En azmdan bugün için. Henüz yapamazdı. Asimda Jeff'de bazı güzel bilgileri ve fikirleri vardı, içinde muhtemelen hedeflerinden biri olan klonlar-dan birinin bulunduğu bir eve yirmi milden az bir yolları kalmıştı. Eğer bu da başarıyla sonuçlamrsa Jeff mutlaka kafayı üşütmüş babasmm karalamalarmdan birkaçını daha çözebilecekti. Bu çocuklarm geri kalanmm nerede olduğunu anlayabilecekti.

Daha da önemlisi Jeff Jacobson onun altm sigorta po-liçesiydi. Eğer Stanforth, Erdman veya herhangi biri sinsi işler yapmaya kalkışacak olursa, eğer birilerinin kendisiyle uğraştığmı hissederse, çocuk onu kurtaracaktı. O bir avantajdı. Birleşik Devletler'in harcamalarım kısmen üstlendiği bir Jeffrey Dahmer klonu. VVikileaks veya televizyon prog-ramaları buna büyük ilgi gösterebilirdi. Bu görev, çoktan beri işlerin yakmda en kötüye gitmesine sebep olabilecek kadar pisti. *Ama ne kadar yakında ?* Bu işten yakasını kurtarmak için yeterli zamanı

olacak mıydı?

Çocuğa bir bakış attı. Jeff, öğle güneşinde yarı kapalı

gözleriyle bu bakışa karşılık verdi. Eli pencereden yarı

yarıya sarkmış, dışarıdaki rüzgârda küçük dalgalar oluşturuyordu.

Yeni rüyasmda Jeffrey Castillo'nun yatağmda oturuyordu, kendi gözleri, biç durmadan bir yan koltuktaki çocuğa bir de yüzünü sadece dosyalardan bildiği öteki adama bakıyordu. Asıl Jeffrey Dabmer. En az on yedi adama tecavüz edip onları öldüren ve yiyen adam. "Kurbanlarımı yemeyi severim," diyerek ber şeyi kabul eden ünlü katil. Çocuğun yüzünün arkasma saklanan suret. Her zaman karanlıktan görünen, üzerinden kanlar damlayan

o yüz.

Yerü rüyasmda Castillo bareket edemiyordu. Sürekli büyüyen acımasız dişler etine batarken başmı dabi çevire-miyordu. Sadece çığlık atabiliyor ve bunu sadece bir rüya olduğunu ve uyanacağım bağırabiliyordu. Bu gördüğünün, ber gün on adım ilerisinde yatan canavar olmadığma

kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Kurbanlarımı yemeyi severim.

"Alabama'ya geldik mi?" Castillo soruyu sorarken yanlarından geçtikleri arabaya başıyla selam verdi.

"Otuz üç!" diye bağırdı canavar.

ASLANLAR GİBİ

8 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - HITCHCOCK, İN

Castillo klonu kontrol etmek için giderken Jeff arabada bekliyordu.

Sizemore ailesi 7422 Oldegate Caddesi'nde yaşıyorlardı, ancak Castillo arabayı birkaç blok öteye park etmişti.

Hitchcock, İndiana da Jeff'e göre diğer yerlerden farksızdı. Evleri, çitleri,

ağaçları hatta köpekleri ve aileleri bile diğer şehirdekilerle a)mıydı. Bu konuda belki tek bir şey istisna olabilirdi. Sahte babasmm notlarma göre Hitchcock'taki ailelerin bir tanesi laboratuvarda üretilmiş bir çocuğa sahip olabilirdi. Buradaki ailelerden birisi 1980 ve 1990 yılları arasmda yaklaşık yüz kadmı öldüren "Yeşil Vadi Katili" diye bilinen bir bir katil Gary Ridgeway'in klonunu büyütüyor olabilirdi. Belki de bu ailelerden birine çocuğu taciz etmesi ya da onu alkole teşvik etmesi için para bile veriliyordu. Belki de onu yalmz bırakmak için para alıyorlardı. Veya belki de o ailenin bu çocuğun nerden geldiğ hakkmda bir fikri dahi yoktu. Belki de babasmm garip not-larmdaki kuşun Alfred Hitchcock'la bir ilgisi yoktu bile. Belki de Jacobson ucube oğlımun BİR ŞEYLERİ çözmesini

başmdan beri istememişti.

Neredeyse bir hafta olmuştu. Castillo kafasım **ancak**

toplayabiliyordu.

Dünya'da onun nerede olduğunu merak eden tek bir kişinin bile olmadığı ortadaydı. Tek bir insan dahi yoktu. İsmi belgelerde geçmiyordu. Kimse onu aramıyordu. Kendi babası bile nerede olduğunu umursamıyordu. *Bu nasıl bir hayat böyle?* Castillo'ya göre ise o pis bir deneyin işe yaramaz bir parçasıydı. Başka bir ucube klon. Avlanacak bir av. Zamanı geldiğinde DSTI'a geri götürülecek bir şey. Tesisteki diğer çocuklardan bir farkı yoktu. *Hem de hiç*... En azmdan bilim açısmdan bu böyleydi. İnsanlığm gelişmesi için... Ve onun gibi şeyler... Agresifliğe, şiddete ve kötülüğe neyin neden olduğunu bulmak için onu soyutlu-yorlar, tedavi ve kontrol ediyorlar sonra günü gelince de

salıveriyorlardı.

Kabil'in Geni.

Kanımızı oluşturan şey gerçekten kromozomlar ve enzimlerden mi ibaret?

Eğer öyleyse Jeff aptal değildi. Yeterince Warhammer

kitabı okuyor, büyük resmi anlamak için bilim kurgu filmleri izliyordu. *"Daha büyük hayaller kur."* Öyle mi? Peki o zaman. Düşmanı ölümcül bir öfkeyle dolduracak virüsler yayan biyolojik silahlar hayal ediyordu; ya da savaştan

yorulmuş askerlere geçici olarak güç ve öfkeyi artıran iğnelerin bulunduğunu. Şüphesiz ki bu gösterinin başmda da

Savunma Bakanlığı olacakh.

Peki Castillo bu işe tam olarak nerede dahil oluyordu? Bu, Jeff için hâlâ bir gizemdi. Belli ki DSTI ve hükümet için ça-

yordu; diğer yandan da otel odasmda Jeffrey DahmePm bir klonunu sakhyordu. Başta, Castillo'nun onu sadece

v,ii<Tİ bosluklarmı doldurması için yanmda gezdirdi-

ğini düşünmüştü. Ama şimdi bu bilgilerin çoğunu elde etmesine rağmen ondan kurtulmuyordu. Tabii ki çözülmesi gereken birkaç not daba vardı, ama başka bir şeyler de olmalıydı. Jeff'in büdiği kadarıyla Castillo şimdiye kadar kimseye ondan bahsetmemişti. *Neden* i

Castillo köşeden göründü ve rabat bir şekilde arabaya

?

doğru yürüdü.

Castillo arabaya girip uzaklaşmak için motoru çalıştırırken Jeff koltuğuna oturdu. "Özür dilerim," dedi.

"Ne için?" Castillo şaşırmıştı. "Az önce yeni klonu bul

dun.

//

Ya birileri gelirse?" diye sordu Jeff karanlıkta. "Em-

//

lakçı veya onun gibi biri?

n

"Gelmeyecekler." Castillo birkaç katlamr sandalyeyi ve sebze torbalarmı arabaya getirdi. İki boş evden birini seçmeleri gerekiyordu. Bir tanesi Sizemore ailesinin evinin önünden geçen caddenin tam karşısmdaydı. Diğeri ise caddenin ilerisindeki bir çıkmaz sokaktaydı. SATILIK! İNDİRİMDE!

Castillo yiyecekleri yerleştirdi. Sandalyeleri pencerenin önüne kayarken "Emlak işlerine bayılıyorum," dedi. "Bazen evleri üs olarak kiralamak zorunda kalırız." Pencerenin aralığından aşağıdaki mahalleye doğru baktı. "Tabii

burada böyle bir şey yapmaya pek de hazır değilim," diye ekledi.

Sabah ikiye kadar beklemiş ve sonunda çıkmaz sokaktaki eve girmişti. İçerisi boştu, mobilyalar sökülmüştü. Son ev sahibi gideli uzun zaman olmuştu. Castillo'nun düşün-

düğü gibi evin üst katının sağındaki yatak odası Oldegate Caddesi'ne bakıyordu.

Castillo yiyecek torbasına uzanıp karton kaplamalı bir kitabı Jeff'e atarken "Al," dedi.

"Bu nedir?

//

"Kitap okumayı sevdiğini söylememiş miydin?"

Jeff kitabm arkasını çevirdi. Follett admda birinin kitabıydı.

Castillo koltuğunu ayarlarken "Pardon," dedi. "Belki de romantik bir şeyler istiyordun, ama ellerinde olan buydu. Fantazi kitabma en yakın gördüğüm buydu.

//

Jeff arka kapağı incelerken, "Teşekkür ederim," dedi Castillo bir şey söylemek istiyormuş gibi bir tavır] *izledi* ve sonra yüzünü pencereye döndü, "işte geldik,

//

dedi.

Jeff sandalyenin arkasma doğru yürüdü. "Şimdi

//

olacak?

Şimdi mi? Hiç, Discovery ChanneTda zebra avlayan

//

[arı izledin mi?"

Tabii," dedi Jeff.

//

İşte biz de tıpkı aslanlar gibiyiz," diyerek Castillo ar

kasım yaslandı

Aslan olmak sıkıcıydı.

İki gündür hiçbir şey yapmıyorlardı. Evden hiç

çıkmamışlardı. Sadece oturup başka bir evi izlemişlerdi.

Castillo tek kelime konuşmamıştı. Jeff üst katta Castillo'nun ve onun sandalyesinin arkasmda yerde uyumuştu. Eıstıklı sandviçlerini ve haşlanmış sosislerini hiç konuşma-

dan yiyorlardı. Jeff, Castillo'nun ona aldığı kitabı okumaya çalışıyordu. Kitap asimda güzeldi. Yüz Yıl Savaşları, cadılar ve veba salgmlarmdan bahsediyordu. Ama kitap neredeyse bin sayfaydı ve bu Jeff'in uykusunu getiriyordu. Zamanmm çoğunu boş evde gezinerek geçiriyordu. Burada yaşayan ailenin nasıl olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. Şimdi boş olan odalarda nasıl mobilyalar vardı? Anne, baba ve çocuklardan oluşan normal bir aile miydi? Ya da onun ailesi gibi miydi? Bir zamanlar üzerinde asılı olan resimlerin ve biblolarm yumuşak lekelere hapsolmuş hayali hatlarmı taşıyan duvarlarda parmaklarını gezdirerek her bir odayı keşfetti.

Resimlerde neler olduğunu merak etti. Jersey'deki eski odasmda şimdi in cin top

oynuyordu. Günde birkaç saat evi gözetleme görevini o devralıyor ve böylelikle Castillo uyuyordu. Hiçbir hareketin olmadığmı bir evin penceresine bakıp durmak kolay bir işti. Bir kere annenin arabayla alışverişe gittiğini görmüşlerdi. Büyük olay değil mi? Bir kere de küçük çocuk Gary Sizemore'un sokakta basketbol oynadığım görmüştü. Bu çocuk babasmm yarattığı başka bir ucubeydi. Castillo, Amerikan Sağlık Bakanlığı'nm verilerine göre Birleşik Devletler'deki evlat edinmelerin çoğunun özel ayarlamalarla yapıldığını söylemişti. Bu demek

oluyor ki kimsenin haberi olmadan yılda yetmiş bin bebek el değiştiriyordu.

Benim gibi çocuklar. Şu anda Castillo'nun izlediği çocuk kendisi de olabilirdi. O da hiç şüphe çekmeyecek bir aileye evlatlık verilmişti. Belki de ailesi ona şiddet uyguUrn^k

için para bile almıştı. Jeffrey Sizemore. Gary denen çocuğun da Gary Jacobson olarak ayarlanmış olabilirdi. Hepsi küçük klonlardı. Hepsinin aileleri adeta bir yazı turayla

belirlenmişti.

Jeff, pencerenin yanındaki koltuğunda yarı uyanık oturan Castillo'yu bir süre izledi. Bu adam asla gerçekten uyumazdı. "Doliy'ye ismi nasıl verildi bilmek ister misin?" diye sordu Jeff karanlık odanm diğer ucundan.

Castillo başım salladı.

"Doliy'nin kim olduğunu bile bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun."

Evet." Castillo içini çekti. Yarım yamalak gülümsedi.

//

Peki, Doliy'ye ismi nasıl verilmiş anlat bakalım

//

//

Bilim insanları Doliy'yi başka bir koyunun memesinden aldıkları bir hücreden yarattılar. Meme, kadm göğsü için de kullanılır bilirsin ve Dolly Parton admda kocaman göğüsleri olan bir şarkıcı vardı. Bu yüzden bilim adamları

//

kopyaladıkları koyuna Dolly adını verdi

//

"Yani?" dedi Castillo yüzünü dönerek, "Son yüz yı-Im en büyük bilimsel deneyi, insanı tanrı olmaya en yakm noktaya getiren bu çalışma, bir meme şakasından mı ibaret?

//

"Evet," dedi Jeff. Sırtı boş duvara dönük, bacakları

dümdüz uzanmıştı. "Hiçbir zaman gelmeyecekler biliyor-

Hiçbir zaman uzun bir süredir," dedi Castilo. "Muh

temelen ondan daha kısa sürecekür. Sabırlı

//

Eğer haklıysak, sen haklıysan, kaybetmiyoruz. Şu

"Zaman kaybediyoruz

//

değil mi

//

//

anda aklımdaki tek şey yirmi metre ileride Sizemore soyadlı bir çocuğun olduğu.

Ailesine hiç de benzemeyen bir

çocuk. Bu çocuklarm tıpkıları Delaware'de, Ohio'da ve In-diana'da geziyor. Onlarmda elinde bizim listemizin ayrusı

var."

Babamm listesi mi? Evet. Peki, Mendel hakkmda bir

//

//

şeyler biliyor musun?" diye sordu Jeff.

"Onun da mı memeleri büyükmüş?

//T 1____*ff*

Jef güldü. "Hayır hayır.

Bence kesin öyleydi. Şu bezelyeci adam değil mi? Bezelyelerden sonra farekulağı denen bir otun t

rt

rinde de çalışh.

//

Babanla hiç Phillies takımmdan konuşur muydu

//

nuz?

//

"Bir kere bile konuşmadık. Demem o ki, Almanya'daki şu ünlü biyolog, Mendel'in bezelyelerle ilgili çalışmasını okudu ve ona bir mektup yazarak farekulağı otunu da denemesini tavsiye etti. Bu adam Mendelle iletişime geçen

tek gerçek biyologdu. Farekulağı otuyla daha önce deneyler yaptığım söylemiş, hatta Mendel'e başlangıçta kullanması için biraz tohum dahi göndermişti.

Ben sadece bezelyeleri duymuştum"

//

Çünkü farekulağı otu işe yaramadı. Çok garip

//

ken bir yapıları vardı. Neredeyse rastgele ürüyorlardı. Hatta bazen döllenme olmadan kendi kendini klonluyor-du. Mendel in kaktım hakkmdaki notları ve fikirleri bir anda anlamsızlaşmıştı. Yeni bir yazı kaleme aldı ve bütün dünyaya bu yeni bitkiyle bezelyeler üzerinde yaptığı de-

neyleri tekrarlayamayacağını duyurdu. Her şey hakkmda

yanılmış olabileceğini kabul etti."

"Bu çok acı."

"Babam Alman adamm Mendel'e tuzak kurduğunu söylemişti. Başarısız olduğunu, hiçbir halt beceremeyeceğini düşünmesini istemiş."

Castillo omuz silkti, pencerenin önüne koyduğu sandalyesinde arkasma yaslandı. "Gelecekler," diyerek Jeff'e döndü ve göz kırptı. "Belki."

Jeff gülerek başmm arkasıyla hafifçe duvara vurdu.

//

//

Biliyordum.

//

Beni biraz rahat bırak evlat."

Jeff ağzmdan şaklama sesi çıkardı.

"Hey," dedi Castillo. "Çok iyi iş çıkardm dostum

bu noktaya, hedefe bu kadar yakma getirdin. Gerçekten

çok iyiydin."

"Farekulağı," dedi Jeff.

Castillo yüzünü pencereye döndü. "Belki de.

//

Castillo gözlerini kapatıp sandalyesinde yayılmış dinlenirken, kitabı da açık bir şekilde göğsünde duruyordu.

Uyuyamıyordu. İki, belki de dört saattir uğraşıyordu. Fakat tıpkı önceden olduğu gibi hiçbir şey olmuyordu. Yıllar önce sürekli uykusuzlukla boğuşurdu. Belki de DSTIla çalışmaya başladığmdan beri, her gece bir öncekinden daha uykusuz oluyordu. Gerçekten uyuduğu son geceyi hatırlamıyordu bile. Zaman kavramı komik bir hal almıştı.

Her göreve çıkışmda bu olurdu.

Birleşik Devletler'e ilk döndüğünde ona söyledikleri

gibi rahatlamak için yavaş yavaş saymaya başladı. Dört kez }dize kadar gelmişti. Uyumaya yaklaşamamıştı bile Kristin'den öğrendiği derin nefes egzersizlerini ve medi-tasyon yöntemlerini denedi. Ayaklarınm yere bastığını toprağa kök salarak büyüdüğünü, dünyanın iyileştirici gücünü kendine katarak "negatif enerjisinden" kurtulduğunu hayal etti. Meditasyon CD'sindeki sesin "Nasıl bir toprağa basıyor olmak istersiniz?" sorusuna hep "kum," cevabmı verirdi.

Ve şimdi de onu düşündü.

Hemen bundan vazgeçip kitabına döndü, okumaya çalıştı. Ancak gözlerinin okumaya çalıştığı kelimeler karanlıktı; sayfalar ise teselliden daha çok çelişkiyle doluydu:

Tanrılar bana *gücü* **vedüzeni kırıp, şeytanı düşmanlarımın karşısına çıkarma** *gücünü* **verdi. Böyle biri savaşta gerek. Çiftçilik yapmak, bekçilik**

yapmak, soylu çocuklara bakmak ise bana göre değildi. Gemileri, savaşları, pırıl pırıl mızrakları ve okları seviyorum. Kederli şeyleri. Başkalarını korkudan titreten bu nesneler benim sevgilimdi. Cennet, bu şeyleri

zihnime yerleştirmişti çünkü her adamı mutlu eden iş ayrıdır.

Kendini düz beyaz tavana bakarken buldu. Bir fikre adanmış bir kariyer, koca bir hayat. Ve artık hayatına yön veren bu fikrin ne olduğunu bile bilmiyordu. On beş yıl

olmuştu. *Ki benim yüce aklım hiçbir zaman ölümü sermedi gözlerimin önüne; ancak beni mızrağımın gücüyle hev en uzak-*

Düşmanlarımın hepsini yolumdan çekti

ff

Benim Jacobson'dan farkım var mı? Jacobson'dan neyim farklı? Ya da Henry'den.

"Fakat başkalarına korku salan bu şeyler benim sevgilimdi. .."

Daha derin bir nefes aldı. Bütün bedeni ve ruhu uyku için yalvarıyordu. Uyku... Uyumak. "Belki de aklımıza giren rüyalar bizi dinlendirecek." Bunun belkisi yoktu. Ne rüyası akima girecekti ki? Mağara mı? Çocuk mu? Ya da en sonuncu, şu içinde Jeff olan? *(Kurbanlarımı yemeyi severim.)* Hiçbir kâbus en sonuncusundan daha korkunç değildi. *Bu gecenin ölüm dinlencesi acaba hangisini getirecekti]*

?

Cevabı tam bulacakken Jeff'in kapıdan girdiğini duydu.

Ne oldu?" Çocuğu görmek içm arkaya uzanmıştı

//

"Castillo?"

"Evet."

"Afedersin." Karanlığm içinden çocuğun yumuşak

3Sİ geldi.

"Önemli değil. Ne oldu ki?

"Hiçbir şey. Ben..." Jeff başmı odanm içine uzattı.

Uyumaktan sıkıldım," dedi yavaş ve dikkatli bir şekilde. Burada daha ne kadar kalacağız?

//

//

"Bilmiyorum "

Jeff düşünceli bir şekilde başmı salladı. Kapı çerçeve

doğru yaslandı. Bedeninin yarısı hâlâ koridordaydı. "Neden kitabmı okumuyorsun?" dedi Castillo. "Zaten iki defa okudum."

sme

Castillo kendine gelmek için başmı kaşıdı. Peki, **o za**

man bir daha oku.

ff

Ox, havalı bir tipe benziyordu."

Evet," diyerek onayladı Castillo. Lafın nereye varaca

if

//

ğını merak ediyordu. "Olabilir.

"Ona neden Ox diyorlar?"

//

Söylersem beni çok fena yapar. Sen neden...

//

//

"Nerede tanıştmız?"

Castillo öne eğildi. "On yıl öncesi Afganistan'da. "Bahsettiği şu hayalet meselesi ne peki?"

"Hayalet meselesi mi?"

Jeff biraz daha odanm içine sokuldu. "Yani, hayaletler

//

le konuşma meselesi.

//

Castillo cevap arar bir tavırla tavana baktı. "Birileri

bize bunu öğretti.

"Kristin mi?"

//

"Sen nereden..." "Ox onu sormuştu."

Evet, ondan bahsetmiştik.

//

//

"Telefondaki kız o mu?"

"Hayır." Yine yalan söylemişti. Onu bu işin içine daha fazla sokmanm bir anlamı yoktu. "O bir doktordu. Psiki-yatrist. Çoğımlukla askerlerle çalışırdı. Erkeklerle... Ordudan döndüğünde beyninde birçok kötü anı birikmiş olur. Onun işi seni onlardan kurtarmak."

Sen de bu erkeklerden biriydin öyle mi?

//

//

"Öyleydim. Hâlâ öyleyim."

"Ne demek istiyorsun."

"Askerler yeni döndüklerinde çok öfkeli olur. Sürekli bir kavga ararlar. Çok kötü bir histir bu. Samrım ben de yeteri kadar içki içmemiş olacağım ki bu duygular beni de

ele geçirdi. Eve döndüğünde sırtında pişmanlıklar, hayal kınklığma uğrattığm insanlar olur. Onlarla konuşmak en iyisidir ama bazen... Bazen konuşamazsm. O veya bu şekilde artık yanmda değillerdir. Kristin'in bizim bu pişmanlıklarla, yani hayaletlerle yüzleşmemizi sağlayan bir egzersizi vardı. Onlarm senin peşinden gelmesine izin vermektense karşılarma çıkmalısm. Her şeyi anlatmalısm. Bunun gibi şeyler."

"işe yaradı mı?"

"Biraz."

ff

"Başardm mı? Hayaletlerle konuşmayı? "Bir bakıma, samrım evet."

"Peki kayboldular mı?" "Konuştuklarım evet."

"Shaya kim."

Castülo şaşırdı. *Nasıl oluyor da...*

Bazen uykunda adını sayıklıyordun," diye açıkladı

ii

Jeff." Kim o?

//

ti

"Afganistan'da tamştığım biri

"Bir şeyler..."

"Bunları sana anlatamam," diyerek çocuğu süzdü

Castillo.

Castillo diğer klonlarm yarısmm sistemli bir şekilde istismar edUdiğini, tacize uğradığmı ve ihmal edildiğini biliyordu. Klonlara farklı seviyelerde serotonin ve dopa-min enjekte ediliyordu. Her şeyleri düzenlenmiş ve değiştirilmişti. Görünüşe göre Jeff'e bunlar olmamıştı. Onun test grubu sevgi dolu ortamlarda yetişmek üzere hazırlanmıştı Pasif doğasım ve güpegündüz ortada olan eşcinselliğini

hoş gören bir çevre. Sonuç olarak da nazik, meraklı ve zeki bir çocuk ortaya çıkmıştı.

Ancak bu onun tarihteki en berbat seri katillerden birinin DNA'smdan üretildiği gerçeğini değiştirmiyordu

Castillo bu gibi insanların toplumsal konularda yetenekli olduğunu biliyordu. Kısa süreliğine de olsa toplumun normal gördüğü davranışları öğrenebilir, taklit edebilirlerdi. Bunları kendi amaçları doğrultusunda kullanabilirlerdi.

Jeff in yaptığı da bu muydu? Sadece bekliyor muydu? Yaptığı her şey taklit miydi? Bütün mesele zamanlama mıydı? Fabrika üretimi ne zaman gerçek çocuğa dönüşüyordu?

Jeff Castillo'ya tekrar baktı. "Savaş aptalca bir şey." Savaş sadece yanlış hesaplamaların gözler önüne se-

rilmesidir

//

"Bu ne anlama geliyor?"

• #

Üniversitede okumuştum. Anlayacağm, bu da sava-

şm aptalca olduğu anlamma geliyor. Savaş insanlarm ulaşabileceği en kötü sonuçtur."

"Savaş denen yer çok mu berbat?"

"Genellikle." Castillo aniden hatırladığı Shaya'yı (Ona yapılanları ve onun yaptıklarmı) unutmaya çalışıyordu.

"Güzd" şeyler düşünerek. "Savaşm bazen de eğlenceli ol-madığmı söylesem yalan olur."

"Nasıl yani?"

Bilmiyorum. Orada bazıları komik şeyler yapıyor

veya soylüyor. Bazen de arazi eğlenceli oluyor. Tanıştığın yerliler... Onun gibi şeyler."

"En sevdiğin savaş anm hangisi?"

"Anım mı? Hatırlamıyorum bile... Hiçbir anım yok

//

• •

Öyleyse bir tane uydur

//

//

Castillo karanlığın içinden gülümsedi. "Pekâlâ. New
York ta hâlâ 11 Eylül protestoları sürüyordu. Mezar-ı Şe
rif in hemen dışmda düşmanı vurduk. Bir milyon Taliban
zamanlar hâlâ bu kadar toplu hareket edecek kadar ap
taldılar. Birkaç uçaksavarları, tankları vardı ve atıs menzil-
genişti. Savunma mevzileri iyiydi, ancak siperler he
tam kazılmamıştı. Kuzey Afganistan Birliği'nden bir
komutan bin adamıyla bize katıldı. İçeri girmenin tek yolu
açık araziydi. Yaklaşık sekiz yüz metrelik bir mesafe vardı
Hepimiz oraya hemen varmak istiyorduk, bu nedenle
rı kullandık.

//

Bunu uyduruyor musun?

//

//

"Bu önemli mi?"

"Hayır. Atlar diyordun?"

'Ah, evet. Aynı kovboylar gibiydik. Napolyon'un as
kerleri gibi de olabilir. At üstünde üç yüz adam. Zaman
kazanmak için bizim taraf Taliban mevzilerini 14.5 mi
limetrelik makineli tüfekler ve ve M-301arla vuruyordu

Taliban birliklerinde 14.5 mmlik makineli tüfekler ve

M-301ar vardı. Topçularda ise eski T-55 tanklarmdan bir

çift vardı. Kötü çocuklar Sovyet makineli tüfekleri

ZSU-231erle geri geldi

çok gürültülü olmalı," dedi Jeff

Castillo başıyla onayladı ve tekrar gülümsedi. "Evet,

kötü. Vurulursan, ölürsün. Her biri yüz adamdan

Yüzlerce Afgan, Dari'de 'taarruz' diyerek bağırıyordu

şan altı gruba ayrıldık. Taliban güçlerine

Allah büyük.' Biliyor musun? Daha yirmi

//

//

//

«

yaşındaydım. Aman Tanrım." Castillo kıkırdadı. Gecenin karanlığma pencereden bakabilmek için döndü. "Söylediğim gibi, eğlenceli olmadığmı söylersem yalan söylemiş

olurum

//

Peki, sen bunu sevdin mi? Yani orada olmay Bir şeyde başarılı olmayı sevdim."

insanları öldürmek."

Yaptığımız şey bundan ibaret değildi.

//

//

//

Ama bunu yaptm."

"Evet." Bu durumda tartışmak için herhangi bir sebep yoktu. "Fakat bu yapmak istediğim bir şey değildi." Söylediği sözlerin yalan olduğunun farkmdaydı. Bu zaman zaman oluyordu...

Çocuk, Castillo'nun bakışlarmdan ağzmdaki baklayı çıkarmasmı istediğini anlamıştı. "Sen hâlâ Ted ve geri kalan çocuklarm buraya geleceklerini mi düşünüyorsun?"

"Evet."

Onları yakaladığmda ne olacak? O zaman... O zaman biter."

//

//

//

//

Beni onlara mı vereceksin?

DSTI mi? Bilmiyorum. Fakat bu iş yakmda bitecek. Ama kaçabilirim değil mi? Bana izin verirsin? Sonra ne olacak? Sen daha on beş yaşmdasm.

On altı. Ve bunun üstesinden gelebilirim.

//

//

//

//

//

//

//

//

//

"Tabii." Castillo başmı salladı ve Jeff'in seçimini hayal etti. "İnsanlar sanki... Burası..." Castillo Jeff'e kitabmı uzattı.

//

Bu nedir?" Çocuk yaklaştı ve elini uzattı.

ilk bölümün adı 'Gölge Demeti.' Hayaletlerle

//

konuşulacağım anlahy

//

Jeff sayfaları hızlı hızlı çevirdi. "Teşekkür ederim." Castillo cevap vermeden yavaşça pencereye döndü.

Jeff sonraki gece kaçtı.

Castillo Jeff'i hava kararmca biraz yemek ve su alması için dışarı göndermişti. Saçma bir işti, fakat artık çocuğun evde durmaktan kafayı yemeye başladığmı düşünmüştü. Sürekli aym yerde kalmaktan bunalmıştı ve Jeff bu kaçma fırsatım yakaladığma çok sevinmişti. Bir yandan akimı hızla kaybettiğini düşünüyordu ama bunun sebebinin evde kapalı kalmak olduğundan emin değildi. En yakm mahalle bakkah iki kilometre uzaktaydı. Jeff oraya yürüyerek gitmeye karar vermişti. Castillo'dan aldığı kırk doları vardı. Bunun bir şeyler yapmak için yeterli olduğunu biliyordu. Diğer şehre kadar yürüyebilir veya otobüse binebilir, daha sonra ne yapacağma orada karar verebilirdi.

Yaklaşık bir saat olmuştu. Bilmiyordu. Arabalar gecenin karanlığmda geçip geçiyordu. Karanlık hava ne olduğunu bilemediği karanlık nesneleri gizliyordu. Yüzlerce insan bilmediği yerlere gidiyordu. İki araba birbiriyle yarışarak yarımdan geçti. Hava düşündüğünden daha soğuk-

tu.

Doğuya geri dönecek ve babasmı bulacaktı. Çünkü

bu adamm anlatacak çok şeyi vardı. *Kim, nerede, ne zan* sorularma vermesi gereken bir sürü cevap vardı. Fakat önemlisi *neden* sorusuydu.

Bunun için hayaletlerle konuşmasına gerek yoktu. Tek gereken kahrolası babasıydı.

Onu nasıl bulacağı konusunda herhangi bir ipucu ol-madığmm farkına varmadan önce çoktan iki kilometre gitmişti bile.

Tüm bu günlük sayfaları, tuhaf resimler, cinayet haritası, bilgisayar çıktıları ve Castillo'nun az da olsa yaptığı telefon görüşmeleri diğer çocukları bulmaya yönelikti. Asimda amacı çocuk değil, klon bulmaktı. Babasıyla ilgili ise hiçbir şey yoktu. Babası olacak o adam ona defolup gitmesini ve gebermesini söylemişti. Yolun kenarma, çöp gibi

bırakmıştı onu bırakan.

Durup gözyaşlarını sildi.

"Hangi cehennemdeydin?" diye sordu Castillo. Jeff cevap vermedi.

Suyu aldın mı?'

Defol git başımdan," dedi Jeff.

//

YAPILACAK İŞLER

9 HAZİRAN, PERŞEMBE - WILDWOOD, NJ

David'in gözleri balkondan okyanusu aradı. Aradaki yüzlerce devasa yapı manzarayı kapatıyordu. Dalgalarm seslerini bile duyamadı. Onun yerine pizzacmm arkasm-daki çöplükte bağıran martılarm seslerini duyuyordu. Aynı zamanda yan odadakilerin de seslerini duyabili-yordu. Dennis ve Andrei televizyon izliyordu.

Az önce yoldan aldıkları kızı da duyuyordu. Kızm kumsaldan altı blok ötedeki evindelerdi. Kız hâlâ ağlıyordu.

Sen!" Dermis onu çağırdı. "Buraya gel.

//

//

Bu iş yakında bitecek. David kendi kendine konuştu. *Bir şekilde, bir sebebten ötürü, bitecek*

Dışarı çıkmak istiyordu. Artık saçları dökülen Ber kowitz takma isimli Sam in klonlanan oğlu olup olmadığım umursamıyordu. Babasmm ona sert davranması, aptal diye seslenmesi ya da ordu için çalışan bir avuç doktorun cinsellik ve şiddet içeren filmler izlemeye yönlendir

mesi de umurunda değildi. Hiçbiri sorun değildi. Kimseyi

incitmek istemiyordu. Gerçekten istemiyordu. Ya da bu ki

şilerin etrafmda olmak istemiyordu

Tek isteği eve gitmekti. Sıkıcı Permsauken. Xbox oyun

lan. Hatta mikrodalgada patlamış mısır yapıp pislik baba

1»*

./A.

sıyla birlikte eğlenceli Will Ferrell filmlerini izlemek istiyordu.

David oturma odasma yorgun argm döndü. Televizyon açıkü. VHl kanalında Rock and Roll tarihinin en çıgm anları sıralaması vardı. Kız belinden hasırm üzerindeki masaya bağlanmıştı. Kestikleri giysilerinin parçaları sarkıyordu. Andrei çıplaktı.

"Ben biraz pizza alacağım," dedi David.

"Sonra al." Dennis kızm üzerinden bakıp gülümsedi.

"Sonra."

Hemen dönerim," diye devam etti David. *Merdivenlerden inince, aşağı caddede, arabayı hoş ver, sadece yürü.* Gerekse bütün Atlantik'i yürüyebilirdi. Babasım arayıp onu almasmı söyleyebilirdi. Bu olabilir miydi? "Sadece acık-

//

tm," dedi kendi kendine.

Ya sen?" Dermiş kahkahalarla güldü ve kızm çıplak

//

kalçasma bir şaplak attı. "Seni aç fahişe!

//

Andrei elleriyle kendi bacaklarmm arasmda bir şeyler yaparken sırıtıyordu.

Apartman kapısı açıldı.

Anderi bir an zıpladı. "Hey!

//

Kim o?" Dermiş koltuktan fırlayıp koridora yöneldi.

//

David de sesli bir şekilde döndü.

Kapı ise çoktan kapanmıştı

Bir şey koridorun içine doğru süründü. Sonra evin derinliklerine doğru sessizce kaydı gitti. Bulanık karartı artık yoktu.

J,

V

Dermiş aniden kusmaya başladı ve ağzmdan kan geldi. *Hayır, bütün boynu...* Parmaklarmm arasmdan kanlar

fışkırırken elleriyle boğazını kavramıştı ve kan, önce beyaz duvarlara sonra da küçük deniz feneri resimlerine sıçradı. Çocuğun kafası arkaya doğru kaymış, altındaki geniş boyna yalnızca ince bir bağla bağlıydı. Bedeni yere yıkıldı.

Parlak ve siyah bir şey odanın içine doğru ondan uzaklaştı. Bir adam -başka ne olabilir ki? diye kendi kendine sordu David- deyim yerindeyse yerin üzerinde dört ayaklı devasa bir böcek gibi koşuşturuyordu.

Anderi hızlıca zeminden birkaç metre yukarı kalktı. Çıplak vücudu titredi. Çığlığı ağzmdan fışkıran kanm içinde boğuldu. David, kalın bir bıçağın kamından çıkıp seyrek sakallı çenesine doğm ilerlediğini gördü.

Anderi'nin geniş ve parlayan gözleri bıçağm hareketini izledi, bu sırada nefesi

titredi ve kesildi. Daha sonra da

durdu. Bedeni yere yapıştı.

David sırt çantasmm olduğu yere baktı. Ellerini tenekeye uzatmayı düşündü. Jacobson, yakalanacak gibi olurlarsa onu açmalarını söylemişti. Bunu yerine, donakalmış bir şekilde karanlık adamm kızı öldürmesini izledi. Bıçağı sırtma öyle sert sapladı ki cam masa kırıldı ve kız halmm üzerine serildi. Adam zemine değmeden bıçağı aldı.

Sonra sıra ona geldi.

Artık tenekeyi açma kararı onun verebileceği bir şey değildi.

"Bekle! Ne?.." David tamamlanmamış bir soru sordu.

Cevap iki bıçak darbesiyle geldi.

Çocuk yere düştü ve yavaşça boğulmaya başladı, vücudundaki hava ve kan parçalanmış boynundan dışarı çıktı.

Katili çoktan kapının yanma varmıştı. Ölü kızm üz(rinde bir an durup çıplak bedenini inceledi fakat sonr

uzaklaşmaya devam etti...

Diğer erkek kardeşleri hâlâ dışarıda bir yerlerdeyd Babaları bekliyordu.

Ve hâlâ yapılacak çok iş vardı.

BEN BİR KATİLİM

10 HAZİRAN, CUMA - HITCHCOCK, İN

Castillo onu dürterek uyandırdı.

Jacobson! Jeff!

Ne?" Çocuk gözlerini ovalayarak uyuyakaldığı yerden doğruldu.

//

"Aslan avı zamanı," dedi Castillo başıyla pencereyi işaret ederek.

Jeff kalktı ve Castillo'nun yanma geldi.

Mavi arabayı görüyor musun? Beş dakika önce durdu. Henüz kimse dışarı çıkmadı.

//

//

"Bu onlar," dedi mahmur bir sesle.

"Sakin ol. Acele etme. Henüz kimseyi görmedim." Böylelikle bir on dakika daha beklediler. Ama bu süre ikisine bir saat gibi gelmişti.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Jeff.

Castillo izlemeye devam etti.

Sonunda, arabanm kapısı açıldı. Bir adam dışarı çıktı. Bir genç.

Jacobson?" diyerek mırıldandı Castillo. Jeff bir an

//

pencereden geri adım attı.

Çocuğu tanımıştı.

"Bu Henry," dedi.

Castillo başmı salladı. "Git arabayı getir.

//

"Ne?"

"Araba. Hadi, hemen." Castillo anahtarları uzattı. Sesi

tekdüzeydi. Hatta her zamankinden daha sakindi. ' gün gittiğimiz yere git.

Hatırladın mı orayı? Güzel. Arabayı caddenin en üstüne getir. Ashbrigde. Tamam mı? En

İlk

yukarı."

'Evet. Ama. Ben..."

"Çabuk. Albaum'un ailesinin öldürülmesi dakikalar sürdü. Aym şeyin burada olmasma izin vermeyeceğim. Vermeyeceğiz. Hadi, yürü!"

Jeff hızlı adımlarla saniyeler içinde arka kapıdan çıktı. Evin etrafmı dolaşıp arabanm olduğu yere gitti. Komşula-rm gündüz vakti boş bir evden bir sürü çocuğun fırlayıp deli gibi koştuğunu gördüklermde ne düşüneceklerini merak etti. Polis muhtemelen çoktan yola çıkmıştı. Güzel! Her iki durumda da ne olursa olsun o eve girmeyecekti.

Arabaya vardığmda nefes nefeseydi. Ciğerlerine asit doluyormuş gibi hissetti ve anahtarı kapıya sokmaya çalışırken elleri titriyordu. Bunu birkaç denemede yapabildi.

Jeff arabaya girip koltuğa oturdu. Direksiyonu tuttu.

KAHRETSİN!

Daha önce hiç araba kullanmamıştı. Yaz çalışmaları ve kursları gitgide manyaklaşan babası tarafından bir kenara itilmişti. Aklını kaybetmekte olan babası...

"Peki," dedi kendi kendine. "Bu... Bu hiç önemli değil." Anahtarı kontağa soktu. Çok şükür! Otomatik vitesmiş! Araba hemen çalıştı. Vites koluna sarılıp D'ye getirdi. Ayağım gaza koydu. Araba ilerledi.

//

Evet!" Arabanm konsoluna vurdu

Araba caddeden aşağıya yaklaşık beş km hızla cadde

ye girdi ve en sonunda Ashbridge ile ardından Oldegate

«AA ^ * A A

döndü. Tam birinin çimenliğine girecekken Jeff frene yük
lendi ve araba amden durdu. Caddenin ilerisindeki man
zaraya üişkm hiçbir şey göremiyordu. Sizemore ailesinin
sokağm yarısı ileride dikleşip aşağı inen yolun
da kayboluyordu. Arabadan inip bakmak istedi
Castillo nun arabada kalmasını isteyip istemediğin
den emin değildi. Gözü farklı aynalara takıldı. Yan *ayna*
dikiz aynası... Yüzlerde açıya bakan bu aynalar hiçbir
şey göstermiyordu
Vites kolunu inceledi ve en sonunda park vitesini bul-
du
Başmı kaldırana kadar yanmdan bir araba geçti. Koyu
mavi arabayı kullanan Henry'yd
Jeff donakaldı. Henry ile DSTTda çok defa karşılaş
mıştı. Fakat bir aydan kısa bir sürede çok değişmişti. Daha
yaşh, daha karanlık. O kadar değişmişti ki Jeff artık onun
Henry olmadığma inanmaya başlamıştı. Belki de olmama-
smı umuyordu. Henry onu görecek olursa...
Araba geçip gitti. Kullanan kesinlikle Henry'di

Jeff direksiyonun üzerine yığıldı.

Kapı hızla açıldı.

Kalk." Gelen Castillo'ydu.

//

"Ne oldu?"

"Yana geç. Veya in!"

Jeff sağ koltuğa geçti. Castillo içeri girdi ve hemen ara

bayı geri vitese alıp akrobasi pilotlarınm hayran kalacağı

bir hareketle ters yöne çevirdi. "Kapıyı çaldı," diye açıkla-

ü

di Castillo. "Babayla bir dakikalığına konuşup uzaklaştı."

Yani bu ne demek oluyor?"

//

Bilmem. Sanırım keşif. Saha gözlemi. Aynı bizim yaptığımız gibi. Muhtemelen daha sonra tekrar gelecekler

//

//

"Sanırım onlar da aslan," dedi Jeff.

"Ne olurlarsa olsunlar. Artık bu pisliğin peşindeyiz. Umarım onun gibi olan dört klonu da bulabiliriz. Belki baban da unlarladır."

"Değil."

Bundan emin olamayız. Başmı eğ. O da seni, senin

//

onu tanıdığm kadar kolay tanıyabilir değil mi?

//

Belki de. Dürüst olmak gerekirse bu çocuklar beni

//

pek önemsemezlerdi.

//

O zaman şimdi önemseyebilirler. Eğil.

//

//

"Onu gördün mü?"

"Bir araba önde gidiyor. Sorun yok. Bu manyağı hiçbir yere bırakmayacağım." Castillo cep telefonunu çıkardı. "Benim." Şu anda Henry'yi takip ediyorum. Durum lehimizde. Hitchcock, Indiana. Evet efendim. Ohio plakalı."

"TJD-049... Onu henüz bilmiyorum. Olumlu.

//

Telefonu cebine geri koydu.

"DSTI mı?" diye sordu Jeff.

"Sayılır. Yine iyi iş çıkardm. Bu kısmm tadını çıkar."

En azmdan asd altılı ellerindeydi. Evlatlık adı: Henry Roberts. On yedi yaşında. Doğum Adı: Henry/61. Ebeve)m Geni: Henry Lee Lucas. Hâlâ DSTFdaki fotoğrafma benziyor. Görüntüsünü biraz değiştirmeyi büe akıl edememişlik önce yemek almak için durdu ve sonra şehrin dışma çıktılar. Castillo yolun her bir adımını izledi, bir süre sonra

geride kalmayı bile umursamadı. Henry onun farkmda de

ğildi. Dikiz aynasına bakmayı düşünmemişi

Kedi ve fare gibi yollarda yarım saat boyunca dolaşt

Castillo hiç ses çıkarmadı ve Jeff de ona katıldı

Sonunda, Henry yol değiştirdi

Paddy Creek Parkı adında bir yere girdi. Daha

buraya hiç gitmemişlerdi, ama Castillo tabii ki burayı da

iyi biliyordu. Burası da Ohio'daki gibi, diğer halk parkla

rmdan biriydi. Henüz kana bulanmamış bir suç mahalli

Castillo Henry'nin arabasmı önce geçti, sonra da aynı

yoldan geri geldi. Henry çoktan arabayı park edip gitmişti

Otoparkm kalanı boştu. Cuma öğleden sonrasıydı. Bu

atte bir parkm kalabalık olduğu nerede görülmüş? Castillo

Henry'nin arabasmm uzağma bir yere park etti. Arabadan

indi. "Burada kal," dedi. Yaz güneşi ağaçlarm tepesinden

kollarmı uzatıyordu. "Yarım saat içinde dönmezsem bu

numarayı ara. Açan kişiye benimle olduğunu ve Paddy

Creek'te olduğumuzu söyle.

f/

Bu DSTI'm numarası mı?

//

//

Torpido gözünde para var. Geldiklerinde burada ol-

//

mak zorunda değilsin.

//

Jeff başım sallayarak şoför koltuğuna geçti. "Castillo?

//

dedi.

"Ne?"

"Dikkatli ol," dedi Jeff

Castillo bir an çocuğa baktı. Dağmık bir saç ve gözlük

Çarpık bir gülümseme. Gerçekten o numarayı

çocuğa neler olacağmı merak etti. "Otuz dakika," diye tek

rarladı. Bu sürenin fazlasıyla yeteceğini umuyordu. Görünürde hâlâ başka araba yoktu.

Bu çocuklardan kaç tanesinin orada olduğunu merak etti. Veya herhangi birinüı olup olmadığım. Artık dönemezdi, ama altı ergen çocukla baş etmek de kolay olmayacaktı.

Castillo Henry'nin arabasma yaklaştı. Gözleri oyun parkmı, tuğladan yapılmış tuvaleti ve parkm merkezindeki amfi tiyatroyla bitişik yapılmış betonarme binaları taradı. Silahım çekmişti, susturucusu takılıydı. Araba boştu ancak hedefini kısa sürede buldu. Parkm ortasmdaki küçük amfi tiyatronun çevresinde geziniyordu. Castillo çocuk arabaya dönene kadar beklemeyi düşündü. O sahneye fark edilmeden girmek çok zordu. Fakat Henry yükseltinin ortasma doğru ilerlemiş, yaz güneşinin ulaşamadığı gölgelerin içinde kaybolmuştu. Bir şeyin üzerine çömelmişti.

Birileri. Bir kadm figürü, Azteklerin kurban verme törenlerindeki gibi önünde durarak arkasmı çocuğa yasladı. Hareketsizdi. Castillo silahım doğrulttu, o an ateş etmeyi

düşündü. Son bir kez bakü. Etrafta ne çocuklar ne de başka biri vardı. Bölge güvenliydi.

En yakmmdaki ağacm gölgesinden "Henry," diye seslendi

Çocuk ayaklarma eğildi. Pantolonuyla uğraşırken elinde dişli bir bıçak parladı.

"Bıçağım bırak," diye seslenen Castillo gölgenin ucuna ilerledi. "Bıçağım hemen bırak Henry." Bir adım daha yaklaştı.

"Kimsin sen?"

Ayağının dibindeki kadın çıplakh. Mavi bir muşambanın üzerinde duruyordu. Vücudu kir ve pislikle kaplanmış, eski morarıklar ve çiziklerle doluydu. Yirmi adım

öteden bile ölü gibi koktuğu anlaşılıyordu. Ölü olduğu gö-rülüyordu. Peki ya değilse?

"Ben eve gitmene yardım edebilecek biriyim/' dedi Castillo çocuğa bakarak.

Ev mi? Vay be," diye güldü Henry. "Ne yaptığm hakkmda hiçbir fikrin yok değil mi aptal herif?

"O zaman anlat."

Bir adım daha yaklaştı. Bacak veya omuz, rahat bir hedef gibi duruyordu.

"Sürtüğü iki gün önce aradım. Annemi. Yakmda eve geleceğimi söyledim. Lanet kafasmı uçuracağımı söyledim. Sen Massey'den misin? DSTI'dan?

"Hayır "

"Bilirsin, beni dövüyordu. Küçükken. Beni kız gibi giydirip arkadaşlarım eğlendiriyordu. Erkeklerleyken beni zorla yanmda tutardı. Sonra da adam... Bir de beni yoklardı. Güzel değil mi? Aym onlar gibi."

"Kimler gibi?"

"Lucas, Henry, Lee. Aynı onlar gibi. Aym ben gibi." "Bunlarm hiçbirini bilmiyorum dostum. Ben sadece... Bak, şu bıçağı yere bıraksan ve bana bütün olanları anlat-

san."

"Hadi oradan, puşt. Anlamıyor musun? Bunları bilerek yapıyordu. Benim de onun gibi olmamı istiyordu. O, veya onlar istiyordu. DSTI, Jacobson. *Birileri* istiyordu

işte."

Varmadılar. Polis dün hepsini yakaladı.

//

//

Castillo söyleyecek bir şey bulamadı. Kasetleri izlemiş, raporları okumuştu. Küçük yaşta travma yaşatmak seri katil yetiştirmenin en etkili yoluydu ve bu mükemmel bir şekilde uygulanmıştı. Ancak bu çocuğun tablolarında bu yönde bir ibare yoktu. Fakat DSTFı bilmesi, şaşırtıcı değildi. *Kahretsin! Bu çocuklara neler yaptılar böyle...*

"Yolculuk bitti dostum," diyerek Castillo kontrolü ele geçirmeye çalıştı. "Diğer çocuklar çoktan eve döndü."

"Lanet olsun. Gerçekten mi? Onlardan birkaç gün önce ayrılmıştım. Onlara Sizemore denen çocuğu kendim halledeceğimi söylemiştim. Şimdi neredeyse Califomia'ya varmış olmalılar."

"Saçmalık."

"Fiayır, doğruyu söylüyorum. Pekâlâ, silahımı bırakıyorum. Tamam mı? Hadi olanları konuşalım." Castillo bu cümleyi söylerken yavaşça silahı tutan elini kılıfa doğru götürdü. Çocuğun elindeki bıçak onu endişelendirmiyordu. Bir şey yapacak olursa rahatlıkla elinden alabilirdi. "Tamam mı? Gördün mü? Şimdi sen de elindekini bırak ve bu işi çirkinleşmeden bitirelim."

"Daha nasıl çirkinleşebilir?" Çocuk gömleğini Castillo'nun görebileceği şekilde kaldırdı. Castillo bir anda gerildi. Silahmı yeniden çekmeye hazırdı. Fakat Henry'nin üzerinde silah yoktu. Çocuğun bedeninin yarısmı kocaman mor bir leke kaplamıştı. Göğsünden kamma kadar uzanan pürüzlü bir morluk. "Bu... İşte üzerimde koca bir pislik

var."

n neye baktığı hakkmda bir fikri yoktu, fa-

kat oyunu sürdürdü.

Castillo'nun

"Pekâlâ, hangi ilaç gerekiyorsa..."

Henry güldü. Ancak kahkahası daha çok bir çığlık gibiydi. "Her neyse dostum. Kendine bir bak. Sen de pislikle dolusun. Farkında bile değilsin. 4 Temmuz'da ne olduğunu anlayacaksın pislik. Hepiniz anlayacaksınız."

"Henry..." Castillo sol elini çocuğa uzattı "Hadi ama, onlarm kazanmasına izin mi vereceksin?"

"Umurumda değil."

"Bunu yapabiliriz..."

"Hemşire Stacey'e merhaba demek ister misin?" Henry başmı eğdi ve kadmı ayağıyla dürttü. "Sanırım, biz evlenecektik."

//

Henry, sana yardımcı olabilirim." *Gerçekten yapabilir*

7

mıyım

Fakat şimdi onun başmı tamamıyla keseceğim ve

//

sonra da...

ff

"Hayır. Yapmayacaksın."

"Sonra da sıra sana gelecek." Tek dizinin üzerine çöktü, gözleri ateş püskürüyordu. Kim bilir damarlarında ne akıyordu. Damarlarmda laboratuvar yapımı şeytani bir zehir dolaşıyordu. Kadını tek koluyla Castillo'nun önünde duracak şekilde ayağa kaldırdı. "Kim olduğumu biliyorsun değil mi pislik?"

"Henry Roberts," dedi Castillo. Artık dikkati çocuğun değil kadmm üzerindeydi. Artık yeterince yakındı. Sonunda net bir şekilde görebiliyordu.

biri

Kadın Stacey Kelso'ydu. DSTFnin iki hemşiresinden

Kadınm yüzü hırpalanmış ve şişmişti fakat kimlik fotoğrafma hâlâ benziyordu. Bir hafta önce altı psikopat tarafmdan kaçırılmıştı. Resmi olarak ailesine bir yerlerde ileri düzey eğitimler almaya gittiği söylenmişti. *Kadın ölmüş*

gibi. Castillo her şey sona erdiğinde DSTI ve Jacobson'm durumu kadmm ailesine nasıl açıklayacağmı düşünmek istemiyordu. Aynı zamanda son bir haftadır kadmm yaşa-dıklarmı da düşünmemeye çalışıyordu. Fakat ikisi de akimdan çıkmıyordu. Sonra bu düşüncelerden sıyrılıp şimdiye döndü. Yine her yer siyah-beyazdı. İlk olarak: *Kadın %99,9 ölü. Yine de emin değilim... Kadın canlıysa işler değişir.* Emin olmak için daha çok yaklaşması gerekiyordu

m

"ismin Henry Roberts," sesi yankılandı ve dikkati gencin üzerine yoğunlaştı. "Birkaç kötü adam seni korkunç bir pisliğin içine soktu." Kelimeler ağzından daha kolay ve daha net çıkıyordu. "Bu şeyin üstesinden gelebilirsin dostum. Bana güven. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun seni yalancı. Kim olduğumu bilmiyor musun? Ben Henry Lee Lucas!" Bu bir ima

ve aynı zamanda da bir soruydu. Bıçağı kadmm boğazma yaklaştırdı.

"Hayır. Sen sadece başma geleceklerden habersiz birkaç pislik tarafmdan mahvedilmiş bir çocuksım."

Ben bir katilim. Ölü kızlara tecavüz etmeye de bayı-

lırım

//

Bu sen değilsin dostum." Biraz daha yaklaştı. Çocuk kadının gövdesini kendim korumak için ustaca kul

lanıyordu. Kafası ve omuzları açık hedefti. *Omuz olübilir*

"Bahsettiğin başka bir şey. Başka bir insan. Şimdi lütfen o bıçağı bırak."

Bahse varım bu otobana benim ismimi verecekler. 50 Otoban'a, değil mi?

//

ti

Kesinlikle dostum, seninle yirmi kâğıdma bahse

girerim. Sence ne... Hala uzaktaydı.

Bakalım küçük hanımm kafası kolay kopacak mı?

//

"Henry, yapma!"

Çocuk bir anda gerilmişti, bıçak kadmm boynuna dokundu.

İki silah sesi duyuldu.

Çocuk geriye düştü, bacakları kan gölünün içinde çırpınıyor, bedeni ise beton zemine garip bir biçimde serilmişti.

Seni pislik!" Castillo ilk önce kadma eğildi. Tahmin ettiği gibi ölüydü, iki gün veya daha fazla olmuştu. "Kahretsin!" diye yine lanet etti. Henry'nin yanma gitti.

Omzuna gelen iki kurşunla yere yığılmıştı. Çocuğu yerde sürükledi. *Acaba boynuna mı isabet etti.* Hayır, iki mermi de om-zundaydı. "Bu da ne böyle?" *Neden bu kadar çok kan akıyor ı*

ti

?

Castillo bıçağı alıp çocuğun gömleğini kesti. Gömleği elinde toplayıp yan yana duran iki yaraya bastırdı Çocuk

yalan söylemiyordu. Siyah leke kalçasmdan sırtma kadar uzanıyordu. Castillo bir koluyla kalp masajı için çocuğu

//T T_J* l_ı_ //

çevirirken bunu düşünmemeye çalıştı. "Hadi

İki nefes. Yirmi kez bastır. Her bastınşmda yaraya bastırdığı gömlekten parmaklarma kan fışkırıyordu. San-

kİ mermi çocuğun şah damarına gelmişti. Ama gelmiş olamazdı. *Peki neden bu çocuk bu kadar çok kan kaybediyor?* Altlarında çoktan bir kan gölü oluşmuştu bile. Kan, sanki yağlı gibiydi. Çürümüş gibi bir kokusu vardı. Castillo kendini kokunun Kelso'nun cesedinden geldiğine ikna etmeye çalıştı ama aslında öyle olmadığını biliyordu. Ağzını yine çocuğunkinin üzerine koydu. Bedenine hava üfledi. "Hadi ama çocuk. Sen de böyle bitsin istemiyorsun."

İki dakika geçti. Beş... On...

Son bastırışmda çocuğun ağzından kan geldi.

Castillo arkaya düştü. Nefesi tükenmişti. Çocuğun göğsünü sıvazladı.

"Üzgünüm Henry," dedi.

Cep telefonunu çıkardı. Parmakları kanla kaplıydı. Benim, dedi. 'Evet, hedef etkisiz hale getirildi efendim. Paddy Creek Parkı'na birisini istiyorum. Evet, Henry öldü. Kelso da... Eve efendim, olumlu..."

Jeff in uzaktan yavaşça gelişini izledi. Gitmesini işaret etmeye çalıştı ama çocuk hâlâ geliyordu. Castillo konuşmayı sürdürdü. Evet efendim. Çocuk California ile ilgili bir şeyler söyledi. Diğer çocuklardan da bahsetti. Her şey olabilir. Annesini tehdit etti. 4 Temmuzla ilgili sözler etti. Bilmiyorum. Dr. J veya Doğu Yakası'ndan bir haber var mı? Evet efendim... Ters giden bir şeyler mi var? Evet efendim... Burada olacağım... Kapatıyorum." Telefonu cebine

koydu, arkasma bakmadan: "Sana arabada kalmanı söyledim sanıyordum."

Jeff sahneye doğru yürümeyi bıraktı. "Bu...

//

Evet," dedi Castillo. "Yanlarında götürdükleri hem-

şirelerden biri

ii

//

"Peki o..."

ikisi d.e. N6dGR arabaya dönınüyorsıın sen?

//

//

"Onu neden vurdun?"

"Bıçağı vardı. Ben anlamamıştım... Kadmm hâlâ hayatta olduğunu sanıyordum. Alt tarafı omzundan vurdum. Nereden bilebilirdim ki çocuğun bu kadar... Neyse işte!"

Jeff yerdeki iki cesede bir kez daha baktı, ikisi de hafifçe }niksek sahnede tam da görebileceği yerdeydi.

"Bak Jeff, bunun için özür dileyecek değilim," dedi Castillo. "Aptal çocuk bana başka seçenek bırakmadı. Ben eğitimini aldığım şeyi yaptım."

Jeff cesetlerden başmı kaldırıp Castillo'ya baktı. "O da aynısmı yapıyordu," dedi.

21. YÜZYIL BENİM ESERİM

10 HAZİRAN, CUMA - RADNOR, PA

Stanforth not kâğıdını Erdman'm önüne gelecek şekilde masada kaydırdı. Üstü kana bulanmıştı, doktor dokunmadan kartm üzerinde yazam okudu.

ShARDhARA

ZODlaC BeBEK BaKICISl PHaNTOM

Bağımsızlık Günü

hem de 21. yüzyıl benim eserim olacak.

"Acil durum bu mu?" diye sordu Erdman.

"Jacobson'm aşk mektubu," diye cevapladı Stanforth sakince. Arkasmdaki adam rahat bir tavırla oturuyordu. Sağlam ve hareketsizdi, kollarmı kalçasmdaki silahtan birkaç santimetre uzaklıkta birbirine bağlamıştı. Benzer görünüşte başka bir adam bitişikteki duvarm önünde otu-ran Erdman'm arkasmda duruyordu, ikisi de DSTI'a yeni katılmıştı, ancak Stanfort henüz ikisini de tanıştırmamış-tı. "Notu bu sabah İndianapolis yakmlarmda iç organları

çıkarılmış bir cesedin üzerinde buldum," diye **sürdürdü**

Stanforth. "Suç mahalli fotoğraflarma bakılırsa psikiyatris-

//

tinizin parçalandığı olayla benzer bir durum söz konusu.

"Bunu başka kim gördü?"

Endişelenmeye değer kimse görmedi," dedi Stan-

//

forth

Anlamıyorum," dedi aralarmda oturan Rolich. "Bu-

nun anlamı ne?

man'a bakarak. "Bana söylemek istediğiniz bir şey var

Bunu çözmek için buradayız," dedi Stanforth, Erd

doktor?

Erdman kartı tekrar okudu. "Şey, bilmiyorum. Zodi-ac'm ünlü bir seri katil olduğunu söyleyebilirim. Hiçbir zaman yakalanamadı. Ama bildiğim kadarıyla bizim araştırmamızla bir alakası yok. Phantom veya Bebek Bakıcısı

ile ilgüi bir fikrim yok. Acaba onlar da seri katiller olabilir

mi?

Evet öyle," diye onayladı Stanforth. "Onlar da hiçbir

zaman yakalanamadı. Başka ne var?"

Erdman Stanforth'un arkasmdaki askeri izledi. Adamm gözleri sabit ve cansızdı. Sanki odadaki tek adam oymuş gibiydi. Doktor kartı aldı. "Sanırım bağımsızlık gününün anlamı yeni kazandıkları özgürlükleri veya 4 Temmuz. Jacobson'dan bir çeşit tehdit. Bir tahmin, bir şema... Bu manyak kendini Karmdeşen Jack samyor olabilir..." dedi Erdman suratını asarak. "Bir zamanlar Jack de poli-

• «

//

//

mı

//

//

se buna benzer bir kart göndermişti. Üzerine 21. yüzyılm onun eseri olacağmı

yazmıştı.

//

"Bu tamamen saçmalık," dedi Rolich karta uzanarak Jacobson tam bir manyak.

//

//

Erdman kartı uzatırken "SharDhara kim?" diye sordu

dikkatle.

Neresi," diye düzeltti Stanforth. "Afganistan.

//

//

"Tabii ya," dedi Erdman.

"Tabii. Bana anlatmak istediğin başka bir şey var mı?"

Erdman kartı biraz daha inceledi. Çok uzun bakmıştı. Bu kadar sürede yazanları ezberleyebilirdi. "Anlamıyorum, nasıl olur da... SharDhara test için kullanıldı değil mi?"

"Evet."

"Bunu bilmiyordum."

"Çok az insan biliyor."

"Ne tür bir test?" diye sordu Rolich.

"IRAX11," dedi Stanforth.

CEO'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu... Bu test son-

landırılmıştı.

ff

Stanforth Erdman'a çok sert bir bakış attı. "Jacobson'm

nasıl olur da SharDhara'dan haberi olur?

ff

"Sen söyle," diyerek Erdman gözlerini Stanforth'a dikti. "Bu yeri şimdiye kadar hiç duymamıştım. IRAXlTin saha testine tabi tutulduğunu biliyordum, ama nerede ve ne zaman yapüdığmdan haberim yoktu. Jacobson'm siz-lerin yeri bulmanıza, sonuçları tablolaştırmanıza ve diğer

yapmanıza yardımcı olduğunu düşünüyordum." Yanlış düşünmüşsün. Dr. Chaterjee bu işi yapıyor

du.

ff

"O öldü."

'Evet," diye başmı salladı Stanforth. "Ölümünden bir şekilde Jacobson'a bunları anlatmış olmah."

'Peki ne olmuş?" dedi Rolich. "Demek ki Jacobson

IRAXll'in nerede test edildiğini biliyor. Daha ne kadar rar verebilir ki? Her şeyi basma mı anlatacak?"

Uç teneke kutumuz eksik," dedi Erdman. IRAXirden mi?" dedi Rolich masadan destek alarak

//

//

Erdman a Daha ne kadar zarar verebilir doktor?" diye sordu Jacobson. Sesi sakindi, fakat gözleri tam aksini

söylüyordu. "Bir daha sormayacağım."

Kayıp mı yani? Demek istediğin şey..

//

ff

"Bunu üç gün önce öğrendik," dedi Erdman odanm ilerisinde çok uzaktaki bir şeye bakarak. Ölmeye hazır bir adama benziyordu. "Kaçmanm telaşıyla... Cinayetler! Temizlik! Kontrolleri yaptık, ancak... Bunlar test gruplarıydı. Deponun en derinlerinden çıkarılan tenekelerdi. Ben onları Jacobson'm aldığını düşünüyorum. Hepimiz öyle düşünmüştük. Ne oldu bilmiyorum. Bir hata veya... Kabul ediyorum, size daha önceden haber vermemiz gerekiyordu." Gözlerini doğrudan Jacobson'a dikmişti.

Albay masanın altmda bir şeylere uzandı ve Rolich gözle görülür bir şekilde irkildi. Stanforth masanın altm-dan küçük bir tüp şeklinde bir teneke çıkardı. Gaz bombası veya bira şişesine benziyordu.

"Yoksa bu?" Sanki masaya konulan şey zehirli bir yı-

lanmışçasma Rolich geri çekildi.

"Açıp ne olduğunu görelim mi?" Stranforth parmaklarını kutunun üstüne koydu.

Erdman masaya eğildi. "Bunu nereden buldun?" diye

sordu.

"Dün Jersey'de üç hedef etkisiz hale getirildi. Denms, David ve bir çocuk daha. Sanıyoruz Jacobson'm gizli evlat-lıklarmdan biri. Üç cesedi de test için getirdim. Bu sabah

%

t

mektubu aldığımızda temizliği daha yakından kontrol ettik ve bunu gördük."

IRAX11?" diye araya girdi Rolich. "Bu şey? Toprağın

//

dışmda mıymış?

Stanforth başmı salladı. "Muhtemelen üzerinde, 4 Temmuz'da bir türden toplu bir olay sırasında nasıl açıla-cağmm yönergeleriyle birlikte bulundu."

"San Fransisco," diye mırıldandı Erdman. "Zodiac denen katil burada çalışırdı."

"Evet," diye onayladı Stanforth. "Bebek Bakıcısı Detroit'te çalışırdı. Washington'da Phantom admda bir otoban

var ve Texas'ta Phantom admda bir katil, ikisi de olabilir, fakat Washington olduğunu varsayıyoruz. Bir sürü toplu kutlamalarm yapılması planlanıyor olmalı ve buradaki sembolizm çok can alıcı. Üç şehir, üç kutu."

"Şaşırtıcı. Kaç tane..." CEO kekeledi, "Demek istediğim, kaç insan orada..."

"On bin," dedi Erdman."

"Her bir kutu için," diye ekledi Stanforth.

Rolich başmı salladı, tekrar "Şaşırtıcı," dedi. "Yani

beyler, eğer biz...

//

Daha sözünü bitiremeden Stanforth adamı vurdu. DSTI'm baş sorumlusu merminin etkisiyle geriye düştü. Bedeni ve sandalyesi bir anda yere yıkıldı. Arkadaki duvara kan ve beyin parçacıkları sıçradı. Silah sesi hâla odada çmlıyordu ve masanm altmda hâlâ tek bir bacak uzanıyordu. Koyu ekose çorabı gösteren soluk pantolon

paçası ve karon içinde kaybolmuş bir ayakkabı.

"Sana söylemiştim. Eğer bana bir kere daha yalan söylerseniz ikinizi de öldürürüm demiştim," dedi Stanforth tabancasmı masaya bırakırken. Erdman adam vurulurken ayaktaydı. Stanforth'un yanmdaki iki adamm bakışları dahi değişmemişti. "Bu durumda, görünen o ki sen henüz bütün gerçeği ortaya

çıkarmamıştm. Kabul edersin ki

bu, daha düşük bir ceza gerektiren bir ayrıntı. Bir dahaki sefere ise tek suçlu sen olacaksın."

Sen nasıl olur da..." Genetik bilimci korku içinde pantolonun paçasma baktı.

"Seni ilgilendirmez," diye cevap verdi Stanforth. "Yürüyüş kazası olabilir. Düşmüş olabilir. Otur doktor."

Erdman kendisine söyleneni yaptı. "Bunun bir çözümü yok," dedi. Bir gözü hâlâ uzayan paçadaydı. "4 Tem-muz'a üç hafta var."

• •

"Plana sadık kalacağız. Önümüze gelen engelleri aşacağız. Castillo şimdiden üç klon buldu. Bir tanesi asıl altılıdan biri. İkinci hemşireyi de buldu. Yarım düzine daha bulmaya da yakm. Sadece kırk sekiz saat içinde, ikinci çözümümüz dördünü daha alt etti." Stanforth tenekeyi aldı ve dikkat çekmek için yavaşça salladı. "Şimdi iki tenekemiz eksik. Bu işi temizlemek için üç hafta yeter. Adı galiba Albaum olan Ohiolu çocuğım söylediğine göre altı şüpheli birlikte seyahat ediyor. Batıya ilerliyorlar. Jacobson'm diğer klonlarının bulunduğu evlere uğruyorlar."

"Peki ya böyle değilse?" diye sordu Erdman.

"Yirmi bin Amerikan kendilerini ve komşularım küçük kanlı dilimlere ayırır," dedi Stanforth. "Sen de olan biteni örtbas etme aşamasmda tam da El Kaide'yi su kaynaklarını kirlettiği için suçlayacakken öldürülürsün."

"Anlaşıldı."

Kesinlikle anlamıştı. Albaum, yani Ed Gein'in klonu getirileli üç gün olmuştu. Castillo'nun bulduğu ilk çocuk. Çocuk bu sabah bir dizi farklı kan ve DNA testleri ve küçük bir psikolojik sınava sokulmuştu. Tanı konulmuş, tedavi verilmişti. İş tamamdı. Küçük Edward Albaum aynı gün öğleden sonra huzur içindeydi ve ağzmdan köpükler akıyordu. Tamamen baygmdı. Bu çocuktan artık katil klonlarla ve palyaço elbiseli çocuklarla ilgili hikâyeler duymak yoktu. Stanforh belli ki çocuğun ölü ailesinin icabma bakmıştı. Hatta diğer kiralık ailelerden bile artık kurtulu-nuyordu. Birkaç "yürüyüş kazası" daha. *Kabul*

edilmenin bedeli, diye düşündü Erdman. *Her başarı bedel ödetir.* Önce Jacobson, sonra da Rolich yoldan çekilmişti. Belki de o Stanforth'la arayı iyi tutabilirdi. Her zaman şu anda bulunduğu aym noktada olduğunu kamtlayabilirdi. "Anlaşıldı," dedi tekrar. Bu sefer bunu daha çok kendine söylemişti.

"Bütün bu işleri yürütmede gayet başarılı görünüyorsun doktor. Güzel. Her zaman senin becerikli bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Faydacılık ve bilim her zaman el ele olmuştur Stanforth. Hayalperestler ve ayrılık acısı yaşayanlar şiirle ve resimle uğraşır. Oppenheimer'm atom bombası test edilirken ne dediğini hatırlarsm."

"Tabii, hatırlıyorum. Bhagavad Gita'dan bahsetti doğru mu? 'Ben ölümüm. Dünyalarm yok edicisiyim.' "

Erdman başmı salladı. "Bu tamamen uydurma. Kendimizi iyi hissetmek için sımflarda ve tarih programlarm-

da söylediğimiz bir yalan. Bir düzine şahidin söylediği göre gerçekte ne dediğini bilmek ister misin?"

Stanforth gülümsedi. "Ne demiş? "İşe yaradı."

//

. *%*

GİZLİ BİLGİ

10 HAZİRAN, CUMA - OLNEY, İL

Doğu Illinois motelinde dinlenmek için durdular. Öğleden sonraydı. Castillo yatağma uzanmış, kıyafetlerini giymiş ve tavana gözlerini dikmişti.

"Sorun ne?" Jeff karşı odadan sordu.

Castillo doğruldu, telefonunu diğer yatağa uzattı. "Bunu birkaç dakika önce gönderdiler. Ne düşünüyorsun?"

Jeff telefonu aldı ve resme baktı. "Bu babamm değil

mi?

//

Onlar öyle olduğunu düşünüyor. Onun el yazısı.

ff

//

Castillo başmı salladı. "Dün bulmuşlar.

//

"Nerede?"

Indianapolis'in dışmda. Bu senin için herhangi bir

//

anlam ifade ediyor mu?

//

Başparmağıyla dokunmatik ekrana dokundu. "Bu kahrolası şey de ne!?" Jeff uzaktan telefona doğru baktı. "Aman Tanrım, Castillo..."

"Ne oldu?" diyerek fırladı Castillo.

"Ben bunu daha önce görmüştüm," dedi Jeff telefonunu tutarak. "Diğer fotoğrafa nasıl geçeceğimi bilmediğimi mi sandın? Bu kadm kim?"

Bir kadm. Bulduklarında kart yanmdaydı.

//

Bunu görebiliyorum. Bu ne anlama geliyor?" Bilmiyorlar." Babasmm bir katil olduğunun kesin ka-

//

//

nıtmı ellerinde tutan çocuğa baktı. "İyi misin?

"Evet."

Yalan söylüyordu. Castillo bu konuşmayı sonraya bı-rakmamn en iyisi olacağmı düşündü. "Kartta üç isim var ve hepsi seri katil."

"Klonlar mı?"

Görünüşe bakılırsa klon olamazlar. Çünkü kimse

gerçekte bu üç kişinin kim olduğunu bilmiyor.

Sen hâlâ 'olamaz' sözüne inamyor musun? Bence

öyle bir şey artık yok

"Belki de haklısm." Castillo başmı salladı. "Patronlarım bunun 4 Temmuz'da Washington, Detroit ve San Fran-cisco'da bir şeyler olacağma dair bir ipucu olabileceğini söyledi. Henry onlarm batıya doğru gittiklerini söyledi.

Kulağa mantıklı geliyor."

"SharDhara."

"Bunu yazıyor evet..."

ff

//

ff

fi

ff

Fakat kimse orada ne olduğunu bilmiyor.

//

Orada bir şey olduğunu biliyoruz. Bir tür test. Biyo-

//

toksin gibi bir şey.

ff

"Bu arada da olacak mı?"

"Kim bilir." Castillo bir an düşündü. "Patronumun konuşmalarmdan nefret ediyorum. Henry ya da diğer ikisi hakkmda bir şey söylemedi. Kovaladıklarm Salem de, Sherwood Ormanı'nda... Kimin umurunda? Batıya giden çocuklardan bahsetti... 'Ölümcül' kelimesini kullandı. Bunun yanmda bana herhangi bir şey söylemedi."

"Ona SharDhara'yı bildiğinden bahsetmedin mi?"

"Hayır. Bunu ona sorduğumda, bu konunun 'gizli bilgi' olduğunu fakat herhangi bir adım atıp atmadığı konusunda gözlerimi açık tutmam gerektiğini söyledi. Şu anda bilmem gereken tek şeyin onun ölümcül bir tehdit olduğunu ve teneke gibi şeyler görürsem dikkatli olmamı söyledi. Bu yüzden Ox'un bize bahsettiği konu hakkmda ona herhangi bir şey söyleme zorunluluğu hissetmedim."

"Vay canma" "Evet."

Bu da belli ki seni sinirlendiriyor, değil mi?

//

//

"Ne?"

Bu, SharDhara'nm ne olduğunu sana söyleyememe-

//

leri.

//

Castillo başmı kaşıdı. "Belki. Ama söylememeleri gerek. Gizli bilgi kaynağmda on beş yılımı geçirdim. Bu iş böyledir. Ve belki de şu anda bizden çok da fazla bir şey bilmiyor olabilirler. Her şeye rağmen, eğer... Babanm notu ya da SharDhara hakkmda öğrendiğimiz herhangi bir şey

doğruysa ve çocuklar bu korkunç biyotoksinin tenekesine sahipse..."

"Peki, biz de hâlâ batıya mı gidiyoruz?"

"Söylediğim gibi, Salemle ya da Sherwood Orma-m'yla ilgilenmesi için bir sebep yoktu. Özellikle iki ço-

cugun öldüğünü ya da serbest bırakılmış olduğunu söylediğim zaman. İcabma bakacaklarmı söyledi. Beni San Francisco'nun batısma gönderdi. Ben bu çocukları bulmak için işe almdım." Castillo uzandı ve gözlerini kapattı. "Bu kartta sana mantıklı gelen herhangi bir şey var mı?"

Yirmi birinci yüzyıl şeyi ne?" diye sordu Jeff

Hiçbir şey," diye cevapladı Castillo.

//

//

"Bir şey var."

Karmdeşen Jackie alakalı bir şey

//

//

"Öyle mi dersin?"

Castillo esnedi, akimdaki yarım yamalak düşüncelere

dönüşen bir inilti çıkardı; "Bu kahrolası küçük canavarları

yakalamalıyız..." Castillo bu kelimeleri daha ağzmdan çı-
karken pişman olmuştu. Jeff'e baktı. "Hey, bak.
Endişelenme," dedi Jeff.
Sizemore adlı çocuk değil," dedi Castillo. "Sen değil-
sin. Diğer altı çocuk.
"Elbette."
Asimda, boş ver gitsin. Eğer bu seni üzüyorsa
dilerim ama gerçek bu. Yıllardır asıl kötü çocuklarm izini
aradım. Birçok insanı öldüren adamları. Fakat ben neyle
uğraştığımı biliyordum. Şimdi anladım. Din fanatizmi. Ya
da hırs. Güç. Görev. Ne olursa olsun anladım. Bu çocuklar
sadist, korkunç ve lanetli, fakat böyle olmalarmm bir sebe
bi var.
"Ama bu çocuklar değil"
Ted. Veya palyaço kılıklı küçük sevimsiz şey. Ben bu çocuk
Hayır," diyerek katıldı Castillo. "Henry değil. Ya da
1ar ve onlarm kendi öz benlikleri hakkmda konuşuyorum
Onlar eğlence için öldürür. Öldürürler çünkü bu zevklidir
Ve ben bunu kabul edemem, etmeyeceğim." Zorla nefes
aldı. Odadaki hava aniden ısmdı ve ağırlaştı
Fizyolojik, biyolojik... Eski ya da yeni. Doğuştan

veya sonradan. Artık umurumda değil. Onlar benim ıçm

//

//

//

//

//

//

//

//

her zaman bir canavardılar ve hâlâ da öyleler. Yeni arkadaşın Ox'un söylediklerine rağmen canavarlara inanmayacak

kadar büyüdüm."

"Sen insanları öldürdün," dedi Jeff. "Sen de bir canavar mısm?"

"Savaş farklı bir şey."

Peki sence ben bir canavar mıyım?

//

//

Böyle söylemedim."

Klon olduğumu mu söyledin? Reenkame olmuş

şeytan?

//

"Jeff... Bak ben..."

"Babam bana Dahmeriin hücrelerinden birini aldıklarım ve onu yumurta hücresi olarak yeniden biçimlendirdiklerini söyledi. Sonra o yumurtayı Dahmerim başka bir hücresiyle döllemişler. Böyle bir şeyin daha önce yapıl-madığmı söyledi. Ben, yüzde yüz oyum. Ben Jeffrey Dah-mePım."

"Sadece genleriniz aynı. Sanırım bu işler böyle oluyor değil mi? Ne olmuş yani? Sen de muhtemelen uzun boylu ve sarışm olacaksm ve lazerli göz ameliyatı olman gerekecek. Peki bunda ne var? Hatta bunlar bence senin için iyi şeyler. Ben de uzun boylu ve sarışm olmak isterdim. Genetik olarak alkolikliğe meyilliysen ne olmuş? Birkaç terapiye girersin ve alkolden uzak durursun. Başka ne kaldı? Genlerin homoseksüelliğe mi yatkm? Neyse ki artık

altmışlarda değiliz. Kime istiyorsan ona âşık ol ve ömür boyu mutlu yaşa."

Peki ya cinayetler? Ölüm? Cesetler?

•

//

//

Castillo uzaklara baktı. "Böyle bir şey söylemedim. Se-

nin Henry gibi olduğunu söylemiyorum.

//

"Castillo." "Ne var?"

Ben... İnsanlara zarar vermek istemiyorum. İnsanlara zarar vermek aklımdan dahi geçmiyor. Damarlarımda kimin kanı dolaştığı umurumda değil. Babamm bütün bunları yapması bu yüzdendi. Şimdi anlıyorum. Kendi ka-fasmdaki korkunç düşünceleri, başka seçeneği olmadığmı açıklamak istedi. Bu yüzden mümkün olan en korkunç inşam alıp onu normal bir çocuk gibi yetiştirdiğinde ne olacağım görmek istedi. Genlerin, kanm ve doğumdan gelen özelliklerin galip geleceğini görmek istedi. Ama bu benim aklımdan bile geçmiyor... Ben iğrenç bir canavar değilim.

"Biliyorum."

Öyle mi?" Kelimeler ağzmdan yalvarır gibi dökülü

//

//

//

yordu. "Gerçekten biliyor musun?

//

Castillo çocuğa baktı, ancak yamt vermedi.

"Pekâlâ, çok da dert etme," dedi Jeff ve arkasmı döndü. "Gerçeği söyle. Ben hangisi olduğum konusunda emin

değilim."

Çocuk karanlıkta uzun bir süre bekledi.

"Babamı bulmak istiyorum," dedi sonra.

"Ben de."

"Şimdi bulmak istiyorum." Castillo çocuğun yatağa doğru gittiğini duydu ve gözlerini açıp baktı. "Onu şimdi

bulmak istiyorum."

"San Francisco'da değilse bunu yapama)uz. En azmdan henüz. Sen iyi misin? Yüzün biraz..."

"iyiyim. Peki ne zaman?"

Daha sonra. Sen titriyorsun."

Sadece biraz üşüdüm. Neyden sonra? 4 Temmuz

//

//

//

mu? Bu saçmalık. Hemen şimdi başlayabiliriz.

Castillo çocuğa sert bir bakış attı. "Saçmalık mı? Tan-

rım, şu yorganı üstüne çeker misin?

ff

Ben iyiyim." Bunu söylerken bile yüzü acıdan kızarmıştı. Castillo çocuğun titremesini neredeyse hissedebiliyordu.

"Afedersin evlat," dedi. "Bana San Francisco'ya gitmem emredildi. İstiyorsan kendin gidebilirsin.

a

ff

"Beni bırakır mısın?"

"Evet."

Ancak yardımma ihtiyacım olacak."

'O zaman bu işe San Francisco'dan sonra bakacağız."

Hemen başlayamaz mıyız?"

Zaten başlamadık mı?" İki yüz sayfalık bir not yığı-

//

//

ff

myla boğuşuyoruz. Daha ne yapmak istiyorsun?

ff

Kitaplara ihtiyacımız var.

"Ne tür kitaplara?"

Karmdeşen Jack ile ilgili kitaplara. Senin FBI

//

//

9

banma ulaşarak son beş yıldaki faili meçhul kadın cinayet lerini araştırman gerek. Organları çıkartılan kadınları.. DSTTdaki öğretmen gibi. Kartı üzerinde buldukları indi

ana'daki kadm gibi."

Castillo yatağm altından çıkardığı yorgan ve battani

yeleri sardığı bedeninin üzerinde sadece minik başı görü nen çocuğa baktı.

Yüzü Castillo'nun rüyalarına giren canavarınkiyle aynıydı. *Kurbanlarımı yemeyi severim.*

Ama diğer taraftan da hiç benzemiyordu.

Castillo içini çekti, laptopunu almak için zorlukla doğruldu. "Pekâlâ, samrım aklımı çeldin."

//

ff

Evet," dedi Jeff." Başardım.

SANKİ SENİ TANIYORUM

10 HAZİRAN, CUMA - OLNEY, İL

Parıldayan ışığın içinden bir gürültü yükseldi. Ortalık tekrar karardığında kapı eşiğindeki şey aydınlığı da alıp

gecenin içinde kaybolmuştu.

Castillo emin olmak için iki el daha ateş etti.

Ateş ederken Jeff'in yatağınm arkasma yuvarlandı. Kafasmm karışıklığmdan ve aniden açılan kapmm şaş-kmlığmdan sıyrılıp yüzünü göremediği düşmanma üç el ateş etti. Neydi bu böyle? Özel Operasyonlar Servisi için üç yıl Angola'dan Suriye'ye kadar her yerde çalışmıştı ve hiç tammlayamadığı bir hedefe ateş etmemişti. Ta ki şimdiye

kadar.

Kapıdaki şey ona ateş etmesi gerektiğini düşündür-

• • t ^ *

muştu

Ayrıca onu sanki tanıyordu.

Son iki mermi kapı çerçevesini parçalayıp karanlıkta geri çekilen yaratığm ardmdan gitmişti. Çok hızlı hareket etmişti. Castillo Jeff'in, dirseğinin altmdaki hareketsiz bedeninden destek alarak silahmı sabitledi. Çocuğun canlı olup olmadığmı anlamaya çahştı. *Çığlık atan Jeff değil miydi?*

Birileri korkunç bir çığlık atmıştı. Castillo bu çığb'

ğm kendisinden gelmiş olabileceğini düşündü ve çocuğu

uyandırmaya odaklandı. Kazara çocuğu mu vurmuştu

yoksa? Ya da *bilerek?*

Rüyalar. O kadar korkunçtular ki... Bütün bu olanlar rüyasmda mıydı? Hayır. Castillo boşta kalan eliyle çocuğun

bacağma uzandı. "Hey, evlat." Çocuğu sarstı. "Jeff

ff

"Ben iyiyim!"

"Sessiz ol," dedi Castillo fısıldayarak ve yatağın aya-ğmdan kapı eşiğine doğru sürüntü. Castillo düşmanmı saklayan karanlığı bozmadan pencerenin altmdan geçerek ilerledi. "Yatağın arkasma geç."

Kapıdan park alanma doğru baktı. Tepedeki La Quinta tabelasmm ışığı boş kaldırımda ve park alanmdaki ara-balarm üzerinde parlıyordu. Bütün dünya pis ve hastalıklı görünüyordu.

Castillo lanet etti. *Ben ne zaman av oldum ?*

Uzakta çitler tıkırdadı ve Castillo yerinden ftrladı.

Odaya doğru dönüp, "Yerinde kal," diye bağırdı.

Demir örgülü çite doğru koşarken çıplak ayakları yeri tokatlarcasma sesler çıkarıyordu. Topuğuna bir şey saplandı. Çitin tepesinin sallandığım gördü. Birileri az önce oradan tırmanmıştı. Gözleriyle parçalanmış kapı eşiğini ve yan odadaki çok az çekilmiş perdenin ardmdan bakan solgun yüzü hızlı bir şekilde taradı. Tehlike yoktu, sadece tantanaya uyanmış meraklı turistler vardı. Bir şeyler yapmak için dışarı çıkmayacak kadar korkak ve ajmı zamanda

akıllıydılar. Birazdan polisin geleceğinin farkmdaydı.

Park alanım ve pislikle kaplanmış çimleri geçtikten sonra çite ulaştı. Boştaki eliyle ot tepeleri ve çıkış rampası-nm bulunduğu yeri kendisinden ayıran teli kavradı. Sonra

aldığı eğitimler devreye girdi ve kişisel duygularmı bir ke

nara bıraktı.

Benden bu kadar," dedi uyandığmdan beri ilk kez

//

derin bir nefes alarak. "Kovalamaca bitti

Adamı vurmuştu. *Adi herife en az iki mermi takmalıy*

dım. Çitten geri çekildi, ellerini sapmdan ayırmadan silahı

m kot pantolonunun bel kısmına soktu. Polis iki, en fazla

beş dakika içinde gelecekti. Başım alçaltarak diğer odaların

önünden hızlıca geçti

//

Hey," karanlık kapılardan birinden bir ses yükseldi.

"Nedir bu..."

Castillo sese yöneldi ve adamm cümlesi yarıda kesildi.

Birkaç çocuk şu yöne kaçtı," dedi Castillo ve çiti işaret etti.

//

Hemen odanm önünden ayrıldı. "Sanırım kestane fişeği

patlattılar.

//

Arkasmdan adamm sesi yükseldi: "Lanet veletler.

//

Bir bilsen... diye akimdan geçirdi Castülo. Ama, bu

çocuklardan" biri olabilir miydi?

//

Hedefindekilerden biri? Bu imkânsızdı. O şey çok hız

hareket ediyordu. *Yoksa daha beter bir şey*

7

Hızla odaya geri döndü ve arkasmdan kapanan kap

yı itti. Kapı yeni kırılmış menteşelerine takılıp geri geldi

"Hadi toparlan "

Evet, gitsek iyi olacak," dedi Jeff karanlığm içinde

//

Kendi çantasmı çoktan hazırlamış, Castillo'nunkiyle uğra

şıyordu. "Hemen çıkmak istersin diye düşündüm," dedi

gözlüklerinin üzerinden bakarak. Karmakarışık olmuş saçı

yastığm şeklini almıştı. Tam on yaşmda bir çocuk görüntü

sü vardı.

Ben sana lanet yatağın arkasmda kal demedim mi? dedi Castillo. İstemsiz bir şekilde gülümsüyordu. Çocuk zekiydi. Hiçbir şeyden şikayetçi olmuyordu. Her zaman doğru şeyi yapmak istiyordu ve öğrenmeye hevesliydi. Her ailenin sahip olmak isteyeceği tipten bir çocuktu. Bundan daha önemli bir şey var mıydı? Bu hücrelerin bir zamanlar ölü et ve parçalanmış kafatası yemiş olması önemli miydi?

"Ben, düşündüm de..."

//

//

Castillo uzaklara daldı. "Teşekkür ederim dostum. İyi fikir. Sen iyi misin?

//

Jeff başmı salladı. "O gelen neydi?" diye sordu. "Kim," diye düzeltti Castillo. Çocuğun da kendisinin yamidığmı anladığmm farkmdaydı. "Bilmiyorum," dedi. Odanm diğer tarafma doğru düşünceli adımlarla yürüdü. Şaşkmdı. Düşmanlarıyla ilgili bir şey, hâlâ hahzasmm ücra köşelerinde gezmiyordu. "Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi polislerle ilgilenmem gerek. Yaklaşık bir küometre ileride bir Waffle dükkânı var. Oraya git." Cüzdanmı alıp içinden yirmi dolar çıkardı. "Kahvaltım yap. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Tamam mı?"

Tamam

//

//

Castillo yine gülümsedi. Soru yoktu. Küstahça cevap 1ar yoktu. Çocuk kendinden isteneni kolaylıkla yapıyordu Sanki başka bir hayatta sadık bir asker olarak yaşıyor gi

//

biydi. "Yaralanmadığma eminsin değil mı?

dedi Jeff. Eğilip kitap çantasını aldı

//T^__• • • "

iyiyim

//

//

//

Elimden geldiğince çabuk geleceğim

Şey, gelmen ne kadar

//

Peki." Jeff kapıyı açıp cılız ışığa yöneldi. "Teşekkür

ederim Castillo."

//

Castillo çocuğun arkasmdan kapıyı yarıya kadar kapattı ve odayı tekrar gözden geçirmek için ışığı açtı. Tek sorun kapı çerçevesindeki mermiydi. Eşyalarını çantasma doldurdu. Birkaç giysi. Cinayet Haritası; Delhi, Colorado'da yakın zamanda öldürülen bir ailenin fotoğrafları.

Cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Castillo." Saat sabahın üçü olmasma rağmen Albay Stanforth'un sesi net ve anlaşılırdı.

"Evet efendim."

Şu aralar sesini duymayı pek beklemiyordum. Du

//

rum nedir?

//

Bilmiyorum efendim. Sanırım içlerinden biri bu gece

//

beni öldürmeye yeltendi.

//

"Fakat şu anda konuştuğum sensin değil mi evlat?"

"Evet efendim. Arkasından gittim ama kaçtı." Castillo odayı süpürüp geçen karanlık şekli gözünün önüne getirdi. Elinde parıldayan bir şey vardı. Bıçağa benziyordu. Fakat başka bir şey daha... Adam karanlığm içinden adeta bir hayalet gibi uçarak geçti. Ona doğru geliyordu. Bu biçim yine tanıdık geliyordu. Hayır! Çocuğa gidiyordu. Castillo şimdi anlamıştı. "Tam bir Hollywood işiydi

efendim. Pisliğin biri kapıya tekmeyi bastı. Dev bıçakları vardı. *Zamanında* uyandım. Onu vurduğumdan eminim, ancak..."

Stanforth, "Castillo," diyerek sözünü kesti. "Nerede

sin?

//

//

//

//

Illinois. Oiney admda bir şehirde. Güzel. Polisler geliyor mu?"

"Olumlu. Birkaç el ateş..."

"Ortadan kaybol. Ama önce temizlik yap. Ve..

//

"Peki efendim." Castillo eşyalarmı toplamayı bıraktı İlk defa telefon konuşmasma bu kadar odaklanmıştı. Stan forth'un sesinde bir şeyler fark etti. "Efendim. Tekrar gele cek misiniz?"

"Yalnız mısın Castillo?"

Evet efendim," dedi aceleyle. Cevabma biraz da şaşkınlık eklemişti. Stanforth ne demek istemişti? Jeff'i mi kastetmişti? Bu imkânsızdı.

//

Tabii eğer... *Kahretsin,* izleme çipleri!

İzleme çiplerini tamamıyla unutmuştu. Jacobson'm gizli klonlarmda bu çiplerden yoktu veya DSTI'daki çete hepsini çıkarmıştı fakat Jeff'in durumu farklıydı. O Jacobson'm evlatlık oğluydu.

O resmi bir klondu, aym kaçmadan önce kendi çiplerini kesip çıkaran diğer

çocuklar gibi. Jacobson kendi çocuğuna da çip yerleştirmiş olabilir miydi? Castillo bunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi bu çip DSTI'ı direkt olarak

yanlarma getiriyordu.

Kahretsin! Aptal Castillo. Fena çuvalladtn.

Stanforth tekrar sordu: "Bu gece yanmda biri olacak

mı?" Castillo komutanm sesindeki kafa kanşıklığmı çözdü.

"Hayır efendim," dedi.

"Oiney," diye cevapladı Stanforth. "Asima bakarsan Castülo, son söylediğimi unut. Onlar gelene kadar bekle,

anlaşıldı mı?

Kim gelene kadar?"

//

Hepsi buydu. Geri dönüyordu. Castillo'nun her zaman gizliden gizliye beklediği ama gerçekten olacağını düşünmeye bile cesaret edemediği şey oluyordu.

"Polislerle biraz zaman kazan. Temizliğe yardım edecek birini bulur bulmaz göndereceğim." Stanforth güldü. Korkunç ve zorlama bir kahkahaydı. "Merak etme evlat," dedi. "Her şey yolunda. Bu meseleyi zamamnda çözeceğiz. Dikkatli ol. Yakında orada olacağız."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Castillo ve kapadı.

"Pislik."

Iş bitmişti. Tamamıyla. Telefondaki seste bunu duymuştu.

Stanforth ondan vazgeçmeye kadar vermişti. Birilerinin gelmesini beklerse her şey olabilirdi. ONLARIN kontrolüne girmiş olurdu. Jeff Jacobson veya Edward Al-baum'dan farksız olurdu. Yirmi yıl boyunca canını Stanforth'a emanet etmişti ancak şimdi ona on beş dakika bile güvenemezdi.

Çantasım aldı ve kapıdan çıktı.

Dışarıda onu bekleyen dünya bir şekilde daha sarımsı, daha zorluydu.

IV

Stokastik eylem

(isim) Yunancadaki "amaç" veya "sanı" anlamına gelen

"stokhos" kökünden.

(1) Gelişigüzel davranışlara bağlı eylem;

(2) Gözlemler tahmin edilebilir bir düzen içinde ilerliyor olsa bile kişisel eylemlerin öngörülemez olduğunu öne süren bilimsel prensip.

Onun elemli yok oluşunu burada gerçekleştirelim Ve bizden kaçmasına izin vermeyelim.

O hayattayken bunu düşünme,

Planlanan her şey yerine getirilecek

Çünkü o biliyor artık.

ODYSSEIA

YÜKÜMLÜLÜK

11 HAZİRAN, CUMARTESİ - GLEENMOORE, MO

Oiney'deki otele 30 km uzaklıkta bulunan Gleenmoo-re Hayvan Hastanesi'ne girdiler. Castillo alarm sistemini kapatıp arka kapıyı açarken Jeff onu şaşkmiıkla izledi, içerideki kafeslerde dört köpek vardı. Şehrin yarısını uyandıracak bir gürültüyle havlıyorlardı. Castillo Jeff'e kendisi etrafı kolaçan ederken köpekleri oyalayacak bir şey bulma-smı söyledi. Beş dakika içinde köpekler sessiz bir şekilde önlerindeki mamaları yiyorlardı ve Castillo DR 3500 Digital Navigation Plus adında bir şeyi test ediyordu. Bu, klinikteki tek röntgen cihazıydı. Bir on dakika daha geçtigin de Jeff masamn üzerinde, şüpheci gözlerle etrah izliyordu.

dedi

yapmazsak seni kesmemiz gerekecek

//

//

//

lo. "Bu işte bana güven

İlk önce ayaklarmı röntgen cüıazmdan geçirdiler. Diğer çocukların çipleri buralardan takılmıştı. Hiçbir şey çıkmadı. Vücudunun farklı kısımlarmın düzinelerce dijital görüntüsünü aldılar. Eller, bacaklar, boyun... Hiçbir şey

kanser olursam?" diye sordu Jeff

yoktu

//

Castillo makinenin havada duran tüpünü yemden yarladı. "Peki ya seni bulurlarsa, bunun bir onemı kalır

mi? Bir film daha çekti. Jeff, işlemin kalanı boyunca

kaldı

"Temizsin," dedi Castillo. Sanki Jeff yanlış bir şey yapmış ve onu hayal kırıklığına uğratmış gibi duruyordu.

"Hiçbir şey bulamıyorum."

"O şey beni nasıl buldu?"

"Şey değil," diye düzeltti Castillo tekrar. *"Onlar.* Bilmiyorum." Castillo görüntüleri sildi. Olaya sıradan bir soygun süsü vermek için kliniğin iki laptopunu ve birkaç köpek aşısmı aldı.

Ofisin zemininde karşılıklı oturmuşlardı. Castillo sırtım bir oturağa dayamış ve

ayaklarmı uzatmıştı; Jeff ise ba-cak bacak üstüne atmıştı, ikisinin de yanmda uyuyan bir köpek vardı. Zeminin ikisinin arasmda kalan kısmmda bir sürü mama vardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu çocuk.

"Şimdi... Şimdi..." Castillo amaçsız bir şekilde yanm-

daki köpeği okşadı.

Görevi bırakacak mısm?"

Bu yönde emir alırsam mutlaka bırakacağım. Ancak

henüz bunu bilmiyorum.

ff

Telefonuna cevap vermiyorsun. Bu, senin için yanlış

a

değil mi? Başm belaya girmez mi?

ff

"Başım zaten belada. Yanımda olduğunu biliyorlar. Nasıl öğrendiler bilmiyorum ama öğrenmişler. Sanırım kendimi bundan vazgeçirebilirim!" Omuz silkti. O *kadar yoruldum ki...* "Sonm şu ki hedefleri gitgide büyüyor. Artık ben yanmda küçücük kalıyorum. Samrım işler artık Stanforth'u bile aşti. Asıl tehlike bu. BU şeyin kontrolünü

kaybettiğini düşünürse bütün işi mahvedecektir. Ben de

dahil.

"Beni de."

Castillo bunu inkâr edemezdi. "Albaumları da

//

unutma.

"Edward Albaum. Serpent Mound."

Haklısın. İsimleri birkaç saat önce radyoda geçti Dün gece ölüm raporları verildi." Castillo odanm diğer tarafından çocuğu izledi. "Evleri yandı. Yangın garajdan başlamış. Eski boya kutularından. Herkes yasta, falan filan...'

Yandı mı? Fakat daha biz oraya varmadan kötü

//

cuklar onları öldürmüştü

//

"Yedi gün önce."

"Evlerini. DS... DSTI mı yaktı?"

"Birileri," diye başmı salladı Castillo. "Bahse girerim birçok evlatlık çocuk edinen aile yakında ortadan kaybolacak ve DSTI bu yıl Noel'e kadar birkaç çalışanını

daha kaybedecek."

"Güzel," dedi Jeff. "Bu insanlar canları ne isterse yapabilirler mi?"

"Evet."

Bunun bizim için anlamı ne?

/t

//

"Bu demek oluyor ki baban haklıydı. Sen bir yüksün Şu anda birçok insan öyle. Görünüşe göre artık ben de öyleyim. Hissediyorum ki eğer ikimizden birini yakalarlar-

SSL» • •

"Ne yapacağız?"

Belki de artık 'biz' diye bir şey yoktur. Belki de artık

//

İkimiz de kendi yolumuza gitmeliyiz. Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Jeff uzaklara baktı.

"Bu benim de hoşuma gitmiyor," dedi Castillo.

"Öyle mi?"

"Evet. Sanırım kendi yolumuza gidecek olursak sen kırk sekiz saat içinde ölmüş olacaksm. Ben de belki bir iki hafta dayamrım.

"Aman Tanrım."

"Bir gün eninde sonunda savaşmak zorunda kalacağım. Onlara karşı bir tehdit oluşturacak kadar çok şey biliyorum. Yeterli yeteneklerim var. Belki de hâlâ işe ya-nyorlardır. Onlara on beş yıldır sadığım. Ben sadece... SharDhara'da olanları duydun. Herkesin bilmesi gereken tek şey bu adamlarm elinde çok, çok kötü bir şey olduğu. Büemiyorum... Belki onları bulabilirsem bu işi hâlâ temizleyebilirim."

"O şeyi onlara babam verdi değil mi?"

Castillo çocuğa baktı, kelimeler ağzmdan zorlukla çıktı. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Onu bulamazsak birçok insan ölebilir. Jack'in notundan yola çıkarak herkes aym dördünde San Fransisco, Washington veya Detroit'te olacaklarmı düşünüyor. Bu demek oluyor ki üç haftamız var. Fakat patronlarımı mutlu etmek için o kadar vaktimizin olduğunu sanmıyorum."

"Onlan yine Cinayet Haritası'na bakarak bulamaz mı-

sm?

//

"Tabii bulurum. Fakat önümüzdeki üç hafta boyunca yapacağım tek şey ölü

bedenleri kovalamak olur. 50. Otoban da olduğu gibi, her zaman onlarm bir adım gerisinde oluruz. Belki de şansımız yine yaver gider. Gruptan Size-more'un peşine düşen tek kişi Henry'ydi. Söylediğine göre gerisi çoktan Califomia'da. Bunun bir başlangıç olduğunu düşünüyorum. Başlangıç denen şey ise yabuzca önünde birkaç aylık zaman olduğunda iyidir. Gerçekten bir şeyler yapmak için yeterli zaman yok. Sadece..." Gözlerini kapattı, akimda kendisine bir şeyler mırıldandı.

Jeff bekledi ve Castillo'nun uyumuş olabileceğini düşündü.

Ama sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kahretsin!" diye homurdandı. "Evet... Samnm bu işten kurtulmanm en iyi yolu hâlâ ilerlemek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki artık mızmızlanmayı kesip lanet görevi bitirmeliyim. Zaman çarkmı göz önünde bulımdur-mazsak sadece işleri yoluna koymam gerekiyor."

"Yani diğer çocukları mı bulacaksm?"

"Evet ve 4 Temmuz'da ne olacaksa önüne geçmeli-

//

yım

Babamı bul."

Evet, onu da yapacağız. Sanırım bunlarm hepsini ya

//

• • •

parsak olacaklar

Jeff kıkırdadı.

Castillo da güldü. "Değil mi? Bütün kötü adamları ya kala, gezegeni kurtar...

//

Belki de o zaman bizi rahat bırakırlar ne dersin?" Castillo yere baktı ve köpekle konuşur gibi yaptı. Ku-

//

lağa mantıklı geliyor değil mi?

A

LS Vi

Peki o zaman, ne yapıyoruz? Zamanm canma okuyoruz."

it

//

//

"Evet!"

"Ama ilk önce biraz uyumam gerek. Uyumayalı galiba..." Castillo gözlerini ovuşturdu. Gözleri ona artık birer yara gibi geliyordu. "Burada bir saatliğine duralım. Sonra yine yola çıkarız."

"Batıya mı?"

"O da olabilir. İlk önce biraz uyuyalım olur mu?" "Pekâlâ." Jeff çantasına uzandı. "Al." Odysseia'mn yıpranmış kopyasmı uzattı.

"Bitirdin mi?"

Evet. Sanırım sen de... Yatmadan önce bu kitabı oku-

//

/r

mayı seviyorsun öyle değil mi?

Castillo kitaba uzandı ve yorgun bir biçimde gülümsedi. "Kendimi beni rahatlattığma ikna etmeye çalışıyorum.

"Rahatlatıyor mu?"

Çoğu zaman, ama her zaman değil." Kitabı bir kena

ff

//

ra attı. "Bu kez denemeyeceğim bile.

ff

Bunu sana o mu verdi?

ff

it

"O kim?"

"Kristin. Bu kitabı sana o verdi değil mi? Castillo gözlerini kapadı. "Evet o verdi. "İkiniz çıkıyor muydunuz?"

ff

ff

"Biraz uyu Jeff."

tr

•

"Ben öyle düşünmüştüm. Nasıl olur da siz "O zaten evliydi."

"Pekâlâ."

"Pekâlâ."

Jeff koltuğunda aşağıya doğru kaydı. Uyumaya hazır-

landi.

iyi geceler Castillo."

Hey." Castillo gözlerini yine açtı.

//

Kız tavlamak isteseydin nereye giderdin?"

Hmm, ben geyim unuttun mu?" Jeff aptal bir ifade

takmdı. "Nereden bilebilirim ki?"

Castillo gülümsedi. "Dostum... Gerçekten. Nereye giderdin? O... Yani Kristin bu çocuklardan bazılarmm kızla-

rm peşine düşeceklerini söyledi. Özellikle Ted. İki gün önce Emily Collins'in cesedi bulundu. Polisler kimliği belirlene-

meyen erkek arkadaşmm bütün aileyi doğradığmı söyledi. Şimdi söyle bakalım kız tavlamak için nereye gidebilirler?"

Jeff soru üzerinde biraz düşündü." Telefonunu ver."

"Neden?"

//

"Çünkü kız bulmak için bir yol biliyorum. Castillo yerden kalktı. "Facebook," dedi. Jeff küçük bir alkış yapü.

ÖLENE KADAR ŞENİNİM

11 HAZİRAN, CUMARTESİ - RİVER GROVE. İL

[Dr. Gregory Jacobson'm günlüklerinden]

11 Haziran - Nasıl bir oyuna girdim böyle. Hikâyem şimdi kâğıtlarda. Belki de her zaman özlediği şey bu ilgiydi? O hiçbir zaman memnun olmaz. Şimdilik hiçbir ayrıntı açıklanmadı, yetkililer sadece bir "seri katil"den şüpheleniyor. Hahaha. La poliçe ne t'a pas encore trouve? Yirmi. 21. yüzyıl benim eserim olacak, yani diğerlerinin bugününü de doğurdum. Baş belası. Konuşmak istiyorum. Çünkü hepsi yalnız. Çok yalnızlar. Biliyorum. Yarattığım şeyi yökeden yine ben miyim? Ya da yaratıcılarını mı yok ediyorlar? ikisi de beni mutlu eder. Hepimizin önünde ve arkasında, içimizdekine kıyasla incecik bir şey var. lacta alea est. XP11 projesini başlattığımda bundan korkuyordum. Bugün, bütün o testler, raporlar, eklemeler, birleştirmeler, mekanik çözümlemeler, STP işaretçilerinin ardından bunların hepsini kucaklıyorum. Neden, gözlem, deney: Bilimin kutsal üçgeni..

Bu diğerlerinden daha güzeldi. Onu parçaladığmda *Asuba Bhavana* ayinlerini yapan Budist rahipleri düşündü. Soyutlanmış mezarlarda, pislikle dolmuş ve şişmiş cesetlerin üzerine binen rahipleri... Bedenin içindeki yanlışlıkları görmek, bize aslen kim olduğumuzu anlatır. Sümük ve salya. Gözyaşları, idran bacaklarından aşağı doğru akıyordu.

Çurumuş yumuşak sarı-kahverengi renkli bok. Korkudan

kustuğunda ağzından çıkan asitli su, tenindeki ter Yapış

kan lenf sıvıları, içinde, eklemlerinin arasmdaki eklem sıvıları, boğazmm ve midesinin içine dolmuş mukus ve balgam ve kan. *Her zaman kan vardır...* Yüz dolar karşılığında onun ıçm dans etmişti. "Ben Misty," demişti. Onun verdiği isimse Tumbelty" olmuştu. *Ne yapacağım şimdi? Doktormuşum. Öyle diyorlar.* Ha ha. TV izlediği sırada onu tahrik etmek için karanlık otel odasında kendi bedenine dokunuyordu. Beş yüz dolar daha verdi. Asıl adı Abigail'di. Şimdi ise o çekici kızm tatlı gülümsemesinin olduğu yerde kalan kırılmış dişler, sivri ve kanlıydı. Aralarmda kokuşmuş boşluklar vardı. Ağzımn arkasma saklanmış iki yirmilik dişini buldu. Olimpiya tanrıçaları gibi parlak ve uzun saçları bir saat öncesine kadar kendisinin üzerinde uzanıyordu. Şimdi ise kopardıklarmdan geri kalan saçları kanlı ve yapışkan kök kalmtıları gibiydi. Kamını çevreleyen sıkı, bronz ten şimdi parçalanmış et gibiydi. Bir bebeğin battaniyesi gibi bağırsaklarını örten kasıkları biraz önce ellerinin arasm-daydı. Şimdi ise bağırsaklarmdan ve bedeninin diğer her yerinden pis kokulu bir buhar çıkıyordu. Uzun bacakları artık kemikten ibaretti. Kan rengine boyanmışlardı ve gri renkli bir et tabakası üzerlerine yapışmıştı. Göğüsleri, artik yağlı bir doku ve iki tuz

torbasmdan başka bir şey değildi. Bir zamanlar cezbedici bir kızın durduğu yerde... *Tarifsiz şeylerden oluşan başka bir sanrı daha.* Bildiği bir uzak doğu oyununda kadm, partnerini şehvetinden azat etmek için çürümüş bir cesede dönüşürdü. Bir başkasmda kadm aynı

amaç için kendi gözlerini çıkarırdı. *Güzel, sevimli Abigail.* Karaciğerini eliyle kavradı; rahmini, kalbini. Parmaklarıyla her birini tutan bağları zorladı, sanki cadılar bayramı için balkabağı oyar gibiydi. Bağırsaklarından kucağına daha fazla kusmuk ve dışkı geldi. Saha sonra kıvrılan bağırsak-larmı eline alarak yere uzattı. Rahipler buna Samvega derlerdi. Böylesine ani bir farkmdalıktan doğan korkunç uyanış. Hepsinin bir sanrı olduğunu biliyordu. Bilimin başka, bilgeliğin başka şeyler olduğunu biliyordu.

Yine günlüğüne yazmaya başladı:

Bu yüzden mi tekrar çağrıldım? Fata viam invenient. Eğ lenceli küçük oyunlar. Her gün diğerlerinin ne durumda oldu ğunu merak ediyorum. Özellikle de Jeffrey. Onları mümkün olar her tarafa saldığımı göre... Ne için çağrılmışlardı merak ediyo

?

rum:

TAVŞAN LAR

11 HAZİRAN, CUMARTESİ - ORCHARD CITY, CO

Ted dokuz yaşındayken bir tavşan yuvasına çim biç-me makinesiyle dalmıştı.

Bu bir kazaydı. Ya da o zamanlar öyle olduğunu düşünüyordu.

Daha sonra bunun düzenlenmiş bir olay olduğunu öğrenecekti. Her şey onun kanmdaki Monoamin Oksidaz A seviyesinin, başka bir yerde *henüz* tavşan öldürmemiş olan "Ted"in kanmdakini geçip geçmeyeceğini görmek için hazırlanmış bir testti. *Her şey berbat oldu.* Hâlâ pat pat pat seslerini ve her tarafa saçılan küçük siyah gölgeleri hatırlıyordu. Çığlıkları ve çimlere bulaşan kanı hatırlıyordu. Babası... Tam karşısmda onu izliyordu. Onun gerçekten babası olmadığım artık biliyordu. O sadece aylık para ödenen bir çalışandı. "Lanet olası bir utançsm sen," demişti sahte babası. "Küçük bir kız gibi ağlayıp sızlamanm faydası yok. Orada olmamaları gerekirdi." Ted ağlamamaya çalıştı. "Artık yapacak bir şey yok.," diye devam etmişti sahte babası. Çocuğa bir kürek verdi. "Al." Yavru tavşan-larm çoğu üç metreden daha yakm mesafede duruyordu. Ted onlarm üzerine bastığmda bile hiç hareketsiz yatmayı sürdürdüler. Sanki onları görmemişti veya onlar koşmaya devam edemeyecek kadar korkak ve aptaldılar.

"Her şekilde ölecekler," dedi sahte babası. "Sen onlara iyilik yapıyorsun. Çabuk bitir işlerini. Devam et. Devam

et dedim. Seni küçük homo." Ted küreği her kaldırdığında

onlar hareketsiz bekliyordu.

Şimdi diğer çocukları izlerken o tavşanları düşündü. Sanki bütün ülke oraya gelmiş gibiydi. Ancak bunlar Orcard City'nin on dört ile on altı yaşları arasmdaki aylaklarıydı. Tek yapması gereken intemetten birkaç kızla konuşmak ve çaldıkları paranm birazını göstermek olmuştu. *Adria'nın evinde parti! Bedava içki ve hap!* Gerisi kendi kendine hallolmuştu. Işıklar kısıktı ve altmış kadar tavşancık bu zengin evin bodmmuna doluşmuştu. Kız Ted'e ailesinin iki haftalığma İtalya'ya gittiğini söylemişti. Ted orada iyi zaman geçirmelerini umuyordu çünkü döndüklerinde

büyük bir sürprizle karşılaşacaklardı.

Başta söylendiği gibi bira ve uyuştumcu vardı. Biraz kokain. Hatta biraz da en ağır uyuştumcu olarak bilinen

GHB vardı.

Aym zaman da biraz çamaşır suyn ve amonyak. Bu

ikisi daha sonra kullamlacaktı.

Asimda istedikleri Jaccobson'm onlara verdiği tenekeyi açmaktı. O şeyin *gerçekten* ne yapacağım merak ediyorlardı. Jacobson bir sürü fenalığm olacağmı söylemişti. Neden Temmuz'u bekliyorlardı ki? Hemen şimdi ve burada

birkaç havai fişek ateşleyebilirlerdi.

Ama Williford'a göre Jacobson en azmdan bu kadar beklenmeyi hak ediyordu. Ona hâlâ borçluydular. Hem Jeff VVilliford neredeyse hiç konuşmadığmdan ve korkundan hepsinin ödünü patlattığmdan söylediğini yapmaya

karar verdiler. Sonra akülarma başka zehirler geldi- Nazi lerin Yahudileri öldürmek için kullandrğr Zyklon-B. Ama artık bu pıshgı bulmak mümkün değildi. E-bay'de veya Craigslist te bile bulunmuyordu. Diğer seçenek sarindi Bir

damlası bir insanı öldürebilirdi. İnternetten nasıl yapılaca-ğmı bile bulmuşlardı ancak formülü çözmek çok zordu. İzopropil amin ve sodyum floridi birlikte ısıtacaksm ve... Bu şey herkesi öldürebilirdi. *Unut gitsin.* Google'da biraz daha araştırma yaptılar ve birçok insanı öldürmenin çok daha kolay yollarmı buldular. Çok daha kolay.

"Buna ne dersin?" Albert aşağıdaki kalabalığa doğru başmı salladı. Odadaki müzik sesi o kadar sağır ediciydi ki Ted'in onu duyması için yaklaşması gerekti. "İşte şu!" Üç çocuk bodrum merdivenlerine oturmuş partinin geri kalanım izliyorlardı. "Kocaman göğüsleri olan, kırmızı üstlü!"

"Samnm, o Laura," diye cevapladı Ted. Oda sigara dumanma boyanmıştı ve sürekli yanıp sönen flaş göz alıyordu. "Bunlar Tanrı'nm varlığmm kanıtı olmalı."

"Demek öyle."

//

//

//

Evet, öyle. Ne dememi beklerdin? Bahse girerim bakiredir."

Ted güldü. Bu çocuklardan bütünüyle nefret ediyordu. En çok da Albert ve John'dan. Jeff Williford ürkütücüydü ama biraz ilgi çekiciydi. "Yani evet, sanırım," dedi Ted.

Öğrenmek ister misin?

Yeterli zaman yok." Ted başmı salladı. "Kapılar onda

kapanacak.

//

On dakika.

John arka kapıyı halletmek için çoktan kalabalığa ka-

nşmıştı. Hâlâ palyaço makyajı ve kostümüyle geziyordu Ted çocuğun normalde nasıl göründüğünü unutmuştu Artık bir önemi de yoktu. John kalabalığm arasından geçerken yabancılara çarpıyor ve popolarına şaplak atıyordu. Herkes bunu komik buluyordu. Kostüm seçiminin tam bir delilik olduğunu düşündü. *Tavşanlar.* Bu hafta kendi ailesine ve hiç tanımadığı insanlara yaptığı şeyleri veya otuzun üstünde pasaklıyı parçalayıp tecavüz eden bir adamın klonu olduğunu bir bilseler ne kadar eğlenceli olurdu değil mi? Kiminle dans ettiklerini, Snapchat fotoğrafları için kimin boynuna kollarmı doladıklarmı bilseler... Ted omuz silkti. Hiçbir zaman bilemeyeceklerdi.

//

//

//

//

Bu da neydi?" diye sordu Jeff.

Ne?" Ted sesini duyabilmek için yine yaklaştı. Bilmiyorum. Galiba... Bir çatırtı."

Evet." Ted de bir şey hissetmişti. Evin soğutma

mi çalışmaya başlamıştı ve iki dakikadır içeride dondurucu bir soğuk vardı. Bu garip hissi önemsememişti. Kapıları kilitleme zamam gelmek üzereydi.

Çevrede zehirli gaz oluşturmak için her tür endüstriyel maddenin olduğunu fark etmişlerdi. Fakat amonyak ve çamaşır suyu satm alması en kolay olanlardı. Her birinden altmış litre almışlardı ve bunu plastik çöp tenekelerinde karıştırıp dışarı koymuşlardı. Tek yapmaları gereken biraz karıştırmak ve çökmesini beklemekti.

Klorin gazı.

Daha önce birazım denemişlerdi. Bu şey bir cadı kazanı gibi yemyeşil yanıyordu. Kokusu gözlerini ve boğazları-m yakmıştı. Bu zehir dışarıda bekliyordu. Aşağıdaki o şey,

bütün gözleri kör edecek ve altmış altı gırtlağı kavuracaktı

Sonra hepsi yere yığılıp ölecekti. Güzel. Ted'in sevdiği gibi

kişiye özel muamele yoktu ama bunu da sevmişti

Farklı bir şeydi

İşin geri kalanının biraz sıkıcı olduğunu kabul etmek

gerekti. Aym şey tekrar edip duruyordu. En sonunda

Jacobson onları geri aramıştı. Diğer çocuklardan bazıları

John ve Al, kötü rüyalar görüyordu. Bebekler gibi. Ted de

böyle rüyalar görmüştü fakat bunlarla ilgili mızmızlamp

durmuyordu. Fakat bu rüyalar... Bilmiyordu. O bile bu

yalarm normalinden biraz daha fena bir hal aldığmı kabul

etmek zorundaydı. *Birileri, bir şey, onu arıyordu*

Çocuklar eski dostları Jacobson'a bundan ve birkaç

küçük şeyden daha bahsetmek istemişlerdi. Bir zamanlar

Massey'de koca bir çember oluştump duyguları ve diğer

saçmalıklarla ilgili konuştukları zamanlardaki gibi... Tam

bir homo işi. Jacobson pisliğin tekiydi. Ama en sonunda

aramıştı ve bir tür toplantı ayarlamaya çalışıyordu

Güzel. Orada geçmişi konuşacaklardı. Belki de Ted'in zevk

alabileceği bir şeyler olurdu

Albert yarımda bir şeyler mırıldanıyordu

Üç dakika," diye bağırdı Ted, Albert'ı ve bir dakika

//

hissettiği şeyleri umursamadan. "Neden aşağı inip

//

John'a yardım etmiyorsun? Birazdan yukarı geleceğ

Peki," dedi Albet durduğu yerden

//

Şu çocuk da kim?" diye sordu Albert arka kapmm ya

//

kmmdaki kalabalığa işaret ederek

da ne?" Ted daha iyi görmek için merdivenlere

• •

//

doğru eğildi. "Üzerinde kostüm mü

327

t

A

I

John kendine bir rakip bulmuş/' diye güldü Albert

Demek bu şehrin de kendi ucubeleri varmış.

//

"Evet," dedi Ted dumanm arasından bakarak." Sanırım öyle." Sırtı yine buza değmişçesine titredi. Ayağa kalk-

//

//

tı.

"Ne oldu?"

Hiçbir şey." Ted bu histen kurtulmaya çalıştı ama ba-

//

şaramadı.

Yeni çocuk arka kapıyı kapatmış ve kilitlemişti.

"Kim bu?"

"Zenciye benziyor. Yaşlı bir zenciye. Ya da..."

Biri çığlık attı. Ses müziğin içinde neredeyse kaybolmuştu ancak Ted bunu gayet iyi duyabilmişti. Bir çığlığ duyduğunda kesinlikle tanırdı.

1

Kalabalığm arkasında bir kız yere düştü. Herkes eliyle ona işaret ederek güldü. Sonra başka biri düştü. Bu sefer bir erkekti. Siyah adamm yamna yığılmıştı. Ted havaya bir spreyin sıkıldığmı gördü ancak bu bira değildi.

Jeffrey yanmda doğruldu. "Yoksa o... "Evet," dedi Ted." Sanırım o..."

//

"Dostum!"

"Evet."

Daha çok çığlık duyuldu. Siyah adam odaya daldı ve kalabahğı yararak ilerledi. John'a doğru geliyordu.

"Biz, şey..."

Ted cümlesini tamamlayamadan adam John'u kostümünün arkasından yakaladı ve yana savurdu.

"O ne yapıy..

Eli John'm boyalı yüzünde şakladı. Geniş palyaço ya-

kasından çıkan kan hâlâ saldın yerinin etrafında duran ka-

labalığın üzerine sıçradı.

//

"Biz şey..."

Ne? diye sordu Ted. Donakalmıştı ve gözlerini olanlardan alamıyordu. "Biz ne?" John'un titreyen bedenine neredeyse yarım metre uzunluğunda bir bıçak tekrar

tekrar girdi. Adam John'u bir kenara attı ve merdivenlere baktı.

Gözleri Ted'in üzerinde durdu.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı Albert. "Ted? Ne

oluy...

//

Bilmiyorum," diye cevap verdi Ted sakince. Fazla sa

//

kindi. Bacaklarmdan ılık idrar akıyordu. "Hadi."

O, Jeffrey ve Albert üst kata koştu. Arkalarmda kaçışan kalabalıktan homurtular ve çığlıklar yükseliyordu. *{Sanki aralarına çim biçme makinesiyle biri dalmış gibi*, diye düşündü Ted.) Bedenlerinin gölgeleri merdivenlerden onlara doğru sallanarak gelirken korkuyla ve sersemce attıkları çığlıklar

müziği bastırmıştı.

"Klorinden ne haber?" diye sordu Jeffrey Wiliford.

"Unut onu," diye bağırdı Jeff. Diğer çocuklarm bir

çoğuyla çarpışıyordu. Her biri kendi canı için çabalıyordu.

Aynı onun yaptığı gibi.

En sonunda, idrara bulanmış halde diğerleriyle birlikte

gecenin karanlığma doğru ön kapıya koşarken akima bir-

şey geldi. *Farklı bir şey.*

Gülmeye başladı.

KARANLIĞIN HEMEN ARDINDAN

11 HAZİRAN, CUMARTESİ - ORCHARD, CO

içinde bir sürü ölü çocuğun olduğu eve otuz dakikadan az bir mesafedeydiler.

Bunu Facebook ve Twitter'dan öğrenmişlerdi.

Jeff iki siteye de altı aydan daha uzun zamandır girmemişti. Sadece dört yeni arkadaşlık isteği vardı. Hiçbir önemi olmayan yirmi mesaj. Kırk iki "arkadaş'hn arasında David ve Al da vardı.

Castillo'nun telefonundan Al'ın sayfasma girerek oradaki gönderilere ve mesajlara bakmışlardı. Al'm arkadaşı olan birkaç kızm sayfalarım gözden geçirmişlerdi. Siteden siteye atladılar, insanlarm gönderilerini okudular. Herkesin lanet gizlüik ayarları olmasa...

Colorado'dan Laura Studer adında bir kız bütün gün boyunca Al'm Facebook duvarma rastgele fotoğraflar yüklemişti. Tanınmayan gruplarm videoları için linkler ve "Magic 8 BaU"un bir resmi vardı. Altma ise "Şey istiyorum..." yazmıştı.

Çocuklarm hafta sonu planlarını bir araya getirmek

zor olmamıştı.

"Orchard City nerede?" diye sordu Jeff.

On beş saattir dümdüz bir yolda gidiyorlardı. Akşam

vaktiydi. Saat henüz 7 olmamıştı.

Yaklaşmışlardı. Fakat yine de çok geç kalmışlardı. Kızm ailesi Castıllo'yla ne yapacaklarını bilememişti Aileye Uyuştumcu ile Mücadele Ofisi'nden olduğunu ve bir ergen partisinde LSD adlı uyuşturucunun satıldığmı

söylemişti. Laura neredeydi? Tam olarak bilmiyorlardı.

Telefonunu açmıyordu. *Peki ya arkadaşları?* Castillo onları

sordu hatta isim dahi verdi. *Nereye gittiklerini kim bilebilirdi ki?* Hiçbir şey çıkmadı.

Diğer iki kızm ismini ve evlerini denedi. Yine bir şey yoku. Sadece kafası karışık ailelerin çocuklarmm o akşam nerede olacağma dair hiçbir fikrinin olmadığım öğrenmiş-

lerdi

En sonunda siren sesleri du)mldu. Yanıp sönen ışıklar

parladı.

Uzaktan bir polis cipi göründü Jeff ve Castillo bakıştı.

"Aman Tanrım," dedi Castillo.

Sonra da sürekli tekrar ederek uzaklaşan sirenin

smdan gitmeye başladı.

Castillo yerel haber kanallarımn canlı yaym minibüslerinin ve ışıkları yanan acil durum araçlarmm biraz ilerisine park etti. Orchard City'nin meraklı tipleri olay yerine doluşmuştu bile. Grand Junction'dan gelen NTV helikopterleri tepelerinde dolaşıyor haberler için resim topluyordu. Caddede binlerce acil durum aracı var gibiydi ve bütün evler bir yanıp bir sönüyordu.

Yerel radyodan olanlar duyurulmuştu bile: DOKUZ genç ölü bulundu. UYUŞTURUCU KULLANILAN

SEKS PARTİSİNİN ARDINDAN BİR TOPLU CİNAYET

VAKASI YAŞANDI

Sahte bir kimlik kartım iki defa göstererek Castillo

girebilmişti. FBI yarım saat. Grand Junction'daki adamlar

dakika uzaklıktaydılar ve Orchard City'nin şaşkm

kinleri hâlâ olay yerini kapatmamıştı. Hiçbiri ne olduğu

yapacaklarmı bilmiyordu. Hiçbiri daha önce böyle bir

şey görmemişti. O görmüştü. Hareketleri ve görünüşüy yaptığmı bilen bir hava estiriyordu. Bu yüzden kimse bir şey dememişti

Albay Stanforth da yola çıkmıştı şüphesiz

Castillo'nun çabuk olması gerekiyordu

Bodrum katma girdi. Ağzmı ve burnunu tişörtünün yakasıyla kapatıyordu. Bütün ev amonyağa ve kana bat rmştı. Aşağıya indi. Burası mezbahadan farksızdı. Kan ve amonyağm halı ve merdivenlerde sıçradığı yerleri görebüiyordu.

Burada beş ceset vardı. Ön kapıya giderken dört tane daha görmüştü. Hiçbiri henüz bulunmamıştı. Parampar ça olmuşlardı. Buruşuk ölü yüzlerin hiçbirini tanıyamadı. Hepsini incelemek için de zaman yoktu. Burası kafa ka rışıklığıyla doluydu ancak çok geçmeden birilerinin gelip onu oradan çıkaracağı ortadaydı.

Ancak, palyaço elbiseli bir çocuk bulmuştu.

Asıl altılıdan biri değildi, ancak kesinlikle bir klondu.

John ölü bir kızın üstünde yatıyordu ve defalarca bıçak lanmıştı. Boğazı kesilmişti ve oluşan kan havuzu ölü diğer birçok bedeni içine almıştı. Kesikler derindi ve çok güçlü

biri tarafmdan yapıldığı belliyd

Castillo onlan kimin öldürdüğünü hemen anladı

gözünde canlanan amyla bir an irkildi. O karanlık adamm

ve

kapıdan geri çekilen bedenini hâlâ habrlıyordu. Castillo aceleyle ölü çocuğu gözden geçirdi.

Pantolonun iki yanında iki cep buldu. İçlerine baktığında yirmi dolar ve bir de cep telefonu buldu. Parayı bıraktı ancak telefonu cebine soktu. Ölü çocuğun bedeninin geri kalan kısmmı yokladı. Yarısı yenmiş bir bisküvi paketi dışmda bir şey yoktu. Castillo tekrar etrafma bakmdı. Kızlardcm birinin boynu kırılmıştı ve başı yana eğik bir şekilde duruyordu. Diğer çocuklarm çoğu da bıçaklanmış gibi duruyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu arkasmdan biri.

"Uyuşturucu ile Mücadele Ofisi," diyerek yine yalan

söyledi.

Birkaç polis daha geldi. Castillo rahat bir şekilde evden çıkh ve arabaya geri döndü. Gözleri kalabalıkta yine tamdık birüerini aradı. Tanıdık birini göre ne yapacağım

kendisi de merak ediyordu.

John'dan gelen telefonu açtı.

Ucuz bir elden düşme telefondu. İçinde hiç mesaj yoktu. Yakınlarda yapılan ve gelen aramalar da silinmişti.

Rehberi kontrol etti.

Sadece tek bir numara vardı.

Castillo numaraya baktı. 215 alan kodu, burası Phillie-

delphia'ydı.

İsmi Dr. J. Olarak kayıtlıydı. Çocuk herhalde James

Deanle konuşmuyordu.

"Demek babacığı aramayı seviyordun," diye gülümsedi.

Babacık...

Castillo kendi telefonunu çıkardı.

"Vay canına..."

Kendi arama geçmişine baktı. Hiçbir şey yoktu. Castillo arabaya yöneldi ancak hemen sonra durdu. Hafifçe söylendi.

Telefonun hizmet hesabmı açmak için Safari'yi açtı. Kayıtlar bu kadar kolay silinmezdi. Castillo yapılan en son aramaları gözden geçirdi.

"Seni pislik."

Castillo arabasınm kapısmı açtı ve içeri girdi. Jeff arka koltukta adeta kaybolmuştu. "Onlar mıymış?" diye sordu Jeff. Nefes nefeseydi.

Evet, al..." Castillo çocuğa cep telefonunu uzattı

//

Bu nedir?"

Castillo arabayı çalıştırdı ve yavaşça caddede ilerledi.

Benim için bir arama yapman gerek.

//

Peki," dedi Jeff telefonu inceleyerek. "Kimi arayaca-

//

ğım?"

Castillo dikiz aynasma baktı. Takip edilmiyorlardı ve yamp sönen ışıklar çoktan uzak ve bulanık birer parıltıya dönüşmüştü. Sanki birileri Orchard City'yi kan rengi bir sise bulamıştı. Çocuğa baktı, bir an Jeff'in arkasmda kendisine bu kadar yakm olmasmdan rahatsız olmuştu. *Dişleri...*

Aynadan Jeff'in gözlerine baktı.

"Bütün bir haftadır aradığm adamı," dedi Castillo.

"Pislik babanı."

JEFF'İN TELEFON GÖRÜŞMESİ

11 HAZİRAN, CUMARTESİ - ORCHARD CITY. CO

Selam baba.

Benim.

Jeff... Jeff!

Hayır. Jeff Jacobson.

Evet. Ben... Ben iyiyim... Biliyorum, öyle yapmama

mı...

Neredesin? Seni... Seni görmem gerek.

Hayır, sadece... Evet sanırım. Bu sorun olur mu? Winter Quarters... Hayır. Utah mı? Pekâlâ bakarım

Teşekkürler. Ben...

Evet. Gece yarısı.

Sen iyi misin?

Baba?

Ne zaman...

Peki. Tamam... Ben...

Evet.

Peki.

Ben de seni seviyorum.

12 HAZİRAN, CUMARTESİ - WINTER QUARTERS. UT

Winter Quarters'ta gece yansı buluşacaklardı. Burası beş saat uzaklıktaydı.

Castillo ve Jeff bu yüzden Grand Junction'un dışındaki bir Mc Donald's restoranının dışında uyudular. Sabah Castillo bir kitap dükkânı bulup Jeff'in daha önce istediği kitapları aldı: Karındeşen Jack ile ilgili kitaplar.

Böylece belki de aradıkları adam hakkmda daha ay-

rmtılı bilgi edinebilirlerdi.

Utah'a giderken Jeff sessizce kitabı okudu.

Oğle olmadan Castillo Green River Parkı'na gelmişti. Burası Winter Quarters'm 40 km kadar uzağmdaydı. Bir on saat daha beklemeleri gerekiyordu. Uyumayı denedi, ancak başaramadı. Güne başlamaya çoktan hazırdı. Çocuk

okumaya devam etti, sonra da kısa bir süreliğine sızdı. İkisi de konuşmaya pek istekli değildi.

Babasmı aradığı için Jeff'e duyduğu sinir yatışmıştı. Asimda ona hiç gerçekten kızmadığmm da farkmdaydı. Çocuğun yerinde kim olsa aynı şeyi yapardı. Babasmı araması normaldi. Hayır, Castillo sadece *kendine* kızgmdı.

Belki de bunu yapmasmı kendisi sağlamışta. Jeff'in ne zaman ve nasıl babasmı aramayı başardığı hakkmda bir fikri yoktu. Çocuk hafta içinde telefonu

kendisine yetecek

kadar ele geçirmiş olmalıydı. Belki de Castillo duştayken veya uyuklarken telefonu almıştı. Yoksa bayılmaları tekrar mı başlamıştı? Bu önemli değildi. Şimdi elinde Jacobson vardı. Ya da yakmda olacaktı. Jacobson elinde olduğunda diğer çocuklar da elinde demekti. Palyaço çocuk ve Jeff, Ja-cobsonla konuşuyorlarsa muhtemelen diğerleri de konuşuyor demektir. Telefon numaralarını takip etmek kolaydı.

Peki işler JacobsonTa başetmesine izin verecek kadar iyi gidiyor muydu? Ya da daha sonra StanforthTa? Korkmuş bir çocuk bile onu oyuna getirmişti. *Ne kadar acınası!* Belki de diğerlerinin hakkmda söyledikleri doğruydu. Belki de yeteneklerini İran'dan sonra kaybetmişti.

Belki de...

Bunu bulmanm tek bir yolu vardı. Bu yüzden bekledi...

Saatler sonra güneş batarken çocuk bir şeyler

homurdanmaya başladı.

Kendine gelmeye çalışırken, "Ne oldu?" diye sordu

Castillo.

"Kitapta.. "

"Bir şey mi buldun?" Castillo kitaba bakarak.

"Tumbelty," dedi Jeff.

Tumbelty, diye düşündü Castillo. Tumbelty tanıdık bir isim. Hafızasmm bu kadar yavaş çalışması eskisi kadar iyi olmadığmm ya da sadece çok yorgun olduğunun bir kanıtı olabilirdi. Tumbelty. Sonra bir anda hatırladı. "Şu ölü adam değil mi? Gizli odadaki?" *Ucube babanın genetik fante-vilerine konu olan adam.* Castillo yüzünü buruşturdu. "Bunu

unuturum? Adı kitapta geçiyor muydu?"

'Hem de nasıl. Demek ki o 'Karmdeşen' vakalarımn

baş şüphelilerden. Doğru mu?

"Öyle görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Karmdeşen'in işlediği cinayetlerden sonra o Amerika'ya kaçtı. New York polisi sürekli onu ve birkaç şeyi daha izliyordu. Rochester'a yerleşti ve iki kez evlendi, ilk önce Margaret Zilchle ve sonra... Hazır mısm?"

"Evet," diyerek Castillo bitkin bir şekilde başmı salladı. Saatini kontrol etti: Beş saatleri vardı.

"Alice Jacobson."

//TZ_____ //

ff

Vay canma. işte bu William admda bir çocukları oldu."

"William Jacobson? Yani annesinin soyadmı aldığmı varsayıyoruz öyle mi?

ff

"Bu varsayım değil. Kitapta öyle yazıyor. Tumbelty Karmdeşen Jack cinayetlerinin şüphelisiydi ve aynı zamanda Lincoln suikastma karıştığı için de tutuklanmıştı. Tumbelty soyadmı taşımak ister miydin?"

"Asla. Yani şu anda düşündüğün şey William'm senin

büyükbaban olduğu mu?

ff

Belki büyük büyük babam. Ama benim değil. Ben Ja

fi

cobson değilim.

ff

İS

a

ii

Yani sahte babanın büyük babası?"

Belki de. Bunu birkaç kez gözden geçirmeliyiz." Olabilir. Ama bunun ne faydası olur ki? Tumbelty

denen adam, gerçekten de...

ff

Karmdeşen Jack miydi? Bunu düşünüyorsan, muhtemelen değildi," dedi Jeff. Castillo'nun aldığı diğer kitaba

uzandı. "Kanıtlar şu anda Walter Sickert adında bir adama işaret ediyor. DNA çözümlemesi ve daha birçok şey yapmışlar. Yani dava kapanmış bile sayılabilir."

"Sence baban bunu bilmiyor mudur?"

Belki de bilmek istememiştir."

Yani Karmdeşen Jack'in genetik mirasçısı veya yeni-

//

//

den doğmuş hali olduğunu biliyor...

//

Bunlarm hepsi onun o hasta beyninde.

//

//

"Evet."

Evet," diye tekrarladı Jeff. "Peki ya yanılıyorsa. Şu

//

şeyle ilgili • • •

//

O zaman başka birçok şey hakkmda da yanılıyor de-

//

mektir.

//

"Vay canma."

Castillo başmı salladı, kafasmda tam bir düşünce panayırı vardı. "Babam ben dokuz yaşmdayken gitti," dedi.

"Yani?"

"Yani..." Castillo boşluğa baktı, belki de baktığı şey dağlarm üzerinde ufalan güneşti. "Neredeyse yirmi yıl o pislikten nefret ettim. Kendimi ondan nefret etmeye zorladıkça ona benzedim. Hareketleri, konuşması... Söylediği şeyler... Bilmiyorum, belki de birkaç yıl içinde ben o olacağım."

Peki, öyleyse sen de büyüdüğünde Jejfrey Dahmer mı olacaksın? Acaba baban yanılıyor mu merak ediyorum. Düşünceleri yine karıştı, akimdaki yollar çok karışıktı.

Castillo arabaya bindi.

"Hadi," dedi. "Gidip babanı bulalım."

Kömür madeni patlayana kadar. Past Colton'dan 96. Otoban'a inip oradan

Scofieid'a kadar uzanan ıssız kanyonda iki nesil boyunca bir maden şehri yaşamıştı. Utah'taki işe yarayan her tabut 1900 yılında mayısın ilk haftasında Winter Quarters'a götürülmüştü ve hâlâ yeterince tabut

yoktu. Bir gün içinde iki yüz insan öldü: Yandı, canlı canlı

yakıldı, patlama sonrası kömür tozundan zehirlendi. On yılda, şehir tamamen boşaldı.

Jeff Utah'a giderken internette bu ismi aramıştı. Sitede şehrin lanetli bir yer olduğu yazıyordu: Madenlerde tuhaf ışıkların olmasmm yanında turistler, ölü insanlarm ve onlarm yastaki eşlerinin korkunç çığlıklarmm duyulduğunu söylemişlerdi. Fakat Jeff bu gece hayaletleri ve bütün diğer

şeyleri umursamıyordu. Bu gece tek umursadığı babasmı bulmaktı. CEVAPLAR almaktı.

Jeff, Castillo'nun telefon konuşmaları için hâlâ ona si-nu-lı olduğunu biliyordu. Sadece birkaç kez aramıştı, fakat bu ayrıldığı gece babasmm ona verdiği numarayı aradığı

gerçeğmı değiştirmiyordu. Boşuna uğraşmıştı. Konuşmalar hiçbir sonuca varmıyordu. Şaşkındı. *Neredesin ?* Cevap yok. *Ne yapmalıyım?* Cevap yok. Babasmm kiminle konuştuğunu bildiğinden bile emin değildi. Fakat bunun da onemı yoktu... Castillo yapacağını söylediği şeyleri yapardı. işlen yoluna koyardı. Babasını bulacaktı. Ona yardım edecekti ve sonra oturup konuşacaklardı. Her şeyi çözecek, işlen yoluna koyacaktı. Hayatlarma kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Lanetli ölüler istedikleri kadar çığlık

atabilirdi. Bu gecenin konusu hâlâ yaşayan kahrolası ruhlardı.

Karanlıkta, toprak yolda kendisine doğnı yürüyen bi

rini gördü.

Castillo geri geliyordu.

Castillo Jacobson'ın buraya onlardan önce varacağını düşünmüştü, deli adamın şimdi bile onu izlediğini sanıyordu. Jeff'i yine arabada bırakmıştı ve kendisi tel örgülerin etrafmda ve demiryolu boyunca yürümüştü. Jeff bu durumdan memnun

kalmamıştı, ancak tartışma kısa sürede sonlanmıştı.

Gece yarısı oldu. Aşağıda, geriye kalan şeyler mağarayı andıran mahzenler ve parçalanmış temel malzemelerinden ibaretti. Hâlâ ayakta duran iki katlı bir bina vardı ve taş duvarlarmdan biri tamamen çökmüş, diğerleri de altlarmdaki çürük çerçeveye umutsuzca tutunmaktaydı. Castillo, nadir görülen yaz rüzgârı kanyondan yukarı çıkıp ona doğru gelirken, aşağıdaki her bir gölgeyi izleyerek ve kendini gizlemeye çalışarak tepenin üzerinde yürüdü.

Daha sonra arkadan geri dönecekti.

Castillo silahmı düzeltti ve madene doğrulttu. Destek

istemeyi tekrar akimdan geçirdi. Jacobson deliydi. O yalnız olmayabilirdi. Castillo mağaranm içine doğru sürünmuştü bile. Bu işi bitireceğinden emindi. Jacobson'ı ele geçirecekti

ve bugünlük mesai bitecekti.

Görev tamamlanacaktı. Stanforth ve diğerleri oradan

onu alabilirdi.

Başarı. Her şeyi halledip hayatım yeniden düzene so

kacaktı.

feff'e gelince...

Castillo'nun Jeff'i düşünecek gücü yoktu. En azından şimdilik yoktu. Tek bir göreve odaklandı; Jacobson'ı ele geçir. Castillo dinledi ve sonra tahta kapılı madene doğru uzunca bir adım attı.

Aşağıda kesinlikle birileri vardı. Kuyunun ağzmda bir gölge görünüyordu. Tam da söylediği yerde ve zamanda. *Her zamankinden daha mükemmel.*

Dr. Jacobson," dedi Castillo el fenerini doğrudan aşağıdaki cismin üzerine tutarak.

//

Bir adam ışıktan irkildi.

Bu Jacobson'dı.

Castillo'nun bir haftadan uzun süredir üzerinde çalıştığı resimlerdeki adam. Fakat daha zayıftı. Kıyafetleri de darmadağmıktı. Sonuç olarak belki de o kadar da mükemmel değildi... Şaşkmdı. Korumasız görünüyordu.

Castillo aşağı indi ve odakladığı ışığı tuttu. Parmağı tetikte duruyordu. Jacobson'ı canlı istiyordu.

Cevaplar için. Jeff için.

"Beklediğim kişi sen değildin," dedi Jacobson.

"Anlaşıldı," diye cevap verdi Castillo. "Ellerini görebi

leceğim şekilde havaya kaldır."

Jeff'in babası gözlerini ışıktan koruyordu. Tünel beş kilometre daha geriye gidiyordu ve maden tamamen tahta

ile kaplıydı. "Patron seni gönderdi," diyerek yüzünü bu-

• •

ruşturdu Jacobson. "Oyle mi?"

"Kahrolası ellerini görebileceğim şekilde uzat. Uzat!" Jacobson kendisine söyleneni yaptı ve Castillo madenin girişini gözden geçirdi. Nöbetçi doktor haricinde ta-

mamen boş görünüyordu. "Yere çök. Dizlerinin üstüne. Çömel. Anladın mı?"

Peki, peki." Jacobson mırıldanarak toprak zemine

//

çöktü. Nasıl oldu da... Onlar norede? Anlarnıyorum

//

Yere yat. Castillo daha yakına geldi Jacobson'ın ar-

kasım kontrol ederek ışığı doktorun yüzüne tuttu. "Sakin

Her şey iyi olacak

//

Elbette. Senin için bir sakıncası yoksa..."

//

Yerde kal!" Castillo yaklaştı ve adamm göğsünü so feneri yardımıyla tamamen yere yapıştırdı. "Kımıl

dama.

ff

Jacobson'm bir sonraki sözleri çarpıklaştı ve yüzü pislik içindeydi. "Elbette..." Kolları sırtma dayalı bir şekilde kelepçeliydi. Castillo daha sonra adamm üstünü aradı. Çocuklara yaptığı şeyleri düşündüğünde dama dokunmak oldukça rahatsızlık vericiydi.

Jeff için.

Castillo Jacobson'm kalçasmdaki tabanca kılıfmda bir

bıçak buldu. Deri kılıflı on dört santimlik bu siyah bıçak

%

kullamimaktan yıpranmıştı. Castillo bunu umursamadı.

Aradığı şey bu değildi. Boş kılıfa bıçağı soktu ve pantolonunun içine doğru sıkıştırdı. "Hap nerede?" dedi Jacobson'ı sertçe sarsarak.

Cevap yoktu.

"DSTI..." Jacobson aralarmdaki ışığa gözlerini kısarak baktı ve Castillo'yu inceledi "Senin soyunu biliyorum.

Stanforth'un çocuklarmdan birisin değil mi? Şaşırmadım ama, bilirsin. Adm ne küçük asker?"

ban nerede?

ff

Pislik herif. "Arabam nereye park ettin Jacobson? Ara

"Once, küçük bir bilmece. Tarihle ilgili... Tarihi sever misin? Eski zamanların en önemli bilimsel görüşlerden beşine sahip kişileri düşün. Galileo Venedik liderleri tarafmdan silah yapmak üzere alındı."

Hadi ama." Castillo genetik bilimciyi ayaklarmm di-

//

bine çekti. "SharDhara'daki kullandığmız şey mi bu?

//

"Da Vinci de silah üretmesi için papa tarafmdan alındı," diye cevapladı Jacobson. Sorulara karşı ilgisiz görünüyordu. "Descartes, İsveç kraliçesi tarafmdan silah üretmesi için almdı. Edison da Başkan Wilson tarafmdan aynı amaçla kiralandı. Einstein..."

Castillo kaba bir şekilde JacobsonT daha yakma çekti. Adam homurdandı. Castillo yüzünde adamm nefesinin sıcaklığım hissetti. "Araban?"

"Bu bilim adamlarmm üçü," diyerek devam etti Jacobson mahzenden çıkmış gibi sırıtarak. "Tam olarak kendilerine söyleneni yaparak silah üretmeye devam etti. Diğer yandan ikisi, 'askerlik bilimi'ne ilgi duymadıklarmı keşfetti. Bu iki kişi hangileri?"

Castillo bileklerinden tutarak adamı çekti. Artık bilmece istemiyordu. Hiç kimseden. Özellikle Jacobson'dan istemiyordu. Buradan çıkmak ve onunla başka bir yerde konuşmak en iyisi olacaktı.

"En başta biraz bilgi verelim. Galileo kendi görüşünü savunduğu için tutuklandı ve çalışmalarının yayımlanması yasaklandı. Descartes papa tarafmdan

zehirlendi. Papa, yazdığı *Librorum Prohibitorum* adlı kitabma onun yazılarını

ekledi ve Descartes i vaftiz edilmemiş çocuklarm gömüldüğü mezarlığa gömdü. Jacobson yürürken bir an durdu.

Gözlerini Castillo'ya çevirdi. "Şimdi," dedi. "Cesur asker; hangi ikisi?"

Saçmalamayı kes Jacobson. Sen Galileo değilsin. Sen

kocaman bir bıçağı olan aptalm tekisin. Bir yığın hapı olan tuhaf bir insansm. Berbat bir baba."

"Jeffrey ha? Onun... Onun beni aradığmı düşünüyo-

rum."

Jacobson'm cılız yüzü şaşkm ve meraklı görünüyordu. Evet, aradığmı biliyorum. Çocuğum." Büyülenmiş gibi

//

konuştu.

"Deneyin," diye düzeltti Castillo. "Sen onu sadece sapık test sonuçlarmı doğrulamak için istedin. Kandaki kötülüğü kanıtlamak için. Ama sana haberlerim var doktor. Haksızdm. Jeff'in aklındaki tek kötü şey sizin ona yaptıklarımz. Fakat o şimdi güvende," dedi Castillo Jacobson'ı iterek. "Herkes güvende." Bir an herkesin içine kendisini

de dahil ettiğini fark etti.

Jacobson kahkahalarla güldü.

"Komik bir şey mi var?"

'Güven'den bahsediyorsun. Birlikte çalıştığm insan-

//

lara bakmca bunu söylemen biraz ironik oldu."

Senin dogmatik saçmalıklarmla ilgilenmediğimi söy

ti

ft

ledim doktor. Hem de hiç ilgilenmiyorum.

"Biliyorum," dedi Jacobson. "Fakat *onlarla* hiç şüphesiz ilgileniyorsun değil mi?"

Castillo adamm gözlerini takip etti. Aym anda harabe şehrin siluetindeki tepede hareket eden. Winter Quar-ters madencilerinin hayaleti olmadığı kesin olan üç figür

• • 1 * *

gordu.

• «

Uç ince şekil. Adamlar. Çocuklar.

Onlar kim?" Castillo siper olarak doktoru daha yakına çekti. Yakalama görevi öncesinde yeleğini giymişti fakat her ihtimale karşı yine de kendini güvenceye aldı.

//

"Sanırım John," dedi Jacobson. "John, Ted ve diğerlerinden bazıları. Jeff rey'den çağrı aldığımda, ben... Şey, ben bu gece onları buraya davet ettim. Yalnız olacağımızı düşünmüştüm."

Kaç kişi? John öldü, bu arada."

//

O öldü mü?" Jacobson'm sesi üzgün ve belli belirsiz

//

geliyordu.

"Dün gece öldürüldü. Boğazı kesilmiş ve çok kez bıçaklanmış. Eminim ki bazı kişiler seninle bu konu hakkmda konuşmak isteyecektir."

Benimle mi? Hayır, hayır, ben olamam. Sanırım benimle diğer konular hakkmda konuşacaklar. Fakat John konusunda olamaz. Boğazı kesilmiş diyorsun öyle mi?

//

//

Jacobson hafifçe güldü.

"Bu daha ironik değil mi Doktor?" Castillo ergen çc

cuklardan uzaklaşmak yerine onlara yaklaştığmı fark etti

Merak ettim. Acaba onlar...

ff

//

"Onlar?

//

"Yakmda anlayacaksm."

"Kımıldama." Diğerlerinden elli metre uzaktaydılar

Castillo onlarm her birini tamyordu. Yüzlerini tamyabil-mek için hepsinin dosyalarmı incelemişti.

Albert, Ted ve... Jeff.

Hayır. Castillo kendisine bir küfür salladı

tekrar düşünmeye başladı. DIGER Jeffrey. Asıl altılından

• W

biri. Çocuğun adı Jeff Williford. Diğerleri gibi onu da ba

kıcı ailesi sahiplenmiş. Uç yaş daha büyük. Daha uzun. Ve

daha... *Şeytani?*

Castillo el fenerini kot pantolonunun cebine koydu ve

telefonunu aldı. Tabancasını öylece duran üç çocuğun üze

rine doğrulttu. Bekledi.

Castillo?" Telefondan Stanforth'un sakin ve hoşgörü-

lü sesi geliyordu.

Jacobson yanımda. Scofieid'm hemen dışmdaki Win-

ter Quarters'a birilerini gönder. Acil. Burada en az üç hedef

daha var var. Anlaşıldı mı?

Anlaşıldı. Salt Lake'ten on beş dakika içinde hava

desteği geliyor. Sen...

İdare edebilirim. Jacobson'da teneke veya ona benzer

bir şey yok. Arabasmı da kontrol etmem gerekiyor.

//

//

//

//

ti

//

İyi iş asker. Hey evlat. Ben...

//

//

"Daha sonra konuşuruz," diyerek kapattı Castillo.

"Ustalarm memnunlar değil mi?" diye sordu Jacob-

//

Bu çok önemli

Castillo onu biraz sarstı. "Silahım var!" diyerek di

ğerlerine bağırdı. Dondurucu bir soğuk vardı. "Anladmız

mı?" Castillo soğuğu önemsemedi

"Silahım var," diye taklidini yaptı çocuklardan biri ap

talca bir ses tonuyla. "Bok ye pislik.

//

Bir adım daha yaklaşırsan seni vururum

//

it

Bir adım daha yaklaşırsan..." dedi bir ses ve diğer

ti

ikisi güldü.

•S

Castillo Jacobson'ı daha yakma çekti ve seslerin kime ait olduğunu fotoğraf dosyasından hatırlamaya çalıştı. Seslerini duymak garipti...

Jacobson?" Adı Al olan çocuk bağırdı. "Bu zavallı

//

kim? Jeffrey'nin yeni arkadaşı mı?

//

Castillo kaşlarmı çattı ve onlarm neden Jeff'ten söz ettiğini merak etti. Herhalde diğer Jeff'ten bahsediyorlardı.

Onların Jeff'i. Williford olan.

"Bu iş bitti," dedi Castillo. Çocuklarla mı, Jacobso'la mı yoksa kendisiyle mi konuşuyordu emin değildi. Aklına Henry geldi. Ona da bu işi bittiğini söylemişti. Yardım edebilirim demişti. Ve sonra... Ve sonra onu öldürdü. *Yoksa bu iş de mi öyle bitecek?*

Çocuklar kıkırdayarak güldü.

"Bu iş bitti," dedi tekrar, özellikle Jacobson'a bakarak. Birilerinin bu sözüne katılmasmı bekliyordu. "Bana sorarsan," dedi Jacobson. "Belki. Fakat... Bitti mi? Hayır. Henüz değil. Vicdam olmayan bilim, ruhun..."

"Ayetlerini papazlara sakla." Castillo aniden bağırdı. Jacobson hareketsizdi ve Castillo karanlık ufuğa doğru baktı. Yardımm gelmesine en az yirmi dakika vardı. Za-

man kazanması gerekiyordu. "Önceki gece ne parti yap-mışsmız ama," çocuklara doğru bağırdı. "Hani şu Orchard

City'deki.

ft

"Evet ne olmuş? Sana ne bundan?"

"İlgilendiğimden değil. Sadece bir gözlem. Dokuz kişi öldü, Tabü John bunlarm

arasmda yoktu. Haberleri izlediniz mi?"

Evet. Ama o biz değildik.

//

//

"Altmış kişiyi öldürecektik," dedi bir ses. Jeff'in sesiydi. Hayır Jeff DEĞİL. Jeffrey. Jeffrey Williford. Çocuk gibi bir sesi vardı. Castillo bunu farklı buluyordu.

Hem de çok.

"Amonyak," Castillo onay beklercesine bağırdı. "İlginç bir fikir..."

O konuda ne biliyorsun?"

//

Vemon'daki aileyi de biliyorum. Unity'deki kadını

//

da.

"Evet. Sen de şu kahrolası dahi tiplerdensin değil mi?" "Bunu daha önce söyleyenler olmuştu evet." Castillo o an, eğer bir adım kımıldayacak olurlarsa üçünü de vurmaya karar verdi. Jacobson onun anahtarıydı. Bu cehennemin çıkışım sadece o biliyordu. Sadece Jacobson'm bir oğlu vardı. Ve sonunda, bu gece burada ne olmuş olursa olsun,

biliyordu ki bu üçü tek teminatıydı.

"John denilen çocuğu beceren sensin değil mi?" diye

sordu Al.

"Bu imkânsız," dedi Jeffrey. "O olamaz."

"Sen ölü bir zavallısm," diye bağırdı Al.

Castillo ufuğu tekrar kontrol etti. Bu çocuklar muhtemelen helikopterler göründüğünde kaçacaktı. *Kaçmak,* diye düşündü. *Kolayca yakalanacaklar.* Jacobson mırıldanarak

yerini değiştirdi. Mırıldandığı şeyler Latinceyi andırıyordu. Castillo doktoru çekti ve arkasmdan çocuklara bağırdı.

"Bugün herhangi birini öldürdünüz mü?"

"Henüz değil/' en sondaki çocuk sonunda konuştu.

Ted. Sesi oldukça derindi ve diğerlerinden daha ciddiydi. Ayrıca silahı vardı.

Sakin ol sert çocuk," diye uyardı Castillo. "Silahını

tt

bırak yoksa işini bitiririm.

//

Yap şunu," dedi ergen çocuk ileriye bir adım atarak.

//

"Umurumda mı sanıyorsun?"

Castillo çocuğun kafasına nişan aldı. "Hayır," diyerek söze katıldı. "Dosyalarmı okudum aşağılık herif." Çocuk durdu ve yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Bu bir saniye sürdü. Castillo çocuğun derisinin çene kemiğinin esnekliğine dayanamayıp yırtılacağmı düşündü. Tam da o anda, gülümseme kayboldu.

Ted dönmüş ve diğer ikisinin arkasmdan harabeye dönmüş şehre doğru bakıyordu. Castillo gerilmişti. Gölgeleri kontrol etmeye başladı. Jacobson bir şeyler mırıldandı

ve sonra inledi.

"Ne oluyor doktor?" Castillo onun arkasma çömeldi.

O burada," dedi Jacobson.

//

ff

//

Kim...

Hemen o anda, kimden bahsettiğini Castillo da anlamıştı.

Sağmdaki ani hareketin etkisiyle içgüdüsel olarak yerinden fırladı... Gölgelerden biri diğerlerinden ayrılmıştı. Vücudunu yerden yükselmiş gibi hissetmişti. Sanki hafiflemişti. Gerçeklik askıya alınmıştı. Kendisine saldıranı sadece bir saniyeliğine görebildi. Omzuna dokunan demir eli hissetti ve beklediği darbeye karşı hareketlendi. Belinde yanmayla karışık bir ağrı başladı ve sonra yere çarptı. Yakmmda birisi bağırıyordu. Silah sesleri geliyordu fakat bu kendi silahı değildi. Castillo derin bir yara aldığmm far-kmdaydı. Kendini darbelerden biraz kurtarmayı başarmış

olsa da yelek epey hırpalanmıştı. Dizlerine uzandı, kendini

yerden kaldırmak için adeta bir savaş verdi.

Jacobsonla arasmda duran biri vardı. Adam kısa ve cılızdı. Gecenin karanlığında neredeyse kaybolmuştu. Motel

odasmdaki adam. Fakat bu *adam* kim? *Pek de...*

Adam JacobsonT boğazından tuttu. Bir yandan yüzünü incelerken onu yerden kaldırdı. Genetik bilimcinin ayakları yerden birkaç santim havaya kalkmıştı. Katilin diğer elinde bir bıçak belirdi ve bu da havaya kalkarak Jacobson'm karnına saplandı. Jacobson tiz ve acı bir çığlık attı.

Castillo katilin sırtına beş mermi sapladı. Adam mermilerin etkisiyle yalpaladı ancak Jacobson'ı düşürmedi. Kendini toparlayıp bıçağmı kolları arasmda yanlamasına tuttu. Tam ortadan deşilen Jacobson'm bağırsakları bir höpürtüyle dışarı çıkarken Castillo'nun yüzüne sıcak kan

sıçradı.

• •

Jacobson'm katili üç çocuğa doğru döndü. Uç klona doğru.

Bu bir irüazdı. Saf ve basitçe. Stanforth, DSTI, bu adamı göndermişti.

Castillo terk edilmiş şehirden uzağa doğru kaçan çocukları izledi. *Öylece gitmelerine izin mi vereceğim ?* diye düşündü. *Bırakayım da bu adam, her kimse onları da öldürsün. Bu*

işi bitirsin.

Sırtmdaki taze yaranm acıdığmı hissetti. O anda, birkaç saat önce gördüğü ölü çocuklarla dolu bodrum katmı

düşündü.

Castillo birkaç el daha ateş etti. Flepsi hedefini vurdu ve sesleri kanyonda yankılandı.

Buradaki ruhlar onu korkutmuştu sanki. Castillo'nun başka hiçbir şeye benzetemediği şey, ona dönmüştü.

Şarjöründe kalan mermileri üzerine boşalttı Karanlık şey, geriye doğru sallandı, başmdan karanlık bir duman çıktı ve yere çöktü. Şimdi, aynı geldiği gibi hızla Castillo'dan kaçarak eski şehre doğru gidiyordu. Yarı yarıya çökmüş bir şekilde sallanarak.

Yaralıydı. Ölüyordu.

Oyle olmalıydı. Castillo kendi kendine konuşuyordu. Bu şekilde ölüp giden çok adam görmüştü.

Kendini birden bilincini açık tutmak için savaşırken buldu. *Kimmiş yaralı olan?* Çok fazla kan kaybetmişti. Acı içinde kıvranıyordu. Kaçan yaratığm ardmdan elinden geldiğince hızla kovalıyor, bir yandan da silahım dolduruyordu.

Diğerlerini aradı. Üç çocuk da gitmişti. Ya da iyi saklanmışlardı. Jacobson'm

katili gittikçe yavaş hareket ediyordu. Aralarmda neredeyse 50 metre kalmıştı. Adam tökezledi, sendeledi ve yarı yarıya yıkılmış mahzenlerden birinin yuvarlak köşesinden dönmek için dizlerinin üstünde surundu.

Mahzenin köşesinin dönerken Castillo eğer dikkatli bakmış olmasaydı katilin saklandığı yeri göremeyeceğini düşündü. Sadece siluet olarak görünen adam gölgelerin doldurduğu mahzenin en uzak köşesine dayanmıştı. Daha iyi saklanma çabalarmda başarısız olmuştu, dengesiz bir şekilde duruyordu. Bedeninin yarısı insan olan bir örümcek ya da yarasa gibi görünüyordu. Bıçağı ise ay ışığında kocaman bir köpek dişi gibi parlıyordu.

Castillo beş kez ateş etti.

Adam köşede yapıştığı yerden ayrıldı ve yere düştü.

Castillo yıkık merdivenlerden tırmanarak küçük mahzene ulaştı. Helikopterlerin gelip gelmediğini görmek için

arkasma baktı. *Bu da Stanforth'un adamlarından olmalı. Onu*

bu halde bulması ne kötü olacak.

• •

Önündeki bedene dokunmaya en sonunda cesaret etti. Tahmin ettiği gibi, ölmüştü.

Bu, kısmen, bir adamdı.

Castillo kısa bir süre onu izledi. Karşısındaki şeye anlam vermeye çalışıyordu.

Üzerinde güçlendirilmiş bir çelik yelek vardı. Kolları-m, boğazmm etraf mı ve çenesini bir zırh kuşatmıştı. Biraz yukarıdaki yanakları ve kulakları da kapatılmıştı.

Yüzü tıpkı bir Afrikalmmki gibi kapkaraydı, ancak diğer özellikleriyle Avrupalı bir görüntüsü vardı. Fakat hiçbir irsi miras dapdar kafasmm sebebi olamazdı. Sirk ucubesi gibiydi. Kocaman ağzına irili ufaklı, yamuk dişler doluşmuştu. Burun yerine de sadece iki delik vardı. Bunlar kurşun deliği gibi de değildi; eski bir yara veya başka bir

şeye de benzemiyordu. Bu, lanet bir surat mıydı?

Castillo gözlerini dikip bakmaya devam etti. Ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu. Bu geçmişten

hatırladığı bir anı mıydı?

Kâbuslarmdan biri? Bu **o mu?**

Kâbuslarıyla ilgili bir şeyler, bir şey...

Fakat birden hissettiği acıyla hatırlamak üzere olduğu

her şey karanlığa gömüldü.

Ürktü. Küfretti. Başım çevirdi. Karanlık hücreden

yukarı doğru cansızca tırmandı, diğerlerinden çekiniyordu. Ted, Al, ve Jeffrey... Onlar da muhtemelen hâlâ kaçıyorlardı. Kaçmakta haklılardı

Vücuduna dokundu, kana bulanmış ve yapış yapıştı. Eliyle yaraşma bastırdı ve elinden geldiğince hızla kanyondan çıktı. Bu sanki yıllar sürmüştü. Yukarı vardığmda derin derin ve yavaş soluk alıyordu.

Batıdan gelen iki helikopter hızla kanyonun içine süzüldü. Kendi nefesinin hırıltısından onları duymamıştı. Yine demiryoluna çıkmıştı, arabasma doğru ilerledi. Başı döner gibi oldu, çok kan kaybettiğinin farkmdaydı. Yere yıkılmaya ne kadar yakm olduğunu da biliyordu.

Castillo arabaya yaklaşırken silahmı daha güçle kav-

radı.

"Jeff?"

Arabanm ön, arka ve yanlardaki dört camı da kırıktı. *Herhalde eğleniyorlardı*, diye düşündü Castillo. *Avlarıyla alay*

ediyorlardı. Öfke yine bedenini sarmaya başladı. Bu hissi biliyordu. Bu, sıradan bir travma sonrası stres bozukluğu değildi. Bu şey çok daha gerçekti.

Cam kırıkları her yere yayılmıştı. Arka camlarm birinde kan vardı. Yeni kitapları arka koltuğa dağılmıştı, Jeff'in kamp çantası öndeki eşya yığmmm arasmdaydı. İkinci bir arabamn derin tekerlek izleri karanlıkta bile görünüyordu.

Patikanm iki tarafmda uzanan otluklara baktı. "Jeff!"

Jeff'in "kardeşleri" onu götürmüştü.

Castillo arabanm önüne yaslandı. Soğuk havaya nefesini bıraktı. Winter Quarters madeninin hayaletleri uzaktan fısıldıyordu. Belki de bunlar sadece helikopterlerdi.

Castillo ikisini ayırt edemiyordu. Umurunda da değil

di.

Akimdaki tek şey bulması gereken bir çocuğun daha

olduğuydu.

KARANLIK ADAMLAR

13 HAZİRAN, PAZARTESİ - PLEASANT DAĞI, UTAH.

• •

Zahir insanlarm ölüşünü izlemeyi sever. Özellikle de kurbanın, verecek hiçbir şeyinin kalmadığının ve çaresizliğinin

t

t

farkına vardığı ve sonra o nihai yenilgi anında, hayata tutun-

t

mak için son bir kez çabalarken son nefesini verdiği o eşsiz an... Umutlu, küstah... Ve bütün bunları kurbanın gözlerinden okur,

t

t

çünkü insanın en canlı olduğu an son nefesini verdiği andır. Za-

t

hir o anda kurbanının gözlerine baktığında Tanrı'yı görebilirdi. Ter ve kan ile kaplı yüzünde parmağını gezdirirken sen, başınla elini ittiriyorsun, iyi eğitilmişsin. Zahir düşünür ve gülümser. Normal biri kendisine bu kadar acı veren birinden çekinirken sen, yanağında hissettiğin gerçekliğe odaklanıp ona tutunmak istiyorsun. Zahir önündeki yüze hafifçe vurdu. Çok geçmeden, yine fısıldayarak ve bir şeyler için söz vererek alet çantasına yönelir. Küflü gaz lambasının ışığının oluşturduğu hareketli gölgeler dar mağaranın alçak tavanında doğal olmayan bir şekilde dans ediyordu. Diğer adamlar yakınlardaki tünellerde ve deliklerde sohbet ediyordu. Birinin kahkahası işitiliyordu.

Zahir ilk kez bir ölü gördüğünde belki de sekiz yaşındaydı. Bu, sanki Kahire'deydi. Marketlerden birinin yarısı bir bombayla parçalanınca üzerinden dumanlar tüten enkazın içinden karanlık bir biçim ona doğru tökezleyerek geliyor gibiydi ve Zahir hâlâ onun erkek mi kadın mı olduğundan emin değildi. Tek gördüğü

her adımında sanki yere düşecekmiş gibi yalpalayarak kendisine

doğru gelen şeyin üzerinde çok fazla kan olduğu ve kafasının bir kısmının olmadığıydı.

Küçük Zahir bütün bunları izlemek için dumanın yaktığı gözlerini ovaladı. Karşısında yarım bir yüz vardı. Sağ tarafin-daki kırılmış kemikler ve sarkan etlerin arkasındaki kafatası tamamen kaybolmuştu. Tek kalmış sol gözün ona baktığını görüyordu; doğruca ona bakan bu gözde hem şaşkınlık hem de azim vardı. Küçük Zahir o anda o kanlı şeyin onu öldürmek istediğini anlamıştı. Yüzünün ve beyninin yarısı dışarı firlamış halde de olsa yalnız ölmemeye kararlıydı. Kadın mı erkek mi olduğunu hâlâ anlayamadığı şey ucunda el olmayan kolunu ona doğru kaldırdı ve ayaklarının dibine çöktü. Zahir'in yüzüne sıcak ve ıslak bir şeyler sıçradı. Sonra yanı başında, ölmek üzere olan şey, bitkin bir çene, dışarı uzayan dili ve yarısı olmayan ağzında la-kırdayan kanların arasında bir şeyler çiğner gibiydi. Kol ve bacaklarıyla Zahir'in bacaklarına ulaşmaya çalışıyordu. Çocuk hâlâ kendisini izleyen hevesli ve bilge göze odaklanmış haldeydi. Bu göz bir yıldız gibi parlıyordu. Tann'nın gözü. Altı ay

sonra aynı bakışı tuğlayla yaşlı bir adam öldürdüğünde gördü. Daha sonra bunu Ahmet'in bakıcısını boğazladığında ve diğer cinayetlerinde de görmüş olabilirdi. Sonra Fetih el-İslam'a katıldığında çok geçmeden zarar vermek ve öldürmek onun kutsal görevi olmuştu. İskenderiye Üniversitesi'nde saçma bir konu üzerinde yüksek lisans eğitimi alan züppe bir kız Zahir'in vahşi doğasının, ilk bombalama olayından sonra yaşadığı travmadan veya babasının sık sık onu dövmesinden kaynaklanmış olabileceğini söylemişti. Zahir böyle düşünmüyordu ve kıza tecavüz edip onu öldürürken aynı şeyleri ona anlattı. Bundan basit bir zevk duyuyordu. Kıza

tek anlattığı bunun bir hata olmadığıydı. Herat ailesine veya Qalat Dizah ta esir aldıkları çocuklara işkence etmekten zevk almıştı. Daha yakın zamanda da Tozuraghondi'de ele geçirdikleri insanları öldürürken de büyük zevk almıştı. Bir hafta önce takımımız Towraghondi'nin dışında üç Rangers askeri yakaladı ve onları sınırın ötesine götürdü. Amerikalıların İran'a onlar için girmesi mümkün değil, "John Penn" ve "George Clooley" buna izin vermez diyor ve kıkırdıyordu. Bir haftalık acı ve kan şöleninden sonra TanrTyı iki kez görmüştü ve bu son adamın ölümünden de keyif alacaktı. Çoktan ona zarar vermiş, kemiğine dayanana kadar etini kesmişti. Amerikanlar o kadar iriydi ki o kasları yakından görmek istiyordu ve aslında, hiçbir zaman politikayla ilgilenmemiş ve yaptıklarının manevi yönünü önemsememişti. Bunlar onun asıl tutkularının arkasında yer alıyordu

ve bu yönden TanrTnın doğrudan ona gönderdiği bu askerden

fek de farklı değildi.

0

iki boş sandalyeye baktı. Bulundukları yerden sürüklenmiş ve sadece kafaları küçük tahta masanın kenarından etrafı izleyen iki cesedin her birinin altında birikmiş karanlık işkence izlerinin yanında iki boş sandalye duruyordu. İki inçlik Bad Parker marka en sevdiği karbon çelik neşterini seçerek Kızıl Haç çadırında havaya kaldırdı. Mükemmel bir kontrol ve güç ayarlaması ile göğüs ve genital bölge üzerinde yüzeysel kesikler oluşturdu. Kelimeler anlamsız seslere dönüşmüştü. Henüz bir gün bile olmamıştı. Zahir bu adam hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordu fakat "Rangers" denen adamlar normal insanlar gibi merhamet için yalvarmaz, aksine lanetler yağdırır ve gittikçe öfkelenirlerdi. Bu adamların şimdiye kadar gerçek isimlerini bile öğrenememişti. Tek bir

tanesinden bile. Oud-eis. Yapma bunu. Gerçek Tanrı

gözü henüz oluşmadı. Zahir biraz daha yaklaştı ve başparmağıyla ağzına bastırarak üst dudağını geri itti. Sandalyede çırpınırken kana bulanmış ipler sımsıkı bedenine sarılmış. Zahir bıçağı kaldırırken bir çığlık atıyorsun ve neşteri yine dişetlerine saplıyor. Sonra patlama olmadan önce tekrar cesede dönüp sessizce onunla ilgileniyor. Patlama tünellerin birinde oldu. Tünellerden birinde silah patladı. Sesi gök gürültüsü gibi yankılanmıştı. Zahir neşteri masanın üstünde duran iki başın yanına düşürdü, bir yerlerde birileri bağırıyordu, ses ölmekte olan bir adama ait gibiydi ve Zahir bu defa tüfeğine davrandı. Diğerlerinden biri, herhalde Hasib, bağırarak mağaraya daldı ve Zahir neredeyse onu vuracaktı. Bunun düşüncesi Zahir'in hoşuna gitmişti. "Ne oldu?" diye sordu. Hasib cevap olarak havalandı ve tıpkı bir hayalet gibi yerden bir metre daha yükseldi. Kafası karışan Zahir geri çekildi mağaranın taş duvarlarına kan fışkırdı. Hasib'in göğsünden parlak bir ışık yayılmaya başladı ve ardından yere düştü. Gölgelerin arasında bir şey hareket etti. Duman gibi ilerleyen karanlık şekil üzerine doğru gelirken Zahir tüfeğini ateşledi. Kuvvetli bir el gırtlağını sıkmaya başladı ve karnından aşağı buz gibi soğuk bir şeyin indiğini hissetti. Mağaranın karanlığında büyük bir bıçak parlamış ve birden bire saplanmıştı. Adam, Jacobson, acıyla haykırdı, iç oranları mağaranın zeminine saçıldı. Soğuk bıçağı içinde hissediyordu ve gölge adam önünde dikiliyor. Zahir ise tıpkı yağ gibi, şeytani bir mücevher gibi parlayan simsiyah gözlere bakıyordu. Ama karanlıktaki yansımada kendi iri ve parlak gözlerini de görüyordu, çığlıkları arasında vücudunun parçalara ayrıldığını duyuyor, sesten neredeyse zevk alıyordu. Ve ardından, en sonunda, karanlık adamın gözlerindeki yansımada yıldızlar gibi, TanrTnın gözleri gibi parladığını düşündüğü kendi

gözlerini gördü, sonra hiçbir şey olmadı. Vücudu masaya çarparak yere devrildi, yavaşça aşağı yuvarlanan iki baş neredeyse gülünç bir şekilde düştü. Seni izliyor, ¡kinci Albay VVissinger ve Spec Koster'ın başları Shaya ve Jeff'e dönüştü, ne de olsa bu bir rüya. Sonra karanlık şey sana döndü, oturduğun sandalyede bağlı olduğun iplerden kurtulmaya çalışıyordun. Geri döndü. Zahir'in bedeninin üst kısmından hâlâ bıçakla kesilme sesi yayılıyordu, ta ki sen baskıdan patlayacağını hissedene kadar. Karanlık iskeletin parmakları çenenin altını oydu sonra. Başını kaldırarak bedeninden ayırdı. Bir gözünden kan akıyordu, direkt onun yüzüne bakmaktan başka şansın yoktu. Gözlerinin içine...

Castillo sıçrayarak uyandı, nefesi aklını yitirmiş adamm tiz çığlığı gibi boğazmda düğümlendi. Korkunç ses dışarı çıkmıyor, adeta içine giriyordu.

Kâbus yine yok oldu, fakat bazı zamanlar olduğu gibi acı gitmedi. Önce ağzma, sonra da kaim yara izini kolaylıkla hissedebildiği göğsüne dokunurken sanki rüyada gibiydi. Elleri daha taze sargılara ve yaralara gitti. Kanama durmuştu. Atleti, yarası temizlendiğinden ve dikiş atıldığmdan beri birçok şeyi yutmuştu. Otel odasımn banyosunda hâlâ üzeri kan lekeli havlularla kaplıydı ve havada taze kan ile alkol kokusu vardı.

Yine aynı adamdı...

Castillo kapalı laptopunun ve notlarmm önündeki masada acı içinde doğruldu.

Odadaki tek ışık masa lambasmdan geliyordu ve bu

da aynı bir gaz lambası gibi sıcak parıltılar yayıyordu.

• •

One eğildi ve avuç içleriyle gözlerini ovalayarak uykudan

ve taze anısından kurtulmaya çalıştı. Ellerini başmm iki yanma koydu. Bu duruşa artık alışmıştı. Castillo sık sık uzaktan bakıldığmda sanki kendi kendisinin dağılmasını engellemeye çalışıyor gibi göründüğünü düşünürdü. Belki de gerçekten öyledir. Klimanm küf kokulu soğukluğunun sırtma ve omuzlarına dokunarak geçtiğini hissetti.

Mağaradaki adam...

Castillo artık neredeyse hiç düşünemiyordu. Saatini kontrol etti. 06:36. Ne zaman sızdığmı tam olarak anımsamıyordu. 05:00'da notlar aldığım ve Jacobson'm lanet notlarım okuduğunu hatırladı. Zaman artık aleyhine işliyordu. Winter Quarters'tan çıkalı dört saatten az olmuştu, ancak geçmişin parçaları bir araya gelerek şimdinin kâbuslarma

karışıyordu bile.

Jacobson Castillo'nun kâbuslarmdaki adam tarafmdan öldürülmüştü ve Castillo, inanması zor ama bu adamı vurarak öldürmüştü. İki yıl önce mağarada gördüğü "Karanlık Adam".

Bunun aynı adam mı yoksa bir çeşit klon mu olduğu-

l^j^İjjYİyordu. *Stanforth nasû olur da... Bu adamlar da neyin nesi?* Sorular uzayıp gidiyordu, fakat hiçbirinin bir önemi

yoktu.

Şu anda önemli olan çocuktu.

Masadan Jacobson'm açık bekleyen not defterini aldı

ve okumaya başladı.

Karmdeşen Jack'in mektuplarmdan: *"Sen ve ben ikimiz*

de gerçeği biliyoruz değil mi. İşimi seviyorum ve derim buruşana kadar yapmaya devam edeceğim, ondan sonra bile eski dostun Ja-

ky'e bakıyor olacağım. Not: Son işimden kalan kan ve dağınıklık

için özür dilerim

/f

"Eski dostun Jacky..."

Castillo sayfayı çevirdi ve Ted Bundy'nin yazdıklarını tekrar okudu: *"Biz, seri katiller sizin oğullarınız ve kocala-rınızız. Biz her yerdeyiz. Yarın geldiğinde çocuklarınızın daha fazlası ölmüş olacak."* Castillo bu kelimeleri tekrar düşündü. Bu çocuk ülkenin herhangi bir yerine saklanmış olabilirdi. Taşıma imkânları ve paraları vardı. Klonlandıkları tarihi katillerin dosyalarmm dışmda gerçek insanlarla bir bağları yoktu.

Biz her yerdeyiz.

Castillo dişlerini sıktı. *Bu çocuğun gerçekte ne kadar zamanı var? Onlardan ayrıldı mı? Bu deli adamın notlarında gerçek cevaplar bulabilecek miyim? Jacobson'm yaratıklarının nereye gittiği konusunda herhangi bir ipucu var mı? Yoksa bu aynı deliliğin devamı mı? Bu da en başında ünlü genetikçileri böylesi dehşet verici olaylara sürükleyen şeyin aynısı mu*

?

Not defterini kapattı. Masanm üzerindeki karanlık duvara gözlerini dikti. Kalkıp bir yerlere gidip bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Ama nereye gidecekti? Ne yapacaktı? Artık tamamen yalmzdı ve Savunma Bakanlı-ğı'nm getirmesi için görevlendirildiği psikopat katiller kadar kendisinin de peşinde olduğundan şüpheleniyordu. Komutanlığın tam desteğini alsa bile artık vakti yoktu.

Castillo masaya bastırarak kendirü geriye itti ve saatlerdir ilk defa ayağa kalkü. Zorlukla ve acı içinde loş ışığm altmda aynaya doğru ilerledi. Başmı kaldırdı.

Bedeninin yan tarafına sarılmış yeni bandajı ve etra-fmdaki kamını ve göğsünü neredeyse tamamen kaplayan

soluk yara izlerini gördü.

İzler belirgin kaslarının üzerinden hiç bozulmayan

ancak biçimsiz bir hat oluşturarak geçiyor; omuzlarma ve

kollarma uzanıyordu. Harflerin çoğu doğal olarak Farsça

ve Arapçaydı. Diğerleri ise kimsenin çözemediği sembol-

• •

lerden oluşuyordu. Üzerine yılanlar ve ağaçlar kazınmıştı.

Etinde öfkeli gözler vardı.

Castillo belki de yüzüncü kez, *resimdeki adam,* diye düşündü. İki yıldır sıklıkla yaptığı gibi yine merakla kendini inceledi. Sanki başka birine bakıyor gibiydi. Bedenindeki göremeyen gözlere baktı. İlk önce kazınmış olanlara, sonra da aynadaki yansımalarma baktı. Arkasmda odanm gölgeleri kendi biçimlerini oluşturmuştu. Neredeyse insanca.

Eski dostun Jacky.

Castillo yansımasmdan uzaklaştı ve telefonuna uzandı. Daha ük çalışta telefon açıldı.

"Aradığına sevindim," dedi Stanforth. "Yeni bir yere

geldik.

//

Doğru

Pek iyi bir yere değil ancak

//

//

O da doğru.

//

//

Gelmen gerek Castillo, hemen şimdi gelmen gerek

//

Bu iş bitti. Bu bir emirdir.

//

"Henüz değil."

//

« • «

"Shawn, eğer devam edersen

"Henüz değil."

"Ne istiyorsun?"

Castillo laptopunu açtı. "Bu şeylerden daha fazlasmı

salıvermek istiyorum.

/f

"Neyden bahsettiğini ani..."

"Tabii ki anlıyorsun," diye sözünü kesti Castillo. "Genetiği yapay şiddetle mahvedilmiş süper askerler; mesela senin için JacobsonT öldüren kişi ya da Orchard City'deki bütün çocuklardan bahsediyorum. Aynı iki sene önce İran'a gönderdiğin adam gibi. Anladın mı?

"Senin kıçmı kurtardığım zamandan mı bahsediyor-

sun?

ff

Bunu yap," dedi Castillo. "Yoksa elimdeki her şeyi

Si

basma veririm.

ff

"Gerçekten bunu yapar mısm?"

Castillo asimda emin değildi, ancak "Evet," dedi

"Sana kim inamr?"

"Patronlarımızm şu anki ortak fikrini göz önünde bulundurduğumda inananlarm çıkabileceğini düşünüyorum. Onları serbest bırak."

Bunu neden yapayım?

//T>_____]__ O//

-j .

Sence neden? Son kalan birkaç çocuğu bulmaları için... Diğerlerini yaptığı gibi. Daha önce onları nasıl ko-valamıştı? Yine aynı şeyi yapacağmı düşünüyorum. Aralarmda bir çeşit ruhsal veya kimyasal bir bağ var... Bunun ne önemi var ki?

Sadece söylediğimi yapç"

//

"Onu öldürdün Shawn. Onun gibi bir tane daha yap." "Tabii ki var *Brad*. İnsan kopyalamayı seven sîzlersiniz

değil mi? Ölüm fotokopicileri."

Castillo yarım bir kahkahayla homurdandı. "Bunu

şimdi yapabileceğimizden emin değilim. Orchard'da olanları gördün."

"Yapabiliriz." Castillo laptopuna yöneldi. "Risk alın, Tam olarak ne zaman bulunduklarma bilmem gerekiyor, Orada olmak istiyorum."

"Neden? Bu işi kendin bitirmek için mi? Günü mü kurtaracaksm? Buradaki herkes senin akimı yitirdiğini konuşuyor. Onlara kulak vermeliymişim."

Castillo bunu duymazdan geldi ve laptopuna bir şeyler yazdı. "Sana bir şey öğrendiğinde hemen bağlantı kurabilmen için bir kod gönderiyorum. Bu işi yap ve bir daha benim için endişelenmek zonmda kalma."

"Endişelenmek beni işim. Peki Jeffrey ne durumda? Onun için de endişelenmem gerekiyor mu?"

"Kim?"

"Jeffrey Jacobson. Jeffrey Dahmer. Hangi ismi kullanıyorsa. Jeff/82. DNA'sı Jacobson'm evine saçılmış durumda. Oiney'deki otel odanda da aynı şekilde. Nereye gittiğini

anlamamız an meselesiydi. Siz ne zamandır...

"Çocuk işimi yapmama yardım etti," dedi Castillo. "O

önemli değil. Hiçbir zaman olmadı. Ayrıca, çoktan öldüğüne de eminim." Bunu söylediğinde gerçekten olmasmı

istediği de buydu. Şu işi hallet.

İsteğini anlıyorum, ancak Castillo

//

//

"Evet

"Eğer bunu yaparsak... Eğer bunu senin istediğin şekilde yaparsak ve işler ters giderse, bu iş bittiğinde sana yardım edemem. Kendi başma olursun. Anladm mı?

İşler ters giderse...

Yüzde yüz anladım," dedi Castillo ve telefonu kapat-

tı.

//

"Yarın çocuklarınızın daha fazlası ölmüş olacak." Bundy'-nin sözleri zihninde yankılandı. *Peki kaç tanesi?* Castillo bunu yüksek sesle söylemişti. Boş odada otururken bedeni titriyordu. *Kaç tanesi?*

Karanlığm kendisini tamamen kaplamasma izin vermek için ışığı söndürürken akimda sadece tek bir şey vardı.

JEFF'LER

13 HAZİRAN, PAZARTESİ - LA VERKIN, UTAH

Jeffrey Dahmer küflü demir masanm önündeki sandalyeye oturdu. Küçük bir kemik yığmmı önüne bıraktı.

Jeffrey Dahmer sandalyenin arkasma yakm bir yerde durup onu izledi.

İlk Jeffrey, Jacobson'm yetiştirdiği, çırılçıplaktı ve sanki ağlarmş gibi bir görüntüsü vardı. Ağlamıştı da. Bileklerinde ve bacaklarma bant izleri vardı.

Diğeri, Ted'in okuldan tamdığı çocuk, birkaç yaş daha büyüktü. Aym zamanda daha iriydi. Genç olanm saçı kahverengiydi. Fakat tek bir konu kesindi o da bu

iki pis

kuşun aynı pislik yuvasmdan geldiğiydi.

Gerçekten görmeye değer bir şeydi. Tedd gözlerini

manzaradan alamıyordu.

Scofieid'da bu çocuğu ilk ele geçirdiklerinde her şey çok sıradan gözükmüştü. Fakat bu çocuğu görüp gerçekte kim olduğunu anladıklarmda... Bunun İNANILMAZ olduğu düşünmüşlerdi.

Jeff'in başka bir modeli. Jeff 2, 3 veya 4,1. Fiiçbir fikirleri yoktu.

Asıl önemli olan, bu korkağm hayatmm çoğunu Jacob-

sonla geçirmiş olmasıydı.

Al onu çok iyi tamyordu. Yıllar boyunca birkaç kez

danışmanlık ve test işleri için gizlice DSTFa sokulmuş bir başka laboratuvar faresi. Kolaylıkla kaçan laboratuvar farelerinden biri. Üzerinde izleme çipi dahi yoktu. Kendi vücutlarmı keserek çipi aradıkları aynı yerde onu da keserek vücuduna baktıklarında bunu görmüşlerdi. Onlarla birlikte birkaç kişi daha gelmişti, ama pek fazla değillerdi. Williford'un ise başka planları vardı.

Kemikler yalnızca hayvan kemikleriydi. Çoğu küçük fare ve kuş kemikleriydi. Jeff'in Mt. Sterling'de bulduğu bir sincap da vardı. Bir de kedi. Ailenin kedisi. Jeff'in son birkaç haftadır topladığı birkaç omurga, kaburga, bacak kemiği ve kafatasından oluşan küçük komik bir yığın. Jeff bunları genelde mısır gevreği kutusunda saklardı. Dağılmak üzere olan bu kutuyu birkaç gün önce bantla güçlendirmişti. Şimdi kemikler masanm üzerinde duruyordu ve diğer çocuk, diğer Jeff onlarla oynuyordu.

O da oynardı. Oynamak zorundaydı. Yoksa cezalandırılırdı.

Jeff beş yaşma geldiğinde, Massey'deki ekip bir sabah tesisin arkasmdaki kemikleri bulmasmı sağlayarak onlarla oynamaktan zevk alıp almadığmı görmek istemişti. Bu, "asıl" Jeffrey DahmeFm çocukken yaptığı şeylerden biriydi. Sonuçlar onları gayet memnun etmiş olmalıydı. Fakat diğer Jeff, bunlarm

hiçbirini yaşamamıştı. O başka bir test grubundaydı, ta ki şu ana kadar.

"Birbirine sürtüldüklerinde çıkan sese bakm," dedi büyük olan Jeff." Yığm çöktüğünde birbirlerinin iterek yuvarlanıyorlar. Tık tık tık. Sesi dinleyin." Konuşurken diğer Jeff'in arkasma eğildi. "Bunu onlarm anlayabilece-

ğini sanmıyorum. Beni yıllardır izleyenlerin... Tık tık tık. Sanırım buna Tanrı kompleksi gibi saçma bir bilimsel isim bulmuşlardı. Tanrı'yı oynamak. Güç gösterisi... Ama durum hiçbir zaman böyle olmadı." Yığından birkaç kemik aldı ve kemikleri parmaklarmdan kaydırarak masaya bıraktı.

Tık tık tık.

Ted dinliyordu ancak neyin bu kadar önemli olduğunu anlayamamıştı. Ona göre bu ses masada yuvarlanan bir zarın sesinden farksızdı. Ancak yeni dostunun gözlerindeki bakışı görebiliyordu. BU bakışı çok iyi tanıyordu.

Duyuyor musun?" diye sordu büyük olan Jeff. "Duyuyor musun?" Birkaç kemiği alıp biraz yukarıdan masaya bıraktı.

//

Tık tık tık.

Yeni Jeff cevap vermedi.

Oyun mu oynuyorsun?" Büyük Jeff'in bakışları bı-

//

çak gibi keskinleşmişti. "Önce bir bira daha ister misin? Nlasanın üzerinde yarısı boş bir bira kasası vardı. Öfkeyle birine uzandı. "Hadi oradan homo!" Çocuğun başmı geri

itti ve birayı ağzma döktü.

Jacobson'm oğlu boğazma dolan birayı püskürtünce sidik renkli sıvı çenesini ve göğsünü ıslattı. Küçük Jeff üzerindeki elden kurtulmak için bir hamle yapü ancak büyük

Jeff onu yerinde tutmayı başardı.

Ted kolunu çekmeye çalıştı. Kolu acıyordu ve daha iyi

görebilmek için tişörtünün kollarmı sıvadı. Kabartı öncekinden daha kötü durumdaydı. Yuvarlak bir leke halinde pazusunun alt tarafmdan uzanıp dirseğini geçmiş, bileği-

ne kadar uzanmıştı. Büyüyordu. Lekenin merkezi sanki beyaz başlı sivilcelere benziyordu ancak daha sarımsıydı ve bir çeyreklik bo)mtundaydı. Derisi artık kahverengiden daha koyu, neredeyse siyahtı. Bir hafta önce, küçük bir izden ibaret olan bu şeyin morartı olduğımu düşünmüştü.

Ama şimdi daha başkaları türemişti. Göğsünde küçük bir tane vardı. Bacağmda da bir tane çıkıyordu. Her gün hatta her saat çoğalıyorlardı. Bunun ne olduğunu bilmiyordu fakat düşünmek kaşmmak hatta lekeyi kesip koparmak istemesine neden oluyordu.

Ted dikkatini tekrar JeffIere verdi.

"Hayır mı?" büyük Jeff bağırıyordu. "O zaman biraz beklesek iyi olacak." Boş bira tenekesini odanm diğer tara-fma fırlattı. "Buna alışacaksm. Hatta bahse girerim alışmaya başladm büe."

Çocuk ağzmdan bira püskürtürken öksürüp tıksırıyordu.

"Seni ödlek," diye güldü Jeff. "On yaşımdan beri bana alkol verirlerdi. İflah olmaz bir alkolik olmamı istiyorlardı. Aym aslım gibi." Yine çocuğun arkasma geçti ancak bu sefer elleri yüzündeydi. "Tabii ki sen sadece bir bebeksin, değil mi? Kulaklarmm arkasmda hâlâ formaldehit ve farklı bazı sıvılarm ıslaklığı vardı. Yeni ve geliştirilmiş süper klon." Parmakları sürekli çenesinde geziniyor, ağzma girmeye çalışıyorlardı. En sonunda ıslak ve geniş ağzma birbiri ardma girdiler.

"Görünüşünden anladığım kadarıyla neyden bahsettiğim hakkmda bir fikrin var. Bana bunu baban anlattı. Şu anda baban öldüğü için, güle güle babacık olduğundan

büyük resmi görmeni sağlamanm zamanı geldi. Ted, sence küçük oğlancığımız bununla başa çıkabilecek mi?"

Önemi yok," diye cevapladı Ted.

4 4

//

Kesinlikle." Büyük Jeff biraz daha yaklaştı. "İşte olay şu çocuk. Sen bundan dokuz yıl önce bir laboratuvarda üretildin. Sahte baban Jacobson ve DSTFdaki diğer bilimciler gebelik oranlarını değiştirmenin yolunu buldular. Kon üretiminin hızmı arttırmayı başardılar... AH! Ted, sanırım oğlancık bunlarm hepsini zaten biliyordu.

//

//

Küçük Jacobson konuşmaya çalıştı. Ağzmdan tek kelime çıkmadı.

Gücünü sonraya sakla Jeff," Çocuğun yüzüne hafifçe vurdu. "Buna ihtiyacm olacak. Yani, biz normal insanlar gibi başmdan beri buradayken sen ve diğer birkaç klon sadece on yıldır hayatta. Hatta bazıları üç. Baban bunlardan bir tanesini eve götürdü, ona birkaç yalan söyledi, bu şendin. Bir öğretmen ordusu kurdu ve en üst düzey öğrenim metotları kullanarak be5mini ortalama bir on beş yaşmdaki çocuğun bilmesi gereken şeylerle doldurdu. Ve voila! Normal bir çocuk oldun. Aym kolaylıkla seni otuz yaşma da getirebilirlerdi. Asimda DNA'nm otuz yaşmda bir adamdan almdığmı düşünecek olursak zaten öylesin."

//

"Lütfen..." dedi acınası durumdaki çocuk. "Dur."

"Gerçeklerle yüzleşmek zonmdasm. Küçük bir çocukken yaşadığm bir şey var mı hiç akimda? Herhangi bir şey? İlk Noel? Ayakkabılarım bağlamayı öğrenişin?" dedi Büyük Jeff, sesinde ilahı bir derinlik vardı. "Dediğim gibi, tatlım. Kutudaki bir klonsun sen. Sadece üzerine su ekle

//

diler.

"Lütfen..."

"Sakin ol kardeşim. Burada güvendesin. Sen hâlâ bizden birisin değil mi?" Daha dün üretilmiş olman önemli

değil. Şimdi ve burada, sen ve ben tamamıyla aynıyız. Biz biriz."

"Ben..."

Sen nesin Jeff?"

Ben senin gibi değilim.

//

//

Büyük Jeff iki eliyle çocuğun yüzünü kavradı. "Ama bütün deliller aksi yönde," diye gülümsedi.

Küçük Jacobson kendini kurtarmaya çalıştı.

Yaşlı Jeff yüzünü çok sıkı tutmuştu. "Beni seviyor musun?" diye sordu. Sesi farklı bir duyguya bürünmüştü. Bu, Ted'in alışkm olduğu bir tondu. Büyük Jeff'in bir eli Yeni Jeff'in göğsünden aşağı indi. "Ama ben seni seviyorum dedi. Eli daha da aşağıya kayarken bu söz bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Ama ne var biliyor musun?" Elini Yeni Jeff'in yüzünden çekti ve daha da öne eğilerek yüzlerinin birbirine değmesini sağladı. Sanki bir tanesi yüzünü aynaya yapıştırmış gibi bir görüntü vardı. *"Aynı* zaman da senden nefret de ediyorum.

//

ff

Büyük Jeff'in dudakları çocuğun yanaklarmda gezindi. Ted artık Yeni Jeff'in konuşulanları dinlediğinden bile emin değildi. Sanki orada yok gibiydi. Bunun gerçekten önemli olup olmadığmı da merak ediyordu.

Ted gülümsedi ve yavaşça odadan çıktı.

Jeff'in kendiyle baş başa zaman geçirmek istediği belliydi.

TANRI'NIN GÖZÜ

13 HAZİRAN, PAZARTESİ - RADNOR, PA

Stanforth denen ordudan gelme herif pisliğin tekiydi. Laboratuvara arada bir gelen Nazi Savaş Köpekleri'nden bile daha pislikti. Bu adam tamamıyla ayrı bir türdü.

Beş kelimeyle Stanforth nasıl mı anlatılır?

PİSLİK. GESTAPO. KATİ. UMURSAMAZ. CANAVAR.

Şu anki durum ise dört kelimeyle şöyle açıklanır:

RİSKLİ. KANUNSUZ. ÇARESİZ. BERBAT.

DSTTdan Sr. Robert Feinberg'in aklım elindeki asıl işten dağıtmak için kullandığı eski bir kelime oyunuydu. *New York Times* çengel bulmacasma benzemiyordu ama aym işi görüyordu. Artık elleri çok az titriyordu. Laboratuvarm Stanforth ve Savunma Bakanlığından birkaç palyaçonun Dr. Erdmanla birlikte durduğu diğer köşesine baktı. Onu kontrol odasmda nispeten güvende izliyorlardı. Dr. Mohlenbrok yanı başmda kontrol ünitesinin başm-

da son işaretleri okuyordu.

Fiaznedeki numune yine hareket etti. Yeni bir hayat bulmuş gibiydi. Tek bir karanlık el plastik camm yan tarafına vurdu ve Feinberg içgüdüsel bir şekilde geri çekildi. Sümük renkli baloncuklar uzun iskeletimsi parmaklarm arasmdan yukarı çıkarken iç yüzeydeki eli sürüklüyordu.

Feinberg yukarı bakmıyordu. Çünkü bakarsa göz göze ge

leceklerini biliyordu.

Onun gülümsüyor olacağmı da biliyordu.

Tekrar odaklandı.

Tanktaki şeyler için on harf.

PROSEDÜR, EVRİMLEŞ, YOKEDİCİ, ÖDEMELER

daha önce Afganistan, Yemen ve Orta Ameri
ka'da da birçok testte kullanmışlardı. BU şeylerin raf ömrü
kısa oluyordu. Onlar
Hayır, diyerek ayıldı birden. "Ödeme sadece beş harfli
bir kelime. Sonra yine hazneye yöneldi ve son kodları yaz
dı. Vızıltıyı ve hâlâ duran karanlık sıvılarm fışkırmalarım
bastıramıyordu. *Şu anda evde gitar çalıyor olmalıyım,* diye
düşündü. *Sabahtan akşama kadar tıkınıp çocuklarla eğleniyor
olmalıydım.* Feinberg ayırma butonuna bastı ve ön panelin
kapalı menteşeleri canlı bir şeymişçesine arkasmda hışır
dadı. *Çift mercekli bir mikroskobun başında, P&G için yeni par
füm üretiyor olmalıydım.* Arkasmda konuşan adamları az da
duyabiliyordu. Stanforth ve Dr. Erdman'm boğuk
duyuldu. Hiç şüphesiz daha fazla çocuk öldürmekten
konuşuyorlardı
Şu ana kadar çalışanlar, DSTFm diğer bekleye
embriyoları çoktan imha ettiği ve bazı gelişmiş prototipe
rin ya öldürüldüğü ya da kimyasal uyku haline geçirildi
ğini konuşuyorlar. Jacobson ortadan kaybolduktan
ortaya milyonlarca söylenti atüdı. "Kabil." testlerinde bir

kaza yaşandığı da bunlardan biriydi. *Dedikodu,* dedi

berg kendi kendine. *Hepsi bu.* Diğerleriyle birlikte neden

gönderilmediğini yine merak etti. DSTFm büyük kıs

mı geçici olarak kapatılmıştı ve çalışanlar gemiyle farklı alanlarda geçici görevlendirmeler için çeşitli üniversitelere gönderilmişti. Ama o, iskelet ekibin bir parçasıydı. Temizlik işleri onlara kalmıştı. Dokuz yıldır doğru düzgün uyumamıştı. *Dokuz yıl* Psikiyatristi öfke nöbetlerinin sebebinin iş "stresi" olabileceğini söylemişti. *Stres mi?*

Bacakları yeni doğmuş bir geyik gibi titrekti. Hazneden çıkan beden ayakta durabilmek için kapağm kenarla-rma tutundu.

Erkek insan tanımmm bütün niteliklerini üzerinde taşıyan bu adam, tepeden tırnağa bir laboratuvar ürünüydü.

Rekombinant DNA teknolojileri kullamlarak orgarüz-malara farklı genler sokulmuş ve böylelikle genom yapıları ve işlevleri değiştirilerek doğal süreçte oluşmayacak bir biçim meydana getirilmişti. Şirketler neredeyse otuz yıldır bu işi bitkiler ve besi hayvanlarıyla yapıyor, bu iş için milyarlarca dolar harcıyorlardı. Bu organizma -bu *adam*-

yeni bir aşamaydı.

Feinberg yine, Dora toplama kampmda Nazilerin V-1

ve V-2 roketleri üzerinde yaptığı çalışmaları düşündü.

Orta Almanya'daki Türingiya eyaletinde gerçekleştirilen

bu çalışmalar sonsuz gizli tünelleriyle içinde yirmi bin köle

işçi barmdıran bir dağ geçidinde yapılmıştı. Bilim adma

yapüan işkenceler ve infazlar. İnsanoğlunun gelişmesinin

bedeli on beş bin ceset. *Bu işten ne kadar ceset çıkacak?* Fein-

berg bunu merak ediyordu.

Dr. Feinberg gözlerini yarı yarıya kapattı ve düşüncelere dalmış bir halde prototipin geçmesi için kenara çekildi. Ama geçmedi. Durmuştu. Yanmda durmuş, öylece

onu izliyordu. Feinberg kapkara teninden yere damlayan sıvılarm sesini duyabiliyordu. Ucuz meyveli şarap ve formaldehiti andıran sentetik kokuyu duyabiliyordu.

Yirmi harfli kelime...

Sonra prototip ağzını açtı. Feinberg'in yüzüne pis kokulu sıcak nefesi çarptı. Aklına tek kelime gelmedi. Kusacak gibi oldu ve boğazından derin bir hırıltı geldi. Güldüğünü varsaydı. Feinberg'in koluna bir şey nazikçe dokundu, onu kendine çekiyor ve yavaşça döndürüyordu.

Tek bir gözü kendisininkilere bakarken gördü, donakalmış bir şekilde durdu. Bedeni titriyordu ancak tek bir adım atamayacak kadar korkmuştu. Tek bir bakışta Feinberg o gözlerin ardmdaki her şeyi gördüğüne yemin edebilirdi. Okuduğu romanlarda katillerin umursamaz, boş gözlerinin olduğu yazardı. Köpekbalığmmki gibi keskin, oyuncak bebekler gibi parlak gözler. Ama bu bakışta başka bir şey vardı. Bu göz DeSalvo, Dahmer, Gacy, Ramirez ve başka düzinelerce katilden toplanmış kromozomlardan oluşmuştu. Bu göz dünyanın yeni uzay çağı icadı gibi bir şeydi. Bu göz ise kesinlikle boş değil, aksine *her şeyin* far-kmdaydı. Bu, Tanrı'nm gözüydü. Belli ki Tanrı, Robert Feinberg'in ölmesini istiyordu.

Koca ağız içindeki dişleri göstererek açıldı. Feinberg'in boğazma doğru yöneldi.

Arkadan bir ses "Hayır," dedi. Bu Stanforth'tu.

Prototipin çenesi çatırdayarak açıldı. Feinberg'in bo-ğazmdan yapışkan bir şeyler damladı.

Feinberg'in akimda binlerce düşünce belirdi. ***Dora'da***

Nazi bilimcilerinin olağanüstü çalışmaları olmasa mümkün olur muydu?
Öleceğini anlamıştı.

Hayır, dedi Stanforth yine. Yanına gelmişti. "En azmdan şimdilik, dedi ve gülerek teknisyenin sırtına hafifçe vurdu. Yana çekil doktor," dedi ve Feinberg

hemen söyleneni yaptı. Albay Stanforth üzerinden sıvılar damlayan şeyin tam önünde durdu. "Birini bulmanı istiyoruz," diyerek bir battaniye uzattı. "Kardeşlerini bulacaksın."

uzay çağı

Prototip, anladığını gösteren bir hırıltı çıkardı.

"Onları bul ve öldür," diye açıkladı Stanforth.

Ayrıca Castillo'yu da," diye ekledi Erdman. Stanforth döndü ve aşağılayıcı bir bakış atarak genetikçiyi adeta olduğu yere çiviledikten sonra tekrar döndü. "Yoluna kim çıkarsa öldür."

Pis bir sırıtmanm ardmdan mutlulukla başım yana eğdi.

"İlk önce giysiye ve biraz istihbarata ihtiyacm var. Otuz dakika mesafede yaşayan bir oduncu var. Beni takip etsen iyi olur."

Rezil durumları anlatmak için sekiz harf.

FEINBERG VE CASTİLLO.

HERKES.

"Feinberg!"

Feinberg başını, Stanforth'un battaniyeye sarılmış yaratığı arkasmdan iterek Erdmanla birlikte odadan çıkardığı tarafa çevirdi. "Evet efendim?"

"Diğer ikisine de ihtiyacımız olacak," dedi Stanforth.

RUHLAR

13 HAZİRAN, PAZARTESİ - LA VERKIN, UTAH

Oda karanlıktı ve pis kokuyordu. Her yerde örümcekler vardı. Jeff beton zeminde kıvrılıp yatıyordu. Her yeri incinmişti. Soğuk ve nemli beton yüzüne doğru soğuk üf-lüyordu.

Başka hayatlardan gelen diğer çocuklar yanma otur-

du.

Aklında doğan hayaletler gerçek hayatına sızmaya başlayalı dört yıl olmuştu.

James, Matt ve Emest. *(Ruhları bir araya geldi...)* Curtis, Tony ve Stevenslarm ikisi de. *(Her taraftan geliyorlar...)*

Üzgünüm, onlara söylemişti.

4 9

Üzgünüm, afedersin.

Özürlerinin gereksiz olduğunu ona söylediler.

Ona kardeş dediler. Saatlerce kulağma fısıldadılar. Kaçma çabası başarısız olmuştu.

Ben ölmeyi hak ediyorum.

Bir araya gelenlerden en genci Konerak, karanlıkta Jeff'in saçım okşadı.

Cesur ol, dedi.

Konerak'm kafasmm arkasmda bir delik vardı. Jeff o deliği karanlıkta bile görebiliyordu. Uzun bir zaman

*

Önce, o daha hayattayken biri onun beyninin ön lobuna

hidroklorik asit enjekte etmişti. Konerak'ı "zombi" yapmayı istemişti.

Cesur ol dedi. Castillo seni bulacak.

Jeff gözlerini kapattı.

Kapmm açıldığmı duydu.

Konerak ve diğerleri gitmişti. Ölüler diyarma dönmüşlerdi...

(Kalbim bundan sonra ölüleri tekrar görmeyi arzuladı.)

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu tanıdık bir ses. Bu Castillo değildi.

KRISTIN

13 HAZİRAN, PAZARTESİ - LAS VEGAS, NEVADA

Kristin, Castillo'yla tanıştığı ilk günkü kadar güzeldi. Adeta göz kamaştırıyordu. Neredeyse iki yıl boyunca hiç değişmemişti, Castillo böyle düşünüyordu. İran'dan döndüğünden beri iki yıl olmuş muydu? Kristin'in ona kendisini toplaması için yardım etmesinin üzerinden iki yıl geçmiş miydi?

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Castillo. Gözleriyle kafeyi tarıyordu. "Biliyorum ben... Çok şey var."

"Saçmalamayı kes," diye cevapladı Kristin. "Burada olduğumu biliyordun. Berbat görünüyorsun."

Castillo güldü fakat yüzündeki ifade ve bedeni Kristin'in haklı olduğunu gösteriyordu. "Teşekkürler bebe-

w •___//

gım

"Üzgünüm." Kristin içten gelerek gülümsedi. Saçla-rmı uzatmıştı ve rengi koyulaşmıştı. Gülerken bile gözlerinde acı ve üzüntü okunuyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Bu şey neredeyse bitti, sanırım."

"Tanrıya şükürler olsun." Kristin Castillo'nun ellerini

tuttu. Castillo buna izin verdi ve Kristin oldukça aşina bir

şekilde dokunarak Castillo'nun ellerini sıktı.

"Biz bu şeyi birlikte çözebiliriz. Sen ve ben. Ne olursa

olsun. Lütfen.

"Bu...

//

//

Bu işi bırakıp gidemez misin?" diye sordu Kristin

"Yalmzca bir kez."

"Oyle olduğunu sanmıyorum. Teşekkürler." Castillo

garsonun getirdiği suyu aldı ve onlardan uzaklaşması için bekledi. "Gitti... Çok uzağa gitti."

"Bu delikte Kötü Kral yaşıyor.

//

"O ne?" "Bir alıntı."

ti

ti

//

Lady Gaga ya da Gandhi?"

%

ikisi de değil zeki çocuk. Berkowitz. Sam'in oğlu.

Yaklaşmışım."

insanları öldürürken bütün evinin duvarlarmm üze-

rine bunu yazdı.

//

"Tam Hallmark işi. Ne demeye çalışıyorsun?"

"Görünüşe göre geçtiğimiz haftalarda birkaç karanlık yere girip çıktm. Aynı önceden olduğu gibi. Tek başma çıkılması biraz zor olan yerler."

"Mordoria gireceksen bunu, şeytani toz ciğerlerini doldurmadan yapmalısm. Bunu mu diyorsun?"

"Bunun gibi bir şey. Artık nerede olduğunu bilmiyorum. Kimse bilmiyor."

"Tahmin edeyim. Eski dostumuz Stanforth seni ziya

//

ret etti.

"Aptal Stanforth, bunun onla bir alakası yok. Senin telefon çağrılarım takip ediyorlar. Beni aradığım biliyorlar. Pentagon'dan birileri bana bütün raporları göndermem

için bir emir yolladı. Fakat bu konuşma bunlarla da ügili

% %

değil. Ya da ulusal güvenlikle ve senin lanet işinle. Artık olaylar sen-ben meselelerinin ötesine geçti ve sen de bunun farkmdasm."

"Evet."

Peki neden şimdi bu kadar başma buyruk davram-

//

yorsun ve bana öyle olmadığmı söylüyorsun?"

Castillo suyundan büyük bir yudum aldı. Bardağı tekrar masaya bıraktı.

Şu çocuk..."

Tekrar dene. Her zaman bir 'çocuk' vardır

//

Kristin başmı salladı ve yine Castillo'nun ellerini tuttu. "Dünya'daki her köyde bir çocuk vardır ve bir Shaya. Sende başka bir şey var."

//

Bu onunla ilgili değil. Ve sen bu konuyla ilgili bir şey

bilmiyorsım.

//

Çünkü sen hiç konuşmuyorsun. Onun öldüğünü bili-

//

yorum. Ve kendini sorumlu tuttuğunu da biliyorum."

"Yaptıklarım görüp güldü mü? Kuzuyu yaratan de mi yarattı?"

Mükemmel. Şimdi de Blake'in arkasma saklamyor-

//

sun."

"Almtı saçmalığım başlatan şendin. Genesis'e ne

dersin?

//

"Gabriel ya da Collins?"

"Eğlenceli," dedi Castillo. "İncil. Kabil'in işareti." Castillo Kristin'in ellerinin gevşediğini hissetti. Ve el-

lerini serbest bırakıverdi. "Peki ya bu?

//

Jacobson'm ofismda bir şey var. Fakat almtı doğru

//

değildi. Dün gece Incil'e baktım. Tanrı neden onu seçti

biliyor musun?"

"Jacobson kim?" Kristin'in yüzü gerilmişti. Yüzünde onu hor no soçmiş olurss olsun tâkip odip otmomo konu-

sunda bir şüphe vardı. "Çünkü Kabil bir katildi/' dedi Kristin.

"Evet. Ama neden?"

Tanrım, Castillo. Bu uydurulmuş bir hikâye. Ne...' Kristin bir öfkeyle iç çekti. "Diğerleri ebediyen onun gü nahlarmı bilecek. O bir katil olarak seçildi."

"Hayır," Castillo gülümsedi. Kristin'in tepkisi bunun memnun edici bir ifade olmadığmı göstermeye çalışır gibiydi. "Ben de hep bunu düşünmüştüm. Ancak tekrar okudum," dedi. "Tanrı Kabil'i başkaları onu cezalandırmasm diye işaretledi. Onu öldüremeyeceklerdi. Bu Kabil'in yaşaması için diğerlerine bir uyarıydı. Bunu Kabil'i öldüren kişiye söyledi. Ondan intikam yedi kere almacaktı. Kabil'in

yaşamasmı istiyordu."

"Doğru. Onu daha sonra cezalandıracaktı. Sonra?"

"Hayır. Amacı cezalandırmak değildi. Nasıl olabilirdi ki? Biz, hepimiz Kabil'iz. Her zaman öyleydik," dedi Castillo parmakalnyla su bardağım sarmalayarak.

"Shawn, ama aynı zamanda Habil de değil miyiz?"

"Shiragan'm hemen dışmdaki To wraghondi'dey iz. Taliban buraya yakm zamanda üs kurdu ve bizim görevimiz komutanm gelmesini bekleyip onun işini bitirmek. Oradaki evlerin birine yerleştik. Ev, Sajadi admda bir çiftçiye aitti.

Shaya onun oğluydu, henüz on iki yaşmdaydı. Güzel bir çocuktu. Eğlenceliydi. Metallica ve Paydays'i seviyor-

du. Çok harika resimler çiziyordu. Onlarm evlerinde iki ay bekledik ve sonra görevi tamamladık. Birkaç gün sonra köylerden birinde bir silah zulası olduğunu duyduk ve oraya hareket ettik. Pusuya düşürüldük. Ama kurtulmayı başardık. Towraghondi'ye geri döndük. Biliyordum. Bütün köy dışarı çıkmış bize bakıyordu. Bana bakıyorlardı. Taliban kaldığımız yeri öğrenmişti. Bütün aile işkence edilerek öldürülmüş. İki kızı...

"Shawn."

"Shaya duvara çivilendi. Hem de metal çivilerle tuğladan yapılmış bir duvara. Onu soydular. Burnunu ve genital bölgesini kestiler. Ve..."

Kristin masadan kalkıp Castillo'dan uzaklaştı

"Beni dinle." Castillo onu takip etmek için ileri doğru eğildi. Sözleri alaycıydı. "Amerikan bir genetik şirketi çeşitli seri katillerin DNAlarmdan insan klonluyor."

Kristin Castillo'ya dikkatli bir şekilde baktı nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Devam et." Kristin'in sesi titriyordu.

Birleşik Devletler hükümeti tarafmdan yapılan

//

benim takip ettiğim çocuklar klondur. Sistematik olarak katil olmak için geliştirildiler. Sen Sam'in Oğlu'ndan alıntı

yaptm. Ben onun genç versiyonunu takip ediyorum. Harfi harfine. Onun adı David ve on beş yaşmda."

Kristin uzağa doğru baktı ve kendini toplamaya çalış

tı.

Castillo fısıltıyla konuşmak için daha yakma geldi. İran da beni kurtaran, bu bilim projelerinden biriydi. Ayrıştırılmış katillerden biri. Özel bir şey. Stanforth ve ordu bunu yıllardır kullanıyordu. Ve bu şirket, bu silahları ya-

ratmak için cinayetten çocuklara işkence yapmaya kadar

her yola başvuruyor. Daha kötüleri de var. Hepsi bilim adma. Ulusal savunma adma. Para adma."

"Ee?" Kristin bir anda gözlerini ona dikti.

Bu işte. Castillo, Kristin'in açık yürekliliğine şaşarak gülümsedi. Bir yandan da hâlâ gülümseyebiliyor olmasma

şaşınyordu.

Şimdi sıra Kristin'deydi. Kafası karışmıştı. "Peki bu seni ne zamandır rahatsız ediyor? Seni, herkesi. Bu işin parayla alakalı olduğunu ne zamandır biliyorsunuz? Bu iş iki tarafı keskin bir bıçak gibi. Ordunun her zaman tehlikeli, hükümetin kötü, kapitalizmin acımasız olduğu saçmalığına ne zamandır inamyordun?"

"Her zaman değil. Hatta arada bir bile değil. Ancak

bazen inamyorum. Ve bu sefer..."

Masamn üzerine bir taşmabilir bellek koydu.

"Bu ne?" dedi Kristin.

"Bildiğim her şey bunun içinde Eğer ölürsem, ki bu muhtemel, bunu Ox'a, CNN'e, kime götürebiliyorsan gö-

//

türeceksin.

Kristin elini taşmabilir belleğin üzerine koydu. "Bırak

ff

şu ışı

"Yapamam."

Shawn

Castillo baktı ve Kristin mavi gözlerindeki üzgün bakışlarıyla ona gülümsedi. "Bu kez," dedi Castillo. "Bu çocuk. Jeffrey." Castillo'nun sesi sonunda çatlıyordu ve utanarak baktı. Ellerinin titrediğini hissetti. "Şimdi değil. Bu

kez olmaz."

"Tanrım, seni seviyorum," dedi Kristin.

"Bu çocuğu onlar yaptı," diyerek sözüne devam etti Castillo. "Jeffrey Dahmer'in klonunu onlar yaptı, biz yaptık, ben yaptım."

'Dosyadaki Jeff'i mi?"

"Asimda bu *başka* bir Jeff Dahmer. Buna alışacaksm. Fakat hangisi olduğu önemli değil. "İkisi de hayatımı adadığım her şeyin yan ürünü niteliğinde."

"Bunu böyle düşünemezsin..."

"Fakat ben düşündüm. Ve ben bu ideallerim uğruna Pakistan'da bir tepenin üzerinde ölmeye hazırsam, burada onlar için de sorumluluk alacağım." Parlak gözleriyle ona baktı, ancak artık baktığı gözler onunkiler değildi. Bir çocuk. Kaybolmuş, karalı, korkmuş ve terk edilmiş. "Bu çocuğu ben yarattım Kristin. Aynı Tanrı'nm Kabil'i yarattığı gibi. Ve ben..."

"Hey."

"Ne?"

Seninle gelmeyi isterdim," diye fısıldadı Kristin. Biliyorum." Castillo Kristin'in ellerini tuttu. "Fakat

henüz eve gelmemiştim.

//

"Peki şimdi?"

Castillo omuz silkti ve o anda Jeff Jacobson'm ünlü tepkilerinden birini kullandığmı fark etti.

Şimdi daha yakmım."

Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Kristin

Vahşi Tür

(İsim) Yaşayan canlı organizmanın onu mutant formundan ayıran temel genetik formu (genetik mutasyon geçirmiş organizma.

Not: Organizmalar dünyasında her zaman bir mutasyon olduğundan, "vahşi tür" diye bir şey yoktur. Bu terimin genetik bilimciler tarafından kullanılmasının sebebi, kuramsal bir standart sağlamaya ve organizmaları kontrol etmeye yaramasıdır.

UIysses üzerindeki paçavralardan kurtuldu ki.

Büyük eşiğin üzerinden sıçradı.

Yayı, ve okla dolu kılıfı elindeydi:

Ve ayaklarının dibine en çabuk oklarını bıraktı; Düşmanlarına dönüp "Son oyununuz da bitti.

Şimdi göreceğiz, bir hedefi daha vurabilecek miyim...

ff

ODYSSEIA

KÖTÜ KRAL

14 HAZİRAN, SALI - LA VERKIN, UTAH

Ted ölümün geldiğini gördü.

Ya da öyle olduğunu hissetti. Orchard City'deki evinde de aym hissi yaşamıştı. Sanki içinde, bir sürü küçük pençesi ve ayağı olan bir şey varmış gibi hissediyordu. Her gün her saat bacakları gittikçe büyüyor gibiydi.

"Karanlık adam."

Bir anda, David ve diğer birkaç çocuğu parçalayan adam. Bu adamm yarattığı his en çok Ted'i etkilemişti: Yan korku, yarı teselli. Ve biraz da, EV. Evdeki

herkesm öleceği korkusu birkaç gündür onu adeta ele geçirmişti ve yavaş yavaş bu hisse alışmıştı. Hatta bundan zevk almaya başlamışta. Üzerlerine bir kez daha gece çöktüğünde bu hisler kuvvetlendi. Ted bıma gülümsemeden edemiyordu. *Canavarlar bile biraz da olsa karanlıktan korkar.*

Zorla girdikleri kiralık evlerden bir diğeri olan bu

evden neredeyse üç gündür hiç çıkmamışlardı. *Çok uzun,* diye düşündü. *Muhtemelen, gitmek en iyisi. Küçük homoyu öldür ve yola koyul.* Fakat Jeff'in, Jacobson'm oğluyla işi henüz bitmemişti. İşlerin gidişatma bakılırsa, onunla daha çok işi

vardı.

Kahretsin. Ted başmı saUadı. Bu ikisi bütün gün boyunca o adama saldırmışlardı. Geri zekâlı Al ise bütün bımla-

rm dışında kalmıştı. Adamın işi bitmişti. Adeta kızartılmış gibiydi. Artık hiçbir anlamı kalmamış aptalm biri. Belki de

Karanlık Adam'm gelişini hissediyordu. Al da kendilerine yaklaşan şeyin ne olduğunu biliyordu.

Ted düşündü. Şu anda bile yanmda Al ile birlikte üst katta bekliyor. Onu keserken, parçalarken hayal edebiliyorum. *Omurganın çevresini oyup kasları açığa çıkarıyor... Sanki kesme işini kendim yapıyormuş gibiyim.* Sonra yeni bir hisse kapıldı. Bütün bedenini sarsan diğer duygular yerini bir anda bir başkasma bırakmıştı. Baştan ayağa bedenini saran bir sezi. Sanki dünyanm en bü)hik pisliğinden kurtulması gerekiyor gibiydi. Lanet parmakları bile

küçük tombul çocuklarmkiler gibi şişmişti. Kaşmtılı siyah lekeler ise her yerini kaplamıştı.

Yine bodrumdaydı. O, ikiz JeffIeri izlerken Al kapıyı açarak merdivenlerden aşağı indi. Ancak bu gelen artık gerçek Al değildi.

Bu Al, yeniydi. Sarkık, hamurumsu bir görüntüsü vardı. Herkes olduğu yere yığılmış, birbirinden uzak yerlere yatmıştı. Al merdivenden inerken, sanki üzerlerinden sü-zülüyormuş gibi bir görüntüsü vardı ve ayağmın altmdaki halıda kırmızı kan izleri bırakarak ilerliyordu.

Jeff bile izlemek için o tarafa yönelmişti. Kenarlarmda devasa fare kulakları olan komik bir büyücü şapkası giyi"

yordu. Bunun dışında hem o hem de küçük Jacobson tamamen çıplaktı.

Al birkaç adım aşağı inerek ışığm alüna geldi ve Ted'in birkaç dakika önce akimdan geçenler o an gerçek olmuştu. Karanlık adam çocuğun tam arkasmda durdu ve bir ko-

luyla Al'ı tuttu. Diğer elinde dev bir bıçak vardı. Adam tek lambalı odaya sızan bir gölgeyi andıran bir hızla içeri süzüldü. Ted, iskeleti andıran bedenin üzerindeki biçimsiz başın ne olduğunu hâlâ kestiremiyordu.

İkisi birbirine yaklaştıkça Ted adam'm karanlık kollarından birinin Al'm arkasına uzandığını görebiliyordu. Bu karanlık kol çocuğun kürek kemiğinden uzanıp kafasmı kavrıyordu. Ted Al m her an çene çalmaya başlayabileceğini düşünüyordu. Adamın parmakları sırılsıklam olan çeneyi adeta bir kukla gibi hareket ettiriyordu. İlk basamakta

duran Al m içi yarı yarıya boşaltılmış bedeni sanki uçmak istercesine ileri atıldı.

Al kambur bir şekilde yerden doğrulmaya çalışırken ani bir su sesiyle yere yüz üstü kapaklandığmda duvarlara dah fazla kan sıçradı. Oyulmuş sırtı açıldı, omuriliğinin tepesinden fırlayan küçük kemikler ve kopan sinirler kanlı oyuğa doldu. Yuvarlak, elmas renkli yumrular Al'm omuzlarmda, sırtmda ve belinde parıldadı.

Katil, çocuğun üzerine bastı ve Ted'e yöneldi.

Ted hazırdı ve tişörtünü kaldırmıştı. Onun siyah yumruları boynundan kasıklarma kadar uzanıyordu. Çoğunun üzerinde kocaman siyah kıllar vardı. "Bak dostum," dedi yarım bir gülümsemeyle. Vücudunun yan tarafmdakiler-den birisi yarık halini almış, içinden ise bir çift diş ve dile benzer bir şeyer görünüyordu. "Şu şeye bak. Görüyorsun değil mi? Ted daha yakmdan bakmca bunun insani bir şey olmadığım düşündü. "Bak, dostum! Ben de senin gibiyim. Şu son günlerde yaptığım şeyleri..."

Bıçak birden havaya kalktı.

Ted geriye düşerken göğsünde ve boynunda bir yanma hissetti.

Yere düştüğünde karanlık şey üzerine çöktü. Şişkin

yarasa gözleri Ted'inkilere baktı. Ted'in sadece bir hışırtı

olarak duyabildiği bir nefesi yüzüne çarptı. Sıcak ve çürümüş et gibi kokan bir nefesti bu.

insanımsı şey üzerinden kalktı. Odanm diğer taratma doğru, ikiz Jeff'lere yöneldi. Ted yerde çırpmırken ellerini göğsündeki ıslak oyuğa götürdü. Yara ıslak ve yapış yapıştı, parmakları ise kan içinde kalmıştı.

Jetf Williford'un Jacobson'm çocuklarmdan biri için

kullandığı bıçaklardan biri masanın üzerinde duruyordu.

Williford bıçağı aldı ve o karanlık adamm üzerine doğru

ilerlediği sırada Ted olanları, sanki bir rüyadaymışçasına izliyordu.

Hemen sonra, aptal büyücü şapkası ve fare kulakları yere düştü. Jeff Williford'un kafası şapkanm içindeydi. Çıplak vücudu, boyun kısmmdan adeta bir fıskiye gibi kan fışkırırken kısacık bir an ayakta durdu. Sonra o da fare ku-laklarmm yanma yığıldı.

Karanlık Adam sandalyede oturan diğer Jeff'e yöneldi. Ted elinden geldiğince kendini toparlayarak olanları izlemeye çalışırken Jacobson'm lanetli oğlunun da olanları görüp görmediğini merak ediyordu.

Jeffrey Jacobson arkasmda o şeyin durduğunu hissetti.

Islak ve sıcak nefesi ezilmiş çıplak kürek kemiklerine

çarptı. Bedeni buz kesti. Birkaç sivri tırnak çenesinde yavaşça gezindi.

Neredeyse ontm düşüncelerini duyabiliyordu Bu şey bir süredir üst katta olmalıydı. Al denen çocuğu par

çalayışmı, içindeki kastan ve yağdan oluşan garip şeyleri

çıkarışmı hayal etti. Sanki bunlan kendisi yapıyordu İki

gün boyunca bu karanlık yerin her tarafını dolaşmıştı ve o sırada o çocuk...

Jeff...

Hâlâ sandalyeye bağlıydı, ancak bağlı olmasa bile hiçbir yere gidemeyeceğini biliyordu. Her şey saçma gelmeye başlamıştı. Yanılmıştı. Konuşabiliyor olsaydı bunu bağırarak söyler, herkese ne Jeff Jacobson'm ne de Jeff Dahmer'm gerçek olmadığım duyururdu.

Orada yalnızca Kabil vardı.

Sırtma ılık bir sıvı sıçradı ve başı sırılsıklam oldu. Al-tmdaki masa kırmızı renge büründü. Sanki bir sihir numarası, bir büyücünün tılsımı gibiydi. Masadaki kırmızılık ise kandı ve sonradan anladı ki kendi başmm ve omuzlarmm silueti bunun üzerine yansıyordu.

Ani bir sessizliğin ardmdan korkunç bir gürültü kulaklarım adeta parçaladı.

Bu ÖLÜM olsa gerek, diye düşündü.

Üzerine büyük bir ağırlığın çöktüğünü ve ardmdan

tekrar kalktığmı hissetti.

Gürültü devam etti.

Silah sesleri.

Bir şey yüzüne dokundu ve kafasını yerden kaldırdı. Altmda beliren ışık gözlerini yaktı ve sonra yine karanlığa gömüldü. İplerin verdiği acı bir an hafifledi.

Sonra her şey durdu.

Sandalyeden kaldırıldığını hissetti

Sanki uçuyordu.

Bir gözünü zorlukla açtı

Castillo/' dedi.

//

"Güvendesin dostum."

f

I

I

!

i

I

UTANÇ VE KORKU

15 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - NEAR ROUTE 47 SD

Jeff uyandı. Tek bildiği, babasının ayrıldığı gece Had

donfieid'deki evinde olduğuydu. Castillo'nun geldiği gece

Ve sonraki her şey, olabileceğinin en kötüsü, kâbuslardı

Bütün her şeyi hayal etti. *Bildiği*

Bütün vücudu bin farklı sebepten dolayı ağrıyordu

Ve bir adam hayalet gibi yatağmm ayak ucunda ayakta du

ruyordu. Sanırım hepsi bu kadar. Artık ben de öyleyim

Küçük siyahi adam belirginleşmeye başladı. Gülüşü

kadar tamdıktı ki

"Güvendesin."

Fakat Ox konuşmamıştı.

Castillo'nım sesiydi bu ve Jeff sese doğru dönmeye ça-

lıştı.

Sakin ol," dedi o ses.

//

Jeff duygusuz bir şekilde odanm içinde göz gezdirdi.

Kuru duvarlar, bir karyola ve paslanmış metal bir masa

vardı.

Güvendesin," dedi tekrardan Castillo. "Fakat, Jeff...

//

//

Hey?

Evet." Kendi sesi oldukça tiz ve soğuk çıkıyordu.

//

Gözünün önündeki birçok Castillo'dan hangisinin gerçek

olduğunu anlamaya çalıştı. Adamm yüzü bitkin ve üzgün

duruyordu. Jeff'in, Castillo'nun nasıl hırpalanmış bir yüze baktığmı anlaması için aynaya gerek yoktu.

Castillo saklamak için ne kadar uğraşsa da Jeff gözlerinde bunu görebiliyordu. *Mahvolmuşum.* Oturmaya çalıştı fakat başaramadı. "Neredeyiz?"

"Benim evimde," Ox ilk kez konuşmuştu. "Her şey yolunda."

Jeff Castillo'ya, "Babam nerede?" diye sordu.

Castillo başmı salladı. "Üzgünüm Jeff. Denedim..." Jeff uzaklara baktı. Gözleri

duvara sabitlenmişti. "Bu şeylerden biri onu öldürdü," dedi ve bu bir soru değildi.

"Evet. Nasıl oldu da..."

Biliyorum."

Jeff, gerçekten çok üzgünüm. Ama sen..." dedi Castillo her şeyi normale çevirmeye çalışırcasma. "Fakat şu anda sana odaklanabilmem için sadece sana ihtiyacım var. İyileşeceksin. Yapmam gereken birkaç işten sonra artık her şey bitecek. Ve sonra...

//

//

DSTFye gidiyorsun değil mi? Onlar seni de öldürecek.

//

//

Nasılsa yakmda bunu deneyecekler. Böyle olursa belki de zaman avantajı bende olur. Benim şartlarım. Belki de faydası olur.

//

//

Jeff geri döndü "Gitmek istiyorum," dedi.

Bu mümkün değil. Hastanede kalmalısm... Uzunca bir zaman yardıma ihtiyacm olacak. Korkunç şeyler yaşadın biliyorum. Bana güven. İhtiyacm olan yardımı elimden geldiğince çabuk sağlayacağım. Fakat biz, DSTI, Stanforth ve diğerlerinin bizimle işlerinin bittiğinden emin olana

//

kadar hiçbir yere kıpırdamayacaksın. Jeff bunu anlaman

gerekiy

Castillo sadece bir bakış attı ve bu da yeterli olmuştu. Jeff bu bakışı takip etti. Kolunun sarılı olduğunu gördü. "Bu ne?"

"Neye ihtiyacın olursa sana getireceğiz."

"Bu, Henıy'deki şeyin aymsı değil mi? O siyah şey.

Evet," dedi Castillo. "Biraz öyle. Evet."

Haftada bir ilaç alıyorum." Jeff hafifçe sargısma do

kundu. "Babam alerjimin olduğunu söyledi.

or...

//

//

//

Sanırım bu alerjiden ne anladığma bağlı," dedi Ox.

//

"Diğer çocuklar..."

DSTI'de mi? Bu senm sorunun değil. Senin yapman

//

gereken...

//

Jeff başmı salladı. "Anlamıyorsun."

"Bak, eğer sağ kalan çocuklar varsa..." Castillo Ox'a

baktı

veriyorum. Ox'un ana yardım edecek birkaç arkadaşı Sen onunla burada kalacaksm. Burası güvenli."

"Ama yardım edebilirim!"

Castillo Jeff'i rahatlatmak için elini omzuna koydu "Sen bana herkesten daha çok yardım ettin Burada kala caksm. Ox'a burada yardım edecek birini daha bekliyorum

Yapabildiğimiz kadarmı kurtarmaya çalışacağız. Söz

ben DSTFye gideceğim

Ona güven küçük adam," dedi Ox. "Bu işi hailede

m

Sahi mi?" Jeff titreyen ellerini kaldırdı. Tırnakları

//

//

//

//

çektir

şişmişti. "Şey, elimizde bunlar olursa DSTIla baş etmek

daha kolay olacak."

Bunlar ne?" diye sordu Castillo. Meraklı bir şekilde

//

arkasma yaslandı. Hafifçe gülümsedi.

Kahrolası çocuk.

"Anahtarlar." Jeff parmaklarmı oynattı. "Beş anahtar." "Güvenlik sistemi mi?" diye sordu Ox. "Aman Tan-

rım..."

Jeff başıyla onayladı.

"Hayır," dedi Castillo. "Biz bu olmadan da güvenlik sistemini atlatabiliriz. Belki de bizi ön kapıdan alı verirler. Ne dersin?

"Fakat DSTFyi biliyorum. Ve Massey'i de. Tüm ilaçları ve eşyaları nerede tuttuklarmı da. Birkaç kez orada çalış-tun. iddiaya girerim ki...

//

"Olmaz dedim. Sen üzerine düşeni yaptm. Artık maz. Bu canavarlarm araşma bir daha girmeyeceksin."

Babacığım, eğer çok merak ediyorsan, izle, ve gör

//

içimde yaşadıklarımı

//

Castülo çocuğa dik dik baktı. "Ne dedin sen? Telemakhos son büyük savaştan önce babasma, Tzle ve gör yaşadıklarımı. Artık sözlerimde utanç ve korku olmayacak,' der

//

//

//

Evet. Biliyorum." Castillo yere çöktü, başım göğsüne

//

doğru eğdi. Her iki elini çocuğa uzattı.

"Artık canavarlardan kaçmayacağım," dedi Jeff. "Canavar diye bir şey yok Jeff."

Bunun doğru olmadığım biliyorsun.

//

//

Castillo biliyordu. "Onu öldürdüm," dedi. Aslında ikisini öldürmüştü.

"Fakat daha fazlası da var," dedi Jeff göz kırparak. Castillo bunu da biliyordu. "Evet," diye ekledi.

"Ve onlar şu anda beni arıyorlar."

Castillo ve Ox bakıştılar.

"Sanırım onlar gerçekten yakmdalar," dedi Jeff. Castillo derin bir iç çekti ve dönüp Jeff'e baktı. "Toplanalım mı?" diye sordu Ox.

"Nereye gideceğiz?" dedi Castillo çocuğa bakarak. "Eğer onlar burada onu bulabiliyorlarsa başka herhangi bir yerde de bulabilirler. Buradan daha iyi bir yer biliyor

musun?"

"Bilsem burada durur muydum?"

Castillo gülümsedi. "Tamam. O zaman B planmı uygulayalım.

Ox yerinden ayrılmadı. "Çocukları toplayacağım." "Az kaldı" diyerek söz verdi Castillo Jeff'in bacağma hafifçe dokımarak. "Bana sadece bir gün daha ver," dedi.

Çocuk başım salladı.

Jeff gözlerirü öğle vakti ışığından korudu. Etraflarım sanki binlerce kilometre genişliğinde bir orman kağlamıştı.

"Neredeyiz?" diye fısıldadı Jeff. "Burası sanki bir hiçliğin

orta yeri gibi."

"Sadece farklı bir yere geldik," dedi Castillo, yürümesine yardım ederek.

Ox onları girişteki yokuşta karşıladı. Etrafı anlatarak kamp yerini gezdirdi.

Yarım düzine farklı türden bitki ve ağaçlarm arasında rastgele yayılmış kulübeler vardı. Güneş panelleri, jeneratörler. Hayvanlar için küçük çayırlar, tavuk kümesleri ve köpek kulübeleri... İçinde atlar olan bir ahır da vardı. Yolun aşağısmda birçok kereste ve römorklarm bulunduğu bir yer var, diye anlattı Ox. Çoğu yer altı sığmaklarma götürülecek, diye de ekledi. "Çatışma için," dedi. "Biliyorsun, batıda artı adma saldırılar olacak." Bunu derken gülümsüyordu.

Adeta cansız bir şekilde dimdik yürüyen Jeff'e ayak

• •

uydurarak daha yavaş yürümeye başladılar. Olü gibiydi.

Kampm ana erzak ve mühimmat depolarma ulaştılar. Burası V şeklinde, iglo benzeri koridorları merkezdeki mutfağm altmda birleşen bir yerdi. Yemek salonunda üç adam bekliyordu. Yaz kamuflajlarım giymiş ikisi römorkun önündeki rampada belirdi. Bunlar ikizdi. Çelik yelekleri ve makineli tüfekleri vardı. Üçüncüsünün uzun saçları ve sakalları yaşmı gizliyordu. Adamlardan biri Castillo'ya başım sallayarak "Efendim," dedi.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" Jeff yavaşça oturdu ve fısıldadı.

"Bu gizli bir bilgi," dedi Ox kısık bir sesle ve Castillo'ya göz kırpü.

Üçüncü adam her birine birer yemek tepsisi uzattı.

Ox Jeff'in yüzünü okudu. "Daha önce hiç böyle yemek yemedin değil mi?

"Ordu yemeği," diyerek açıkladı Castillo. "Muhtemelen senden daha yaşlıyım, bilgiç Ox. Fakat göründüğü kadar korkunç değildir. Ne olursa olsun, yemek zorundasın."

Jeff paketini açan sakallı adama teşekkür etti.

"Pekala, Bay Gizli." Castillo Ox'a, "Bu mu? Toplam altı değil mi?" diye sordu.

Sen ve ben dahil. Sonuncusu bir saat önce geldi. Yapabildiğimin en iyisi buydu. Birini Rosfeldle birlikte arazi keşfine gönderdim."

Geçen haftakinden beş tane daha fazla. Teşekkürler

//

adamım.

//

"Bu gece geliyorlar mı?" diye sordu adamlardan biri "Evet," diye cevapladı Jeff.

Odadaki herkes ona döndü.

"Sana söylüyorum..." Jeff'in yüzü mutlu görünüyordu ve gözleri sadece Castillo'ya bakıyordu. Küçük omuzları titredi. "Bu gece."

Bu gece," Castillo, Jeff'in dediğini doğruladı. "On dakikada içinde de gelebilirler. Fakat bu adamlar gece çalışmak için geliştirildiler ve eğitildiler.

//

//

Peki," Ox nefes aldı. "Onların yerinde olsan nasıl ya-

//

pardm?

"Eğer insansız hava aracı göndermezlerse, sabaha kadar bekleyip laboratuvarda geliştirdikleri askerlerini tam ortadan göndereceklerdir. Onları önlerinde boşluktan gönderirler veya havadan asker indirirler. Elini yukarıdan aşağı hızlıca indirerek askerlerin inişini anlatmaya çalıştı. "Helikopterler buraya giremez. Çünkü burası ormanlık bir alan. Yakmlardaki bazı noktaları sokulabilirler, belki de ot-laklarm olduğu taraftan, ancak bunun için de senin roket

atarlar elimizde."

//

/i

Bahsettiğimiz adamlar ne türden özel güçlere sahip?

//

diye sordu birisi.

Bir ya da iki adam," dedi Castillo. Onları hâlâ insan

//

olarak görüyordu. Onlarm hatırı için. Ve senin

ff

Bu adamlar da kim?" diye sordu arkasmı dönerek. "Bilmiyorum," dedi Castillo. *Kahretsin ki bilmiyorum.* "Fakat hızlı olduklarını söyleyebilirim. Şu ana kadar gördüğüm en hızlı kişiler. Özel kamuflaj eşyaları v€

yüz boyaları kullanıyorlar. Adete gölgelere gizleniyorlar,

Termaller çalışmıyor. Fakat her halükârda yakmımıza gelecekler. Bıçak kullanarak."

Bıçak mı?" Adamlar birbirine baktı.

//

//

Bıçaklarla aranıza dalabilirler. Ve çocuğun pe-

şinde olacaklar

//

Odadaki herkes tekrar Jefl'e bakh.

O benimle olacak," dedi Castillo. "Savunma hattı koparsa benim etraflmı çevirm. Asıl fena adamlar orada kar-şmıza çıkacak. Mermiler işinizi görecektir.

//

//

Ox yutkundu ve gülümsedi.

Bu dünyada kötü çocuklar var Ox. Senin de bunu bildiğini

biliyorum...

"Peki," Castillo hızlandı. "Bu biri, ikisi ya da üçü... Onlarm yerinde olsam ikinci bir grup kurardım ve dışarıdan yavaşça gönderirdim; belki de iki düzine adam da çevreyi gözetler. Yanlarmda Adalet Bakanlığı ajanları ya da polisler de olabilir. İkincisi bizim için daha iyi. Fierkese bizim kafayı yemiş bir doğal yaşam tarikatı ya da Taliban için çahşan silah kaçakçıları olduğumuzu söyleyebilirler.

En ko^su ise özel operasyon takımlarının işe karışması.

ger u olursa, savunma mevziimiz yeterli olmayacak. Keskin nişancılar ise mutlaka olacak." Masada serili olan haritaya işaret etti. "Burası, burası, burası ve birkaç yer daha. Buraları alarak ölüm çemberinden kimsenin çıkma-sma ızm vermemeye çalışacaklar. Çember sürekli daralacak. Bu özel timlerin en iyi yaptığı şey budur. Ben olsam

böyle yapardım."

"O zaman, onlarm yapacakları şey de bu," dedi Ox.

"Peki planımız ne?"

Biz..." Castillo şeftali paketini aldı ve masaya serdi. Sıkı dur. İşte planımız. Geri çekilme yerimiz sığmaklar. Yukarıdaki iç hatlara çalışacağız. İlk önce özel timleri halletmeliyiz. Diğerlerinin içeri girme emri alı almadıklarmı görmek için bekleyeceğiz. Etrafa maymlarmı yerleştir. Birkaç tanesi morallerini bozacaktır. Adalet Bakanlığı ajanları veya yerel polisler gelecek olursa oltaya düşüp bize yaklaşacaklardır. Bu adamlar gerçek askerlermiş gibi davranmayı severler. Termal kameraları olacak." Castillo Ox'a

döndü.

"Bir gemi dolusu yeni Alman pançolarmdan getirttik. Gortex, mylar yalıtımı. Herkeste maske olacak çünkü gaz

bombalarma maruz kalabiliriz

"Evet," Castillo Jeff'e baktı. "Yapabilirler."

Belki de şu anda elimde olan şeylerle vururuz onları... Ted'in ölü bedeninde bulduğu küçük tenekeyi düşünüyordu. İçindeki şey hakkmda biraz şüpheliydi.

Ox'un takımmdan biri tekrar konuşmaya başladı. "Yediye karşı yirmi mi? Fazla dayanamayacağız

//

//

//

//

"Hiç değilse. Hızlı bir şekilde geriye hareket edebiliriz. Geri çekileceğiz. Burada bir boşluk oluşturacağız. İhtiyatlar biz çekildikten sonra buraları dolduracak. Onları sıkıştıracaklar."

Cannae'deki gibi," dedi sakallı adam.

//

"Evet."

Bu ne?" diye sordu Jeff.

Kıskaç gibi." Castillo baş ve işaret parmaklarını U şekline yapıp sonra sıkıştırdı... "Çift taraflı kuşatma. Adamları ortaya alma taktiği. Geri çekiliyormuş gibi yap ve sonra her iki taraftan vur. Hannibal, Cannae savaşmda

bunu yapmıştı. Ki o savaşta Romalılara karşı sayı olarak üç kat daha azlardı."

"Yendiler mi?"

Sanırım. Umarım, ne olduğunun farkma varırlar. Hannibal üzerinde değişiklikleri denemek için bu bize şans verecek. Çapraz ateş burası. Bunun gibi dört adamla birlikte..." diyerek vurguladı Castillo.

"Evet evet," aralarmdan biri başıyla onayladı. "Ox bu mülkü doğal güzelliği için almadı."

Evet," Castillo ilk önce ona sonra da odaya şöyle bir

baktı ve söze katıldı. "Özel birimler hariç, orada yaralanan düşmanlardan sakmacağız. İş göremez hale getir, esir al ve kovala. Fakat bunlar düşman değil. Bu adamlarm çoğu neden burada olduklarmı bile bilmiyor. Onlar sadece emirlere uyuyor. Ve vurulacaklar anladm mı?"

"Burada işleri Castillo yürütüyor," diye hatırlattı Ox.

Adamlarm hepsi buna katıldıklarım belirtmek için başmı salladı.

//

fimiz lyı bir gösteri yapmak/' dedi Castillo Onları iyice içe çekmeliyiz ki hepsini yok edebilelim.

//

//

„ Maymları neden iki kez kontrol etmesiniz ki/' dedi

Ox

Geceye kadar bekleyemeyebilirler. Çahya adam yerleştirin. Bir dakika içinde çıkmış olun

//

Castillo uç adamm odadan çıkışlarmı izledi. Günlerini Castillo için harcamışlardı. "Uyumsuz Oyuncaklar" kolek-sıyonundalardı. Amerikan sağcılarmm fanatik destekçisi. Ya da solcularının. Artık bunun önemli

olduğundan bile emin değildi. Yol üzerinde bir yerlerde (sağ ya da sol, doğru ya da yanlış) hepsi toplum sistemini kurmaktan ya kendiliğinden uzaklaşmış ya da bunu başaramamıştı. *Onlara bir şekilde, bir gün katılmak için Meksika'daki karavanda kaç ay daha beklemesi gerekecekti?* Adamlarm yarısmm ne yaptıklarım bildiklerini anlamıştı. Diğer yarısı ise en iyi ihtimalle haftalık savaşçılardı. Kıyameti bekleyen milis kuvvetleri. MermÜer havada uçmaya başladığmda acaba ne yapacak-

lardı?

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. "Zorundayım tabii ki," diye cevap verdi Ox.

"Neden?"

Ox gözlüğünü sildi. "Çünkü bir yerde iki oğlumla birlikte yaşamak istiyomm ve hayatımı onlarla geçirmek

//

istiyorum

Castillo başıyla onayladı. "Peki diğer adamlar da se-

nin kadar kendinden emin mi?"

Ox cevapladı, "Kötülük, katlanılabilir bir şeydir; an

cak, insanoğlunun tecrübeleri gösteriyor ki biz alışık oldu

ğumuz kalıpları yıkıp kendimizi kommaktansa acı çekmeye daha yatkmız."

Vay canma. Tekrar ediyorum. Adamların da bundan

//

emin mi?

//

"Sen karşı saldırı konusunda emin misin?"

"Hayır," dedi Castillo. Şeftalilerini topladı ve Jeff'in

tepsisine koydu. "Pek değil. Fakat karşı saldırı sonrasmda kendimizi koruyacağız."

"Anlaşıldı," dedi Ox. "Şu anki konuda emin misin?" Castillo başmı salladı. "Artık ben geçmişimden bile

emin değilim.

ft

"Ah." Jeff başmı tabağmdan kaldırdı. "Buna alışacak-

sm."

YANLIŞ HESAPLAMALAR SİLSİLESİ

5 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - NEAR ROUTE 47. S

Castillo, başını bir o yana bir bu yana yatırarak on yıl önce İngiliz komandolarının kullandığı model gaz maskesinin yan tarafmdaki hava girişinin ağırlığım dengelemeye çalışan çocuğu izledi. Ox'im bunlarm her birine üç yüz dolar ödediğini biliyordu. Hepsinin üzerindeki savaş tulumları da fena değildi.

Tabii ki onları en az sıkan şey termal görüntülemeydi. Jeff'in peşindeki şey biçimlerini, ısılarmı veya seslerini takip etmeyecekti. Kan peşindeydiler. Ne kadar ısrarcı oldukları konusunda Castillo emin değildi. Fakat şüphesiz ki Jeff'i ve diğer çocukları bu şekilde bulmuşlardı. Belki de yıllar önce Castillo'ya bile böylelikle ulaşmışlardı.

Ne halt yiyorum ben? Castillo düşüncelerini bıraktı. Veya, asimda onları daha da büyüttü.

Birleşik DevletlerÎe savaşacağım.

Yarm olmadan o ve diğerleri muhtemelen Wikipe-dia'daki istatistiklere konu olacaklardı. Yeni bir Ruby Ridge, veya Waco olayı. Güney Dakota'da silah, u)mştum-cu, din veya buna benzer şeyler için yapılan çılgınlıkları konuşacaklardı. Kim bilebilirdi ki? Gerçek hikâyeyi hiçbir zaman

anlatamayacaktı. Hikâyeleri kazananlar anlatır.

Stanforth ve diğerlerinin ise birkaç gündür ortalıkta

gezinen haberler için söyleyecek bir şey düşünmeleri gerekiyordu. Herkesi ortadan kaldırmak işin kolay tarafıydı. Onu, Jeff'i, Ox'u ve geri kalanını. Eğer başaramazlarsa bel-ki de Kristin'i de. İlk tanıştıklarmda çocuğun söylediği gibi belki de.

Her halükârda gerçeğe kimse asla inanmayacaktı. Klonlanan seri katiller mi? Hava kuvvetlerinin 93 numaralı uçuşu vurması, veya Goldman Sachs bankasmm 7 *trilyon* dolarlık bir vurgun hazırlığında olduğu haberlerinden bile daha saçmaydı bu. Cesur Amerikalılarm boş bir arazide teröristlere karşı savaştığma inanmak bundan daha kolaydı. Hem de çok daha kolay... En doğru olan en basitidir. Occam'm usturası. Bu akım bütün dünyayı etrafmda döndürmüştü. Stanforth gibi adamlar hayal edilemeyeni gerçekleştirme ilkesiyle yola çıkmışlardı. Ülkenin üçte biri başkan yardımcısmm adım bilmezdi. Yansından daha azı haritada Afganistan'ı bulabilirdi. Çoğu insan besbelli zır-cahildi.

Amerikan topraklarmdaki derin olmayan sığmaklarm üzerinde duran Castillo, kendisinin de farklı olmadığımn farkmdaydı. Son iki yddır küçük resme odaklanmıştı. *Kendi* resmine. Resmin derin duygular taşıdığı oldukça açıktı. Çalış. Uyu. Seviş. Ye. Spor programlannı izle. Hep aynı şeyler. Kendine iyi bir adam olduğunu söyle dur. Diğer aptal aşağılık herifler gibi değildi. Diğerleri gibi...

"Buradalar."

Jeff'in kısık sesi kendi karanlık yansımasım bir anda aştı ve Castillo çocuğa döndü.

"Castillo...?"

Jeff'in omzuna hafifçe vurdu ve sonra göğsüne vericisini yerleştirdi. "Mavi 8. Deneme. Tamam." Çocuk yanmda

korkudan tir tir titriyordu. Castillo tekrar söyledi: "Mavi takım 8?"

"Gönderildi. Tamam."

Bir şey var mı?

"Henüz bir şey yok," iki kilometre uzaklıktan bir ses cevapladı. Tek kişilik bir takım. Asıl sayıyı açığa çıkarmak için bir sebep yoktu.

"Buradalar," diye yineledi Jeff.

Castillo umursamaz bir tavır takman Ox'un önündeki çukur hatta baktı. Castillo modifiyeli G3 silahmı omuzla-rma aldı ve önlerine uzanan araziyi dürbünle gözden geçirdi.

Hiçbir şey yoktu. "Altm takım 4?" Sığmağm çatışım

bulmaya çalıştı.

"Negatif."

"Anlaşıldı. Tamam." Castillo tekrar ayrmülı bir şekilde baktı; gece görüşünün ve termal görüntüleme sisteminin oluşturduğu dumanımsı tabakanm içinde, hayalet dünyası tekrar canlandı. Castillo'nun uzun uzun gezindiği bir alandı burası. Başka bir deyişle, kendi gerçekliğinin içine gizlenmiş dumanlı ve berrak bir gerçekliğin içindeki şekiller ve renkler. Saatlerce, haftalarca, yıllarca burada gezmişti. Bunu tam anlamıyla bilmiyordu fakat yapüğı gezmtiler bu yerin ona asıl dünya kadar gerçek gelmesini sağlamaya yetmişti. Bu gözetleme noktasmdan kaç adamı izlemişti? Bazen saatlerce her hareketlerini takip etmişti. Bazen tetiği çekiyor bazense çekmiyordu. Binlerce hayalet görmüştü:

Adamlar, kadmlar ve siyah-yeşil renklerin loş gölgelerinin oluşturduğu manzarada olanlardan habersiz duran çocuklar.

3u **dünyadan ^eçip gitmiş ölüler, dördüncülerini Ere-bus'un konağında buldu.**

Nişanlanmış kızlar, gençler, görmüş geçirmiş yaşlılar, *ve* **güngörmemiş narin bakireler ile kanla kaplanmış elbiselerin içindeki yaralı askerlerin yüzlercesi kan dolu hendeğin her yerinde korkunç çığlıklar** *ve* **feryatlarla dolaşıyordu.**

Homeros'un sözleri gelmişti akima. Fakat gözünün önünde hiçbir hayalet yoktu. Çorak dünya dışı alan. Issız.

• •

Olü. *Buradalar...* Jeff'in sözleri yankılanmıştı tekrardan.

"Altm takım?" Castillo bir kez daha kontrol etti.

Bekle," diye ani bir ses yükseldi. "Bir şey..."

//

D2," Ox'un sesiydi bu. "Bütün sinyaller mesaj. Kam-

//

yonetin solunda hareket var."

Castillo eski kamyonetin kendi sağmda olduğunu biliyordu fakat atış menzilinin dışmdaydı. Disiplini ve güveni aynı kaldı. Tek gözünü alana dikti. Hâlâ bir şey yoktu. Jeff yarımda gergin bir şekilde bekliyordu.

"Bu kahrolası şey de ne?" Ox'un heyecanlı sesi kula-ğmda çınlıyordu. "Yeşil?"

"Doğru," diyerek üstlerindeki adam Wilke doğruladı. *"O...* O ne yapıyor?"

C2, meşgul mü?" diye sordu Ox.

//

Sen biliyorsun," diye cevapladı Castillo

//

Ox keskin nişancıya sesleniyordu, "Alex? Ada

mı gomyor musun?

"G4?"

"Ah doğru... Anlaşıldı. Üç, iki"

Keskin nişancının Barrett M107 dürbünlü tüfeğiden

ıkı el ateş sesi geldi ve ses küçük, bir top patlaması gibi

çıkmıştı, Ox tüfeğin sesinin yankısından bir an yerinden sıçradı.

Castillo dirseğiyle içini rahatlatmak için Jeff'i hafifçe dürttü.

"Çok gürültülüydü," dedi Jeff.

Castillo başıyla onayladı ve daha da yaklaştı. Tüfeği hazırdı. Hâlâ bir şey yoktu.

Mavi görüş alanma girdi. Termal kamuflaj elbisesinin içinde, beş kilometre uzaklıktaki adam, "B8. Mesaj var. Güney ve Batı'da hareket var," dedi "Beş, alü. On adam. Sere serpe yatıyorlar. Alanı halka halinde sarmışlar."

On. Castillo başmı salladı. Mavinin görebildiği her şey buydu. Arka tarafta veya doğuda bekleyen bir düzine daha adam olabilirdi. Elli adam... Keşke her şey bu kadar kolay olsa. "G4?"

Cevap gelmedi. Jeff yüzündeki gaz maskesiyle ona dönmüştü ve Castillo Ox'a döndü. Cini andıran adam, siperin ön duvarma dayanmış, Castillo'ya sırtını dönmüştü. AK74 model tüfeği yere bakıyordu. "Altm takım?" dedi tekrar. "Ox?" Şifre kullanmanm bir anlamı yoktu. Bu insanlar Ox'un kim olduğunu, nerede yaşadığmı ve ne bildiğini biliyorlardı...

Evet..." Ox'un sesi kulağında çmlıyordu.

//

"Görev ne?

"Negatif. Bilmiyorum... Belki... Öldüğünü gördüm.

Ancak emin değilim... Kontrol etmek için gidemem de.

Sorun ne ki dostum?

//

'Anlaşıldı. G4?" Belki tepede dürbünlü tüfeğiyle bek

//

leyen Wilke onlarm neler yaptıklarım daha iyi görüyordur. Tabii bir şey yapıyorlarsa. "Altm Dört. Hadi." Castillo için deki arkasmı kontrol etme isteğini yenmeye çalışarak çatı yı izledi.

Jeff onun yanmda bir şeyler mırıldandı. Castillo bir şeyler söylediğinden bile emin değildi ve kafasmı geri çe virdi. Çocuğun elleri ve kolları maskesinin önünde donup kalmıştı. Giysilerini inceliyordu. Üzerinde küçük kan le keleri ve noktacıkları parıldıyordu. Neredeyse parlıyor du. Bir düzine ufak kırmızı yıldız. Castillo, bu yıldızlarm araşma birkaç tanesinin daha eklenişini şaşkınlıkla izledi. Sonra birkaç tanesi daha geldi.

Soma anladı.

Somaki damlalar onun üzerine geldi. İkisinin üzerine gönülsüz bir yağmur gibi kan düşüyordu. Sonunda başım kaldırıp baktı. Jeff de ajmısmı yaptı.

Islakhk betonarme binanm en tepesinden başlıyor, du vardan aşağıya doğm dengesiz izler bırakarak akıyordu. Çatmm kenarmdan bir kol sarkıyordu. Bu, keskin nişancı

Wilke idi. Kolunun dirsekten aşağısı, bileği ve parmakla

rı, cansız bir şekilde üstlerine sallanıyordu. Sarkmış elin

ucundan kan damlaları düşüyordu. Elin yavaşça geriye

gidişini izlediler. Bir şey, ölü bedeni hiç acele etmeksizin

geriye çekmişti.

Bu Castillo/' diyerek pat diye söyledi. Elleriyl

gun göğsünden tuttu

//

"Kırmızı 1. Git."

Ses geriden geliyordu. "Git mi?

//

Hemen! diye kükredi Castillo, Jeff'i kendisine doğru çekerek.

Yer yerinden o)madı. Batıdaki çalılıkların yakmmdan

birbiri ardma gelen kesik kesik patlama sesleri sunni bir

şafağm parlamasma neden oldu.

Castillo Jeff'i sol koluyla kaldırmıştı ve sığmağı girişine doğru taşıyordu. Ormandan gelen rastgele tüfek ateşi tuzaklarınm işe yaradığmı gösteriyordu. Arkalarmda, ormandan yükselen duman gecenin sisini adeta kovalıyordu.

Ox ve diğer adam, parmaklıklı girişin dışmda onları korumak için bekliyordu. Batıdaki otlaktan gelen bir dizi patlama sesine kendi mermileriyle karşılık verdiler. "İlk defa bir ipucunu bulamadıklarım tahmin ediyorum," dedi Ox, maskesi takılıyken. Bir yandan da girişi açıyordu.

"Hadi."

"Wilke öldü," dedi Castillo.

"Anlaşıldı." Ox içeri doğru bir adım attı. Tüfeğini Wilke'in ölü bedenin bulunduğu yukarıdaki yere doğrultmuştu. "Düşman görüldü. Herkes ellerini kaldırsm." Castillo geri çekilme komutunu verdi, daha soma Jeff, Ox ve diğer bir adama uzun ve loş koridor boyunca yol gösterdi. Her birlikte ilerledikleri sırada donuk yeşil floresan ışığı alçalan yeri aydınlatıyor, ilerledikleri hat boyımca karmaşık

parıltılar oluşturuyordu.

Jeff, Castillo'mm arkasına saklandı. Her saniyenin

Önemli olduğunu biliyordu. Ox ve McLaughlin admdaki diğer adam arkalarına geçti. Silah seslerinin yankıları gitgide belirsizleşiyordu. Sadece iki adamdan oluşan takviye

güçler Adalet Bakanlığı ajanlarına karşı yeni yerlerini aldılar.

Tünelin sonunda geçit T şeklinde ayrılıyordu ve Castillo Jeff'i karşılarmdaki karanlığa doğru ittirerek ona rehberlik etti. Aynı hızla arkasma döndü ve bir dizinin üzerine çömeldi. Ox tam karşılarında Tnin tepesinde benzer bir yere yerleşmiş, McLaughlin ise kendi zırhıyla uğraşıyordu. Castillo yerini almayı düşündü ve sonra uzun koridora doğru baktı.

Gece görüşü gözlüklerinden hiçbir şey görünmüyordu. Termal ısı alanmda da bir şey görünmüyordu. Ox'un intemetten aldığı bu şeylerle görmekte zorlanıyorlardı. *Acaba düşmanın elinde ne var?* Jeff'in doğumu için kullam-lan yumurta hücresi ölü bir saç kûmdan üretilmişti. Böyle şeylerin yapılabildiği bir dünyada, bir adamm soğukkanlı hale gelmesi normaldir. Castillo üniformasmı kendi kızılötesi görüntüsünü belirsizleştirmek için kimyasal maddelerle on yıldan fazla bir süredir spreyliyordu. Derinin genetik dokusunu değiştirmek ne kadar zor olabilir ki?

Castillo gözlerini dürbününe bastırarak baktı ancak hâlâ bir şey görünmüyordu. *Bu şey diğerleri ni bekleyecek mi? Tuzağa* düşmedi mi?

"Castillo?" arkadan maskenin içinde boğulmuş bir ses

geldi.

"Bekle..." Diğer eli tetikteyken bir yandan da Jeff'e yavaşça bir el hareketi yaptı. Bütün dikkatini dürbününe

vermiş, asimda orada olmayan bir biçimi görmeye çalışıyordu. Hâlâ... Hiçbir şey yoktu.

"Castillo..." dedi Jeff tekrar.

Castillo dönüp baktığmda çocuğun duvara yaslanmış olduğunu gördü. Bir top gibi bükülmüştü, bir dizinin üstünde duruyor, birbirine kenetlenmiş elleri havada asılı bir şekilde ve maskesinin önünde beceriksizce bağlıydı. Kendini korumaya çalışır gibiydi.

"Sakin ol evlat, güvendesin," dedi sessiz ve garip bir ses. Rahatlatıcı bir sesti. "O gelecek fakat henüz burada değil. Beklemek zorundayız."

O burada," dedi Jeff bağırarak

//

de titriyor, parmakları yüzünü saran sert kalkanm üzerinde bekliyordu. Castillo gezindi, tekrar kontrol etti, yine dürbününe yumuldu, hâlâ bir şey yoktu. En ufak bir hayat belirtisi dahi görünmüyordu. "Orada bir şey yok ahbap," Bunu sadece yanlarmda inleyip duran Jeff'in sesini kesmek için söylemişti. İniltileri gür ve ilkeldi.

Herhangi bir çocuğım çıkarabileceği bir ses değildi bu.

Hatta herhangi bir insanm çıkarabileceği bir ses bile değil. Ama İran'daki bir mağarada bir zamanlar kendisinin

çıkardığı seslere benziyordu.

"Bir şey görüyor musunuz?" dedi Castillo diğerlerine.

"Olumsuz," Castillo'nun karşısmda duran her iki

adam da aynı şekilde yamtladı.

Lanet olsun.

Jeff'in parmakları maskesinden uzaklaşmış ve titrek bir yumruk halini almıştı. Karanlıkta belli belirsiz bir parmak hareket etti. Titriyordu ve korkudan adeta felç olmuş

gibiydi. *"O,* o..." diye inledi. Sesi sanki kendi iradesi dışın

da bir güç tarafından zorla çıkarılıyor gibiydi.

"Jeff, ne oldu?"

Orada, ayakta duruyor," dedi çocuk.

//

Castillo işe yaramaz dürbününe baktı ve sonra Jeff'e

döndü. Çocuk, dünyadaki bütün pislikleri gören etten bir

cihaz gibiydi. "Lanet olsun ona," diye homurdandı. "Mc

Laughin! Git.

ff

Tnin diğer tarafmda bulunan adam Castillo'nun yanı

na dolaştı. Adamm gözlerini göremiyor olmasma rağmen

şaşkm olduğu anlaşılıyordu. "Gideyim mi?

//

İleri!" diye bağırdı Castillo ve daha o kelimenin ta-

//

mammı söylemeden McLaughin hareket etti. Bir alev ma

kinesi karanlığm içine ateş kustu.

Cayır cayır yanan ateş söndü ve yüz farklı yöne doğru

püskürdü.

McLaughing yukarıya kadar uzanan bayrağm dalga-

lanmasma gözlerini dikmişti. Göz kamaştırıcı ışık, bayrak

lar ve sıcaklık hepsini kavuruyordu.

Kahretsin!" Castillo geriye doğru çekildi ve çocuğu

//

kendisine doğru çekti. Koridordan küfürler ve bağırışlar

geliyordu. Alev makinesi durmuştu. Koridor, yerde ince

bir çizgi halinde uzanan yanıcı sıvı nedeniyle hâlâ parıldı

yordu. Başka bir şey daha vardı.

O şey onlarm karşısında ayakta duruyordu, iki metre

uzağmda bile değildi.

O şey bağırıyordu. Ateşin tam ortasmdaydı

Bir adam.

Castillo o şeyi duruşundan ve biçiminden tanımıştı

Castillo, Jeff in maskesinin altmdaki yakasına ellerin

doladı. Onu daha da yakmma çekti ve sonra arkasma ge çirdi.

WER MIT UNGEHEUERN KAMPFT (CANAVARLARLA YÜZYÜZE)

15 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - NEAR ROUTE 47, SD

Jeff gözlerini koridora dikti. Karanlığı aydınlatan ateş fırtınası tek bir noktaya sıkışmıştı. Bir adam yanıyordu. Ve sanki onun bir parçası gibiydi. Can çekişircesine bağırıyordu, kendini yere ve duvarlara vuruyordu. Onun aklı şu an

Jeff'in aklıydı, onun düşünceleri Jeff'in düşünceleriydi.

• •

Öfkeyle, acıyla ve ateşle yoğrulmuştu. *Aklımdan çık!* diye kendi zihnine bağırdı.

Arkasmdan iki şiddetli atış sesi geldi. Birisi, bu Cas-tillo'ydu, ateş etmişti. Birincisi belki yanan adamı belki de Jeff'i çektiği acılardan kurtarmak için gelmişti. Çünkü bu mermiyle birlikte garip düşünceler aniden yok olmuştu.

"Tepeye geri dönmemiz gerekiyor," dedi Ox, karşıla-rmda üzerinden duman tüten ölü bir beden yokmuş gibi davranarak. "Diğerlerinin koruması gerekecek."

Adeta tek vücut halinde, hiç konuşmadan koridor-dakilere destek vermeye gittiler. Maskeye rağmen Jeff yamk et kokusunu alabiliyordu. Etrafta gezerken adama bakmaktan kendini alamamıştı... Artık o bir "şey" değil, bir adamdı. Adamm gözleri açıktı, dik dik boşluğa doğru bakıyordu. Ağzı sanki korkmuş gibi açıktı. Bu, kendisi de olabilirdi. Aynı maddeden yapılmışlardı. Aynı baba yap

mıştı. "Yürü" dedi Castillo. Sesi, sessizliğin içinde aniden parlamıştı...

Ayakları hareket etmeye başladı ve koridoru geçtiler... Duman, sonunda yeşil ışığm yayılmasma biraz da olsa izin verecek kadar dağılmıştı. Bu ışık, dışarıdan gelen

gün ışığı görünene kadar onlara rehberlik etmişti. "Burada bekleyin. Duvara yakm durun ve yere çömelin

//

Jeff zorlukla gözlerini kırpabildi, maskesinin cammda biriken kaim isi ve alev makinesinin dumanmı gömleğinin koluyla temizledi. "İyiyim," dedi. Bu söz boğazmda tıkanmıştı ve barmaktan gelen silah seslerine rağmen ilerlemeye devam etti.

"Az önce, iyi iş çıkardm." Castillo Jeff'in omzunu tuttu. "Beni duyuyor musun?

//

"Evet."

Diğerlerini toplamam için bana bir dakika ver, sonra

da planlandığı gibi geriye çekileceğiz. Tamam mı?"

Jeff başıyla onayladı ve yutkundu. Castillo ve diğerleri dışarıya çıktılar. Aralıktan Ox'un işaretlerini izledi. Diğer bir adamm silik hatları, barmağm parçalanmasmdan oluşan aralıktan bir karartı halinde gözüken hendekte göründü. Bu Rosfeld olabilirdi.

Rosfeld tam görünmüştü ki bir patırtı ortalığı kapladı.

"Castillo!"

"Hareket etme Jeff." Castillo'nun sesi dışarıdan geliyordu ve ona güven verecek kadar yakındaydı. "Bu sadece

bir duman. Güvendesin."

El bombası!" diye bağırdı biri.

//

Çökün!" diye bağırdı Castillo. Bir bomba, sanki bü-

//

tün dünyayı kaplayan bir gürültüyle patlamadan birkaç saniye önce Jeff'i kapıdan çıkarıp bir çukurluğun içine fırlattı. Kulakları çmlıyordu, boğucu maskenin içinde nefes almakta zorlanıyordu.

Bir an Castillo'dan uzaklaştı ve ayaklarının altında çıl-gmca dönen nemli ve soğuk toprağa durması için yalvarırdı. Çevresinde küfürler, emirler ve ateş sesleri dolanıyordu fakat nabzı o kadar sesli atıyordu ki sanki her şey en baştaki patlama sesinin yankısı gibiydi. Çukurda ilerledi, saklanacak güvenli bir yer aradı ve en sonunda göreceği şeylerden duyduğu korkuyu yenerek başmı kaldırdı.

Duman her yeri kaplamıştı. Bedenler, bir kül fırtma-smdaki hayaletler gibi etrafa

hücum ediyordu. Jeff sol tarafmda Castillo'yu aradı ama bulamadı.

Arkasmı döndü. Castillo şimdiye kadar hep yanmdaydı ama şimdi yoktu. Çukur boştu ve Jeff birkaç santim arkasma göz attı. "Castillo!" diye bağırdı. Fakat sesi silah seslerinin arasmda kaybolmuştu.

Duman, Jeff'in kısık gözlerle etrafı süzmesine izin verecek kadar dağıldı. Castillo kendisinden beş metreden daha yakın bir mesafede çömelmiş, Jeff'e el sallıyordu. Yüzünde gaz maskesi vardı ve vücudu sıkıca sarılmıştı. Patlamaya hazır gibiydi. "Castillo..." Jeff bağırdı ve ileriye

doğru koştu. Saatlerdir ilk kez bu kadar rahat hissediyordu.

Jeff yaklaşırken Castillo baktı ve ona gülümsedi.

Gülüşünün gaz maskesinden görünmediği sayılmaz-

r

SSL, • •

Jeff'in ayakları birden yere çakıldı.

V

I

\ . * ,

O, Castillo değildi.

Ve karşısındaki yüz artık bir yüze bile benzemiyordu.

Bu, ona doğru korkunç bir neşeyle bakan ve ağzından bir şeyler damlatan bir delik gibiydi.

Önceden yüzlerce defa buna benzer yüzsüz şeyler görmüştü. Aynı şey kâbuslarma da girmişti ve hatırladığı kadarıyla karanlık gölgelerden gözlerini dikmiş ona bakıyordu. O, artık gerçek bir yüz değildi o çünkü herhangi bir yüz olabilirdi. Kendi yüzü olabilirdi. Onun, Ted'in veya Henry'nin. Al'in ya da David'in de. Hepsinin. Hatta palyaço makyajlı çocuğun yüzü bile olabilirdi. Aym

lanetli şeyin bütün kopyalarmın her biri.

Merdivenlerden aşağı indiğini, koridordan ona doğru sürüklenerek geldiğini hissettiği şeylerden biriydi bu. Bir tanesinin burada olduğunu bilmiyordu ve babasma koşan aptal bebekler gibi onun üzerine koşmuştu. Jeff arkasmı

döndü. Kaçtı.

Castillo neredeydi? Castillo'yu bulmak zorundaydı! Fakat Castillo her yerde olabilirdi. Muhtemelen o da hayatta kalmaya çalışıyordu ve Jeff yanma zamansız giderse dikkati dağılabilirdi. Belki de öldürülebilirdi. Jeff etrafta döndü durdu ve gözleri binalara, yeraltı sığmaklarma ve adamlara bağırdı Jeff. Fakat artık kimse onu dinlemiyordu. Duman on metre uzağmdaki ağaçları görmesine izin verecek kadar dağılmıştı. Castillo'yu bulmasma gerek yoktu. Zaten bulamazdı da. Castillo'nun kendisinden yapmasmı istediği tek şeyi berbat etmişti. Fakat önemi yoktu, sorun değildi. Jeff nereye gitmiş olursa olsun Castillo onu bulacaktı.

Kaçıp saklanma gereksinimi duydu. Çalılarm arasm-da olursa kendisini iyi hissedecekti. Oraya saklandı ve orada güvenliydi. Çalılar!

Toprağm üzerine çıkmış köklere ve yere düşmüş dallara takıla takıla karanlık ağaçlıklara ulaştı. Nefesi o kadar hızlanmıştı ki maskenin içinde oluşan buhar cam da yoğunlaşıp su damlalarma dönüşene kadar görüşünü bulanıklaştırdı. Kâbuslarmdan birinde koşar gibiydi. Sızlanarak maskesini çıkardı ve hızlandı. Devam etmesi için tek ihtiyacı olan biraz daha fazla oksijendi.

Ağaçlıktan o kadar hızlı atladı ki bir an tökezledi. Gözleriyle ormandaki ve ahırm yanındaki üç binayı taradı. Hangisini seçmeliydi? Ahırdan hemen önceki en küçük ve en uzaktaki evi seçti. Jeff koştu ve kilitli olmayan kapıyı açıverdi. Kapmm arkasma engel koyup koymama konusunda kararsız kaldı. Kapıya dayanmış bir sandalye dışa-rıdakilere Merhaba! İşte buradayım! Mesajı vermenin en hızlı yolu olurdu herhalde.

Küçük depoda mahşer gününe kadar yetecek yiyecek vardı. Konserve yiyeceklerin, soğutulmuş gıdalarm ve devasa şişelerdeki sularm yanmdan geçerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Şişeler neredeyse onun kadar bü)hiktü. Raflardan birinin yanma çömelerek bidonların arkasma saklandı. Pek geniş olmayan boşluğa girdi ve beklemeye başladı. Castillo'yu bekliyordu.

Gizlen. Hayatta kal.

Evin ön kapısı açıldı.

Jeff boğazmda nefesinin düğümlendiğini hissetti. Bir

adama ait olduğu beli olan ayak sesleri odaya doğru gidiyordu, fakat bu Castillo değildi.

Yavaş. Tedbirli ol.

Ona yaklaşıyordu.

Jeff daha hızlı nefes almaya çalışta. Castillo gelse seslenmez miydi?

Güvendesin dostum, buradayım, güvendesin.

Adımlarm yeterince yakma geldiğini biliyordu. Konserve yiyeceklerin kocaman kutularmm yanmdan geçti. Stoklanmış arpa ile un ve pirincin bulunduğu çuvallarm yanma geldi, ilk su sırasmı geçtiğini içten içe hissedebiliyordu. Her zaman olduğu gibi yine oradaydı. Biliyordu.

Yaklaşıyordu.

Dengesiz; ancak garip, korkunç derecede aşina olduğu bir düşünceler silsilesi zihnini esir aldı. Yine öfke, ölüm. Tek yoğunlaştığı şey buydu.

Av, her daim sürüyordu. Asla bulunamayacak bir şeyin peşindeydiler. Yine O'ydu. O şey. Diğer kopya.

Ben ölüyüm. Düşüncesi bu kadar açık ve basitti.

Onu almaya geliyordu. Castillo ise gelmeyecekti. Gelmemeliydi. Eninde sonunda o karanlık şeye dönüşecekti. Bu kaderiydi. *Bunu hak ediyorum.* Düşünce hızlı ve değişmezdi. Kendini boşluğa düşmüş gibi hissetti. O şeyi

de hissetti.

Jeff ölmek üzere olmasma rağmen nefesini tuttu, ölen bütün insanlardan sorumlu olmasma rağmen. Şimdiye kadar kaç tanesi oradaydı? Sayamadı. Bilmek istemedi. Bu şeylerle tam olarak aym laboratuvarda icat edilmişti.

Koridora doğru adım attı.

• •

Olen tüm bu insanlar, ölmek üzere olanlar... *Hepsi benim hatam. Beni, içimdeki kant, bu mikropları ve bu şeylerin her birini yaratmak için kullandılar.*

Karşısmdaki şey koridorda ilerleyerek ona yaklaştı. Saklandığı yerde onun kokusunu alır gibiydi. Jeff'e gitgide yaklaştığını biliyor gibiydi.

Ben canavarım. Ölmeyi hak ediyorum.

Nefes almadan Jeff saklandığı yerden sürüklenerek çıktı ve kendisinin önünde ayağa kalktı. Dönüşeceği cana-

varm karşısmdaydı. Belki de zaten ve her zaman olduğu şeyin...

Jeff canavara baktı.

Ve canavar da ona.

HER ŞEYDEN ÖNCE, İNSAN

15 HAZİRAN, ÇARŞAMBA - NEAR ROUTE 47.SD

Depoya geldiğince karanlık adamm karşısmda duran Jeff'i gördüğünde Castillo donakaldı. Duruşları... Neredeyse baba oğul gibiydiler.

Tek fark babanm elinde iki koca bıçak olmasıydı.

Jeff'in gaz maskesi Castillo'nun kemerinde bir muska gibi asılı duruyordu. Duman biraz dağılıp karanlık adamm çalılarm araşma daldığım görmesine izin verdiğinde çocuğun gidebileceğini düşündüğü tek yön burasıydı.

Bir adım daha yaklaştı ancak Jeff'in ve diğer adamm bakışları şeytani bir şekilde birbirine kenetlenmiş gibiydi. Ya da bu bir yansımaydı. Çok yakmdılar. Bulunduğu noktadan net nişan alamıyordu. Zaten bu şeyin üzerinde kurşun geçirmez zırhı vardı.

Castillo yavaşça ve sessizce tüfeğini bırakıp belinden kemerini çıkardı. Elindeki bıçakla Hektor'un, Odys-seus'un, Kristin'in hatta Rambo'nun bile söyledikleri şeyleri düşünmeye çalıştı... Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

İleri atıldı. Üzerine sıçrarken bile elinin yırtık bir yaya değdiğini hissetti. Bu şahdamarı olsa gerekti. Ve sonunda kaim zırhlı koluna dokundu. Lanet zırh! Birleşik Devletler üretimi.

Jeff geriye düştü ve bu sırada adam vahşi bir hayvan gibi Castillo'ya saldırdı. Her iki elinde de bıçaklar vardı.

Castillo silahına uzandı ancak o daha elini uzatama-dan canavar aradaki mesafeyi kapatmışta. Birbirlerine çarpıp yuvarlanırlarken Castillo sırtmda ve belmde bir ateş hissetti. Anlamıştı. Yine postu deldirmişti. Tabancasmm

yerde kayıp giderken çıkardığı sesi duydu.

Su varillerinden çıkan suyun beton zemini buz kadar kaygan hale getirdiği zemine sürüklendi. Üzerindeki inatçı ağırlıktan ve acıdan kurtuldu. İçgüdüsel bir şekilde sağma doğru yuvarlamrken bıçağı yumruğunda hâlâ parlıyordu.

İkisi yine birbirlerine koştu. Çok yakm! Çok hızlı! Bir anda yine üstüne çıktı. Yere çivilenmişti. İki karanlık el Castillo'nun boğazmı sardı. Pençemsi parmakları Castillo'nun derisini zorladı. Sıkıyor, parçalıyordu. Diğer elinde bir bıçak belirdi ve o el havaya kalktı.

Castillo, gözleri ve yüzü oksijensizlikten şişmişken boynundaki elleri gevşetmeye çalışıyordu. Hâlâ üzerinde olduğunu, başmm çılgmca sağa sola sallandığmı görüyor-

du

O başa bir anda bir şey çarptı. Castillo'nun yüzüne

kan sıçradı.

El, bojmunu serbest bıraktı ve adam uluyarak yanma

yığıldı.

Jeff.

Yine kolunu sallıyordu. Elinde kaim ve metal bir şey

ler vardı.

ikinci bir darbeyle adam tamamen yere çöktü.

Hâlâ yaşıyordu. Castillo bunu biliyordu ama donakal-

mıştı. O da nihayetinde bir insandı. Tabii ya. Tanrım, başka

ne olabilirdi ki?

Jeff in az önce kullandığı silahı yere bırakıp yerden tabancayı alışını snaki bir rüyadaymış gibi izledi.

"Jeff..."

Çocuk, 9 mmlik silahı karanlık adamm başma doğ-

rulttu

//

Hayır," dedi Castillo ayağa kalkarak.

Bunu yapabilirim!" Jeff Castillo'ya bağırdı. Sesi anormal bir şekilde loş, toz içindeki bir depoda yüksek, acı dolu, dertli ve kendinden nefret eder bir biçimde çıkmıştı. Castillo bu sesi biliyordu. Daha önce birkaç kez daha duymuştu. Çok defa. "Bunu istiyorum..

//

//

Ve sonra Jeff'in ellerinden nazikçe tabancayı aldı. "Hayır, bunu yapamazsm," dedi Castillo ve Jeff'in gözlerinin içine sert bir ifadeyle baktı. "Ve asla yapmayacaksm.

//

Adam ayaklarmm dibinde hareket etmeye başlamıştı ve Castillo buna rağmen Jeff'in düşünmesini bekledi.

Bu adam, muhtemelen kardeşi, İran'da canım kurtaranlardan biriydi. Aynı takımdalardı. Castillo nişan aldı.

Sonra üç el ateş etti.

"Yeterli," diye mırıldandı tabancayı yere doğrultarak. Kendi kendine mi, yoksa bu bozuk düzenle mi konuştuğundan emm değildi. Bir dizinin üstüne çöktü.

Jeff omuzlarmı tuttu. "Castillo..."

"Kullandığm kahrolası şey de neydi?"

"Samrım buğday tenekesi."

Castillo başmı salladı. Tabancasmı kılıfma koydu. "Onu nereden buldun?"

"Ox'ta bir sürü var," dedi Jeff.

Castillo arka cebindeki telsize uzandı. "Ox," dedi.

Dostum, burada başımızı büyük belaya soktuk," diye yanıtladı Ox. Rahat konuşuyordu ancak tetikte olduğu ses tonundan belli oluyordu.

"Kötü adamlar arayı hızlı kapatıyor, iki dakikamız var. Harika değil mi?"

"Anlaşıldı."

"Ne kadar yakmdalar..."

"Olumsuz."

"Castillo, yapabiliriz..."

Olumsuz." Castillo gözlerini kapattı. "Son Çağrı.

//

//

"Castillo..."

Asıl plana göre yaklaşmakta olan kargaşadan hep birlikte kaçacaklardı. Ancak şu durumda Castillo ve Jeff belli ki gruptan kopmuştu. En azmdan diğerlerini dışan çıkarabileceklerdi. Bu bir başlangıçtı.

"Emirlerimi hâlâ kabul ediyorsan, bu bir emirdir," dedi Castillo. "Bir sonraki hayatta görüşmek üzere, dostum. Tamam."

Castillo depoya doğru topallayarak gitti ve otomatik tüfeğini koyduğu yerden geri aldı. Jeff onu izledi. Her nasılsa çocuk daha yaşh, gözlerinin mavisi ise daha derin görünüyordu. Onlar sanki bin yıldır gördüğü gözlerdi. Nasıl yapamazlar? "Gel buraya," dedi Castillo. Daha karardık. Daha uyamk. Haddinden fazla uyamk. Sanki binlerce yıla şahitlik etmiş gibiydiler. Nasıl görmesinler? "Buraya gel,"

dedi Castillo.

Şimdi ne olacak?" diye sordu bin yaşmdaki çocuk

"Geri mi gideceğiz?

ti

Jeff i göğsünden yakalarken Ox'un çeyrek mil ötedeki kalesinden bir patlama sesi geldi. Sanki dağm tepesi tamamen yok olmuştu. Gece gün gibi aydmlandı, ayaklarınm altmdaki toprak sarsıldı ve raflardaki kutular düştü. Jeff hâlâ çığhk atıyordu ve gözleri yine birbirini buldu. "Son Çağrı" nm tamammı yok eden patlamadan kaynaklanan şaşkmiığı ve şoku üzerinden atamamıştı. *Çok şükür,* diye

düşündü Castillo.

"Çıkış yolumuz burası" dedi, kuru bir sesle ve Jeff'i önden gönderdi. "Şimdi tek yapmamız gereken bu lanet tepeden kendi başımıza çıkmak. Kararlaştırdığımız yere gidip bir şekilde diğerleriyle buluşmahyız."

"Tabii başarırlarsa."

Şu anda beni korkutan onlar değil dostum.

//

it

"Yani... Biz mi?"

"Henüz bilmiyorum." Castillo kendi giysisini çıkardı ve aşağıdaki ılık, ıslak tişörtle ilgilendi. *Bu pisliklerin beni*

bıçaklayıp durmasından bıktım artık...

"Peki sen..." Jeff kam görmezden gelerek başka yere

baktı. "Yani, şu şey? O ne?"

"Tıbbi yapıştırıcı. Japon yapışürıcısmm deri için ola

//

nım düşün.

"İşe yarayacak mı?"

"Hayır, ama bu önemli değil. Hiç yoktan iyidir." Elinden geleni yaptı. İçindeki kesikleri yapıştıracak bir yapıştırıcı yoktu. En fazla birkaç saati vardı. Artık tüm hayatı bununla şuurlaydı. "Belki de bu dağdan kurtulabilirim.

Yere uzanırken en çok yalan söylediği insanları düşündü. Elinden geleni yapmıştı. Belki beş ya da on dakika içinde Adalet Bakanlığı ajanları ne olduğunu anlayıp içeri gireceklerdi.

"Hadi ama." Kapıya ulaşmayı başardı ama her adım bir öncekinden daha zor gelir olmuştu. Jeff'in buradan kaçması veya yirmi Adalet Bakanlığı ajanmm arasmdan geçmesi için bir yol bulması gerekiyordu. Düşünceleri yavaş yavaş kararmaya başlamıştı.

Çocuğa döndü.

Jeff deponun daha da ötesine batıya doğru bakıyordu.

"Castillo..."

Ne?" dedi ve gözlerini ahıra dikti. Jeff'in akimdaki şeyi anladığmda kaşlarım

kaldırdı.

//

"Atlar," dedi Jeff.

"Atlar."

Jeff başmı salladı

Castillo'nun bir sonraki adımı daha kolaydı. Çok değildi ama yeterince kolay sayılabilirdi. "Bu, çok havalı olurdu," dedi.

Jeff ona baktı baktı ve göz kırptı. "Evet," dedi. "Ola-

cak.

//

EVE HOŞGELDİN

16 HAZİRAN, PERŞEMBE - RADNOR, PA

Bir pazar sabahıydı. Saat erkendi. DSTFe ve Massey Enstitüsü'ne giderlerken yolda Dunkin Donut restoranında durdular. Arabanın içi kahve ve tıraş losyonu gibi kokuyordu. Tesis boştu ve o, babası ofisinde işiyle ilgilenirken kayıt odasında dolanıyordu. Büyük televizyonda Xboxla ilgilenmiş, kendi kendine langırt oynamaya çalışmışü. Bunun dışmda her yerde mutlak bir sessizlik hâkimdi, tüm dünya gibi uyuyordu ya da onlarm ikisi hariç herkes ortadan kaybolmuştu.

Bu ne? diye sordu.

Güvenlik sistemi diye cevap verdi babası.

Nasıl çalışıyor?

Babası gülümsedi ve saatini kontrol etti. Sana göstereceğim dedi.

Bu hafıza gerçek olanlarıyla yıkandı.

Jeff dokunmatik ekrana dokundu. Arkada bir kapı

açıldı

Diğer eliyle de başka bir ekrana dokundu. Yeni bir

kapı açıldı.

Burası DSTFdı.

Castillo ve Jeff girişte dikiliyorlardı.

Ox ve dün akşam yanlarmda olan adamlardan ikisi

arkalarında bekliyordu. Yıkımın yarattığı kafa karışıklığ arasmda tepenin arka tarafından kaçma stratejilerinin üzerinde daha önceden çalışmışlardı. Bu planlar işe yaramıştı.

1

Atlar da aynı şekilde. Castillo ikisini de tepeden aşağıya inmek için aldı. Jeff, helikopterin yanmdan sıvışıp nehir boyunca kaçarlarken sıkıca atmm arkasma yapışmıştı.

Buluşma yeri Batı Virginia'nm Rosbys kayalıklarmm yakmmdaki bir çiftlikti. Jeff hayatı boyunca bu kadar silahı bir arada hiç görmemişti.

"Artık Ox1a olacaksm," dedi Castillo. "İlk olarak ihtiyacm olan ilaçları bul. Orada bir yerlerde mutlaka bir erzak deposu vardır. Daha sonra parmaklarmı kullanarak hâlâ çocuklarm bazılarmm tutuluyor olabileceği yerlere

gir. Olabildiğince hızlı ol. En fazla o dakikan var. Bulabildiğin kadarmı bul"

"Hepsini," dedi Jeff.

Castillo başıyla onayladı.

Artık ne "iyi" vardı ne de "kötü". Onlar yalnızca ço-

cuktu.

Bekle." Jeff Castillo'nun kolunu tuttu. "Nereye gidi-

//

yorsun?

//

"On kapıdan çıkacağım. Beni bekliyorlar. "Hayır! Onlar... Senin..."

//

Castillo elini Jeff'in omzuna koydu. Jeff'in söylemek

olduğu kelimeleri duymak istememişti. "Her şey gü

olacak dostum. Şu anda da öyle." Castillo elini Jeff'in

bo)muna doğru kaydırdı ve kucaklaşmak için onu yakmı

çekti

"Castillo?"

işine odaklan." Kucaklaşma hızlı oldu. Castillo geri

//

çekildi ve onu serbest bıraktı. "Bu işi hallet. Sırada diğe

leri var.

//

"Diğerleri de ne?"

Babanm listesindekiler. Arkadaşlarımdan birinin

//

elinde bütün dosyalar var. Hepsi. Yakmda hepsini alacak-

sm. Başka isimler, başka aileler de var. Şu anda "5dikümlü-

lük" durumunda olan ve avlanması gereken diğer çocuk

lar. Çoğu dışarıda.

Ve onları birlikte bulacağız.

ff

//

Castillo gülümsedi. "Umarım öyle olur. Bak Jeff

gelecekte ne olur bilmiyorum ve bu olanları da henüz anla

yabilmiş bile değilim. Fakat tek bir şey biliyorum ve bunu

kamtlamak içi genetikçilere ve onlarm aptal testlerine ihti

yacım yok. Dünyada iyiler ve kötüler var. Bildiğim bu

ff

senin ne olduğunu da biliyorum

"Castillo. Yapma..."

Git," dedi Castillo ve Jeff başka bir şey daha söyleme

//

den gitti.

Castillo başım eğdi.

O sadece Stanforth, Erdman ve birkaç güvenliğin olacağını düşünüyordu. Bunun yerine odada dokuz kişi saydı. Stanforth, Doktor Erdman, Doktor Mohlenbrock ve tammadığı diğer üç DSTI görevlisi. Aralarmdan biri yaşlı bir kadmdı. Daha önce Delta'da tanıştığı iki kişi, Kapellas ve Neff vardı. Şimdi özel güvenlik olmuşlardı.

Ve daha sonra ucubelerden biri: Karanlık Adam. Gölge. Kabil'in oğlu. İnsan mı? Bir şey mi? Kâbus mu?

Artık bir önemi var mı?

Bunlardan kaç tane var? Castillo merak etti. *Binlercesini yaratmak ne kadar zor olabilir?*

"Evine hoş geldin asker," dedi Albay Stanforth. "Görev başarıyla tamamlandı."

Jeff diğer bilgisayara dokunmak için babasınm elini tuttu. Diğer bir kapı açıldı. Beş tane çocuk odada uyuyordu. Enjeksiyonlardaki ilaçlar kollarma damlıyordu. Ox ve diğeri ise onları toplamak için hareketlendi.

Bir diğer koridor, bir diğer oda daha.

• •

Uç çocuk sandalyelere dayanmış oturuyordu. Metal,

kollarmı ve kafalarmı tutuyordu. Tüplerle besleniyorlardı.

Kafalarmdaki kablolar bilgisayarlara bağhydı. Her birinin

kafatasınm tepesi delikti ve böylelikle kablolar açıktaki beyinlerine ulaşabiliyordu.

"Her şey yolunda," dedi Jeff onlara. "Güvendesiniz."

Castillo odaya girdiğinde bütün oda garip bir şekilde sakinleşti. Stanforth un iki tetikçiye silahlarını indirmeleri için attığı bakışı ve bu ikisinin yüz ifadesini fark etmişti.

Bunu burada gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu

Castillo

Stanforth gülümsedi. "Burada sır yok Yüzbaşı. Hepimiz aynı takımdayız hatırladm mı? Her zaman da öyleydik. Sadece işleri yoluna koymaya çalışıyoruz. Sorun var mı?"

"Dün gece beni öldürmeye çalıştıktan sonra mı? Yok

tabii.

//

"Sözünde durmayıp Utah'taki evinde bizi beklemediğinde, ne planladığım bilmiyorduk. Adamlarımdan biri öldürülmüştü. Bulmayı umduğumuz tehlikeli şey ise seninle

birlikte kaybolmuştu. Üstlerim sinirlendi. Benimle hemen

bağlantı kurmalıydm evlat

//

"Buna mı süürlendiler?" Castillo IRAX11 şişelerinin

üçüncü ve sonuncusunu çıkardı. Castillo bunu Ted'in cesedinden almıştı.

Sinirli olduğumu söylemedim. Meraklıyım. Fakat

//

ben her şeyi merak ederim Castillo

//

"Benim gibi."

Şüphesiz. Sana ilk günden ne olacağmı söyledim

//

//

Geri dönüş olmadığmı da söyledim

"Evet söyledin Öyleyse hepsinin öldüğünü de bili-

yorsundur değil mi? Ted. Al. Jeff. Hepsi senin yüzünden

öldü..." Odadaki karanlık adama bakü. "Bunu düşünecek

olursak. Evet bizde bir sorun yok."

"Hepsi mi?" Stanforth sandalyesinden kalktı. "Bulmak için sözleşme imzaladıklarım." Castillo Stan-forth'un sürekli sağında duran yardımcılarmdan birisine baktı. "Ve Dahmer'm bir diğer klonu Jacobson. Dün gece

öldü."

"O da mı?" Stanforth başım salladı fakat Castillo alba-ym ona inanmadığını anlamıştı. "Bizim diğer adamımız da bu işteydi değil mi?"

Evet öyleydi." Castillo doğrudan Erdman'a baktı. "Çocuk yakmda kanserden ölecek gibi görünüyordu. Durumu kötüydü. Tıpkı Henry gibi. Hepsi aynı durumda. Dışarıda unutulmuş meyve gibi, çürüyorlar."

"Bu bilim henüz kusursuz değil," Erdman lafa giriverdi. "Belli test grupları..."

"Pekâlâ, Castillo." Albay, Erdman'a sessiz olması-

m işaret etti. "Biyotoksin her zaman en büyük endişemiz

oldu." Bir adım daha yaklaştı ve sonra Castillo'nun tehdit-

kâr bakışlarım görünce durdu. "Winter Quarters'ta Jacob-

son'm arabasmm bagajmda İkinciyi bulduk. Şüphelerinde haklıymışsm."

"SharDhara'da kullanılan biyotoksin," dedi Castillo. Odadaki bütün genetikçiler hâlâ gülümseyen Stan-forth'a döndü. "Aynen," diyerek onayladı. "Hayatımızı kurtardm Casillo. Bu konuda şüphem yok. Bunu yapaca-

ğmı biliyordum. Hadi şimdi bu işten nasıl sıyrılacağımızı

düşünelim."

"Peki ama nasıl?"

Bu. tamamen sana kalmış. Şunu söyleyebilirim ki, Pentagon'da hâlâ seninle ilgilenen adamlar var. Muhtemelen bu işi çözebiliriz."

4 •

"Olen bütün çocukları görmezden gelebilirsek tabu. Devlet destekli kötüye kullanım, saldırı. Çalışanlarm öldürülmesi. Yasadışı kimyasal ilaçların test edilmesi ve geliştirilmesi."

"Evet," dedi Stanforth. "Bunun gibi şeyler."

"Buna gerçekten değer miydi?" diye sordu Castillo.

"Bütün bu şeyler," diyerek onayladı Stanforth. "Jacob-son bizi olabilecek en kötü durumda bıraktı değü mi? Diğer türlü, elde ettiğimiz sonuç aldığımız risklere değerdi.

"Bu nasıl oluyor?"

"İsyan eden topluluklarm koyuna dönüştürülebildi-ğini hayal et. Ya da süper askerler," diyerek başıyla koyu

terüi katile işaret etti. "Özellikle tehlikeli teröristleri ortaya

çıkarmak ve onları öldürmek için tasarlandı."

"Hayal et," diyerek ekledi Castillo, "Tüm şehri ölüm-

cül bir öfkeyle zehirleyecek bir biyolojik silah

"Kabil projelerindeki bütün bu kürler bize ne kattı?

Bunları hiçe saymak adil olur mu? Bu adamlarm travma

//

sonrası stres bozukluğu tedavisinde başardıklarmı en azmdan senin takdir etmeni beklerdim. Şu anda bu şirket klinik testlerde beş farklı ilaç tedavisine sahip. Ağrıyı azaltmak için de daha birçok test düzenlendi."

"İlaçlar buna çözüm değil. İşe yarıyor olsalar bile,"

diyerek dik dik baktı Castillo, "Yaptığımız şeyleri haklı

çıkaramazlar. Bu şeyler çocuklardı. Sen..." Castillo tekrar Erdman'a döndü. "Sen bütün bunları çocuklara yaptm. Biz

yaptık."

"Amerikan savaş erlerinin sadece yüzde yirmisi İkinci

Dünya Savaşmda düşmanları öldürmeye istekliydi," dedi

Stanforth. "Kore'de bu miktar yüzde elli arttı. Vietnam'da yüzde doksan. Peki ya Irak'ta?"

"Yüzde yüz," diyerek cevapladı Castillo.

"işte bu," diyerek başmı salladı Stanforth. Stanforth'un muhafızlarmdan birisi daha Castillo'ya bakarak başmı salladı. Hadi kardeşim. Sen hâlâ bizden birisin

der gibi bir bakışı vardı. Bakışları ayrıca tek bir emir seni öldürmeme

yeter mesajı da veriyordu. "Çünkü biz onları ve seni öldürmek üzere eğittik.

"Evet öyle yaptımz. Bü)nik babalarımızm kullandıkları küçük hedefler yerine bizi hareket eden insan figürleri üzerinde eğittiniz."

"Eve dönünce bunun etkisinden kurtulmak oldukça zor oluyor."

"Evet," Castillo derin bir nefes aldı. "Öyle."

Stanforth sanki bir mucizeye tamklık etmişçesine elini kaldırdı. "Elimizde askerlerin içine savaş sonuna kadar o katü içgüdüsünü yerleştirip savaş biter bitmez de söküp alan bir şey var. Onları sonradan katil yapmaya çalışmayacağız. Birkaç dakika içinde katilliği onlarm doğalarma işleyeceğiz. Çatışmanm sonunda ise içlerindeki bu doğal parçayı alacağız ve sanki hiç orada olmamış gibi olacak."

dan.

Castillo başını salladı.

"Bu işe yarıyor," dedi Erdman odanın öteki tarafın

"imha edebildiğimiz bir çeşit acının olduğunu düşün," diye ekledi Stanforth. "Alkol, uyuşturucu, eş şiddeti intiharlar, cinayetler. Cepheden gelen kaç adam bu korkunç öfkeden kurtulmayı başaraması bir düşün."

Çoğu başaramadı," diye onayladı Castillo.

//

"Öyleyse bunu doğru yoldan halledelim. Bırakalım bu adamlar en yi oldukları şeyi yapsın ki biz de yapabilelim.

Castillo gözlerini kapadı ve yine nefes aldı.

Bir adam çetin bir mücadeleye düşerse, sırtını kardeşlerine

dayamalıdır.

"Doğru. Özgürlük, bedava değildir. Peki o zaman söyle bana: Yeni oyuncaklarmm pisliğini temizlemek için son iki hafta içinde kaç tane evlatlık çocuğu ve ailesini öldürdün?" Castillo siyah zırhlı ve maskeli "Karanlık Adam" a baktı. Adam da Castillo'nun dikkatini ona yönelttiğini fark etti. Yaratığm somut, sıcak nefretini odanm diğer tarafm-

dan hissedebiliyordu.

"Kabil Projesi'ni sonlandırdık," dedi Stanforth. "Görünen o ki bu iş çok riskliydi ve aten biz de ihtiyacımız olan şeyin tamamma yakmmı aldık. Bu adamları ve Jacobson m klonunu saf dışı bırakmak işin son kısmıydı. Bu iş bugün bitecek," dedi ve ekledi: "DNA testleri dün gece için senin

söylediklerini doğrularsa."

Şey, patron, bütün bileşik bozuldu

ff

//

"Evet dün gece bayağı bir eğlence olduğunu duyduk. Sorun değil." Stanforth gülümseyerek yaklaştı. "Orada olanları çözeceğimizden eminim. Küçük Jeffrey Jacob-son'm DNA'sı orada bulunsun ya da bulunmasm. Eğer

onu orada bulamazsak, sonra..."

Castillo ateş etti.

ilk mermi üzerinde yelek olan Kapellas'm göğsüne geldi. İkincisi Ranger'm açıktaki omzuna vurdu ve adam yüzüne sıçrayan kan ve kemik parçalarıyla birlikte geriye düştü. Monitörler ve mikroskoplar kana bulandı.

Neff kendinden emin bir şekilde ağır adımlarla ilerlemeye çalıştı.

Castillo onu da vurdu.

Jeff Oxla birlikte kapmm dışındaki minibüste bekledi. Yanlarında on çocuk daha vardı. Mezardaki bedenler gibi yere serilmişlerdi. Aralarmda odalardan birinde buldukları plastik şişelerle dolu kaba yünden kumaş poşet vardı. Şişelerinde

içinde mavi haplar vardı. Bu haplar aym Jeff'inkilere benziyordu. "Alerji ilaçları."

Ox ve adamları, gerekirse bütün binayı havaya uçu-

ruvereceklermiş gibi makineli tüfeklerini DSTI'a doğrultmuşlardı.

Jeff'e "Beş dakika," demişti.

Jeff onları on dakika tuttu.

Albay Stanforth henüz silahını çekmemişti.

Dur," dedi Castillo.

Stanforth elini silahmdan çekerken "Seni aptal," diye

bağırdı. Seni lanet olası beyin

//

Castillo odadaki tek gerçek tehdit olan karanlık adama baktı. Neff parçalanmış bacağmı eliyle kavradı, diğer yandan Kapellas yerde sürünüyordu ve omzundaki yaradan kanlar akıyordu. Diğerleri çoktan masalarm arkasma çömelmişti. Diğer yandan karanlık adam kılım kıpırdatmamıştı. Çocuksu bir merakla gülümsüyordu. Castillo kararmı verdi. İşlerin nereye gideceğini izliyordu. Castillo, adamm şehvet dolu kan arzusunu hissedebiliyordu. Saldırmayı bekliyordu. Öldürmeyi bekliyordu. Ancak henüz kimi öldüreceğinden emin değildi.

Castillo, Stanforth'a ve yanmdaki iki yaralı askere ,"Si-lahlarmızı atın," diye bağırdı.

Hepsini." Silahıyla Neh'in bacağmdaki tabancaya işaret etti.

//

"Beni mi öldüreceksin evlat?" diye sordu Stanforth. "Muhtemelen." Castillo ismini bilmediği bilim adam-larmdan birine işaret etti. "Sen, oradaki. Hepsini silahlarım

al.

//

Castillo kara tenli bilim projesinin saldırmak için daha fazla beklemeyeceğinin farkmdaydı. Gözlerinin bu doktor üzerinde biraz daha fazla takılı kaldığmı fark etmişti.

"Hakkmda yanılmamışlar." Stanforth tabancasmı kılıfıyla birlikte Castillo'nun seçtiği adama uzattı. "Kristin

senin hakkında yanılmamış. Sen akimı yitirmişsin."

"Hayır, dedi Castillo. Odanm içine biraz daha ilerleyerek yerdeki iki askerin silahlarmı alması için bilim ada-mma işaret etti. "Hepsini buraya getir." Gözlerini Stanforth'tan bir an olsun ayırmamıştı. "Asimda aklım gayet yerinde. Komik olan da bu. Bu kadar ölüm ve para neyi saklamak için? Bunu mu? Bu öldürme isteğini mi?" Bilim adamım yakalayıp yakınma çekti. "Öldürmek. Bilinçli mi olur bilinçsiz mi? Öfkeyle mi, acımasızlıkla mı? Belli ki bu mikroskoptan bakarak anlaşılmaz. Adm ne doktor?

"B-b-b-b" adam kekeliyordu.

Castillo adaım daha yakmma çekti ve yaka kartmı okudu. "Feinberg. Şimdi bu kapıyı açacağım ve sen de elindeki o silahları dışarıya bırakacaksm. Anlaştık mı? Başka bir şey

yaparsan, seni tam başmdan vururum. Anladığına eminsin değil mi?"

"Evet."

"Güzel." Castillo kapıyı sağ eliyle açtı ve bilim adamı

kendine söyleneni yaparken onu izledi. Silahlar güvenle

dışarı çıkarılmıştı. Castillo kapıyı tekrar kapattı. "Feinberg,

ne kadardır DSTI için çalışıyorsun, doktor? Hmm. Oradaki

şeyin tammasma yetecek kadar çalıştığım düşünüyorum. Baksana, nasıl da seni

izliyor."

"Ben, ben bir şey... Lütfen..."

Castillo adamı bir anda çevirdi ve 9 mmlik silahım ka-fasma dayadı.

Ateş etti.

Feinberg'in kulakları kırmızı bir kan ve kıl bulutunun

içinde kayboldu.

Delik kapkara bir renk aldı. Yanağınm yan tarafma

koca bir deri parçası sarktı ve boynundan aşağı kanlar aktı.

Genetikçinin çığlıkları odayı doldurmuştu.

Castillo Karanlık Adam'a atıldı.

Yaratık Feinberg'in üzerine düştü ve ikisi birlikte tek

vücut olarak yere yıkıldı. Bu sırada uzun tırnaklar genetik

bilimcinin omuzlarmı ve boynunu parçaladı ve doktor acı

içinde bağırmaya başladı. Kara kaplı baş kanayan yaraya

gomuldu.

Besleniyordu. Feinberg'in yüzünün solunu yok etmiş-

ti.

Hâlâ yaşayan doktor kükredi, kelimeleri kendi kanm

da boğuldu ve kayboldu

Castillo ikisinin üstüne çıktı ve ateş etti. Şarjörünü ya

ratığm kafasmm arkasma boşalttı. Mermiler koyu renkli

kafayı delerek mantarımsı delikler oluşturdu. Alttaki bilim

adamı şok içinde titriyordu

Kendini yok etme bu mu?" diye sordu Castillo ve ka

//

pıya yöneldi. "Evet öyle. Bak, hiç zaman kaybı da olmadı

Hiçbir şeyi dışarıya kapatmaya gerek kalmadı. Çocukları

büyütüp öldürmeye gerek yok

//

Kapıyı açan kontrol panelini vurdu

Doktor Mohlenbrock şişko vücuduyla bir masanm

çağma sarılmış ağlıyordu

silahmı Stanforth'a doğrulttu. "Ve," dedi. "Eğ

lenceli oluyor değil mi?

//

Şimdi ne olacak Castillo?" diye sordu Stanforth.

"Henüz bilmiyorum."

//

Castillo silahının şarjörünü çıkarıp içinde kalan son üç mermiyi aldı. Şarjörü yerine takıp mermileri ve boş silahı odanm diğer tarafma fırlattı.

Odadakilerin inleyerek kendilerini oradan oraya atışına kulak verdi. Neff'in bıçağını saklamasma izin vermişti.

içimizdeki şeytan. Onu tamir veya imha edemeyiz.

Çünkü hepimiz Kabil'iz.

Masadaki tenekeye yöneldi.

Ve aynı zamanda hepimiz Habil'iz.

"Hayır." Erdman başım salladı." Lütfen."

Stanforth bir adım geriye çekildi. "Shawn..."

Castillo tenekeyi kaldırarak tüm odaya gösterdi. "Artık neyden yapıldığımızı öğrenmenin zamam gel

di," dedi.

Ve tenekeyi açtı.

CASTILLO TEK BAŞINA

16 HAZİRAN, PERŞEMBE - RADNOR

Oda gaz ile dolmuştu.

Zehirli buharla nemlenen pis hava uzım plastik camda yoğunlaştı.

Castillo zorlukla nefes alabiliyordu. Burnu yanan plastiğin sentetik kokusuyla doldu.

Akimda yüzlerce düşünce vardı. Hepsi birbirinden korkunç düşüncelerdi.

Her şey bir sis bulutunun ardmda kalmışü.

Odada başka bedenler geziyordu.

Çığlık atıyor, dışarı çıkmaya çabalıyorlardı ancak

hepsi boşunaydı.

Kulağma sesler geliyordu. Hepsi birbirinden korkunç

seslerdi.

Birisi yaklaştı ve bedeni itti. İtilen bedenin hareket edip başka birine çarptığım görebilmişti.

Öldürmek istiyordu.

Yanan gözlerini kuruladı ve derin bir nefes alıp yoğunlaştı.

Sol göğsümün altında acılara dayanan kalbimle, ben de dayanacağım.

Kaybolan adamı düşündü.

Yambaşmda ölen VVissinger ve Koster'ı düşündü.

Öldürmek istiyordu.

Öksürerek yere yıkıldı.

• •

Öldürmek istiyorum.

Çocuk gözlerinin önüne geldi. Shaya. Odanm diğer

tarafmdakilerin çığlıklarmı çocuğun ahenkli çığlıkları bas

tırdı.

Babasmı düşündü.

Kan. Yüzüne birinin kanı sıçradı.

Başmı çevirdi ve serin plastik cama yüklendi.

• •

Öldürmek istiyorum.

Dalgaların ve savaşların içinde boşa yorulmuşum. Bunlar

da sözlerime eklensin.

Bütün bedeni Kabil'in kanıyla titriyordu

Kristin'i düşündü.

Ve çocuğu-

Jeff...

Söz verdiği gibi çocuğa bakacağmı biliyordu. Elinden

geldiğince çocuğu tedavi edeceğini. Bunu yapacağmdan

emindi. Şu anda bile ölen çalışanlar ve yasadışı deneylerle

ilgili basma bilgi vermeye başlamış olmalıydı.

İkisinin güvende olacağmı biliyordu.

Camm diğer tarafmda neredeyse çocuğu görür gibiy

di.

Acılara dayanan kalbimle...

Gözlerini yine kapadı.

Sonrası koca bir hiçlikti.

t

DEVAM EDEN SORUŞTURMA

IŞYERI SALDIRISINDA OLÜ SAYISI YÜKSELİYOR

JACOB HEUKER'İN HABERİ (19 HAZİRAN)

Yetkililer, Psiladelphia'nm 20 km kuzeyinde, Rad-nor-Pennsylvania'nm dış kesiminde bulunan DSTI adlı farmakolojik araştırma tesisinin yanmış enkazmdaki onuncu

cesedi de çıkardı.

Resmi rapora göre eski bir çalışan cuma günü birçok

saldırı tüfeği ve tabancalarla ateş açtıktan sonra ev yapımı patlaicılar kullanarak iki katlı ana araştırma binasım ateşe

verdi.

Dün yetkililer, saldırıyı gerçekleştirenin bir yıl önce savaş sonrası travmayla alakalı sağlık sorunları nedeniyle Birleşik Devletler ordusundan çıkarılan emekli bir yüzbaşı olan Shawn Castillo olduğunu açıkladı. Kuruluş'un CEO'su Thomes Rolich (53) ve şirketin araştırma koordinatörü Gregory Jacobson (61) da saldırıda hayatmı kaybedenler arasmdaydı. Genetik bilimci Theodore Erdman (46), Robert Feinberg (33), Martin Dechovitz (37) ve laboratuvar tekrüsyeni Catherine Callahan (51)'in cesetleri de bu hafta

başmda tammlandı.

Bu sabah enkazdan çıkarılanla birlikte toplam üç ceset

henüz tammlanamadı.

Castillo saldırıdan altı hafta önce tesisin güvenlik çalışanı olarak işe alındı. Polis, saldırganın amacını henüz

çözebilmiş değil.

Castillo saldırmm ardmdan olay yerinde kendini

öldürdü ve enkazdan çıkanlan yanmış cesetlerden biri onunkiydi.

DSTI temsilcilerinden Terry Maley, bugün tesisin dı-şmda düzenlediği basm toplantısında ne şirketin güvenlik prosedürleri ne de Shawn Castillo'nun disiplin cezaları veya aldığı şikayetler hakkmda konuşacaklarmı belirtti.

Maley: "Castillo'yu işe alırken yetkililer, onun zihinsel geçmişi hakkmda bilgi sahibiydi ancak kendilerine geçmişteki şiddet eğiliminden bahsedilmedi," dedi.

Castillo'yu taburcu edilmeden bir yıl önce Walter Reed Tıp Merkezi'nde travma sonrası stres bozukluğu tanısıyla tedavi altma alan Savaş Sonrası Travmaları Uzmam Yüzbaşı Kristin Romano olayı "vatandaşlarm gazilerin tedavilerini ve

sosyal refahlarmı desteklemek için harcadıkları çabanm sürdürmesi gerektiğinin trajik bir kamtı" olarak değerlendirmekle yetindi.

Castillo hem Afganistan hem de Irak'ta orduya hizmet etmiş deneyimli bir askerdi. Askeri geçmişi ve katddığı görevler hakkmda verilen bütün bilgi bu kadardı.

DSTI, tedavisel, ilaç kullanımıyla alakalı ve hücre tabanlı terapiler üzerinde uzmanlaşmış 200 çalışanı bulunan özel bir biyoteknoloji şirketi. Şirket, Massey Enstitüsü'nde

ergenlerin ve çocuklarm zihin sağlığı için çalışan bir hayır kuruluşu olarak çalışıyordu.

Saldın anında hem özel erkek okulu hem de sağlık birimi kapalıydı ve hiçbir öğrenciye zarar gelmedi.

Saldırı günü şirket ve üst kuruluşu olan Goodwin Bi-yo-Medikal şirketi resmi soruşturmaya gazetecilerin soru-larma maruz kaldı. Bunun öncesinde Philadelphia Inqirer adlı televizyon kanalmda zimmete geçirilen devlet fonları, yasaklı biyolojik kirletenlerin geliştirilmesi ve test edilmesi, ve beş yıl önce dört DSTI çalışanm ölümüne neden olan kazamn gerçekleştiği hâlâ şüphe duyulan şartlar.

InguireFin ortaya attığı iddialarla saldırı arasmda nasıl bir bağlantı olduğu henüz anlaşılabilmiş değil. Radnor polis şefi Leonard Kerrt yaptığı basm toplantısmda soruş-turmanm sürdüğünü söyledi.

CENNETİN KUZEYİNDE

8 EKİM, PAZAR - ALABAMA

Jeff'in küçük gölün karanlık sularına attığı taş gözen kaybolmadan önce suyun üzerinde iki kez sekti. Güneş, ağaç tepeleri ve otlarla çevrelenmiş karşı kıyıya altm ellerini uzatırken küçük bir pervane balığı sıçrayan sularm ardmdan yavaşça göründü. Yeni kitabı açık ve yüzü yere dönük bir şekilde otlarm üzerinde duruyordu. Jeff, Ox'un ona verdiği Senators şapkasmı düzeltirken soğuk sonha-bar rüzgârı kitabm sayfalarmm kenarmı kınştınğ çocuğun sert saçlarım yalayarak geçti.

Uzaklardan hâlâ top oynayan diğer çocuklarm bağrışmaları ve kahkahaları duyuluyordu. Castillo bu konuda da haklı çıkmıştı: Ox'un arkadaşlarmm hepsine yetecek kadar yeri ve yiyeceği vardı. Burada istedikleri kadar kalabilirlerdi.

Castillo ve Jeff'in yol boyunca topladıkları diğer bütün çocuklar da kalabilirdi.

Burası güzel bir yerdi. Kendilerine en yakm bilim adamı yüzlerce kilometre uzaktaydı.

Akima yine babası geldi.

Bir haftadır haber kanalları Pennsyivania'a daki küçük bir araştırma tesisinde bir seri cinayet vakasmm gerçeleşti-ğini söylüyordu. Bu haberler babasının ve Castillo'nun öldüğünü söylüyordu. Tabii ki hepsi de yalandı. Aradan bir hafta geçti. Bir ay, üç ay... Artık yalanlar bile çekip gitmiş

gibiydi. Neredeyse hiçbiri hiçbir zaman varolmamıştı bile.

Neredeyse.

Castillo mm ormanı geçip kendisine doğru yaklaşma-smı izledi.

Kristin'i havaalanına henüz bırakmıştı. Birkaç haftada bir ziyaretlerine geliyor, onunla ve diğer çocuklarla konuşuyordu. Bu işi iyi yapıyordu. Konuşması... Güzeldi.

Ox ve arkadaşları bu ziyaretler sırasmda Castillo'nun ve Kristin'in korunmasmı sağlamak için çalışıyorlardı. Bunun sebebi takip edilirlerse olacaklardan korkmaları değildi. Kristin, Castillo'nun savaştaki arkadaşlarmdan biriyle çalışıyordu. Bu adamm adı Pete'ydi ve BCristin'in bazı belgelere ulaşmasmı sağlıyordu. Bunlar, hem DSTI'ı hem de hükümeti sonsuza dek onlardan uzak tutmaya yeterdi. Castillo, Kristin, Ox veya herhangi birine bir şey olursa her şey bunlardan anlaşılabilirdi. *Veya bana.*

Castillo yanma geldi.

IRAXll'den nasıl kurtulduğunu, o şeyden nasıl kaçtığım Jeff hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Ama şüpheleri

vardı.

Çünkü bu hepimizin içinde olan bir şeydi.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Jeff ve başmı kaldırdı. Castillo açık kitabı fark etti ve yüzüne sıcak bir gülümseme yayıldı.

Bu orijinal kopyayı ona BCristin daha ilk tamştıklarmda

vermişti. Altı Çizili son saürda şu yazıyordu: *"Kimse beni gözyaşları içinde otururken görmesin, sonsuza kadar yas tutsam*

fayda

//

Jeff, kaşım kaldmp Castillo'ya gülümsedi ve o da tek kelime etmeden yanma oturdu.

Jeff yüzünü tekrar göle döndü.

Nasıl olsa daha sonra konuşacak bolca zamanları olacaktı.

Son Söz: Herhangi Bir Çocuk

Jeff, büyük çimenlik bahçede yavaşça ilerledi.

Kalın otlar çıplak ayaklarınm altmı gıdıklıyordu ve o da her adımda ayağı çimenlere tamamen batmadan ayağını kaldırmıyordu. Bir elinde annesinin içine balık kraker doldurduğu plastik kâse vardı. Bu peynirli krakerler onun en sevdiğiydi. Diğer elinde bir meyve torbası vardı. Ayak-larınm altmdaki asfalt yol sıcaktı. Bu yüzden karşıya daha hızlı adımlarla geçmeye karar verdi. Karşıda dinazorları-nm altmda onu beklediği büyük ağacm gölgesi görünüyordu. Onun en sevdiği büyük T-rex ve babasmm yeni getirdiği segosaurustu.

Dikkatli bir şekilde uzun ve büyük ağacm altmdaki doğal tepeciğe oturdu ve balık kâsesini dikkatle yee bıraktı. Karmca var mı diye etrafı kolaçan etti.

Caddenin karşısmda Alec annesiyle ojmuyordu. Alec'e, Alex dendiğinde çok sinirlenirdi. Belki daha sonra oynarlardı. Akimda yine Alec'i öldürmenin eğlenceli olup olmayacağı geçti. Havuzda boğmak mesela, veya hareketsiz kalana kadar kafasma bir şeyle vurmak.

Alec ve annesi caddenin karşısmdan ona el salladı.

Jack akimdan neden böyle şeylerin geçtiğini anlayamamıştı.

Başka kimse de anlayamayacaktı.

Ailesinde kimsenin psikopati veya şiddet eğilimi geçmişi yoktu. Kimsede bedensel veya zihinsel travma yoktu. Seratonin seviyeleri ve glikoz metabolizması son derece normaldi. Evlatlık değildi. Bir klon değildi.

Kanı ve zihni tamamıyla kendisine aitti.

O normal bir çocuktu. Herhangi bir çocuk gibiydi. Herhangi bir çocuk.

Jack de onlara el salladı.